

مه حموود
دهولته ت
نابادی

که پید هر

وهر گیرانی
سیامه ند شاسواری

بهرگی
دووه م

مجموعه دهولت ناطدی

که لیلده

و سیاهند شانسواری

ناوی کتیب: که لیدەر (به رگی دووهم)
نووسینی: مه محمودی دهولت ئابادی
وه رگیپانی له فارسییه وه: سیامه ند شاسواری
بابهت: پۆمان

تایپکار: سه رکهوت فایه ق
پیداچوونه وهی زمانه وانی:
مۆنتاژی کۆمپیوتەر: سهیران عه بدولپه حمان فەرەج
دیزاینی به رگ: ئارام عه لی
تیراژ: ۱۰۰۰ دانه

نرخ: زنجیره ی ۱۰ به رگی + فەرهه نگوک دینار
دهزگای چاپ و په خشی سه رده م
چاپی یه که م: سالی ۲۰۱۲
کوردستان _ سلیمانی

www.serdam.org

بۆ په یوه ندیکردن به زنجیره ی کتیبه وه:

kteb@serdam.org

له به پروه به رایه تیی گشتیی کتیبخانه گشتیه کان ژماره (۰۰۰۰) ی سالی ۲۰۱۱ ی
پیداوه

مافی له چاپدانه وهی بۆ دهزگای چاپ و په خشی سه رده م پارێزراوه

کلید

وہرگیپانی: سیامہند شاسواری

زنجیره‌ی کتیبی ده‌زگای چاپ و په‌خشی سهردهم

کتیبی سهردهم رۆمانی ده به‌رگی ژماره (... – ...)

سهرپه‌رشتیاری گشتیی زنجیره

نازاد به‌رنجی

به‌رگی دووهم

۵۴۵

که لیدر

به‌رگی به‌که‌م

—————

—————

—————

—————

—————

—————

—————

—————

به‌شی‌ش‌ش‌ش‌م

۵۴۷

که‌ی‌س‌د‌ر

به‌ر‌گ‌ی‌به‌که‌م

بهندی په کهم

تاغی:

بهستینیک به پانتایی چه ندین فرسه ننگ. برویه کی نه ستوور له سهر نیگایه کی ئاگراوی. پاکشاو له رڼواوای نه فغانه وه تا نهوپه پری به زدی کونینه. تاغزار. نزاریکی په له په له، نا په یوه ست. له تایباده وه تی نه په پری، ته بهس نه گریته وه، خوارووی خوراسان نه پیوئی، لای سهرووی کاشمهر و له په نای سوورکیوه وه، دهس و بالی به رهو به زد پائه کشی. جه ننگه لی که ویری. ده ون. جار له خوی هه لئه که نری. نه پچری، هه لئی، دوور نه که ویته وه و له مه زلیکی تر نه گاته وه به خوی؛ تاغی.

تاغ، داریکه نه زور بهرز و سهر له ناسمان. کورته و پیشه ی له قوولایی دایه. جار، زیاتر له بیست پی. بو نه وه ی پیشه به ته پرای بگات، به بی نه مان به ناخی خاکدا رڼو نه چی. رازی مانه وه ی تاغی له که ویردا هر نه مه یه. وشکه سالی و بی ناوی له نابات. له مملانیی که ویر و تاغی دا، تاغی سهر فراز دهر که وتووه. تاغی توانیویتی قه دی خوی له خاکی وشکدا بچینی و به مینیته وه. به پالپشتی ره گه سمینهر و قوول رڼو چووه که یه وه توانیویتی خوی بیاریزی. به لام به به زن و بالا، دره ختان نه گهر پاله وانن، تاغی خره. کورته و به عهرزدا دراو. ئیسکدار و پراوه ستاوه به بی نیازی باران، چ بباری و چ نه باری. له سهر عهرز و له ناو عهرزدا دانیشتووه،

یالی به سهر خاکدا په خشان کردوه، سهره پای ئەمەش سهره پۆ و دفره؛ تاغی، عارفانی خوراسان ئەخاتوه بیر. تاغی گهرمینه. په نای زستانه‌ی به‌شیک له خیل و مه‌رداره‌کانی که‌لیده‌ره. نیوانی کاشمەر و به‌یه‌ق، پارچه‌یه‌ک له نزاره‌که، به‌ په‌شمال داپۆشراوه. په‌شمالانی شاراوه له لابه‌لای دموه‌نه‌کاندا له ته‌ک یه‌که‌وه و بلیندترینیان به‌ یالی ئەسپیک ناگات. تاغی په‌ناگه‌ی زستانه‌ی مه‌ر و سه‌گ و شوان و ئیزنگ‌بر و قوله‌دزانه.

له تاغی، بنه‌ماله‌ی که‌لمیشی‌ش سنگی په‌شماله‌کانیان له زه‌وی چه‌قاندبوو. پاشه‌رۆکی په‌ره‌گه‌نده‌ی په‌شماله‌کانی خیل. ریگه‌ی نیوانی دوو خیزان دوو تیرهاوئیز. فرسه‌نگیک، دوو فرسه‌نگ. که‌متر یان زۆرتەر. په‌شمالانی په‌راگه‌نده له ناو نزار و دموهن. که‌لمیشیه‌کان، له هه‌موو دوورتر، له دوا مه‌یدانی تاغزار، بنه‌یان خستبوو. هه‌ر که‌س به‌ کاری خۆیه‌وه خه‌ریک بوو. ژنی سه‌براو ده‌زگای جو‌لا‌ییه‌که‌ی دامه‌زراندبوو و مارال کلاو و گو‌ره‌وی و شالی بو‌ پیاوه‌کان ئەچنی. زیوه‌ر ته‌شی ئەرست و بلقیسیش ئەو کاته‌ی له کاری ئاماده‌کردنی نان ساجی و ئاوه‌ینان به‌تال ئەبوو، ده‌ستی ئەکرد به‌ رستن و چنن. که‌لمیشی له‌گه‌ل پان ئەرپویشت و پێ‌به‌پێ سه‌براو و به‌گمه‌مه‌د، بیابان و نزاری له ژیرپیدا ئەته‌قاند.

به‌گمه‌مه‌د سی شوانی بو‌ ئەو رانه به‌ پێویست نه‌ ئەزانی. چونکه ئیتر رانیک نه‌ما‌بوو. زۆریه‌ی مه‌ر و بزنه‌کان مردبوون، په‌وه ببوو به‌ سی یه‌ک. به‌گمه‌مه‌د به‌ پێویستی نه‌ ئەزانی پیره‌مێرد توربین له شان بکا، دار به‌ ده‌سته‌وه بگرئ، پیللو و پوو‌زلخ به‌هستی و به‌ شه‌له‌شه‌ل به‌ دوا‌ی چوار بزندا بکه‌وئینه ری. پیره‌مێردیش په‌نگه‌ه‌زی لی بوو، به‌لام چاره‌ش نه‌بوو. له ده‌وروبه‌ری په‌شماله‌کان خۆی پێ رانه‌ئه‌گیرا. له‌و‌ی چی بکات؟ ئەو سه‌یری بیابان بکات و بیابانیش سه‌یری ئەم؟ یان دابنیشی و

وهكوو ژنهكان خورى برپېسى. ئاخر پياو تا له پي نهكهوتوووه نهبي
 كاريك بكات. نهويان بو كار دروست كړدوووه. نهى چوون نهكرا داوا له
 كهلميشى بكرى تا وهكوو ژنان به قاچى شكاوهوه پوژ تپهپړينى؟
 نهء. نهمة نهئكرا. كهلميشى گوږى له قسهى نهى و نهى
 نهئكرا. نهى بيست و پشت گوږى نهخست. بوپه بهگمحهمه
 دداني له چپهوه نههينا و له ناوهوه خوږى نهخواردوه. جگه
 لهممش چارهيهكى نهئدیت مهگهر نهوهى لهگهله سهگهكهى دا
 به بياوږى به دواى راندا بپروات.

بهلام كام ران؟

كامه ران؟! كاتيکه گهنجيت و لهش و گيانت له كارهكهت
 به زياتر نهبينى. زياتر؛ بهجوړيك كه ههست به بيهوودهى كارى
 بچووك نهكهيت و لهشى وهك مردووت به دواى بزندا راکيش
 نهكهى؛ كاتيکه بارستايى گيان و بازووت لهو باره زياتره كه به
 كوښتهيهوهيه؛ كه نهتوانى رپگهيهكى دژوار بپرى و نهى رپگه و
 بارهش نييه، پوژهكانت به پووك و بهتال و سووك نهبينى كه
 وهكوو پهپرى پهراگهنده بهلاتدا تى نهپهپن و توئيتر له بهستينى
 به بهرهههى پوژهكانتدا نازى، تياياندا ههئناكهى -كهوابوو خوټ
 به بى كهلك و بى جهرهزه و بى توانا نهبينى.

مهگهر تو پياو نيت، بهگمحهمه؛ منالى مهگهر، كه
 پوژگارى خوټ بو لهوهپاندنى چوار مهپ و بزنى له برسان پهقهلاتوو
 خهسار نهكهى؟ چوار بزنى و مهپى شهل و گير. تو قورستر، كارا
 تر و توانا تر لهوهى بهيلى زيانت وهكوو پوژانى بى ناوهروك، وهكوو باى
 بيابان بهلاتدا تپهپرى. تو خوټ نهبي شيوهى زيانت ديارى بكهى.
 نابى وهكوو بهرد، له شوينى خوټ دانيشيت و بهفپروچوونى زيانت

سهير بكهى. تاكهى نهتهوى به پهژارهوه پهنجه به سهر چگوردا
 بهينى، بهگمحهمه؛ تهمهلى گيانت دائهپرينى. لهشت لهخته.
 نهكشى. له خوږا نييه، داواى كار و جوولته لى نهكا. كار و
 خروش، سروشتى تايههتى گهنجيتى. كورى بلقيس! به «ههر

چۆن بووه» چۆن ئەتوانی بژی؟ وزه و میڤی پریشکۆ له دهروونتدا هاتۆته جۆش. زۆر سهیره تۆ ههروا خامۆشیت و خهریکی خوو به خامۆشی بگری؟ کوفارهیهکی بلیند له گیانت دایه. تاودانهوهی بلنترین لوتکهی کهلیدهر. وزه به تهوژمی قوڵ و بازووت ئەتوانی له چاوی بهرزترین ئەستیڤه بپژینی. مانهوه و له پهناى تاغی خامۆشدا، خامۆش بوون بۆ تۆ زوهه. فریای جهوانی خۆت بکهوه. مهڤ ئەگهردوون، خۆ تۆ نه مردووی. خۆ جهوانی نه مردووه! ناتوانی رابی؟! غهمی مۆر و پهشیوی و پهژارهى بهردهوام، ده ماریان دهرهینا وی؟ نه! تۆ بۆ غهه خواردن هیشتا زۆر گهنجی. دار و سهگ و توربینه کهت له لاتهوه. ئەو رانهی که رانی تۆ نییه، بۆ خۆی ئەلهوه پێ. پێبهندی چیت، بهگمحه مهده؟

سه براو، یاری بیابانی بهگمحه مهده، ههروا خامۆش بوو. ئەو خامۆشیهی ئەتوت لهگهڵ سروشتی کابرای شوان تیکه له. بهگمحه مهده له پڕ رابوو گاڵۆکه کهی هه لگرت و سهیری ئاسمانی کرد. سهگه کهش لهگهڵی رابوو. ئاسۆی ئیواره به ههوری تۆزاوی داپۆش رابوون. بهگمحه مهده بهو جۆرهی له پڕ هه لسا بوو، له پڕیش وتی:

— به تهمای من مه به سه براو. شهو ناگه پڕیمهوه بۆ ناو ران!
لیوه مۆر و وشکه لاتوو و غه مداره کهی سه براو لیک هه لپچراو به بێ ئەوهی سهیری بهگمحه مهده بکات، پرسى:
— بۆ کوئ ئەتهوئ بچی؟
— خۆیشم نازانم!

سه براو ههروا خۆی دابوو به سهرداره کهی دا و تۆزى بۆ پێشهوه چه مابۆوه، پۆپهی کاکۆلی له کلاوه کهی هاتبویه دهرهوه. لووتی تیژ و سهیلله باریک و په شه کهی و پوخساری داته کاوی له زه مینهی شین و هه رواوی ئیواره دا غه میکی نامۆی ئەخسته دلی بهگمحه مهده وه. دووری ئاسان نه بوو. ئەمه به زمان ئاسانه. دهستیگ تا ئەو کاتهی به په یکه رته وه چه سپاوه، لهگه لته دایه و

تۆ ئەتوانى ھەموو جارېك بە يارمەتى ئەو دەستە گالۆكەكەت بە دەورى سەرتدا بسوورپنى و ۋەكوو پلار لە تەگە چەتوونەكەى خان ئاپۆى بگرى، ئەو دەستە ھەست پى ناكەى. پەنگە تىى ناكەى. بەلام كاتىك شتىك، ھىزىك، خەنجەرىكى نەبىنراو، ئەو دەستە لىبكاتەو، لىتى بسىنى، ھەست ئەكەيت و ئەوسا دىتەو بەخۆتدا، تىئەگەيت و نەبوونى، چاللىكى قوولە لە تەنىشتەو. لىرە، ئەو ھەموو سالى، بەگمەمەد و سەبراو دەستى يەكدى بوون. ھاوپى و دەستى يەكدى بوون.

بى ئارام لەپىر، بەگمەمەد دەرىپى. نەيوپىست سەبراو لە ئامىز بگرى. زۆرى پى پىاوانە نەبوو. دللى ناسك لە سىنەى پىاوانى دەشتەكىدا جىگەى نىيە. گریمان جىگەشى ھەبى! نابى بە فەرمانى دللى غەمگىن كار بگرى. جار ھەيە پىوپىست ئەكات، پەنجە ئەستورەكانت لە سىنەت پۆ بكەيت، دللى ۋەكوو بالئەدەيەكى شەنگ لە سىنەت دەربكىشى و ۋەك دىندە لە ناو دەستدا بىگووشى و ھەول بەدى ژان لە ناو چاوانتا تاو نەداتەو. پىاوان نە مناللى و نە شاعىرى دللىسووتاون، دللى نازەننەكەى خۆيان ۋەكوو گولالەيەك، ھەندى جار لە ژىر پىدا ئەشىلن.

سەرەپاى ئەمەش دللى ئەدا. لە ھەلچوون و ھەژاندا لى ئەدا. لەگەل تۆدا كە گىانت ئاسنپۆش كردو، بەشەر دى. ئەویش لە خۆى ئەگەرئى. پىشتىوانى رسكانى خۆى، لە سىنەتدا ھاوار ئەكا. مىشتومپت لەگەل ئەكا. ئەو چى ئەكەى بەگمەمەد؟

بە شەوق و غەمىكى ئاويتەو، بەگمەمەد دارەكەى پراوەشاندى، دای لە دارەكەى سەبراو؛ خوات لەگەل بى و بە بى ئەوہى چاوى لىبكا سەرى سووراندى، جەستەى سووراندى، پىشت لە پان و سەبراو، پوو لە بىبابان ھەنگاوى نا:

«ئای بە ئازارم، ئای. ئای بى قەرارم، ئای. ھەر خۆم بىيارم، ئای. ھەر خۆم بىياررم... ئى-ئى!»

دللىئەكەى بەگمەمەد، دەنگە بە سۆزەكەى، تا ژىر

ئاسمانى تەماوى و لەوپەرى دەۋەنەكانى تاغىشەۋە زەلّل بوو؛ سەبراۋ ھەروا لە شوپىنى خۆى ۋەستابوو. بەلّام ئەۋەندەى كە دەنگى بەگمەھەد، نەرمە نەرمە دابەزى، لىلّ بوو، ون بوو، دووركەوتەۋە؛ ۋا پى ئەچوو سەبراۋىش لەو دووركەوتەۋە. ئەۋەندە دوور ئەتوت يار نەبوۋە. بۆ شوپىن پى بەگمەھەد پرووى ۋەرگىرا. ھاورى ئىتر ديار نەبوو. بەگمەھەد دارەكەى بە دەستىەۋە پائەۋەشاندا و بە لاي دەۋەنەكانى تاغىدا ئەپۆيشت و ھەولّى ئەدا دلگىرىيەكەى بە سەيركردنى ئەملا و ئەولا، بە سەيركردنى ئاسمانى لىلّ و زەوى ژىر پى لە بىر بباتەۋە. بەلّام نەى ئەتوانى شيۋەى سەبراۋ لە خەيالى خۆى دەرپاۋىژىت. سەبراۋ بە خۆى و سىمايەۋە لە مېشكىدا نەخش ببوو. ۋەستانەكەى، شان دادانى لە سەر دارەكەى، خاموشىيەكەى، نيورۆخە داتەكاۋەكەى، سەمىلّ و برژانگەكانى كە ئەتوت بۆ ھەمىشە وشك ببوون، لە بىرى بەگمەھەد دا نەخش ببوو. سەبراۋ ئايە، بىرى لە چى ئەكردەۋە؟ تا چ پادە دللى گىرابوو؟ ۋەلّام دژوارە. بلا بگوزەرى!

بەگمەھەد سەرى داخست و بەرەو گەۋنزارەكە لارى كردهۋە. دوپىنى، كاتى ئىۋارە، كاروانىك وشتىرى لەۋى دىبوو ئەلەۋەپان و پياۋەكان خەرىكى ھىزم چىننەۋە بوون. ئەمپروژانە تەنھا يەك كار بۆ وشتىرەكان مابوو بىكەن: داركىشان. ئەھاتن بۆ دەرۋى شۇراۋ، گەۋن و تاغى و تەنگىيان بار ئەكرد، بۆ شارىان ئەبرد و بە نانەۋا و خەلۋوزكەرەكانىان ئەفروشت. ئىستەش، وشتىرەكان لە ناۋ گەۋنزارەكە ئەلەۋەپان. بلاۋ نەبوون. ھىمن نەبوو. ھەموو ساتىك بۆى ھەبوو، دەستەيەك دز وشتىرەكان بەدەنەبەر خۇيان و بيانەن. جا خاۋەن وشتىر، كەى و لە كوۋى شوپىن ھەلگىرى، كەس نەى ئەزانى؟ بۆيە وشتىرەكان بە كۆمەلّ ئەلەۋەپىن. يەكجى و بە دەۋر يەكەۋە؛ لە مەيدانى كارى ھىزمكىشەكاندا.

پياۋانى ھىزمكىش خەرىكى بار بەستن بوون كە بەگمەھەد گەيشتە ھىزمزار. چۈر پياۋ بوون، يەكى مام ناۋنجى و ئەۋانىتر

گه‌نج و گه‌نجتر. بچووکتريڻيان ميړمنډالټيک بوو، تازه پشت ليو سسوز ببوو. به‌گمحه‌مه‌د گه‌يشته لاي باره‌که، سسري گۆچانه‌که‌ي کوتا به‌ عسزدا و ماندونه‌بووني ليک‌ردن. سسريکاروان، هه‌مان کابراي مام‌ناونجي سسري له سسريکاره‌که‌ي هه‌لگرت و وه‌لامي جه‌وانه غه‌واره‌که‌ي دايه‌وه. کوره‌ي ميړمنډالټيش ده‌ست و قولي له کاردا، له ژير چاوه‌وه به‌گمحه‌مه‌دي هه‌لسه‌نگاند.

له‌مجوره پيک‌گه‌يشتنانه‌دا، نه‌ويش کاتيک دنيا هيمن نييه، تازه‌ترين کاردانه‌وه‌ي ناوه‌کي که‌سان، ترسه. خو چاوه‌پي پهيامي خوش نين. ترس و گومان: نه‌وه کييه؟ چي نه‌وي؟ له کوپوه دي؟ بو کوئ نه‌چي؟ ريگره يان ناني نه‌وي؟ مه‌ري لي ون بووه يان تينووه؟ هه‌لوپيستماني نه‌بي چي بي؟ ته‌نهييه يان هاوړپيکاني له پشت ده‌وه‌نيک‌دا خويان هه‌شار داوه؟

— ها برام! به‌ره و کوئ؟

چاوه روونه‌کاني سسريکاروان، به‌و پرسياره‌ي پرسيبووي، پزيسکه‌ي‌دا. به‌گمحه‌مه‌د، چووه پيشه‌وه و وتي:
— هه‌روا به‌ هيواي خوا که‌وتوو‌مه‌ته‌ ري، جا نازانم نه‌گه‌مه کوئ!

— کوردي؟

— نا به‌ئي.

— چونه له‌گه‌ل مه‌ر و ماله‌که‌ت نيت؟

— کوا مه‌ر و مالآتمان بو ماوه‌ته‌وه براگيان؟ هه‌ر نه‌وه‌نده‌يه پيريژنه‌کان بتوان خوياني پيوه سسريگه‌رم بکه‌ن. نه‌مسال ئيمه مايه پووچ ده‌رچووين. پينچ شه‌ش پياو خو ناتوان خويان به‌ لاي چوار بزنه‌وه ببسته‌نه‌وه!

سسريکاروان، ده‌ستي له گوريسي باره‌که به‌ردا و هه‌نگاوټيک به‌ره و به‌گمحه‌مه‌د روپيشت:

— که‌واته له ره‌وه‌ند دا‌پراوي؟

— نه‌ري ئيتر چي بکه‌ين؟ هيشتاش نا، به‌لام ناچارين. ورگي

مرۆف نانی ئەوئ ئیتەر؟

– ئیستە ئەتەوئ بۆ کوئ بچی؟ چی بکهی؟

– ئەی برا... هەر کارێک که پیم بکری. شوانی، وشترهوانی، پهروار بهندی. بهس له کاری کشتوکاڵ زۆر نازانم. مهبهستم ئەوهیه پسپۆر نیم تییدا، بهلام ئەگەر پیویست بکات ئەو کارانهش فیڕ ئەبم.

سهرکاروان، رووی له هیژمکیشهکان کرد و وتی چای بخهنه سهر. میرمندا له که دهستی هه لگرت و چوو بۆ لای که لویه لهکان بۆ ئەوهی کتیبه که بخاته سهر ئاگر. سهرکاروان که به موسلیم بانگیان ئەکرد، له سهر عهززه که دانیشت، سهبیلە له کیسه دهرهینا و داگیراند. چل سالییک زیاتر نه ئەبوو، بهلام ئەژنۆ و پشنتی تۆزی چه ما بووه. روخساری رهق و چرچ و لوچ بوو، ریشه زهرد و تهنکه کهی داته کاوتر پیشانی ئەدا. پاش هه موو مژیکی قوول که له سهبیلە کهی ئەدا، کوکه یه کی زهنگدار له سینە یه وه ئەهات و جار کوکه ی بهردهوام تیکی ئەگوشا و ئاو به سیله ی چاوهکانی دا ئەهاته خواره وه. ئەو، که له مهبهستی بهگمه مه د تیگه شت بوو، نهرم و به لایهنگریبه وه وتی:

– ئەم وشترانه ی ئەیانینی هی خانن کاکه. من خۆم تنها دووانم ههیه. یهکیان ئەو ماچهیه، یهکیش ئەوهی کلک رانه وه شینی. نیره رهشه که. ئەوانی که هینی خانن. من سهرکاروانم. ئەم چند جهوانهش کریکارن. دار ئەبپن و باری ئەکهن و بۆ ههر بارهش دوانزه، پانزه قهران وه رنهگرن. ئیستە تۆ ئەتەوئ بۆ کوئ برۆی؟ به رهو کام لا؟

بهگمه مه د وتی:

– راسته کهی خۆشم نازانم. بیابان خۆ نانی تیا نییه! نانی بیابان له گوانی پهز پهیدا ئەبی؛ پهزی ئەمسالییش ئەوا قنی داوه به عهرزدا. بویه ناچارم به رهو گوندهکان برۆم. لای یهکیک لهم خانانه مل خوار بکهم، به لکوو کارێکم دهسکهوی. پوووزایه کهم

ههيه بهناوبانگه، خوئی ناو و زهوی ههيه، بهلام روم نيه بچه بو لای. ئەزانی خو! مروّف له خوئی راناينی روو له خزم بخت. جوړیکه. ملکهچييه. ئەزانی خو ئەمهوئ بليّم چى... ئەى ئەم خانەى ئيوه ناوى چييه؟ چۆن مروّفیکه؟

موسليم خوئی سهبيلهکەى تهکاند و وتی:

— خانە ئیتر. باش و خراپى نيه. هەر کەس ههيه. خان کار و گوپرايهلی له کریکارهکەى ئەوئ. ئەوهستیته سەر ئەوهى مروّف چۆن له بهر چاویان دەرکەوئ! تا بهختی مروّف چۆن بئ! ئەبینى يەکیک ئەچپته دلی خانەوه و داراييهکەشى ئەداته دەستی. يەکیش ههيه نا. ئەستیرهى له گەشىدا نيه. بهختى نيه. ئەوا... گریمان خانەکەى ئیمه پیاویکی خراپ نهبئ، دەست و دلت بو ئەمکارانه ئەچئ؟ حەزت لیيه؟ ئەبینى ئەمکاره پیمهړه وهشانده. پیمهړه وهشانده له کازيوهوه تا شهو. هەندئ جاريش شهو تا بهيانى، ئەو کاتەى بار کەلکە ئەبئ. واتە تا ئەو کاتەى هیز له شان و پيلتدا هەبئ. کریکاریيه ئیتر. بو هەر باریک کە بارى ئەکەى، مزیک وهرنهگری. هەر کەس به گویرهى وزهى جهوانى خوئ. ئەم گەنجانهش ئەیان بينى، يەکیان، ئەو رهشئالیه ئەلیم؛ حەيدەر. چاوى پيس به دوور بئ زور گورج و چالاکە. وهک با به ناو لیپرهکەدا ئەگهړئ و تا لا ئەکەيتهوه تايەکی بهستوو. بهلام ئەويکه، ئەو لوقه بئ جهربهزهيه. ناوى میرزا سهمهده. تهمله، سسته، چالاک نيه. زور جار، هەر ئەم حەيدەرە بارهکەى بو تهواو ئەکات. ئەم میرمنداڵه، خوامراديش جنوکەيهکە بو خوئ. جا ئیستهکانى براکەم، ئەگەر له خوت پائەبينى ئەمجوره کارەت بو بکړئ، من لهگەل خان قسه ئەکەم. چونکه تۆ خوت وت ههتا ئیسته پیمهړهت به دهستهوه نهگرتوو!

۵۵۷

کە ئیستەر

بەرگى پەكەم

— چۆن بهدهستهوه نهگرتوو موسليم خان؟! ئەى دارى

زستانمان چۆن دابین ئەکەين؟ به ددان؟!

— جا، باشه. من لهگەل خان قسه ئەکەم. چ باشتر.

به گمحه مه د تاویک خامۆش بوو. پاشان وتی:

— ئیوه که ی ئەکه ونه ری؟

— هەر ئەمشنه و. پاش ئەوه ی پاروویه ک نانمان خوارد،
سه رخه وپک ئەشکینین و بار ئەکه ی ن. تا ئەوکاته مانگیش
هه لدی. وشتر، به شه و ری ئەکا. خۆت مالداری!

به گمحه مه د تاویک سمیل و لیوی جوو، پاشان وتی:

— ئەلیی چی منیش له گه لئان بيم؟ بيم بو ئەوه ی خان
ببینم! ها؟ خو قه ی ناكا؟ ئه ری؟

— جا بو خراپه، پیکه وه ئەرپۆین.

خوامراد، چای ئاماده کردبوو. موسلیم هه لئسا. به گمحه مه د

هه روا وه ستابوو. موسلیم پپی وت:

— وه ره نه که مان له گه ل بکه، وه ره.

به گمحه مه د وتی:

— من ئەرپۆم بو لای ره و نه د ئاگاداریان بکه م و بيمه وه. تا کاتی
بارکردن خۆم ئەگه یه نه مه وه.

— چا ئاماده یه. پیاله یه ک بخۆره وه، جا برۆ. زۆری پی ناچی.

— برپۆم باشتره. ئەم سه گه ش ئەبی له وی ببه ستمه وه. ده ی

لای ئیوه م خۆش، خواتان له گه ل.

به گمحه مه د که وته ری و ئەوه نه ده ی پی نه چوو له تاغزاره که دا

ون بوو. هه یده ر هاته لای موسلیم و پیکه نی:

— به چاوی به ستره وه که ری؟!

— له ئاسمان به دوا ی دا ئەگه پام، لی ره له بن گوپی خۆم دا

دۆزیمه وه. خوا گه یان دی.

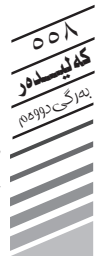
— کی بو مه گه ر؟

— کورده. ئیمه پیویستی مان به کوردیک هه بوو له گه لمان

بی. ئاسایش نییه. له م زستانه دا، چوار رپۆزی تر قوله دز سه ر

هه لئه ده ن. ئەوه نه ده ت نه زانی ریمان که وته بیابان! ئەومان که

له گه ل بی، زمانیکی تریشمان له گه له. خیلایه تیکمان ئەگه ر

لهگه لّ بئ، پشتمان گهرمه. گهنجیکی لیّهاتوو و بویریش خویا
 ئەکا. جا با برۆین پیالیهک چا بخۆینهوه و بزانی دواتر چی ئەبئ.
 شادییهکی نهرم له ژیر پیستی بهگمحههدا بزووت.
 دهروویهک بهرهو پرزگاریی. بهگمحههد له خۆی نه ئەشاردهوه
 که شادمانه. تۆکمهتر پیی هه لئهگرت و پی به پیی سهگهکهی
 بهرهو رهشمالهکان ئەچوو. شهو دابووی به سهر تاغدا و
 نهرمه بارانیک دایکردبوو. هیدی هیدی دهوه نهکانی ئەخووساند
 و پیلاوه کۆنهکانی بهگمحههد ورده ورده شیی هه لئهگرت.
 پووناکیهکی تهپ و تازه له درزی رهشمالهکهوه ئەپرژایه ناو شهوی
 بارانیهوه. پووناکیهک که خۆی وهکوو ئاونگ بوو. زهوی باران لی دراو
 بهرامهیهکی کۆنینهی لی بهرز ئەبوویهوه. دهوهنی تهنگز و تاغ و
 گهون له باراندا هه ناسهیان ئەکیشتا. بۆنی باران مروّقی مهست
 ئەکرد. بۆنی خاک و درک و قه لاشک، خۆل و دهوهن، له ژیر
 نهرمه ی باراندا، جاریکی تر ئەژیانهوه. چی لیپ و مروّف و گیاندار
 بوو، لهشی به باران نوئ ئەکردهوه.

سهگی خووساو، پیشتتر له بهگمحههد بهرهو رهشمالهکه
 چوو، وهپی و له بهر رهشمالهکه کهوته کلکه سووتی. ژنهکان
 له ناو رهشمال دانیشتبوون و له پیاوهکان تهنها کهلمیشی
 له سهر سفره بوو. نان ساجی به ماستی خهستهوه ئەخوارد
 و به بینینی سهگهکه، له سهر دهستی چهمایهوه سهری له
 دهرگای رهشمالهکه هیئا دهری و له ناو پهردهی زه لالی بارانهوه،
 چاوی بریبه شهو و به ناو هه لّم و بۆقی خاکدا نیگای گه پاند.
 سهرهپای ئەمهش هاتنی گولمههدی نهبینی. به لّام ههستی
 پیکرد. دهنگی پیی کورهکهی له ناو درک و دالهکهدا بیست و
 کشایهوه. دوا تیکه ی خسته دهمی و به ژنهکانی وت:

— بهم شهوه رانهکهی بهر په لّاکردوو و هاتۆتهوه؟! —

بلقیس هه لّسا و سهری برده دهروه. مارال کۆشی کراسهکهی
 له سهر بهر په که کۆکردهوه و خۆی خزنده سووچیکهوه. زیوه

وہک ھەبوو - لای ھەیفۆوھ دانیشتبوو چا و لە دەرگا - نەبزوا. پاش
ساتیک بەگمەمەد گەیشت. شانی چەماندەو و ھاتە ژورەوہ.
بە وەلامی ماندوو نەبینی دایکی توربینەکە ی لە شانی کردەوہ.
کەلمیشی ھیشتاش پاشماوہی پارووەکە ی ئەجوو. بەگمەمەد
چۆکی لە زەوی چەقاند و وتی:

- یەک دوو نانم بۆ بێنە با بیخۆم. سکەم کەوتۆتە قۆرەقۆر.
کەلمیشی پرسی:

- چۆنە وا رانەکەت بەرەللا کردووہ و ھاتوویت؟! بەم بارانە،
سەبراو چۆن ئەتوانی مەر بگەییەنیتە بن پەچە؟
بەگمەمەد، وەلامی باوکی نەدایەوہ و پرسی:
- برام، گۆلمەمەد لە کوپیە؟
بەلقیس نانە تیریەکە ی لەبەردەستی کورپەکە ی لە سەر
سفرەکە دانا و وتی:

- کئی چووزانی برام؟ کئی چووزانی؟ کورپەکەم بەردەوام بەملا و
ئەولادا ھەلدی. ھەلات ھەلاتیەتی بەلکوو پێگەییەک بدۆزیتەوہ.
لە شویئیک ئۆقرە ناگری.

- خان ئاپۆ لە کوپیە؟
- ئەویش دوو سی شەوہ دیاری نییە. بۆ کوئی چووہ، نازانم.
- لەگەڵ گۆلمەمەد پۆیشتووہ؟
- نا، دایکەکەم. ھەر کەس بۆ خۆی پۆیشتووہ. لای ئیوارە،
بەر لە بارانەکە، گۆلمەمەد پۆی.

کەلمیشی جارێکی تر لێی پرسی:
- نەتوت بۆچی لەو بارانەدا سەبراوت بەجی ھیشتووہ و
ھاتووی، ھا؟!

بەگمەمەد وتی:
- خو تۆ ھەموو شەو ئەکەوتیتە پێ بۆ ناو پان؟ ئەی ئەمشەو
بۆ نەپۆیشتی؟ بە خەیاڵی خو تۆ لای پانی.
کەلمیشی دەوری ددانەکانی بە دەست خاویں کردەوہ و وتی:

۵۶۰
کەلمەدەر
بەرگت ۱۹۹۰

— من به هیوای تۆ بووم. جگه لهوهش تۆ ئەلێی ئەم ژنانه
ههروا بێ پیاو بهجێ بێلّم و رێ بکهوم بێم بۆ کوێ؟
بهگمحهمهده ئهوهندهی پارووهکهی قووت بدات، پیره مێردی
چاوهپان کرد و پاشان وتی:

— من ئیتر له لای پان نامینمهوه!
— نامینیتهوه؟!

— نه. نامینمهوه، ئەمهوێ برۆم!
بلقیس خوێ ههڵدایه ناو وتووێژهکه:
— برۆی؟ بۆ کوێ برۆی؟

— ئەرۆم له شوینیک کار بکهم. ئەم پانه، رانیک نییه سی
شوانی پێویست بێ. یهکی بهسه. نیوه پیاویکیشتی بهسه،
لیشتی زیاده. بهرۆژ ئەیانلهوهپینێ و به شهو ئەیانهینێ بۆ لای
پهشمالهکان. شهوانی ساردیش ئەیانبا بۆ کوول. من که ناتوانم
خۆم گیرۆدهی ئەم چوار بزنه بکهم. ئیتر خۆتان ئەزانن. چۆنتان
پێخۆشه وابکهن!

— ههروا ئەکهویت به رێ و ئەرۆی؟ به هیوای خوا؟!

— بهگمحهمهده له وهلامی دایکی دا وتی:
— ههرواش نا. کاریکم ناوتهوه.

— چ کاریک؟

— هیزمکیشان.

— بهکام وشتر؟

— وشتری خان. خانی تالّاوا.

— کهلهمیشی به پهروشهوه وتی:

— پرۆی به چهند؟ به چ مزیک؟

— به بار پاره ئهدهن. باری دوانزه قهران. شهو و پرۆژیک لانیکهم

که لێدهر

بهرگن پهکه ۱۰

پاشهکهوت ئەکهم.

— پهنگه برات پازی نهبێ!

به گمحه مه د سهر پيكي دايكي كرد و وتي:

— له خوټه وه ئه لئي؟! برام بو رازي نه بي؟ ئه يه وئ ليړه پام
بگري كه چي بي؟ سهر يري يه كدي بكهين و پارووي با بگرين؟
مه گهر خوئ نازاني بني تيړه كه نازووخه ي تيا نه ماوه؟ پينچ پياوين.
ليړه به مينينه وه چي بخوين؟

كه لميشي هه لسا و به بي قسه چوه دهره وه. له ژير
بارانه كه وه ستا. سهر ي به رزكرده وه و بوئي خاكي هه لميژي. چهند
تهر و تازه! ئه مه ئوميد ه ئه باري. سهره پاي ئه مه ش جه وان ه كه ي
دلي هه لكه ندووه و له سهر روښتنه. بوچي ئه پوا؟ كه لميشي،
دهسته كورته كاني خوئ له ژير بارانه كه دا گرت. باران، ناو ده ستي
تهر كرد. كه لميشي دهسته تهره كاني هينا به پوومه تي دا. چ
بوئيكي خو شه! دلي مروف له شه وق دا ئه پشكوئ. شتيك وه كوو
دهنگي شه پوئ له سينه ي دا سووري ئه دا. جاريكي تر ئه م دله
ژاكاوه، زيندوو بوته وه. سه گه كه سهر ي بكه. تهر بووه. تووكي تهر
بووه، هه وره كان سهر ي بكه. چهند به بارن! باران! باران!

كه لميشي هاته وه ژووره وه. چاوه كاني ئه بري سكا يه وه، وتي:
— پيم وابوو ئه م هه ورانه ش به به تالي تي ئه پهرن. به لام
باران پي گرتووه. تو ئه ته وئ پرؤي بو كوئ كوره؟ سالي تازه،
ساليكي به پيت ئه بي. ئه م مه رانه ئه زين. گيا هه يه. به هار دي.
دژوا ريش هه ر ئه م سي چوار مانگه يه، ئه مه تازه باراني يه كه مه،
رهنگه ديسان هه وش باري. به لئنت پي ئه ده م دوو مانگي به مينئ بو
نه ورؤز زه وي رهنگ ئه كري. گيا شين ئه بي. به هار پيش ئه كه وئ.
بو خوټ راناگري؟ ئه م سي چوار مانگه ش دان به خوټ دا بگره، له
برسان خو نامرين!

به گمحه مه د لوكاني سفره كه ي دا به سهر يه كدا وتي:
— مه گهر پيت وايه ئه چم بو سه فه ري قهنده هار؟ ئه وه تا
ليړه كاني م. له بياباني شو راو. رهنگه له گه ل كاروا نيش نه روښتم.
رهنگه هه ر ليړه مامه وه و باري خو م پي كه وه نا. تو ش له گه ل

۵۶۲
كه ليساندهر
به رگت ۱۳۹۵

سه‌براو پانه‌که بله‌وه‌رینن. پاشانیش چی‌ئەبی، با‌بی! هەیفۆ، که له سووچیک دانیشتبوو و له بری شووه‌که‌ی، ئەیتوانی دووری به‌گمحه‌مه‌د له‌و هه‌ست پی‌بکات، به‌ ئامۆزا به‌گمحه‌مه‌دی وت:

— به‌ سه‌براو ت ناتهووی ئیتر بچی بو‌ران؟
به‌گمحه‌مه‌د، زهرکی ئاوه‌که‌ی نا به‌ سه‌ره‌وه، ده‌م و لیوی به‌ به‌ری ده‌ستی سپری و وتی:
— چۆن ئەکرێ نهموتبێ دوت مام؟... ده‌ی. من ئیتر ئەبی برۆم!

— هه‌ر ئیسته‌؟

— ئا، کاروان چاوه‌رپیم ئەکا، ئەمه‌وئ له‌گه‌لیان بچم بو‌ مائی خان. ئەو ئەبی بمبینی و په‌سه‌ندم بکات.
به‌گمحه‌مه‌د توربینه‌که‌ی هینایه‌ پیشه‌وه، کیته‌له‌ و مه‌شکه‌ی خه‌سته ماسته‌که‌ی لی‌ده‌ره‌ینا و له‌ لایه‌که‌وه‌ داینا. پاشان، چگوره‌که‌ی پێچایه‌وه، خه‌سته‌ی توربینه‌که‌ و توربینی له‌ پشته‌وه‌ کرده‌ شانی، دارده‌سته‌که‌ی هه‌لگرت و هه‌لسا؛ خوا حافیزی کرد و له‌ په‌شماله‌که‌ چوو ده‌ره‌وه و به‌ باوکی وت:
— وه‌ره‌ سه‌گه‌که‌ بگه‌، بابه‌!

که‌له‌میشی چوو ده‌ره‌وه، په‌تکی سه‌گه‌که‌ی گرت و بردی بو‌ لای په‌شماله‌که‌. به‌گمحه‌مه‌د ئاوپی دایه‌وه و وتی:
— ئاگات لی‌ بی‌ بابه‌. به‌ برسیتی رای‌نه‌گری!

که‌له‌میشی سه‌گه‌که‌ی بو‌ لای خۆی راکیشا و به‌گمحه‌مه‌د له‌شه‌و و باران رۆچوو. به‌لام چهند هه‌نگاو زیاتر نه‌رۆیشتبوو هه‌ستی کرد سیبه‌ریکی به‌ دواوه‌یه، بلی‌ کێ بی‌؟ به‌گمحه‌مه‌د وه‌ستا. بلقیس بوو. گه‌یشت، لی‌و به‌سراو و خامۆش سینه‌ به‌ سینه‌ی کوره‌که‌ی وه‌ستا. نیگای ته‌نها له‌ ته‌ویلی به‌گمحه‌مه‌د پرسى:

— به‌لی، چیت ئەهوئی؟

بَلْقِيسَ هَيْجَى نَهْوَت. بَه نَارَامَى چَووَه بَه رَهوَه، لَای شَانَى
جَهوَانَه کَه یهوَه وَه سَتَا. دَه سِرَوَکَه یهک کَه نَان وَ تَوَزَى رَوْنَى تِیَابوَو،
خَسْتِیَه نَاو تَوَرِیْنَه کَه ی بَه گَمَحَه مَه د. بَه گَمَحَه مَه د سَاتِیک
سَه یِرَى دَا یِکَى کَر د وَ پَاشَان لَه پَر پِیْ هَه لَگَر ت. ئَه بَوَا بَرَوَات،
پِیْش بَار کَر د نَى کَارَوَان ئَه بَوَا بَغَات، هَه لَی!
پِیَاوَه کَانَ بَارِیَان کَر د بَوو کَه بَه گَمَحَه مَه د گَه یِشْت. مَوَسَلِیْم
سَه ر کَارَوَان، هَه وَسَارَى پِیْشَه نَگَى دَابوَو بَه شَانِی دَا، گَا زَه نَگ، لَه
مَلِی وَ شَتَرَى بَه ر کَارَوَان، لَه خَامُوشِی کِپِی بِیَا بَان دَا دَه نَگِی کِی
تَر سَنَا کِی هَه بَوو. بَارَان، هَه رَوَا ئَه بَارِی.
بَه گَمَحَه مَه د پِیْ بَه پِیْ کَارَوَان ئَه رَوِیْشْت وَ وََا پِیْ ئَه چَوو
خَوِی بَه بَه شِیْک لَه کَارَوَان ئَه زَانِی.
— ئَه وَ بَارَه خَوَار بَووَه، نَابِیْنِی بَه گَمَحَه مَه د؟! رَاسْتِی بَکَه وَه!

بهندی دووهم

ئەي زەوى! دەست و باڵت ٲاوه شينە. خوا لاى لى ڪردوو پتە تەوہ.
ميوانىكى بەشڪۆ: باران.

ليڀرەوار لە باران دا خۆى ئەشوا. لە سەر و گوڤى درەختانى
تاغى دلوڤى زەلاڤى ئاو، ئاوى خاوپن، ئەتکايە سەر خاک. درختانى
ٲووت - مروفى ٲووت- بە حەزەوہ لە ژيڀر باران دا وەستاون و
دەستەکانيان ڪردووہ بە جل و بەرگى خۆ داپوشين. ٲيلوويان ليک
ناوہ و خەندە لە سەر ليو، بە حەزيکەوہ لە ژيڀر ٲيڀستيان دا ڪە
خەريکە تازە ئەبيتەوہ. جار جاره جوولەيە ڪ بە نەرمى، ئەليى
وہ ڪ نينوڤى ياريكى شوخ، بن ٲى ختووڪە ئەدا و تەز بە ٲشت دا
ئەهيىنى. بليندترين لق، جار ئەلەرپتەوہ، سەر دائەنەويىنى. ئەليى
بە چەناگە شانى ئەخوڤينى. خوڤينىكى دلخواز لە سەر ٲيڀستى
تازەي لەش، شەو لەگەل باران ئاويتە بووہ و باران لەگەل شەو.
زەمزەمەيەكى بە ئەسپايى. زەمزەمەيەكى دوور، لە دوورە دەستى
شەوہوہ. باران و گەلا. بيڤرخەرەوہى شانە ڪردنى ٲرچى ژنيک بە
ٲەنجەکانى. جوانيى هيو، گيان ئەهەژينى!

لە دوورەوہ، تيراوڤيڤيک زياتر، لەو ٲەرى تەنھا درەختانى
خوشوڤردوو، لە سەر مى گرده ڪە، ٲووناكيەكى ڪز و لاواز،
ٲاوى لە باران دائەگرت. تيشكى ناسک لە دەرگاي تەنگەبەرى
ڪۆخە ڪەوہ، دەرئە ڪەوت و ھەر لەو ھەنگاوانەي يە ڪەم دا، بيميني

بۆ كۆمى لىژنە كراوى كۆتە دارەكان، دائەمردەوہ. ئەولاتر، لە خوار شىوى گەردەكەوہ، لاى قەلاغى دارەكان، چەند چالى نە زۆر دوور لە يەكتەر، دەمیان بەرەو ئاسمان داچەقاندبوو. چالى خەلۋوز! مەندەلوو، بە تەنھا خۆى كۆتە دارى لە جەنگەل خپنەكردەوہ و لەو چالانەدا كە خۆى ھەلىكەندبوو، ئەى سووتاند. سووتاوەكانى بۆ ماوہيەك لە ژىر لەم و خۆلدا ئەخەواند، تا ئەبوون بە پەژوو. پاشان لە ژىر خۆل دەرى ئەھيئان، ئەيتەكاندن و لە فەردەى ئەكردن. ئەوسا فەردەكانى لە وشتەر بار ئەكرد، ئەبىرد بۆ شارى سەبزەوار و لەمەيدانى خەلۋوز ئەيفرۆشتن. ھەندى جارىش پى ئەكەوت بارەكەى لە ناو پى لە گوندىك دائەگرت و وردە وردە بەم و بەوى ئەفرۆشت، يان لەگەل گەنم و جو ئەيگۆرپيەوہ. مەندەلوو لە گوند و ئاوايەكانى سەر پىدا ھەندى ناسراوى ھەبوون و ھەركاتە بە پىويستى بزانيبا، كۆمايەك دارى ئەكرد بە سەربار و بوى ئەبردن. كۆمايەك دار بە شىويك و خواردنى وشتەر. مەندەلوو، دوو وشتەر زياترى نەبوو، كە لەم كاتەشدا لە لاى كۆخەكە خەوتبوون و باران ئەيدا لە سەر و گويان. بەلام ئەمشەو وشتريكى تريش لەوى خەوتبوو: بادى گولمەمەد. لە ناو كۆخەكە شوپن بۆ ھەلسە و دانيشەى زياتر لە كەسيك نەبوو، بۆيە دوو پياو لە تەنيشتى يەكەوہ دانيشتبوون: گولمەمەد و مەندەلوو.

مەندەلوو پياويكى كورته بالآ و ورديلە بوو، بە ئەژنۆى چەماوہ و دەستى درىژەوہ. پووتمەتى سووتاو، كولكن و چاوەكانى ليكنراو و كزبوون. چاوەكانى بەردەوام ئاوى پيا ئەھاتە خواروہ و برزانگەكانى ببوون بە سيبەرى؛ بەجى و بىجى، ليك لكا بوون. شالى خورى وشتري لە سەرى ئەپىچا و چۆخەيەكى شپى لەبەردا بوو و بەلەك پىچە كۆنەكانى تا بن ئەژنۆ بە سەر شەرۆالەكەىدا ئەبەست و قايشيكي ئەستوورى، نەزۆر تووند، ئەبەستە پشتى. مەندەلوو لە تاغىدا يەكسەر و يەكتەن بوو. لە بەلوچەكانى

چالەسووتاو بوو. ئەوترا بنەمالەكەى ھەر لەوئى بەجئى ھيشتتووھ. كورە گەورەكەى مووسا - كە كارى دار و خەلۆزى پئى نەكرابوو. لە لای زېبراكەى، پيرەخالۆئى داڵاندار دانابوو كە كورپى ئەو بئى و بەخيۆى بكا. پيرەخالۆش مووساى نابووپە بەر تەوھنكردن. مووساش لە بەستينى سالانى دژواردا، ببوو بە پىسپۆرپى قالىچنين و ئەوھتا لە قەلاچيمەن تەونى بۆ بابقولى بوندار نابووپەوھ و كارگەى بۆ بەرپۆھ ئەبرد.

لە ديوارى كۆخەكەدا، لە ناو قوولكەيەكى بچكۆلەدا، چرا پلئيتەيەك بە دژوارى پرتە پرتى ئەكرد. كترى لە سەر بەردى كوانووھكە بوو و سفرەى قەند و تەنھا پيالە كاشيەكەى مەندەلوو، لە بەردەمى گولمەمەدا دانرابوو. گولمەمەد لە سەر چۆكئىك دانىشتبوو و پالئى دابوو بە ديوارەكەوھ. كلاوھكەى تاسەر برۆى ھينابوو و بىرى لەوھ ئەكردەوھ ئەيوپست بيلئى. ھەتا ئيرەى خالە مەندەلوو رووى خۆشى پيشان نەدابوو، سەرەپاى ئەمەش گولمەمەد نەى ئەتوانى نيوھكارە و بە بئى وەلام ھەلسئى و لە كۆخەكەى مەندەلوو بچئتە دەرەوھ.

سالانى دوور و دريژ بوو گولمەمەد خالۆ مەندەلووى لە دوور و نزيكەوھ ئەناسى. بە سلاو و ماندوونەبيەك، بە دەم رپۆھ. بە تاويك دانىشتن و چاك و خۆشيەكى كورت. خواردنەوھى قومئىك ئاو و خواردنى بايەيەك تيگوشيوى خەستە توورەكە. يان -لانىكەم- بە كلاو رپاوھشانديك. بەلام گولمەمەد ئەيتوانى لەوھ تيڭگات، كابرەيەك كە زۆرپەى مانگەكانى سال تاك و تەنھا لەگەل كۆتەى دار و تاغى و دوو وشترەكەى ئەژرى و لە كۆتەى دار، خەلۆوز ئەھينئتە بەرھەم. تاقە بال لە چال دەرى ئەھينئى و لە پشنتى وشترى ئەبەستئى و ئەيبات بۆ شار. ئەيفرۆشئى و پارەكەى لە حەوت كونى لەش و جلەكانىدا ئەشارئتەوھ و وەك سئبەرئىك ئەگەرئتەوھ بۆ نھينگاكەى؛ كابرەيەك كە تاكوو ئەمەرپۆ شانى لە شانى كەس نەكەوتووھ و نەبووھ بە ھاودەمى ھيچ

مرۆفیک، بهو ئاسانیه نابی به هاودهم و هاوړپي هیچکەس و
غهوارهیهک. مرۆفی لهو چهشنه خوویهکی تابهتی ههیه: ترس
له دل، بهدگومان و ئاگا لهخویه. هەر ئیستەش کی چووژانی چۆن
دەرباره ی گۆلمحه مه د بیر ئەکاتهوه و چ خه یاییک به میشکی دا
تی ئەپهړی؟!

گۆلمحه مه د وتی:

– ئەللی چی خالۆ؟ ها. رات لییه پیکهوه کار بکهین یان نا؟
ئەگەر دلت سسسته من وشتره کهم لای تو دانهیم. که شیک، دوو
کهش باری بکه، بیبه بو شار و بیهینهوه. ئەوسا ئەگەر پیت باش
بوو من وشتره کانی تو ئەبهه. دوو کهش تو ئەیانبهیت و که شیکیش
من. بهنۆره، من عه قلم بریویه تی. لهبری ئەوهی سی جار بچم
بو شار و سی بار ئیزنگ له ناو مهیدان بفرۆشم، جاریک ئەچم
و سی بار ئیزنگ دانهخهه. بیری رۆیشتن و هاتنهوه بکه رهوه. بو
باریک دار ئەبی لانیکهه ده دوانزه فرسهنگ برۆم و بگه ریمهوه.
چیم بو ئەمینیتهوه؟ مه گه ره مووی ئەکاته چهند؟ لانیکهه دوو
رۆژ و نیوو ئەبی به رپوه بهم. ئەمکاره جوړیک خیریشی تیدایه:
یارمه تیدانی یه کدی. هیچ له هیچ کامیشمان کهم نابیتهوه. خو
ره شماله کانمان ئەزانی. تیره و ره چه له کیشمان ئەناسی. دنیا
ئهمه یه ئیتر. ئەمسال وای لیها تووه. ئیمه نیازمان پهیدا کردووه.
بووین به ئاتاجی نانی خو مان. خۆت ئەزانی من مرۆفیک نه بووم
روو له هەر کهس بههه. ئەمسال بو ئیمه سالیکی باش نییه.
خاله مهنده لوو، سه ری هه لینا و له نیوان پیلووه
نه خۆشه کانیهوه سهیری گۆلمحه مه دی کرد؛ توژیک پاشتر به
دهنگیکی چهند شاخه و به زرینگه وتی:

– من قسه یه کهم نییه کوړی که لمیشی. به لام دوو شت
رپگه. یه کیان ئەوهی که من به ئەندازهی دوو وشتره کهی خو شم
خه لووزم بو دهرناهیتری. یه کیتیش ئەوهیه که وشتره کهی
تۆم بو نابری به رپ دا. ئەو وشتره، بادیه، تیژرهوه. به کاری

بارکیشان نایهت. منی پیره‌پیاو چۆن له‌گه‌لیا هه‌ئه‌که‌م؟ بادی، بۆ بارکیشان نییه، بۆ سواریه. چۆن ئه‌توانم به‌ دوای وشتره ئارام و بارکیشه‌کانی خۆمدا راکیشی بکه‌م؟ شه‌ویک، نیوه‌شه‌ویک هه‌وساری پچراند و سه‌ری نا به‌ بیابانه‌وه، وه‌لامی تۆ چۆن بده‌مه‌وه؟ چۆن بیگرمه‌وه؟ جگه‌ له‌مانه‌ش، له‌م ساڵ و مانگه‌دا مرو‌ف چۆن ئه‌ویرێ پاتاله‌که‌ی بدا به‌ده‌ست که‌سی ترمه‌وه. مه‌گه‌ر نابینی قوڵه‌دز و رێگر چه‌نده زۆر بووه؟

— بیانوو ئه‌گه‌ری خاله‌ مه‌نده‌لوو. خۆ له‌گه‌ڵ منال قسه‌ ناکه‌ی! ئه‌لیی وشتره‌که‌ی من تیژپه‌وه، ئه‌وه‌ راسته. به‌لام وشتری تیژپه‌ویش بار ئه‌بات، ئه‌گه‌ر ئه‌لیی ده‌ره‌قه‌تی نایه‌یت، کارێکی نییه به‌ سه‌فه‌رێک له‌گه‌لی ئاشنا ئه‌بی. خۆم دێم و ئاشناتان ئه‌که‌م. دژوارییه‌که‌ی که‌شیکه. ئه‌مه‌ش که‌ ئه‌لیی به‌قه‌د دوو بار خه‌لووز له‌ چال ده‌رناهیانی، یان بیانوو، یان له‌ قسه‌که‌ت ورد نابیته‌وه. چونکه‌ ئه‌توانی به‌ ئه‌ندازه‌ی دوو وشتر خه‌لووز ده‌ربه‌یانی، به‌لام له‌بری ئه‌وه‌ی به‌دوو وشتر سی جار بچی بۆ شار، به‌ سی وشتر دوو جار ئه‌چیت. سه‌باره‌ت به‌ دزه‌کانیش به‌ بارێک که‌م و زۆر نابێ. ئه‌گر دز سه‌ر رێگه‌ی گرت، خۆ ته‌نها بادی من جیا ناکاته‌وه و بیدزی! ئه‌مه‌ش ئه‌مه. جا ئه‌گه‌ر ناته‌وی وشترکانت بده‌ی به‌ قه‌رز و قه‌رز وه‌ربگه‌ری، ئه‌وه‌یان شتیکی تره.

گو‌لمحه‌مه‌د هه‌لسابوو و ئه‌یویست له‌ ده‌رگا‌که‌ بچیته‌ ده‌ره‌وه. ئه‌توت نایه‌هوی پیره‌می‌رد بخاته‌ گیر و گازه‌وه.

خاله‌ مه‌نده‌لووش له‌م ناوه‌دا نه‌یتوانی بیره‌کانی کۆبکاته‌وه و قسه‌یه‌کی به‌سوود به‌ گو‌لمحه‌مه‌د بلی. بۆیه به‌ بیده‌نگی، له‌گه‌ڵ گو‌لمحه‌مه‌د چوو ده‌ره‌وه. گو‌لمحه‌مه‌د چوو بۆ لای بادی. هه‌وساری له‌ که‌له‌ی داره‌به‌نه‌که‌ کرده‌وه و به‌ ئه‌مازه‌یه‌ک وشتره‌که‌ی هه‌لساند، هه‌وساری دا به‌ شانی‌دا و که‌وته‌پێ. ئه‌وه‌نده نه‌رۆیشتبوو مه‌نده‌لوو بانگی کرد. گو‌لمحه‌مه‌د گه‌پایه‌وه

و پرسى:

– ئا، ژېوان بوويتهوه خاله؟

خاله مندهلوو وتی:

– وتم ئومیدت نا ئومید نهکم. تۆ جاری برۆ، خۆم ئاگادارت
ئکهمهوه. ئهبی باش بیری لی بکهمهوه. پاشان دیم بو لای
ره شمالهکان. له لایهن منهوه سلأوی که لمیشی بگهیهنه!
– چاکه!

هوا بو هه ناسه کیشان، پاکترین بوو. به لام گولمه مه د
له ناو سینهدا ههستی به خهفه بوون ئهکرد. هه موو شتیک له
به ر چاوی قورس و خهست بوو. باران و شهو، خهستتر. باشتر
وایه دهنگ هه لیبینی و له پانایی شهو و ئه و ده شته دا بچریکینی.
هه رایه!...

چی ئه کیشی گولمه مه د؟ ئایه ورده ورده خه ریکی
ئه تویته وه؟ هیدی هیدی ئه شکیی؟ ههنگاو ههنگاو پیر ئه بی؟ به
گهنجیتی ئه ویش؟! پیری زوو پهس. چه ند باو کانه قسه ئه که ی!
باری چه ندین کهس، قورسای هه موو بنه مالهی که لمیشی به
سه ر شانته وه یه. هه ر له بهر ئه مه شه په نگه گوته ت جار له گه ل
جار نه رمتر ئه بی؟ ئه شکیی. پیرانه و به پارێزه وه، له گه ل که م
بیانووترین کهسان تۆ به نه رمی و کورنوشه وه قسه ئه که ی.
چه ند به ئاواز؟! نه! تۆ نیازمه ندی و هه ر ئه مه شه پشتی
چه مان دوویت، گولمه مه د. ژيانی رۆژانه ی ئاسایی خه ریکه له
پیت ئه خات. غه می ساج و هه زرن و تووتن!

چی لی هات ئه و هه موو دفره و ده ماره ی له ناو ئیسکه کانتا
بلیسه ی ئه کیشا؟ چی لی هات ئه و هه موو جه وانیه، شیتیتیه؟
مه گه ر تۆ نه بووی سه ر ئاشپه زی سه ر باز خانه ت به توو په ییه کی بی
ئه مانه وه برد به حه وادا و کوتات به ناو قازانه که دا؟ مه گه ر له بهر
ئه وه نه بوو که نابه جی وه لامی دا بویته وه؟ مه گه ر له بهر ئه وه
نه بوو که له بری گوشت، مشکی خهست بوویه ناو یه غلأویه که ت و
گالته ی پیکر دووی؟ مه گه ر ئه وه گولمه مه د نه بوو له توو په یی

۵۷۰
که لیسدهر
په رگت ۱۳۹۹

بېخه ويېدا، بۇ سهرپېچى كىردن له فهرمىنى زۆر، باندسته كهى خوى وهك كاژيله كونابوو به گوللاه كهى ناو پادگاندا، ئه وېش له چلمى زستاندا؟ مه گهر ئه وه تۆ نه بووى له به رامبهر پوژ و شهوى بى ئه ژماردا - به تاوانى ئه و كارمى كردبووت - خوت پراگرت و تاوت هينا؟ ئه و كه سهى كه وه كوو سهگ و به هه نسكه هه نسك، خوېن له چاو و دهم به دژوېن، له زستانى ئازهر بايجاندا داژووت، مه گهر گولمه مه دىكى ديكه بوو؟ نه، خودى خوت بووى. گوشتى گه نيوى هيسرت خوارد، ملت راست پراگرت و په نجهت له سهر پيلكه هه لئه گرت مه گهر به و مه به ستهى باشتر بيچركيى؟ نهكا هيژى گيان و باهوٽ ون كىردى؟ بهم ئاسانيه بۇ ملكه چىي مل كه چ ئه كهى؟ له شت سست ئه كهيت و به رامبهر به سووك بوونى خوت، ئه چه په سى؟ رپى تى تاچى تۆ به و ئه ندازه به گورابىتى! نه گونجاوه. ئه وه تۆ بووى له سهر سفرمى بچووكترين پياوى تاغزار به زمانى پارانه وهى شاراهه قسه ت ئه كرد؟ كىرد له و ورگه بدات! بشكى ئه و ددانانه! لال بى ئه و زمانهى به كزى و سهر شوپرى ئه گهرى!

چ رهنجيكه! دل دائه رزى. په ژيوانى.

«خوزگه نه چوايه تم بۇ بينينى ئه م پيره ميږده. خوزگه داواى وشترم لى نه كىردايه ت. يان كه چوو بووشم، ئه بوا وشتره كانم به زور لى بسه ندايه ت. به شوولى گزيچارىك خوزگه به مترساندايه ت. ئه م نهرم و نيانيه مى من له چيه وه سه رچاوهى گرتووه؟ زمانم به برين چى!»

ئازارىك وه كوو دوومان له كاسهى سهرى گولمه مه ددا پهنگى ئه خوارده وه و به رچاوى لىل ئه كرد. ئه و مشتومرپى له مي شكىدا هه بوو، وه ها ئالوزى كردبوو هر ساته و ئه يويس ت بگه رپته وه به ره و كو خه كه، سه مىلى پيره ميږد هه لكيشى و جووتىك شه بلاخه بدا به بناگوپىدا. رقىك له بن ددانه كاندا بوو و ناخى خوى هه لئه كړاند. ئه وه نده تووره ئه گهر كىردىكى

له سینهی یه کیکیش بچه قاندایهت پیی بهس نه بوو. شیئی له پر! چی بکات؟ چاره یه کی نه ئه دی جگه له وهی بهره و ره وهند بروتا ته وه. کلاوی داگرت و کاکوئی دایه بهر بارانه که. بلا یای وشمو دامرکیته وه. تووره یی له گیان دوور که ویتنه وه. نابی هه لچی. پیاوه و جهر بهزه. ژاکان؟ نه! خو خوار دنه وه و خه نجه ری رق له خودان؛ چ سوو دیکی هه یه؟ ئه مه زیاتر له پیژیژنان ئه وه شیته وه تا له پیاوی کارامه.

سه ره پای هه موو ئه مانهش گوئمه مه د نه ی ئه توانی زیز و زویر نه بی. دهروونی رهش ببوو. هیوا براوی به گاو لکی لیی ئه چوو ه پیش. بو رووخان شتیکی وای نه ما بوو.

که وتن؟! ئه و روژه نه یهت!

کاتیکی وشتریکی له پانتایی که ویردا له پی ئه که وئی، ئاسمان پر ئه بی له دال و سیسارک. قه لان له هی رشی یه که م دا چاوه کانی له کالانه ده رئه هیئن و گیانه وه رانی تر ئه یخوئن. پیاویش وایه. دهک له پیکیه وتن روژی نه گات. نه یهت! شکان رهنگه، به لام تلان نا. نه بوون باشته ره، له هه بوونی به نیوه چلی. شه لانی بیهووده، هه رگیز! مه رگ ته نانهت له سوو کبوون زور باشته ره. پیاو خوژگه ریسا نه بی. کام روانگه له چه مانه وه ی پیاو دل شکیئتر؟ لباد بو لوول کردنه، نهک پیاو! نهه گوئمه مه د هیشتاش راوه ستاوه. دهسته کانی هیشتاش له گه لیه تی، چاوه کانی، دلی، قاچه کانی. خوین جاری له ده ماره کانی دا ئه گه ری. نه توانین نا؛ ئه مه لاوازتر له وه یه بتوانی گیانی گوئمه مه د داگیر بکات:

دوور که وه ره وه بیده سه لاتی! کویر به! زهوی هیشتا له ژیر پیی گوئمه مه د دایه. هیشتاش چاوه له چاوی ئه ستیره کان ئه گیرینی. که می خوارده مه نی و ته نگدهستی هیشتاش جوامیرییه که ی لی نه سه ندووه. غم بللی با ون بیی. تو نه شیایوی گیانی گوئمه مه دی. ئه و ورده په ژاره یه نه خو لقاوه. ده ریا به سره وه یهک ناله رزی، کیو به نه ره یهک و که ویر به گه رده لوولیک!

۵۷۲
که لیسده ر
به رگت ۰۵۹۹۰

گولمحه مه د له كيشه ي نهو غهم و هاواره ي له گهرووي دا بوو، پرووي له وشتره كه ي كرد. بادي، نارام و ميهره بان نيگاي كرد و ملي بو لاي هاوړيكي دابه زاند، گولمحه مه د چاو و گوڼاي به تهويلي وشتره كه ي دا هينا و به خهفه ته وه وتي:

— هه فاله كه م! هيوام نه مسال بهس به تويه. گيانه كه م، له م زستانه ده ربا زمان بكه. لي م دلگير مبه به نه گهر به قه د دوو بار، كوته دارم لي بار كړدي. ناتاجم. خو ت نه بيني! بهس توم هه يه پاتاله كه م. من بهس توم هه يه. نه مسال تو نه بي جهوري بنه ماله ي كه لميشي بكيشي، باديه كه م. ليده با بروين نازيزه كه م. برو با بروين!

بادي دهسته كاني تو زي چه مانده وه، گولمحه مه د چووه سهر شاني وشتره كه و به «هووك هووك» يك وشتره كه ي تاو دا. باران وه ستابوو، كاتي كه گولمحه مه د گه يشته لاي په وه ند. له خيو ته گه و ره كه وه تيشكيكي نيوه گيان دزه ي نه كرده ده ره وه. چند هه نكاو و نه ولا تر هه ناسه ي لي نه برا و پووك نه بوو. ته واو نه بوو. له په شماله كان كه نزيك بوويه وه، بادي خاوي كرده وه و گولمحه مه د له دووره وه تارمايي نه سپه كه ي خان ناپوي بيني. لاي په شماله كان خوي هه لدايه خواره وه و له كاتي كدا هه ولي نه دا تويزه تاله كه ي - تاودانه وي ناخي - توو پ دات، سهري برده ژوووره وه. جگه له بلقيس و مارال، هه موو خه وتبوون. دوو ژنه كه ش وه ك خه وتوو ه كان خاموش بوون. چاوه كان خاموش، ليوه كان به سراو و ده ستيان به كار بوو. له گه ل چوونه ژوووره وي گولمحه مه د، هه ردوو ژنه كه ده ستيان له كار هه لگرت و چاويان له سهر نهو نه بله ق بووه. گولمحه مه د تاوي ميهره باني دا يكي نه بوو. بويه بهر له وه ي دا يكي دلي پي بسوو تيني و دم بكا ته وه، گولمحه مه د كه شكه ي نه زوي له زه وي چه قاند و وتي:

— پاروويه ك نان، دايه!

بلقيس به دم هه ستانه وه وتي:

— سه‌لته‌که‌ت دانا‌که‌نی؟ ئی‌سکت شی هه‌لئه‌گه‌ری.
گولمه‌مه‌ده، سه‌لته‌که‌ی دا‌که‌ند و هه‌لی‌دایه‌ لایه‌که‌وه.
ده‌سبه‌جی، مارا‌ل په‌لا‌سی‌کی هی‌نا و دای به‌ شانی پور‌زای‌دا و
چارۆ‌که‌که‌ی خۆ‌ی پێ‌دا و وتی:
— کاکۆ‌لێ‌شت ته‌ر پ‌بووه‌!

بلقیس، نان و تو‌زی رۆ‌نی نایه‌ به‌رده‌می کور‌ه‌که‌ی و وتی:
— هه‌ر ئه‌مه‌ ماوه. که‌م نی‌یه‌؟
گولمه‌مه‌ده ق‌زی وش‌ک کرده‌وه. چارۆ‌که‌که‌ی دایه‌وه به‌
مارا‌ل و نانی تیریه‌که‌ی کرد به‌ دوو له‌ ته‌وه؛ رۆ‌نی سا‌وی به‌
له‌تی‌کی‌دا و که‌وته خوار‌دن. کابرای به‌ ئی‌شتیا چا‌وی له‌ نانی په‌ش
و رۆ‌ن و په‌نجه‌کانی خۆ‌ی ئه‌کرد و هیچ به‌ بیر‌دا تێ نه‌په‌ری جگه‌
له‌وه‌ی: بلێ‌ی ئه‌م نانه‌ تیری بکات؟

به‌لام ژنه‌کان بیر‌ان له‌وه نه‌ئه‌کرده‌وه. خه‌یالی فری‌وی دایک
سنووری نه‌بوو. لق و پۆ‌پی خه‌یالی بلقیس به‌ هه‌موو لایه‌ک
ئه‌رۆ‌یشت. هه‌موو شوینێ‌ک. هه‌موو بوونه‌وه‌ری‌کی بنه‌ماله‌
نیشانه‌ و لقی‌کی بلقیس بوون. له‌ هه‌موان‌دا و له‌گه‌ل هه‌موان
بوو: له‌گه‌ل خانمه‌مه‌دی له‌ زیندان بوو و له‌گه‌ل به‌گمه‌مه‌دی
به‌رپۆ‌ه بوو. له‌گه‌ل که‌لمی‌شی له‌ ران بوو و له‌گه‌ل خان‌ئا‌پۆ
له‌ خۆ‌ف و هه‌زان‌دا. له‌گه‌ل ژنه‌کان غه‌مگین بوو و له‌گه‌ل
سه‌براو بیر‌ی ئه‌کرده‌وه. له‌گه‌ل عه‌بدۆ‌س له‌ دلێ‌شان‌دا و له‌گه‌ل
گولمه‌مه‌دی له‌ ته‌نگانه‌دا. مه‌نداوی‌ک بوو بلقیس که‌ هه‌موو
جوگه‌کان ئه‌رژانه‌ ناوی و له‌ویشه‌وه سه‌رچا‌وه‌یان ئه‌گرت. چه‌قی
به‌گه‌رتنه‌وه‌ی په‌وه‌ند بوو، بلقیس.

سه‌ره‌پای ئه‌مه‌ش بلقیس خامۆ‌ش و خه‌ریکی کار بوو.
جار‌جاره سه‌هیر‌یکی کور‌ه‌که‌ی ئه‌کرد و چێ‌زی له‌ نان خوار‌دنه‌که‌ی
وه‌رئه‌گرت، مارا‌لیش به‌ ر‌واله‌ت خه‌ریکی چن‌ین بوو. به‌لام دل
له‌ سینه‌ی‌دا ئه‌ف‌ری. بێ ئارام خۆ‌یای ئه‌کرد له‌گه‌ل ئه‌وه‌ی له‌و
ماته‌مینه‌ی به‌ سه‌ر په‌وه‌ندا با‌لی کێ‌ش‌ابوو، ئا‌گادار بوو؛ به‌لام

٥٧٤
که‌لی‌س‌ده‌ر
په‌رگه‌ت ١٤٩٩

-چی ئەبى با بىي- نەى ئەتوانى دىل و نىگاي له گولمحمەد
وهرگيرپي. بويه، زياتر لهوهى چاوى له دەست و كارەكەى بي، چاوى
له گولمحمەد بوو.

بەم جوړهيه رهنگه كه گول، له سهراماشدا ئەتوانى بروي.
دلهمرگى و داماوى، كهى توانيويتى ري له ئەوين بگرئ؟ سروشتى
ئاگر، بليسه كيئشانه و سروشتى خوين، رهوان بوونه. ئەو شتهى
كه بەند و شمشير نەتوانى پيشى پي بگرئ، غەمى ورگ كهى
ئەتوانى! هەرگيز. مارال دلى دابوو به دەريادا؛ باكى ريسوا بوونى
نەبوو! خو دابوو به دەستى باوه، چاوى پاريزکردنى بەستبوو و
بەندى دلى كردبووه. كووت و بەند تاكهى؟ بلا هەموو جيهان پي
بزاني. ئەگەر ئەمه تاوانه، ئاگر خوشتره. بلي با دوزهخ تاودەن.
كوته و زنجيريك. سەر، هەواى راسانى هەيه. ديوانه وا له بازار!
«گوارەكانمى پي ئەبەخشم. خەلكينه ئيوه بزاني،
گوارەكانم!»

پەنجەكانى مارال به بي ئەفان له نەرمەى گوپى نزيك
بوونەوه؛ دلى پەنجەكانى هينا به سەر گوارەكانىدا و بو ساتيك
ليبروانه چاوى له گولمحمەد بري و هەروا مايەوه. ئەتوت
نايوئ چاو له پوورزا هەرگري تا وهلامى خوئ له ناخى چاوهكانى
وهر ئەگرئتەوه:

«ئا، گولمحمەد، چاو و دلت كویره مهگەر؟ له كوئى؟ دىل
توى ئەوئ. چاو خوازيارى تويه!»
گولمحمەد سهيرى مارالى كرد.

جى باوهر نييه؟ ئەم ژنه چۆن ئەتوانى لەم تەنگانەيهدا
ئاوهها شەنگ و بەشكو له مروف بروانى؟ له ئازاوهى وههادا
كه نەبزوتنى هەناسەى مروف ئەداته دواوه، تا بووه نەفرەت له
چاوهكان باريوه. هەموو نىگايەك، پەياميكي بيزارى و نا ئوميدى.
هەر نىگايەك پەردەيهكى رهش. پەردەيهكى رهش له نيوان
نىگاكاندا. تايبهنەندى نەدارى. كاولستانيهك كه مروقهكان

لهوئى دا بهرد له يه كدى نه گرن. ددان له يه كتر چير نه كه نه وه. خوږين به چروچاوى يه كدا نه پشینه وه. سوژ نه مری. بيگانه بوون نه خزینه ناو په يوه ندييه كان. قين له دل دا جيگير نه بى. په ننگى تووړه يى نه بى به په ش. بزه نه بى به خاك. رووى خوښ خو له مېشى لى نه نېشى. نيگا بريسكانه وهى خو ى ون نه كات. غه مناله. گريان نه بى به لووران ه وه. نه دارى! نهى نه مېينه چو نه توانى له م پوژگارى پوژه په شيه دا، نيگايه كى تا نه م پاده يه روون و نازادى هه بى؟ په كوو! رازى نه مری مروڤ، نايه نه مه نييه؟

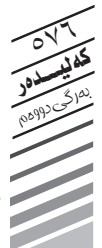
«گيانم تو ى نه وى. سه یرم بکه. سه یرم بکه. سووتام بى پير! بم سووتينه!»

— بوچ چه ناگه ت له كار كه وتوو، گولمحه مه د؟
 بلقيس هيلى نيوان نيگاي گولمحه مه د و مارالى تيکشكاند.
 گولمحه مه د له چاوى داى كى دا خافلگير كرابوو. بلقيس به مارالى
 وت:

— بو دانيشتوويت كچى؟ هه لسه برؤ وشتره كه بخه ويينه!
 مارال له ناوه وه له رزى به لام خوړاگر، له جى رابوو چوو ه
 دهره وه. بلقيس له بهر خو يه وه وتى:
 — چ خه يالا نيگمان له سه ردايه!
 گولمحه مه د دهره تى به داى كى نه دا بوچوونه كهى خو ى
 دهر بېرى:

— باوكم چوو ه بو پان؟
 — روښنت بو نه وهى سه براو ته نها نه بى. به گمحه مه ديش
 روښنت!

— بو كو ى؟
 — بو داركيشان. به وشترى خان.
 — هه روا سه ربه خو؟
 — وتى ناتوانى ليړه لاي پان هه لېكات. كوره كه م دلى
 هه لكه نراوه. دلى ناسووده نه بوو. فېرى و روښنت!

گولمحه مه د پارووه که ی خسته ده می و داوای ئاوی کرد.
بلقیس هه ئسا ئا و بهیئیی، خان ئاپۆ خوی کرد به ژووردا:

— زوو کشایته وه پالنه وان؟

دل و جگه ری مه پیک به ده سته وه بوو هیشتا هه لمی لی
هه ئه سا، ئه مه ئیتر له کوپوه؟ دیسانه وه ش مه پیک تر؟ به لام
له وه ناچیی وایی. زستان که نزیک ئه بیته وه، نه خووشی کز ئه بی.
مه گه ره فیان که وت بیته گیانی مه ره کان که ئه ویش هیشتا...
جگه له مه ش، روخساری پانی خان ئاپۆ پر بوو له پیکه نین و دانه
سپیه کانی ئه درووشانه وه.

— به چیه وه و مات بووی گولمحه مه د؟ چاوه کانت
به هه لدا نه چوون، جهرگی مه ره. جهرگی به خته یه. هه ر ئیسته
له ناو سکیم ده رکیشایه ده ره وه. بگه ره بلقیس. سووری که ره وه و
بییه نه بیخوین. نانی بی خورشت له گه رووی من ناچیه خواره وه!
ها ه ها. چ بارانیک بوو کوره! جگه رم فیئک بوویه وه.

زه رکی ئاوه که بلقیس دای به کوره که ی و جهرگه که ی له
خان ئاپۆ وه رگرت و رویشت تا بیجئیی. خان ئاپۆ که به قسه و
بزووتن تاویک له شادمانی ده ربیرین نه ئه که وت، به رامبه ر برازا که ی
دانیشت و وتی:

— ده ی! بۆم بگیره وه!

گولمحه مه د پرسی:

— ئه مه کام به خته بوو؟

— تو نه ت دیوو!

— چۆن نه م دیوو؟

— چونکه هی خو مان نییه!

— ئه ی هی کوپوه؟ هینی کییه؟

— خو شم نازانم. ره نگه هینی یه کیک له و کاشمه ریانه

بووی. چووزانم؟! ئیمه که بیخوین ئه بی به هی ئیمه!

— باشه چۆنت هیئا؟

— کاریکی دژواره؟ له پشت دهوه نه که بن ملیم گرت و دام به سهر ئه سپه که دا و هینام. بۆ وا چاوت زهق بووه؟ مه گهر تۆ لهم کارانهت پی ناکری؟ چ خه یالیکت کردووه؟ پی ت وایه چون سال دژواره، منیش لی ره دائه نیشم و وه کوو پیریژن چه ناگه م ئه خه مه سهر ئه ژنۆم و غه می بۆ ئه خۆم؟ هه ه! من ئه گهر له ناو گه رووی شیریش بووه نیچیری خۆم دهر ئه کیشم! لهم بیابانه ی خوادا به ره کهت که م نییه. چۆن ئه بی مه گهر؟ دانکه، مه ره کانی ئیمه ی خوارد، ئیمه ش مه ری خان و ئاغه کان ئه خۆین. برۆ دهره وه سه یری بکه! له سی پیچکه م هه ئواسیوه. سی مهن دونگ به قنیه وه ئه شه کیته وه. هاوار ئه کا هینی خانه، ئه گینا ره شایی هه ژار خواردنی له کوئ بوو بیدات به مه ره که ی و قه له وی بکات؟ حه یف به تنها بووم ئه گینا بیستیانم بر ئه دا و ئه مدایه بهر! مارال هاته ژووره وه و چوو بۆ یارمه تیدانی بلقیس. گولمه مه مد له بهر خۆیه وه وتی:

— پیره میرد، زۆریش نابه جی قسه ی نه ئه کرد!

خان ئاپۆ کلاوه که ی ته کاند و پرسی:

— کام پیره میرد؟

— مه نده لوو.

— ئه وه ی خه لۆز فرۆش؟

— ئا. باسی دزی ئه کرد. ئه یوت له دز ئه ترسی.

— ئه و ئیتر بۆ؟ له مناوه هه موو ئه و ئه ناسن، پیویستی شیان

پییه تی. کی ئه چئ ئه و دوو وشتره پروته له ی ئه و بدزی؟ بیان دزی

چیان لی بکات؟ ئه وانه خۆ گۆشت به له شیان هه نییه! شه یتان

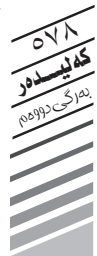
جادووی لی کردووه. تۆ ئیتر بۆ چوو بویت بۆ ئه وی؟

— پۆیشتبووم له گه لی ببه به شه ریک به لām نه یکرد.

خان ئاپۆ قاقایه کی بلیندی کیشا:

— واته خه لۆوز دروست بکه یت و بیبه ی بۆ سهر مه یدان

بیفرۆشی؟

— نا! خەيالەم ھەيە لە بەيانىمەو ٲىزنگ بار بکەم و بىبەم
بۆ شار.

— چاکە. خەرجى خواردنى وشترەكەت دەرئەھيىنى. بەلام
ئەى خۆت چى؟ خەرجى خۆت كى ئەيدا؟

— خۆشەم لە سفرەى وشترەكە ئەخۆم.

— داىكت، ژنەكەت، ئەم... ئەوانى تر چى؟

— چىم دەسكەوت پىكەو ئەيخوين. ئەگەر بەشيشى نەكرد
ھەتا نەورۆز چوار مەر ئەكوژىنەو.

— مەر ئەكوژىتەو ئەيسقانەكانى بخۆى؟ مەر خۆ گۆشت بە
لەشيانەو نىيە!

— ئەى تۆ ئەلىى چى بکەين؟

— ھەر ئەو كارەى من ئەمەوئ بىكەم. بىابانى خوا پرە

لە رۆزى. ئىمەش بە ئەندازەى خۆمان لىى خپ ئەكەينەو. بە
ئەندازەى ورگمان راو ئەكەين.

گۆلمەمەد وتى:

— نا خان ئاپۆ. دەستى من ناچىتە مالى خەلك.

— ھەھ! گەوجىەتە. تۆ پىت واىە باپىرانمان لەم جۆرە
سالانەدا چىان كرددووە؟ سەرى يەكدىان خۆ نەخواردووە! ديارە بە

جۆرىك سكى خويان تىر كردووە، بە مالى خەلكى! ئەمە نەرىتى
ناو ئىمەيە. جا نازانم تۆ چۆن وا ئەلىى؟ لە كووى ئەتەوئ نانى

حەلل دەسبەخەى؟

گۆلمحەمەد، كىشايەو و وتى:

— تا زۆرم بۆ نەيەت، ئەو كارانە ناكەم. دەست بۆ مالى
خەلكى درىژ ناكەم.

خان ئاپۆ ئەم جار، لە بن ددانى دا پىكەنى و وتى:

— چەند ساوېلكەى جەوان! خەلك؟ كام خەلك؟ ئىمە

خۆ نامانەوئ مالى پىرىژنان بدزىن. ئىمە بەشى خۆمان لە رانى
گا ئەكەينەو. لە ھى خانەكان، ئەمە خۆ دزى نىيە! ئەوان لە

خەلکیان دزیوه و ئیّمەش لەوانی ئەدزینەوه. هیچمان لە هیچ!
گۆلمحەمەد وتی:

— من که کاری وا ناکەم، حەز ناکەم. لە بەیانیموه ئەپرۆم
بۆ دارکردن. دوو پرۆژ جارێک، بارێک دار ئەبەم بۆ شار و بەوهی
ئەیفروشم خۆم بە خاوەن ئەکەم. ئەمکارانە ی که تۆ ئەیلێی
دڵە خورپەکهی ناهێنی. بە بێ ئەمەش ئەوەتا یەکمان هێشتا
لە زیندانە. جارێ با ئەو بێتە دەرەوه، ئەوسا یەکیتر بچیتە
حەپس. نا ئاپۆ گیان. من دارکیشتان زیاتر بە پەوا ئەبینم. تۆش
خۆت ئەزانی. من بەیانی زوو ئەچم بۆ دارکردن.

گۆلمحەمەد لەوه زیاتر درێژە ی بە وتووێژە که نەدا، لە ناو
بۆن و دەنگی چەزەچی سوور بوونەوهی جگەرەکهدا، هەلسا و
چووہ دەرەوه و لە تاریکی شەودا وەستا. سەری بەرزکردەوه و بە
خۆی وت:

— هەوا پرپار خۆیا ئەکا. بەھاریکی چاکمان ئەبێ ئەمسال!

بهندی سییه م

ئاسمان ههروا ناوچاوی تیك نابوو. پاشماوهی بارانهكهی شهو خۆی راکیش کردبوو بۆ ئەمپرۆ. ههوری ئاوس، ههروا خۆی مه‌ئاس دابوو. بیابان ئارام. ئاسمان ئارام. هه‌مووشت ئەتوت، هه‌ئواسراو و چاوه‌پڕیه. ئاوس. شتیك پروئه‌دا و پرو نادات. شتیك ئەیه‌وی بمرئ و شتیك خه‌ریکه ئەپروئ. شتیك، ره‌نگه‌ بپشکوئ؛ شتیك، ره‌نگه‌ بژاکی. جه‌نگه‌لی تاغ، خامۆش و ور؛ ده‌هن، له‌ سه‌ر پئ، نه‌می باران، نه‌شتۆته سه‌ر سه‌روگوئی گه‌ونزار، گه‌ون، خه‌رمانۆچکه، له‌ سه‌ر خاك خیوه‌تیان هه‌ئداوه و چاوه‌پروانی ده‌می پیمه‌ره‌ن. کاری ئاماده. کوانئ پیاویك؟ بیله‌کانیک؟

ته‌نها یه‌ك تاقه‌ كه‌س، له‌و هه‌موو ده‌وه‌نه‌دا، له‌ كاردا و خه‌ریکی كار بوو. ونبوو له‌ ناو ده‌وه‌نی تاغی و گه‌ون‌دا. ئەوه‌نده‌ی دوور بووی ته‌نها شان و بازووت ئەبینئ؛ له‌ نزیکه‌وه، خشه‌خشی پیمه‌ره‌ و ده‌هن. نزیکتر كه‌ ئەبوویته‌وه، هه‌ناسه‌ کیشانی پیاویك به‌ ئاهه‌نگی كار. پچر پچر به‌لام هارموونیک، له‌ کیشهی نیوان ده‌هن و پیمه‌ره‌ زیاد ئەبوو و لیك تیكه‌ل ئەبوو. پیاویك له‌ كار بوو؛ گو‌لمحه‌مه‌د. پیمه‌ره‌یه‌کی ده‌سك كورت - كه‌ زیاتر بۆ هه‌لكه‌ندنی چالئ ئەستونده‌کی خیوه‌ت ئەشیا تا كه‌رتکردنی گه‌ون- به‌ ده‌سته‌وه‌ گرتبوو، شانی راستی دانه‌واندبوو و ئەژنۆکانی بۆ پیمه‌ره‌وه‌ خه‌واندبوو، بن به‌ دوا‌ی بن‌دا

درهوی ئەکرد. بڼه گه‌وه‌کانی به ده‌می پیمه‌په‌که ئەتلاند، تیکی ئەکوتان و کۆما کۆما جیی ئەهیشتن. ئاگای له هه‌موو شتیکی هه‌بوو مه‌گه‌ر له ده‌سکی خوار و کورتی پیمه‌په‌که که ناو ده‌ستی چه‌پی تۆزی بریندار کردبوو و جار له‌گه‌ل جار، زیاتر پێسته‌که‌ی دئه‌مائی. له یه‌که‌م کاژیره‌کانی کارکردن دا بیری له‌وه کردبووه به‌ فروشتنی یه‌که‌م باره‌ دار، پیمه‌په‌یه‌کی نوێ و پاچیک له‌ بازاری ئاسنگه‌ره‌کان بکری و له بن داره‌به‌نی وشتره‌که‌ی به‌ستی و له‌گه‌ل خۆی به‌یئنی. که‌ره‌سه‌ی کار ئەگه‌ر به‌کار بی، به‌ره‌می کار دوو ئەوه‌نده‌یه. هه‌ر بۆیه‌شه‌ که‌ره‌سه‌ی کار نیوه‌ی پیاوه. ئەو پیمه‌په‌ی گۆلمحه‌مه‌د به‌ده‌سته‌یه‌وه بوو بۆ که‌رتکردنی هه‌ر ده‌وه‌نیک هیژیکی له‌پاده به‌ده‌ری پێویست بوو. پیمه‌په‌ی مائی بوو نه‌ک بیابانی. پیمه‌په‌یه‌ک بۆ هه‌لکه‌ندنی کوانوو، برینی باوه‌شیک هیژمی ته‌نوور و وه‌جاخ. کاریک که‌ زیاتر ژنانی که‌لمیشی ئەیانکرد. کاریک له‌ لاوه‌ی کاره‌ سه‌ره‌کیه‌کان. به‌لام، وا پێشها‌توو و گۆلمحه‌مه‌د چاری نه‌بوو جگه‌ له‌وه‌ی به‌م که‌ره‌سه‌ لا‌روله‌وی‌ره، باری خۆی له‌ خاک خپکاته‌وه. ئەو پیمه‌په‌ش ئەگه‌ر نه‌بوا‌یه ئەبوا ده‌ستی له‌بری پیمه‌په‌ به‌کار به‌یئنی. هه‌لکه‌ندنی گه‌وه‌ن به‌ده‌ست. کاریک بوو ئەبوا بکری. ئەمه‌ نه‌ به‌ چه‌زی گۆلمحه‌مه‌د بوو، ئەمه‌ ناچاری بوو. بۆیه‌ش بوو پشتو‌پینه‌که‌ی توندتر به‌ستبوو. پووزه‌وانه‌ی پێچابوو و پیی له‌ لی‌ره‌وار نابوو. کار! کاری بی وچان.

قسه‌ی تیا نییه. کات ئەوه‌نده ته‌نگانه‌یه و وه‌ها که‌لمیشیه‌کانی خستۆته ته‌نگانه‌وه تاو‌یکیش ناب‌ی لئی بوه‌ستن، ئەبوا بجوو‌لین. له‌ ناو په‌شمال‌ خه‌وتن یان دو‌ای رانی بی‌واز و بی‌گیان که‌وتن، یاخود سه‌ر ری به‌ خه‌لک‌گرتن کاری گۆلمحه‌مه‌د نه‌بوو. وا باشتره‌ وه‌ی بازووی بره‌تیئنی. گوشار بۆ خۆی به‌یئنی. خۆخواردنه‌وه، لی‌و به‌ ددان گه‌ستن، خوینی دل‌ خواردن، پرومه‌ت به‌ زله‌سه‌وور راگرتن، شاردنه‌وه‌ی نه‌داریی، چاو و دل‌ به‌ تیر

پيشانندان، مشت له ورگ کوتان و له سهر خاک خهوتن؛ سهره پای هه موو ئەمانهش روو بهگهشی راگرتن. خامۆش بمینه و بمینه. حهيفه ناوچهوانی پیاو به وردهغم تیک بچرژئی. پاروویهک کهمتر، ژهمیک کهمتر، سفرهیهکی بهتالتر. بی خورشت. نانی جو. نانی رهش. نانی ههرزن. گهنهشامی. پيشهی گیا. ناوکه خورما. خوّل! زهمانهیه ئیتر. هات و نههاتی ههیه. بهز شهش مانگ قهلهوه و شهش مانگ لهپ. سیویک ههلهدی به حهوادا ههزار سوور ئەداتهوه. کی بهیانی بینیه؟ بههار له پيشه!

— بوچی پیت رووت کردهوه؟

بهیکه ره چهماوهکهی راست کردهوه گولمههمه. دهستی له دهسکی پیمهپهکه بهردا، ئارهقهی نیوچهوانی به قوئی کراسهکهی پاک کردهوه و روانیه ئاقاری دهنگهکه. مارال بوو، لای داریکی تاغیهوه وهستا بوو. دیار نه بوو. ئەتوت هاتوته خهوی گولمههمه. بو تاویک نیگای له سهر مارال چهقی و له پر برزانگه وشک و تیژ راوهستاوهکانی لیک دا و روانیه پی پهتیهکانی. له نیوان قامکهکانیهوه قور دابوویه دهرهوه و پشت پی داپوشیبوو. ههستی شهرمیکی نااگا، ئەوهنده تیژ به میشکی دا تیپهپی که ههتاو له سهر گهلا.

ئهمه بهکهمجار بوو گولمههمه بهو جوړه کهوتبوویه پيش چاوی مارال. کار، شیاوی گولمههمه بوو. بهلام خو کاری گولمههمه ئهمه نه بوو. ئەو که له بهر چاوی مارال، روو له رووی باوکی دهستی له دروینه - چونکه به شیاوی خوئی نهزانیبوو - ههگرتبوو. که له بهر بی کهلکی کارهکه دهستی له کار کیشابوو و چوو بوو بو کهلیده. که ئەسپه سههرکهشهکهی مارالی بهو جوړه جوامیرانه پام کردبوو و ههلی پینچابوو. لهم کاته دا نهک وهک پیاویکی بهکار، بهلکوو وهکوو بیابانگهردیکی ناچار خهریک بوو داری ئەکرد. دیسانهوهش شالای ههسته بیر لی نهکراوهکان.

– تۆ بۆچی هاتی بۆ ئیره؟! –

سهركوڤنه و فهرمان له وشه‌ی گولمحه‌مه‌دا بوو. سه‌یری چاوه‌کانی ماراڵی نه‌ئه‌کرد. نه‌ی ئه‌ویست گری‌ی ناوچه‌وانی بکاته‌وه. نه‌ی ئه‌ویست کچه‌ی پری بدات به‌ خوی. له‌گه‌ڵ ئه‌مه‌ش نه‌ی ئه‌ویست دلی بشکی‌نی. پی‌ی باشتربوو ئه‌و له‌ هه‌مان په‌رده‌دا که تائیسته‌ دیبوی، رابگری، بۆ نزیکتر نابی پری بدات، چونکه لۆکه‌ بوو ئه‌و و ئه‌میش ئاگر، ترسی بلیسه!

رووی دا ئه‌وه‌ی ئه‌ویست بی.

ماراڵ، به‌ خه‌یالی کاردانه‌وه‌یه‌کی جیاوازه‌وه، له‌ سه‌ر جیی خوی وشک بوو. ژا‌کا و چاوه‌کانی لی‌ل بوو. وه‌ک پلیته‌ی فانۆسیک که‌ دابکی‌شری. بو‌خچه‌ی نانه‌که‌ له‌ ناو ده‌ستی‌دا داخزا و هه‌ستی‌کرد ئه‌یه‌وی دابنیشی. به‌لام به‌ سه‌ر خوی‌دا زال بوو، پاره‌ستاو مایه‌وه:

– نانم بۆ هی‌ناوی!

گولمحه‌مه‌د دانه‌ویه‌وه و که‌وته‌وه کار. په‌های له‌مه‌دا بوو. سه‌ر داگرتوو و نیگا به‌ ده‌ست، ده‌ست به‌ پی‌مه‌ره و پی‌مه‌ره به‌ بنه. هه‌لاتن. پاریزی شاراوه:

– بۆچی تۆ؟ بلقیس ناردتی؟

گری‌ی گیانی ماراڵ، به‌ گوته‌ی گولمحه‌مه‌د کرایه‌وه:

– به‌لی نانی گه‌رم!

– زیوه‌ر له‌ کو‌ی بوو؟

– ئه‌و هه‌ویری ئه‌شیا و پوریشم نانی ئه‌کرد. نانی تیری. ئه‌م چه‌ند نانه‌شی به‌ تۆزی پۆن چه‌ور کرد.

– چاکه. له‌وی دایانی. له‌ بن توربینه‌که. جوان بی‌پچه‌وه

بادی له‌بری من نه‌یکا به‌ قه‌پالیک. ئه‌و ٤٤٥

جه‌وه‌نه‌ی ئاوه‌شم بۆ بی‌نه‌ ده‌مم ته‌ر بکه‌م.

ئه‌مه ئیتر ئه‌وپه‌ری پزگاریی بوو. ماراڵ هاته‌وه به‌ خوی‌دا. له‌نجه‌ی کرد و به‌ره‌و توربینه‌که‌ چوو، نانه‌کی له‌ به‌ره‌که‌که‌ی

پووزایه وه پپچا. گولمحه مه د، له بن خه می بازوویه وه، به دزیکه وه سهیری مارائی کرد.

کی بوو ئەمه؟ چی بوو ئەمه؟ کوتریکی غهواره، له دووری دووره وه هاتوو ه و له سه ر ئەستونده کی ره شماله که ی گولمحه مه د نیشتوتنه وه. به لام هیشتاش خوئیکی کونینه ی له گه ل خوئی دا هه یه. نیگه ران و حه په ساوه. به ههستی بیگانه بوون و ناهیمنی، دلی له دوولایه. نه له لایه ک مانه وه و نه نه هیزی فرین. له و ناوه دا ماوه ته وه؛ کاری خوئی به یه ک لایه نازانی. دلی ناتوانی ئارام بکات. سه ری نه بووه به یه ک. هه رچه ند نه له دهره وه، به لام له دهروونه وه سه رگه ردانه. دهر به دهره. پالی به هیچه وه نییه. بایه ک ئەتوانی به ملا و ئەولا، بو هه ر لایه کی به ری. قنه لاشک. ژنه. به چه م و خه مه. ئالۆز و شیواوه. سه ری له کوئی و دلی له کوئی ئەم ژنه؟ ها؟

— ئەته وی له مرپووه پی به پی تو کار بکه م؟
— ها؟!

— ئەمه وی هیزم کو بکه مه وه، بیکار و سه ربار ناتوانم دابنیشم. له ناو ره وه ند هه لئاکه م.

گولمحه مه د قه دی راست کرده وه. مارال له لایه وه وه ستابوو و جه وه نه ی ئاوه که ی بو پراگرتبوو. گولمحه مه د جه وه نه که ی لیوه رگرت، په تی مله که ی کرده وه، لیوی جه وه نه که ی برد بو لیوی و گه رووی ته ر کرد. پاشان، جه وه نه که ی نایه ناو دهستی مارال و که وته وه کار:

— له ناو ره وه ند که سیک شتیکی پی وتووی؟ زمانی لیداوی؟
— نه.

— تانه و ته شه ریان لیداوی؟

— نه. نه ئەه ونده!

— ئەی چی؟

— خو م به په رو شم. له سه فریه ک نان ئەخو م که نانی تیدا

نییه. ناتوانم. دهستم ئیتر بۆ نان ناچی، ئەبی کاریک بکەم، کاریک کە بەهره‌یه‌کی هەبی.

— کاری بەهره‌دار دارکردنه؟

— مەگەر کاری تریش هەیه؟ ئەگەر هەشبئی بە من ناکری.

— ئەی دویشەو بۆ ئەمەت باس نەکرد! لەوئ کە خان‌ئاپۆ

دانیشتبوو؟

— پاشان هات بە بیرمدا. کاتی خەوتن.

گۆلمحەمەد دەستی لە کار کیشایه‌وه:

— پیت وایه ئەتوانی هیژم بکە؟

لەبری وه‌لام، مارال پیمه‌ره‌که‌ی له دەستی پوورزای دهره‌ینا

و چوو بۆ ناو دوه‌نه‌که، گۆلمحەمەد کەوتە سه‌یرکردنی،

کچه، نه‌شاره‌زا به‌لام به‌کار پیمه‌ره‌که‌ی رانه‌وه‌شانە. وزه‌یه‌کی

بۆ کهرتکردنی هەر بنه‌یه‌ک به‌ کار ئەهینا، به‌لام به‌ره‌نجامی

کاره‌که‌ی هاوسه‌نگی ئەو هیژه‌ نه‌بوو به‌ کاری ئەبرد. به‌توانا دیار

بوو. ئەکرا بوتری پاش چەند رۆژ، شارەزا ئەبی. خو دانەواندن،

پیمه‌ره‌که به‌ له‌باریی به‌ دهسته‌وه‌ گرتن و بنی دوه‌نه‌که، راست

نیشانکردنی بنی دوه‌نه‌که، خو‌گرتنی فه‌لای خه‌یبه‌ر نییه!

مارال نه‌زۆر دوورتر له‌ گۆلمحەمەد وه‌ستا، وه‌رگه‌را و وتی:

— له‌ دهستم دیت یان نا؟ ریگه‌ی کاره‌که‌ش ئەزانم. من لی‌ره

هیژم ئەبم. کۆمای ئەکه‌م، تۆ ئەیه‌ی بۆ شار و ئەیفروشی. تا

تۆش له‌ شار ئەگه‌رپێته‌وه‌ من باریکی ترم ئاماده‌ کردوو. نه‌ تۆ کاری

دووکه‌س ئەکه‌یت و نه‌ من به‌ بی‌کاریی دانه‌نیشم. کاره‌که‌شمان

خیراتر ئەچیته‌ به‌ره‌وه. کار به‌ره‌نجامه‌که‌ی ئەبی به‌ دوو به‌رامبه‌ر.

مزی کاریش ئەبی به‌ دوو به‌رامبه‌ر. تۆ به‌ به‌رده‌وامی بار ئەبه‌ی بۆ

شار و منیش به‌رده‌وام هیژم ئەکه‌م. هیچکاممان هیچکات بی‌کار

نابین. نه‌ تۆ، نه‌ بادی، نه‌ من. دویشەو تا دهمه‌و به‌یان له‌ بی‌ری

ئەمه‌دا بووم. جا تۆ ئەلیی چی؟

«ئەلیم چی؟ چی بلیم؟ چی ئەتوانم بلیم؟»

٥٨٦
که‌لیسده‌ر
به‌رگت ١٤٥٩

لیو بو گوتنه ناکریتمهوه. کار، حمزی کار و ناچار بوونی کار، خوئی لیلا نادرئی. کچه ئهیهوئی خوئی له سهرباربوون، پزگار بکات. گوئلمحهمهده ئهتوانی چی بلی؟ ئهویش بهو شیوه گوتنهی مارال. مهگهر ئهکرئی پیی بوتری «نا»؟

ئهوهی کچه به دهمیوهیه، خو زمان نییه؛ چزووی چهمانی ماریکه ئهخزی و ئهسوورئی و ئهگهزی. بهلام بو چی ناتوانی خوئی لیلا. چ گیروگرفتیک، چ پازیکه؟ زور بینراوه مار مهلیک جادوو ئهکات و تا قووتدانی له ناو ئهفسوونی خویدا پای ئهگرئی. گوئلمحهمهده بیرئ ئهکردهوه:

«من خو مهل نیم. ئهی ئهوه چونه خهریکم له بهر گری گهرمای نیگایدا دائههیزریم؟ خهریکم نهرم ئهبم. بهفر و ههتاو، ئهتویمهوه. ئهتویمهوه. چ هیژیکه!»

ئهو چاوانه چ هیژیکیان تیايه؟ چیان له خویدا شاردهوتهوه؟ چیه ئهو شتهی نهرمه نهرمه ئهخزیه گیانم - خزاوه! و تا سنووری بهراوهژووکردن و تو ههستی پی ناکهی؟ تیشک. تیشک. پووناکین؟ پووناکی خو ئهبینری. ئهی ئهمه چیه؟ ئهی ئهمه چیه؟ دزه ئهکا بو ناو ناخت و تو تیی ناگهی. بلیسهیه. بهلام بلیسه مهگهر له چاو ون ئهبی؟ له کوپی گیانهوه، ئهم نیگایه سهر دهردینئ؟ جار گیان ئازار ئهدا و جاریش گیان پر ئهکا له شهوق و حمز. جار له ناو گومانیکی کوشندهدا ئهتخاته گیر و گازهوه و جار به هیرشئ نهناسراوهکانی خوئی ئوقرهته له بهر ئهبرئی. ههر ئیسته. وهکوو ئیستهکانئ. ئهوا کهوتوویتتهته گیرهوه. مارال، ههروا وهستاوه و چاوی تیبرپوووی. چیان ههیه ئهم چاوانه؟ چی ئهئین ئهم چاوه برزانگ رهشه چهماوانهی بو سهرهوه، کهوانی. برۆی پهیوهست و تهویلی سپی. گۆنای خر و

نهرم و تهچک. لیوهکانی تامی کالهک ئهدهن رهنگه؟! بهلام نهک ئهم پوو و نهک ئهم چاوانه. نیگا! نیگا! خیرا، به فرکه، لووس، شهپۆلای و به بریقه. ملۆزم! دوو دوویشکی بۆر و بچووک، له

قولای گۆلی چاوه کانی دا به شله ژاوی کلک نه جوو لاین. چزووی
نم دوو پیشکانه، نم دوو پیشکه بچو وکه غه مگینانه بو هیه
هه موو کاتیک پیته وه بدن. هه لت به زیننه وه. ته ز به گیانت دا
بهینن، رات وه شینن.

دیته پیشه وه. دیته پیشه وه. هاته پیشه وه. نزیك بوویه وه.
نزیك. نزیكتر. گولمه مه د گه رانی هه ناسه کانی هه ست پی نه کا.
نیگی، روخساری گولمه مه د گه رم دا نه هی نی. هالاوی ته نوور،
به داری ته نگز. گولمه مه د نازانی نه بی چی بکات. پیمه ره که له
دهستی مارال وهرئه گری و په لاماری نزیكترین دهون نه دا.
— بو نه شله ی پوورزا؟

— درک له بن پیم دا شکاوه. نه متوانی ده ری بهینم. ده رزیم
پی نیه.

— من هه مه!

مارال سنجاخه که ی له له چکه که ی کرده وه. به لام نه چووه
پیشه وه. هه روا وه ستا و وتی:

— بو پیلاوه کانت له پی ناکه ی؟

گولمه مه د وه لامی دایه وه:

— قورپان پیوه نه لکی، قورس نه بن و هه ر تاکیکیان نه بی
به مهنیک. مهنیک به هه ر لنگیکی مروقه وه بهه ستی خو ئیتر
ناتوانی پروابه ری دا! چ جایه تازه کاریش بی.

مارال ده رزیه که ی پیشانی گولمه مه ددا وتی:

— نه ته وی ده ری بهینم؟

بن پی به رز کرده وه و به لیواری پیمه ره قوره کانی تاشی وتی:

— چووزانم؟ نه بی خزایته ناو گوشته که. رهنگه ون بووی.

ناخر، سینه ی پی ده ماری هه یه. رهنگه گوشار ناردی بی تی بو بنه وه.

نازانم.

مارال، له وه زیاتر لی نه وه ستا. چوو بو لای گولمه مه د و
له بهر پی دا له سه ر عه رزه که دانیش ت، پووزی گولمه مه دی

گرت و بهرزی کردهوه. گولمحه مه د پشت بهو، وه کوو نه سپیک که بو نالکردن رای نه گرن، له سهر قاچیک وهستا و خوئی به دهسکی پیمه ره که راگرت. پیی ژیر دهرزی، نه بی پالی دابی به جییه ک، شوینیکه وه. مارال په نجه ی پی پوورزای له سهر نه ژنوی دانا. په نجه کانی پی کابرا، گهرمای نه ژنوی مارالیان ههست پیکرد. یان پیی وابوو ههستی پی نه کا. مارال، بن پیی پوورزای به سهر قوئی کراسه که ی سرپیه وه، پاشان جیی درکه که ی به تف خووساند. درک له سینهی پیی چه قیبوو. مارال، پیی بهررتزه کردهوه بو نه وهی باشتر بیبینی. گولمحه مه د خوئی پی را نه گیرا، به چوکا کهوت و به شهرمه وه کهوته پیکه نین:

— به توپزی پاشقولیش نه گری؟! —

پیکه نینه که ی گولمحه مه د، مارال باوه ری پیکرد:

— بوچی منت پی چیه؟ پیت وایه ههر تو نه توانی شهودیزه

سهر که شه که ی من رام بکه ی؟

گولمحه مه د، شوین قسه که ی گرت:

— نه وه نه سپه خوئی رام بوو! من نه مویست توژی سهر بخرمه

سهری.

مارال به لایه نگری له نه سپه که ی وتی:

— شهودیزی من به که م نه گری؟! تا نه وه روزه جگه له من و

دلاوه... سواری به هیچکهس نه دابوو.

له سهر ناوی دلاوهر هه لوهسته یه ک کرا. مارال، شه له ژا

له م هه له یه ی خوئی و ویستی پاساوی بداته وه به لام دهرفه تی پی

نه درا. گولمحه مه د پرسیری کرد:

— راستی کاری له چه پس گه یشته کوئی؟ به مزوانه نایه ته

دهره وه؟... دایکه ی نه ناسی؟

نه وه ی که مارال چه زی نه نه کرد باسی بکری، وترابوو و نه وه

جگه له وه لامدانه وه، چاره یه کی نه بوو. که وابوو وتی:

— من پیم ناساند. پیشتیش پیم وتبوو نه چه بو لای پوورم.

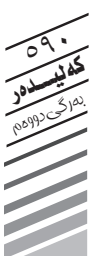
- دهی، پاشان؟
- هیچ ئیتر. بینیم!
- چۆنت بینی؟
- تۆ ئیتر کارت به چۆنهکهی چیه؟
- ئەمهوی بزانم.

مارال وهلامی گولمه مەدی نه دایه وه. خامۆش و لیوی به ستر او مایه وه. به لام ئەوهی که جاری دووه می چاوپیکه وتن رووی دابوو، نهی ئەتوانی له بیری بکات. ئەمجاره یان، دلاوه و عهبدۆسیان هینابوو یه ئەم دیو وه نه دییه که. له هه مان ژووره گه وره که. له سه ر قه ره ویله. رۆزانی ره و بوو. ره وه ند به لای شارد ا تی ئە په ری و بلقیس و مارال چوون بو دیتنی عه بدۆس و دلاوه. مارال ئەمجاره جوړیکی تر بوو. خو ی له گه رما - له و گه رما دلخوازه - به بی بهش ئەزانی. پی ئەکه نی. بو چی؟ درۆی ئەکرد. بزه ی سارد و سه ر. زۆری ئەوت. به لام ساخته و بیواز. درۆ. کاتی که یه کی ک درۆ ئەکات، به درۆ ره فتار ئەکات، هیچ کهس باشت له خو ی و خیراتر له خو ی مایه ی ئەو درۆیه هه ست پی ناکات. دفره شکاوه که ی هیچ کهس له خودی ئەو روونتر نای بینێ. ئەشکه نه جه ی ئەم درۆیه - ئەگه ر مرو فیک ی وه کوو مارال بیت - بو هیچ کهس مه گه ر خودی ئەو گران و دژوار نابێ. سووکتر له ئەو، له و کاته دا، هیچ کهس نییه. مارال درۆی ئەگوت، درۆی ئەکرد. دلێ ئەو بو دلێ دلاوه رپگه ی نه بوو. دیواریکی له نیوان خو ی و ئەودا ئەبینی.

زۆر وتن و په راگه نده وتنه که شی هه ر نیشانه ی ئەم درۆیه

بوو:

خامۆش به، به لام ناراست مه به! قسه کانت چی لی بکه م؟ به هه ر وشه یه ک زیاتر خو ت رپسوا ئەکه ی. رپسوا بوونت شکستی منه کچی. تۆ له چاوم دا شکاوی، بو یه له دلێشم دا شکاوی. من له گه ل تۆدا تی ک ئەشکی م. له به ر ئەوه ی له گه ل تۆدا راوه ستاو

بووم. بۆچی تاویک بیدهنگ نابی؟

کات به ئەسپایی تۆ ئەپه‌ری. ماراڵ له بوون له وی
ماندوو ببوو. تاوی بینینی دلاوه‌ری نه‌ئه‌هینا. دلی ئەخپورایه‌وه.
شیواو بوو. پێچه‌وانه‌ی هه‌میشه‌ بوو. چه‌زی له رۆیشتن بوو.
بیری لی ئەکرده‌وه. وه‌لامی گوته‌ و نیگای دلاوه‌ری به‌ راستی
پۆ نه‌ئه‌درایه‌وه. وای ده‌رئه‌خست هه‌یچی نییه‌. به‌لام ئەمه‌ زیاتر
رپسوا‌ی ئەکرد. سه‌ری دانه‌خست، په‌نجه‌ی ئەجوو، قسه‌ی په‌رتی
ئەکرد؛ سه‌ره‌رای ئەمانه‌ش، کات نه‌ئه‌رۆیشت.
— کات ته‌واو.

رزگار بوونی ماراڵ. هه‌لسا و توربینه‌که‌ی دا به‌ شانی‌دا. پوره‌
بلقیس، پرووی عه‌بدۆسی ماچ کرد. دلاوه‌ر سه‌ری داخستبوو و
عه‌بدۆس، نیگایه‌کی نیگه‌رانی هه‌بوو. هه‌ست و بۆچوون. مرۆفه‌
ئیتتر. بلقیس و ماراڵ، شان به‌ شانی یه‌ک چوونه‌ ده‌ره‌وه.
— ئاخ‌خ‌خ! دای له‌ ئیسکم ده‌رزیه‌که‌ت!
— ماراڵ وتی:

— نیوه‌ی له‌ بنه‌وه‌ ماوه‌. ئیسته‌ ده‌ری ئەهینم.
گۆلمحه‌مه‌د ئارام بوو، خۆی سووراند و به‌ سه‌رنجه‌وه
پرسی:

— خه‌ریک بوویت ئەتوت.
— هه‌وائی مردنی دایکم، مه‌هتاوم پۆ‌دان.
— ئیتتر؟
قامکه‌ گه‌وری پۆی گۆلمحه‌مه‌دی به‌ گالته‌وه‌ بادا و به‌
تۆسینه‌وه‌ وتی:

— ئیتتر هه‌یج نالییم. هه‌ر هه‌یج. چه‌ند بپرسی، هه‌ر هه‌یج نالییم!
— بۆچی؟
— نالییم. تۆ ئەته‌وئۆ چی بزانی؟
— ئەگه‌ر ناته‌وئۆ هه‌یج شتی‌ک بلۆی. زووتر درکه‌که‌ ده‌ره‌به‌ینه‌
و ته‌واوی بکه‌.

مارال، له چاوی گولمحه مه ددا مایه وه. نهیتوانی ههست
پئی بکات که گولمحه مه د چوئی سهیر ئەکات. کتوپر دلی له رزی.
نارزووی کرد خۆزگه بیوپرایهت له پر خۆی بهاویته باوهشی و
هه موو شتیکی، هه موو ئەوهی که رابردبوو، هه موو ئەوهی
ههستی پیکردبوو، هه ر هه مووی بو گولمحه مه د بگیڕپته وه و
پاشانیش کولی دلی له ئامیزی دا هه لبرپژی. سه ر بخاته سه ر
ئەژنوی و تیرتیر بگری. به لام کوا ئەو جهربه زهیه؟ مروف ریگهی
زیره کانهی لا په سندرته. چه ز ئەکا باره که به لای ئەودا بشکیته وه.
هه ر کهس بو پیشاندانی خۆی شیوازیکی ههیه:

هه موو شتیکیم خو هه موو کهس نابی ببینی. بهس ئەوهی
که خوم ئەمهوی ئەبی ببینی.

مارال سه ره رای هه موو ئەمانهش هه ولی ئەدا راستگو بی.
رهنگه له بهر ئەوهی که راستبیزی له م کاته دا ئەوی تیاوو،
په سندرتر بوو. هه ندی جار، راستگووی و راست رهفتاریی
زیره کانهترین شیوازه. له بهر ئەمهشه ئەگه ر مروف له بهر باران
هه لئایهت. بویه مارال، راسته کهی وت:

— بو من ئیتر ئەو دلاوه ره نه بوو که هه بوو. منیش بو ئەو
ئەو مارال نه بووم که هینی ئەو بوو. هه ردوو که مان دووشتی تر
بووین. بروای به قسه کانه نه ئەکرد. نازانم. دلّم وا ئەلی. هیوای
له من براه. ئەزانم. به مالّووی کردنه کهی دا تیگه یشتم. کاتیکه
ئەرویشته به ردی رهق بوو. سه ری داخستبوو کاتیکه رویشته.
سهیری سه ره وهی نه کرد. جاریکیش ئاوری نه دایه وه سه یریکی
من بکات. به رویشته نه کهی دا دیار بوو که... ئەوه تا، درکه کهم
ده رهینا. بزانه تا کوئی چه قیبوویه ناو گوشته که.

درکه شکاوه ته ره که به سه ر نووکی ده رزییه وه بوو.
گولمحه مه د درکه کهی هه لگرت، به سه ری په نهجه یاری پیکرد
و فرپی دا به چه وادا. پاشان به ئارامی پی له سه ر ئەژنوی
مارال هه لگرت و خۆی کو کرده وه. ئەوا هه ردووکیان، مارال و

۵۹۲
که لیسده ر
به رگت ۰۵۹۹۰

گوئلمحه مه‌د، به‌رام‌بهر یه‌ک له سه‌ر عه‌رزه ته‌ره‌که دانیشه‌تیبوون و یه‌ک‌دیان ئه‌بینی. بب‌باک و بی‌ی در‌یخ. یه‌که‌م‌جار بوو گوئلمحه‌مه‌د ئه‌یتوانی به‌ بی‌ی ترس و در‌دوئنگی، کچی خالۆ عه‌به‌دۆسی له‌ نزیکه‌وه و له‌ رووبه‌رووه‌وه سه‌هیر بکات. بی‌بینی. تاکوو ئیسته‌ زۆری سه‌هیر کردبوو، به‌لام نه‌ی بینبوو. نیگا‌کان به‌ پرتاو و به‌ پارێزه‌وه بوون. په‌رده‌یه‌ک به‌ به‌رچاوه‌کانه‌وه. شتیکی وه‌کوو ترس و شه‌رم. زمان و چاوان له‌ کارا بوون و ئه‌وین، له‌ په‌رده‌دا و به‌ نه‌ینی ما‌بوویه‌وه. گوئلمحه‌مه‌د وتی:

— ئه‌مه‌وئ شتیکت لی‌ پیرسم.

— به‌لی، چیه‌ ئه‌و شته‌؟

— هه‌تا ئیسته‌ رووی داوه‌ له‌ کاریک که‌ نه‌تکردبئ په‌شیمان

بی؟!

— چ کاریک بو وینه‌؟

— هه‌ر جو‌ره‌ کاریک. بو وینه‌ روژیک ویسته‌بیتت سواری ماینیک ببیت و بوشت لوابی، به‌لام رووت وه‌رگی‌رابی و رویشه‌تیبیتی. روژی پاشتر که‌وتیبته‌وه بیرت که‌ توانیوته‌ سواری ئه‌و ماینه‌ بی و ئه‌گه‌ر سواری ببوایه‌تی هیچ نه‌ئه‌بوو. نه‌ک هه‌ر هیچ نه‌ئه‌بوو به‌لکوو زوریش باش ئه‌بوو. به‌لام ئه‌و روژه، ئیتر تپه‌ریوه و تۆش ژبوان و نارازی. مه‌به‌ستم له‌م بابته‌یه، ژبوان بوونه‌وه له‌ کاریک که‌ نه‌تکردوو. له‌ مه‌به‌سته‌که‌م ئه‌گه‌ی؟

بزه‌یه‌ک له‌ چاوه‌کانی مارا‌ل‌دا. وشیاریی ژنانه. چه‌ند زیره‌کانه‌ لی‌م دیته‌ پیشه‌وه:

— نه‌ء. باش تینه‌گه‌یشتم!

— باشیش تیگه‌یشتی. خو‌ت ئه‌ده‌ی له‌ گیلی.

— باسی چی ئه‌که‌ی؟

— ئه‌و شته‌ی که‌ هه‌ر ئیستا‌که‌ له‌ ناو سه‌ه‌رت‌دا خه‌ریکی کلک له‌قاندنه‌! له‌ وه‌ختی نیوه‌رو‌ گه‌رمه‌که‌وه. کانی زه‌لان. تو، من، شه‌ودیز. رووت بووی. له‌ ناو ئاوه‌که‌دا پراکشابووی. چاوه‌کانت

بهستبوو. خۆر. من لهرزیم. بهند به بهندی لهشتم لهرزى. بۆیهش
بوو قامیشهکان جوولانهوه. تۆ دهپهپیت. چاوهکانى منت بینى.
فرکته کرد و خۆت داپۆشا. من... من ترسام، نه! شهرم. ههلاتم
و دامه غار. نهمتوانى سهیرت بکهه. دوور کهوتمهوه. که دوور
کهوتمهوه هات به بیرمدا، پهشیمانم. پهشیمانم لهو کارهى وا
نهمکردوو!

گوپکان، مل و مهکهکانى مارال، گریان گرتبوو. له ناوهوه
ئهسووتان. لیو و دهم و گهرووى وشک بیون. سههرهراى ئەمهش
نهى ئەویست ئەم پرشتهیه بیچرئ. به دژوارى وتى:
— چ... کاریک؟

جیگهى قسهکردن نهبوو. گولمههمههده مهچهكى دهستى
کچهى گرت و باى دا، ئاسكى شوخ و شهنگى خهواند، سواری
بوو و له مملانییهكى وارسکه و درندانهدا که ئەویش خووى
زیاتر مرووف هان ئەدا، ئاگرى دامرکاندهوه. ئاویک به سههر ئاگردا.
تینویتی بیست سالهى مارال، تینویتی بیست ساله بوونى
خواردهوه. تالانى کرد. وهک نیرینهیهک، مینیهیهک و؛ مارالیش
پیاوهکهى خواردهوه. ههر وهک زهريا ههتاو ئەخواتهوه.
گریان. گریان.

بۆ پیاویکی له بابتهى گولمههمههده، به چیژترینى ساتهکانى
ژیان - پهنگه - ئەو ساته بى که پاش تیکهلبوون لهگهڵ ژنیک
نالهى پهها بوونى بیسی. گریانى نارهزایى خو به دهستهوهدان.
گریانى پاشینهى چهز و ویستن، گریانى لوتکهى گیان. گریانى ئەو
دهمهى خونچه پیست ئەدرینیت و ئەبى به گول. گریانى بوون به
ژن. گریانى ژن. گریان بۆ ئەوهشتهى له پهسیری ئەم ساتهدا جی
هیشتبوو. گریان بۆ لهدهس دانى خود و بوون به خودیکى تر. پى
نانه ناو بهیانیهكى لیل و ناروون. پییهک له سههر عهرز و پییهک
به چهواوه!

— نانم بۆ هیئای گولمههمههده!

٥٩٤
که لیسدهر
په رگت ٢٠١٥

زیوهر بوو به چارۆكهی نانهوه. به راستی زیوهر بوو؟ زیوهر؟
چاوهكانی به ههڵدا نه چوو بوون؟
— ئای... دایكه كههه! ئای...

له حه په سانی برۆا پێنه كراوی خویدی، زیوهر نانهكهی فری
دا و وهكوو دیو نابیتی به شوینیوه؛ به رهو دهوه نزاره كه و به ناو
دهوه نزاره كه دا هه لآت. رۆیشتن به دوا دا بیهووده بوو. گولمه مه د
سهیری مارالی كرد. چاوه كانی مارال پر بوون له فرمیسك.
گولمه مه د وهستا. رهنگه خویشی هیشتاش باوه ری نه ئه كرد.
مارال هه لسا و خویدی له باوه شی كابرا هاویشت، سه ری نایه
سه رسنگی و دیسانه وهش گریا. گولمه مه د سه ری خسته بن
گوپی مارال، له ناو كه زیه پر و خاوینه كهی دا خه واندی و گوپی دا
له گوپی:

«مارال كههه، مارال كههه!»

له غه م و حه زیکی خویش دا، بو ماوه یه ك چاوی لیک نا.
پاشان پیلووی هه لبری و نیگی له سه ر شانی ژنه كه وه كه وته
سه ر عه رزه كه. به قه د به ری ده ستیك خویناوی بوو.

— باران!

ئاسمان جاریکی تر دلی كرد به زه ریا. باران. شتیك له دلی
ئاسمان دا شكابوو. لیک پچر ابوو. گریان، بو ئه وهی دلی خویدی فینك
بكاته وه. بو ئه وهی گریی سینه ی بكاته وه. گریانی خویشی و ئازار.
گریانیك به رهو پرزگاریی. سه ر سینگ گولمه مه د به ئه سرین
و باران ته ر ببوو. سه ری مارالی له سینه ی كرده وه. سهیری كرد.
چاوه كانی، گوللوی خوین. ببیلله ی چاوه كانی به فرمیسك خوین
شوردبوو، زه لال ببوو. دره وشانه وه یه کی نوئی. پاكتر، پرووتر،
پاكیزه تر. منالانه، له گولمه مه دی ئه پروانی. به بی ئالوژی،
به بی درۆ. به بی هیچ په رده په پویشی و ته م و مژیک. مه له
كردووی ناو سه رچاوه ی پاکی ئه وین. روو داشوراو. هه ر نیگیه ك،
پزیسكه یه ك. ئه ستیره یه ك. به رزانگه كان هه روا فرمیسكاوی

بوون. لهچک له سهر و قز دامالرابوو. گوارهکه نهرمهى گويى داتليشانديبوو. خوښيکى پوون به بناگوييموه. ژير ملي پووشابوو، قزى له سهر تهوږلې ئالوسکابوو، گوناي به درکى گهون بريندار؛ سهرى به درک و دالدا کوتابوو، خشانديبوو، مارال.

گولمحه مهده به سهرى په نجه زبر و بلوق کردوه کاني کهزيه تهره کهى لادا و نازى کيشا تا نيوانى ههر دوو برو، تهويله سپيه کهى مارال ماچ بکات. به لام له پووى نه هات. هوښى له سه رخوى بوو. شيتيتى رابردبوو. بويه دهستى لى بهردا و بهر مه بادی چوو. هه وسارى بادی راکيشا و هينايه پيشه وه. که زاوهى بووک. بادی له بهر پيى مارال دا يخ دا. پاشان بن بالى زنهى - که هيشتاش چه په سابوو و ورپوو- گرت و له سهر وشتره که داينا. خوښى سوار بوو. مارال په نجهى له قايشه کهى پشتى گولمحه مهده ئالقه کرد. گولمحه مهده هه لیکرد و وشتر هه لسا. به لام بهر مه کام لا؟ بو کوى؟

کامه ره وهند؟ کامه قه لات؟ مارال دلى نه وهى نه بوو پرسىار بکات. بويه خاموش بوو و گوى به فهرمان.

گولمحه مهده پيى له دهورى تهنگهى وشتره که ئالاند و هاوارى ئاشناى «هووک هووک» هه لينا. زانرابوو تاويکى تر وشتره که نه داته غار. بويه مارال دهستى به دهور که مهرى گولمحه مهده دئا لقه کرد و چه پي پوومه تى له سهر شانى خه واند و چاوى برييه زهوى. خيسه. گهون و تهنگز و تاغى به بهر چاوايا تى نه په رين، دوور نه که وتنه وه و ون نه بوون. مارال ههستى کرد سوارى شه پو ليکه ههر نه پوات و ئوقرهى نييه. باران. باران دنکه پچراوه کاني زنجيرىک، نهيدا له سهر و قزى. نهکا وشتره که بخزى! نه، خاک له لاند بوو. خاکى سست. هيشتا نه گه يشتبوونه سهر عهزى رهق. گولمحه مهده شاره زاي کاره کهى بوو.

فیتوويه کى نه رم. بادی نيشانه کهى نه ناسى. نارامتر بوو. وهکوو بايهک له هرووژم نه کهوى و نارام نه گرى. گه يشتنه

۵۹۶
که لیسدهر
په رگت ۱۳۹۹

سه‌رخاکی رهق. قه‌لاتیّک له ناو ته‌م و مژی بارانه‌وه ده‌رکه‌وت. له سه‌ر گ‌ردیّک، بلنید و کورت خانوو‌ه‌کان و کلاو‌رۆژنه‌کان له ژیر نه‌می باران‌دا وه‌ستابوون، دوو باخه‌گولّ. دوو شه‌پۆل، دوو گ‌رد. به‌لام گولّمحه‌مه‌د به‌ره‌و ئه‌ویّ نه‌چوو. هه‌وساری وشتره‌که‌ی به‌ره‌و قه‌لاتی «نه‌وبه‌هار» وه‌رگیّرا. قه‌لاتیّک لای خواری شام‌کان، ته‌خت، به‌ بیّ هه‌وراز و نشیو. له راسته‌کوولّان بای دایه‌وه، لای که‌لاهیه‌ک وه‌ستا و هاواری کرد:

— مه‌لا میعراج. مه‌لا میعراج!

مریشکیّک که سه‌ری کردبوو به بن بالّی‌دا، له بن هه‌یوانه‌که‌وه ده‌رپه‌ری و کابرایه‌ک له به‌ر ده‌رگای ماله‌که‌ قیت بوویه‌وه. کشاو و بالّ‌به‌رز، پوخساری دریژ، لووتی کشاو و چاوی لیّک نزیک. میزه‌ر به سه‌ر و چۆخه به شان. که‌م شه‌وق و له‌سه‌رخۆ به‌ره‌و گولّمحه‌مه‌د هات و له‌و به‌ری دیواره‌که وه‌ستا:

— ئا، کوپری که‌لمیشی؟! چۆنی خزم؟ بو دانابه‌زی؟

به‌ده‌م چاک و چۆنیه‌وه گولّمحه‌مه‌د خۆی له وشتره‌که هه‌لدایه‌ خواره‌وه و مارالیّشی داگرت. مه‌لا میعراج ریّگه‌ی به کچه‌ پیشان‌دا و گولّمحه‌مه‌د وشتره‌که‌ی برده‌ بن دیواره‌که و خۆی به‌ دوای مه‌لا میعراج‌دا رویشت.

مارالّ له ده‌ره‌وه‌ی ده‌رگا‌که وه‌ستا بوو. گولّمحه‌مه‌د سه‌روشانی چه‌مانده‌وه و چوو ه‌ ژووره‌وه؛ پاشان مارالیّ بانگ کرده‌ ژووره‌وه. مه‌لا میعراج هه‌روا وه‌ستابوو و چاوه‌پوان بوو گولّمحه‌مه‌د قسه‌ بکات. ئه‌و خۆی مه‌ردار بوو نه‌ مه‌لا! به‌لام کوپره‌ خوینده‌واریه‌کی هه‌بوو و کاری شه‌رعی خه‌لکی بیابانی پائه‌په‌راند.

— هاتووم ژن ماره‌ بکه‌م مه‌لا میعراج. ماره‌ی بی‌ره‌ لیّم!

مه‌لا میعراج هه‌زی ئه‌کرد پرس و جو بکات. به‌لام گولّمحه‌مه‌د ئه‌وه‌نده‌ لیب‌راو بوو ریّگه‌ی خۆ تیّه‌لقورتانی پئنه‌دا. مه‌لا میعراج ناوی بووکه‌که‌ی پرسى و ده‌قی ماره‌پ‌رینی خویند و وتی:

— پیروز بی!

ژنی مهلا میعراج چا و خورمای هیئا، بهلام گولمحه مهده
درفهتی به خوئی نهدا. ههلسا و چهند دانه پینج قهرانی زیوو
که له کیفه که ی دا بوو دهری هیئا و خستییه ناو دهستی میعراج.
مهلا میعراج وهری نهگرت. گولمحه مهده پینج قهرانیه کانی له
سه ر تاقه که دانا و وتی:

— بهو هیوایه ی بوئ قهره بوو بکه مهوه مهلا، شیواوی توئش
نییه. خوا حافیز.

— خیر پیئش، گولمحه مهده.

و شتره که له بهر باران وه ستابوو. گولمحه مهده دهستی بوئ
مارال گرت و ژنه سوار بوو. خوئشی خوئی له ملی و شتره که ئالاند
و سه ر که وته سه ر. کلاوی بوئ مهلا میعراج راوه شانده و هه ی کرد.
شهو بوو که گه یشتنه لای ره وه نه ده. مارال، لای و شتره که
مایه وه. گولمحه مهده چوو ه ناو ره شماله که. زیوهر و بلقیس له
ژوره وه بوون. بلقیس شالی ئه چنی و زیوهر په لاسی کی دابوو
به خوئی دا و له سوو چی کدا سه ری نابوو یه وه. بلقیس به لای
شانی دا سهیری گولمحه مهده ی کرد. گولمحه مهده ریگه ی هه موو
پرسیاری کی لی به ست:

— له مشه وه وه ئه ویش ژنی منه! وه کوو ئه می تر.

له ده رگا که چوو ه ده ره وه تا مارال له گه ل خوئی به ی نیته
ژوره وه. مارال دهستی برد بوئ بن له چکه که ی و له بهر چاوی
گولمحه مهده گواره کانی له گوئی ده ره یئا و خستییه ناو دهستی
پوو رزایه وه وتی:

— بوئ تو، بیان فرۆشه و گوریس و پیمه ره و پاچ بوئ کاره که ت
بکړه. ئه گه ر لیئشی مایه وه چاوه زاریک بوئ خوئ بکړه. پاشان مووی
بزنه بوئ ده سبخه تا ره شمائیک بوئ خوئمان بچنم. خوئم ئه پر پیسم و
خوئشم ئه یچنم. به یانیش پیکه وه ئه چین بوئ دار کردن!

۵۹۸
که لیسه ده ر
به رگت ۰۵۹۹۰

بهندی چوارهم

شهو له زیوهر چۆن پابرد؟

یهکیک به پروتی له لیفهی درکهوه بییچن، لیوهکانی بدوورنهوه و به سهر خاکدا بیتلیننهوه. له ناو جیگه‌دا ئەمشهو، گیانی زیوهر ئەیویست ستهمیکی وهها ئەسته‌م تاو بهیئنی. دهرفته‌ی لالانهوه‌ی په‌یدا نه‌ئکرد. کهس ده‌می نه‌به‌ستبوو به‌لام هه‌ستی ئەکرد، ده‌مبێن کراوه. لیوهکانی لی‌ک قفل کرابوون، مۆته‌که‌یه‌کی سارد و قورس - به‌ئندازه‌ی شه‌وی له سهر سینگی هه‌ست پێ ئەکرد. هه‌ناسه‌ی له ژیر ئەم باره زبه‌نده‌دا خه‌ریک بوو ئەپرا. ئەتوت دیویک ژنه‌ی له بن سیبه‌ری خۆی‌دا ون کردوه.

به‌و جو‌ره له سووچی په‌شماله‌که‌ی بلقیس‌دا وه‌ک کاریکی نه‌خۆش، خۆی گرمۆله کردبوو و سه‌ری نابوو‌یه سه‌رخاک؛ خاک به سه‌ر. خه‌و؟! نه‌ه. تۆ بلێ خه‌رمانی ده‌رزی له ناو چاویا. مۆته‌که و خه‌یالی تۆقینه‌ر. شه‌له‌زان و په‌ریشانی. گیانی سووک و چرووک. په‌ش‌دل و دل‌په‌ش. گیرخواردووی ناو په‌هوولتی تاریک. گێرۆده‌ی سووکایه‌تی پیکردن. ژنیکی سووکایه‌تی پیکراو! ئەیویست هه‌لیت. له خۆی و له خه‌لک. به‌لام دهرفته‌ی نه‌بوو. جه‌ربه‌زه‌ی تیدا نه‌بوو. که‌وتبوویه ناو ته‌نووری پشکو، به‌ده‌می به‌سراوه‌وه هاواری ئەکرد. گوپکان که‌ر. گوپکان که‌ر. په‌له‌قاژه. ده‌ست و پێ

راوه‌شانندن. قیژاندنی هه‌له‌وه‌ر. مه‌یدانی قیژه‌کان ناو سینگی بوو. قیژه‌ی کپ و خه‌فه له ناو قه‌فه‌سه‌ی سینیه‌ی‌دا ده‌نگی ئەدایه‌وه و گۆیی گیانی بریندار ئەکرد. وه‌ک دوو‌پشک گه‌ستوو خۆی هه‌له‌ئه‌ گۆفی.

ئهی به‌یانی که‌ی ئەگات؟

پێخه‌فه‌که‌ی حه‌وادا و هه‌له‌سا. به‌دژواری خۆی به‌ سه‌ر پێوه‌ راگرت و له‌ ره‌شه‌له‌که‌ چووه‌ ده‌روه‌ه. بۆ به‌ ئارامی؟ ئەگه‌ر بلقیس چوونه‌ ده‌روه‌ی ئەوی بدیبايه‌ت مه‌گه‌ر قه‌ناره‌ی بۆ هه‌له‌ئه‌خست؟ نه‌ه. ئیتر چکاریان به‌وه‌ هه‌بوو؟ هه‌یچ. سه‌ره‌پای ئەمه‌ش زیوه‌ر نه‌ی ئەزانی بۆچی ناتوانی به‌ ئاشکرا هه‌له‌سه‌وه‌ت بکا؟! ئەترسا. له‌ چی؟ نه‌ی ئەزانی. له‌ خۆرا خۆف دایگرتبوو. له‌ هه‌موو شت ئەترسا. له‌ سه‌یبه‌ره‌که‌ی خۆشی. له‌ به‌ر ئەوه‌ی ره‌نگه‌ خۆی به‌ تالانکراو ئەبینی. به‌ فیڕۆ چوو.

ئهمه‌ وایه‌. سه‌گه‌کانیش له‌ پاش لێدان ترسنۆک ئەبن. بۆ نیو، یان بۆ رۆژیک ترسنۆک ئەبن. ترس. کلکیان ئەخه‌نه‌ ناو لنگیان و هه‌ول ئەده‌ن سه‌یری که‌س نه‌که‌ن. به‌ هه‌ر ده‌نگیک ئەسه‌له‌مینه‌وه‌ه. خۆپاریز له‌ هه‌مووشت، بۆ سه‌ووجیک ئەگه‌رین. چاوه‌کانیان ترسی لێ‌ئه‌باری. ترسنۆک. لاره‌لار ئەپۆن به‌پێ‌دا. به‌ هه‌ستکردن به‌ تاوانه‌وه‌ ئەپۆن به‌ پێ‌دا. تاوانی بی‌توانایی خۆیان. خۆیان به‌ زیاده‌ ئەزانن. شه‌رمن و سه‌رشۆر. ئەلێی ته‌نها ئەوه‌ی که‌ سه‌ره‌که‌وتوو، مافی هه‌یه‌ سه‌ر به‌رز بگری. ئەوه‌ی که‌ سه‌ره‌که‌وتوو!

که‌وتن، هه‌یچ شکۆمه‌ندی نییه‌. له‌ عه‌رز دران و لێدان خواردن سه‌ووکایه‌تی به‌ دواوه‌یه‌. ئەوساش که‌ له‌ ژێر زه‌بری لێدان ده‌رباز بووی خۆف و تۆقان تازه‌ ده‌س پێ‌ئه‌کات. قه‌پچر کراوی. جی‌جی برین. ترس وا له‌ تان و پۆت‌دا. هه‌ستی هه‌له‌سه‌نه‌وه‌! هه‌ستی خۆفناک. ئەگه‌ر نه‌توانی هه‌له‌سه‌یه‌وه‌؟! ترسی به‌یانی. ئەمه‌ ئەتکوژیت، سه‌ره‌پای ئەمه‌ش هه‌له‌سه‌سته‌یه‌وه‌. له‌ خۆت ئەنه‌وی

و هه ئه سینه وه. به لّام هه مان کات که خه ریکی هه ئسانه وهی له وه ئه ترسی نه توانی بوهستی. به دژواری خۆت رائه گری، به لّام کهوتنه ری دژوارییه کی تازهیه. ههنگاو پک و دوان. ئه و قاچانه، قاچی تۆ نین. ئه له رزن. ناچار و نائومی د ههنگاو ئه نین. ناچار و نائومی د ههنگاو ئه نیی. ئه ستونده کی خۆ راگرتن له ناخه وه دارماوه!

وهها بوو، زیوهر.

ههست به سه رکزی و نه توانین، لاوازی کردبوو. ههستی ئه کرد پر بووه. ماندوو و داماو و په ککهوته. هه وای دهره وه سارد بوو. بای زستان، وهک پرووشه ی شووشه، گۆناکانی ئه چزانده و ئه پرووشانده. هه ور نه بوو. بریسکانه وهی ئه ستیره کان له رزینی له شیان دوو به رامبه ر ئه کرد. سه رما له زه لّالی ئه ستیره کان دا، قوولتر له ئیسکدا رۆ ئه چوو. زیوهر به ئاشکرا دهنگی ددانه کانی خۆی ئه بیست ئه دران به یه کدا. سه رما له ناخه وه ئه یله رزانده.

ره شماله که ی زیوهر و گۆلمحه مه د؛ له ولا، تۆزیک له ولاتر بوو. شتیکی وه کوو و شتریکی نووستوو له شه ودا. حه زی ئه کرد له چادره که ی خۆی بوایه. ئاره زووی نه گونجاو، ئیتر نه ئه کرا. مارال و گۆلمحه مه د ئه مشه و له وئ سوکنایان گرتبوو و زیوهر ئه بوایه له سه ر به ره ی بلقیس بخره وئ. ناچار و نائومی ده، رق و ئیره یی. دلّی ژنه به هه موو ئیره ییه ک چزه ی لیوه ئه هات. حه زی ئه کرد بیتوانیایه ت بالّی ره شماله که ی خۆی هه لّداته وه، سه رببایه ناو ره شماله که و له ناخه وه بقریشکی ئی و مارال - ئه م دزه - له خه و هه لّسینی ت و ئه گه ر بکری چاو و گۆنای به نینۆک و به ددان هه لّدری، قزی برنیته وه و قه پ بکا به گۆشتی له شیدا و پیاوه که ی له باوه ش به ئینی ته دهره وه.

دلّی ئه ویست. به لّام کوا جه ربه زه؟! ئه مه یه که مرۆف

- لانیکه م - دوو جوړ ئه زی:

یهکیان ئه وهی که هه یه و یهکیان ئه وهی که ئه یه وئ.

به ئارەزوو زیوهر تەنھا تاوئیکیش دلی له دل نهئەدا. بەلام به کردەوه؟ زیوهر بو تاوئیکیش نهی ئەتوانی خوئی له بهرامبەر نیگای پیاوھکەیدا پابگرئ. به نەرەهی گولمھەمەد دلی ئەتوقا. ترس، زیاتر لەوھی که پئی زانیبوو ترسنوکی کردبوو. بۆیە ھەرۆا ژاکاو و توقاو له سەرچیئی خوئی مایەوھ. بالئندەیهک که له گۆلاویکی پچاو ھەلکئیشرابئ و ھینرابیتتە دەرەوھ. پەڕیشان، سەری له ژیر بالئیدا و له سەر پئیەک. چاو له پئی خوړه ھەلئی.

ئەبوأ خوئی بکات به رەشمالهکەدا. سەرما! ھەستی کرد خوئی پئی راناگیرئ. ھەوت بەندی لەشی ئەلەرزی. بەلام نهی ئەتوانی. کەلکەلەئی ناخی لیئ ئەئەگەرأ. ئیرەیی و پەيجووری. چەتوونی ژنانە که بەو جوړه ژەھراوی ببوو، بی ئارامی و کزانەوھی برینی دلی، ئوقرەیی لیبریوو. ئەیویست، ھەر نەبی، له وہی که له ناو رەشمالهکەیی خوئی دا روو ئەدا، شتیک به چاو بدزی. ئەمە کەمترین کاریک بوو که ئەیتوانی بیکا. ئەتوت ئەمە سووکایەتیەکە که ئەتوانئ به مەھرەم بوونی ئەو دووانەیی بکات. رەزامەندی، له لانیکەمی بی ریزی! ئەیزانی و سەررەپای ئەمەش ئەیویست بزانی، له سەر جیگەیی ھەموو شەوھی ئەو، ئەمشەو چی رووئەدات. ئەیویست ئەوھی که ئەیزانی، بزانی.

ھەموو ژنیک ئەتوانئ زەمینەیی ئەو ھەزەیی تیدا ھەبی. ھەزیک که رەنگە ھەرگیز سەر ھەلنەدا. بەلام زیوهر، له پەڕیشانی گیانی خوئی دا بەرامبەر بەم ھەزە سرووشتیە ژنانەیی، له خەیاالی خوئی دا ھەستی به لاواری کردبوو. دژوارە ئەگەر بوتروئ تەنھا ئارەزووی سووکایەتی پئکردن، ئەوی یەخسیر کردبوو. ئەم ئارەزوو رەنگە بیانووئیک بوو بو دەربرینی ھەوھەسە دامرکاوھکەیی ژنە. شتیک که رپگەیی به ژنە ئەدا یەکیک له خەوتووترین ھەزەکانی - بینینی پئکەوھ ئاوئیتە بوونی دوو مرؤف- له دەروونی دا سەر ھەلئین. چونکا زۆر جارێ رووی داوھ له خوئیکی ژیان دا، له ساتیکی ژیان دا، به ھۆیەکی نادیارەوھ بیریان لەمە کردۆتەوھ. زیوهریش - ھەرچەند

زیاتر به هۆی بوغز و حمزی پهرده له سهر ههڵماین. ئەویست
 ببینی مارال چۆناوچۆن له لای گۆلمحه مه ده وه راکشاهه.
 ئەویست بزانی خۆی چۆن له لای گۆلمحه مه ده وه رانهکشیا. خۆی
 له روالهتی مارالدا، ئەویست ببینی. ئەیزانی به ئاگان. بیگومان
 هیشتا نهخهوتوون، شهوی وهها خهو حهرامه. بهکهم شهوی
 پیکه وه نووستن، خهوتن له شهویکی وههادا - زیوهر پێی وابوو -
 نهنگی پیاوه.

«برۆم ببینم!»

کهوته ری. به سهری پهنجه. وهکوو دزان. لهوانیش ترساوتر.
 نهکا دهنگی پێی بیسرێ. عهرز بهستبووی. تهختی پیلارهکانی له
 سهر عهرزی رهق دهنگ ئەدهنهوه. ئاسمان، به ئەستیره ی رووت
 رووناکه. ئەگهر ببینن؟! چی ئەبێ با بێ. چوهه پیشتر. ماریک
 که به ترسهوه سهری له کونهکهی دهرهینابی. نیگاکانی نیگهران
 بوون. ئەترسا و سهره پای ئەمهش هیزیک پالی پیه ئەنا. چاوی نا
 به درزی رهشمالهکهوه و نیگای دزانهی خزانه ناو رهشمالهکه.
 پلیتهی فانۆسهکه داکیشرابوو و روخساریان له تاریک و روونیک
 تهماویدا، ون ببوو. سهریان له سهر سهرینیک و خامۆش بوون.
 دهنگی ههماههنگی نهرمه ناسهیان ئەبیسرا.

«ئهی بۆ خهوتوون؟ مهگهر ئەمشه و شهوی پهرده نییه؟
 گۆلمحه مه د ئەبێ بیری بهیانی خهواندبیتی! بهیانی کار.
 شهوبیداری، ماندویتی و سستی رۆژی به دواوهیه. ترسی بهیانی
 خهواندوو یانیهتی. مسۆگهرا!»

زیوهر گهراپهوه. به ئەندازهی پیشتر غههگین نهبوو. تۆزی
 سوکنای هاتبوو. رهنگه خۆی دلی خۆی دابوو پهوه. یان ئەویست
 وابی. رهنگه بۆ ئارامیهک ئەگهرا شهو بکا به رۆژ. به دواي خو
 پزگارکردن له ئەشکه نهجی گیان.

سهرپری ئازاری پهیوهستهی دهروون، ههندیجار مرۆف بهوه
 ئەگات له شتیکی چاوپۆشی بکات. یان لهم کاتهدا چاوی لی

پېوښی. جوړیک نارامی تیا نه دوزیته وه. په ننگه هم نارامخوازییهی خووی به حساسی گه ورهیی خووی دابنی. نهو شتهی که به هووی پیداوپیستی سروشتی خووی و بو پرگارکردنی خووی نه نجامی نه دا، ناوی نه نی لیبوردن. به به خشنده بوونی خووی نه نازی. به ناسانی خووی فریو نه دا و نهو کارهی که لهوپه پری نه توانایی و ناچارایی دا نه ییتوانیوه بیکا، به بچووکی نه داته قه لیم. به هاوسه نگی خووی نازانی. خووی به گه وره تر له وه نه زانی و له م کرداره فریوده رهی دا - که به هیچ شیوه یه که به فیلبازانهی نازانی. هه ست به شکو و سه ربلیندی نه کات. شوپنیک بو خووی له به رزایی دروست نه کا. سه ربه رز و راوه ستاو، پاک و خاوین خووی نه کا. هم فریوه وه ها به خووی نه سه لمینی که به هه ستیک له پوونی نه گات. پاقر له هه موو چه په لیه ک. نه لپی بو خاوین کردنه وهی هه موو چه په لیه کانی گیانی، وسلی دهر کردووه. رق و توورپه یی، به خیلی و به دخوازیی به بچووکتر و بی بایه ختر له وه نه زانی که بیر و هوښی خووی پیوه خه ریک بکات. هم بوچوونه نه کا به باوهر. له خووی تیئه په پری. له خه لکی و کوټ و به ندی ده ست و پیگیر تی نه په پری. له سووکایه تییهی پیی کراوه "زیگ" یک دروست نه کا؛ به بی گویدانه نهو هه موو بی ریزییهی پیی کراوه. بو هه ناسه ی پاک نه گه پری. خانه ی خه یال له هه موو جوړه حه ز و شه ریک نه سپریته وه و به نارامی چاو له ده وره پری خووی نه به ستی. نایه وی بیینی. نهوا تاویکه نابینی. ته نها تاویک. نه وه نده ی چاوی کرده وه، جاریکی تر به ند و ره هوټ و یاد هیرشنی بو نه هیئن. جاریکی دی مار و دوو پیشکی سپر و سه رخوش له ناو گیانه بی ریز کراوه که ی دا سه ر هه لته هیئن. جاریکی تر نه وه یه که بوو. خه ون ته واو بووه. رووبه رووی دهره وه و چاو له ناو چاوی پوژه ف نه بیته وه. کیشه. شه ر. چاره یه که جگه له وه ناسی. نییه!

به خه یالیکی له م بابه ته، زیوه ر خزایه ناو جیگه که ی. بهو هیوایه ی چرووی ناشتی له دلای پروانده ی. به لام نه. خیرایی

٦٠٤
که لیسده ر
په رگت ١٤٥٥

خه یال، وهکوو شوڤله تیژپهړه. له یهک ساتدا ون نه بیټ. دیسان تویت و تو. تو و هموو نهو شتانه ی گیانی پر کردوویت، گیانی شپړزه کردوویت. وایت له چه قی هیرشه که دا. تو نیت که بی ئوقره ی؛ بی ئوقره یی تو یه. شه له ژاوی دهره تانت پی نادا. ساته و سات په لامارت نه دا، شالوت بو نه هی نی. خه و بهرده وام له گه لټ بیگانه یه. سهر هه لکه نراو. درک له چاوه کانت چه قیوون. دلټ ئاره زوو نه کا ئارام بگری. به لام ناتوانی، نیوانی ویستن و توانین زور لیک دووره، قسلیان به برینی دلټدا کردوو.

چند ساتیک، زیور له ژیر پیخه فه که مایه وه، به لام له وه زیاتر نهیتوانی. پیستی له شی چه چز نه سووتا. چاوه کانی، پیلوه کانی چه چز نه سووتان. له تهنووری پو لوودا چون بخه وی؟ هه لسا و دانیشټ. جاجمه که ی له خو یه وه ئالاند و دهستی به دوری نه ژنوی دا هه لپیکا؛ چه ناگه ی خسته سهر په قینه ی نه ژنوی، لیوه کانی کروشت و له درزی په شماله که وه، چاوه کانی - که هیچ کو یی ه کیان نه نه بی نی - بریه دهره وه و مؤلق بوو. له سهر یه وه دهنگی کونده به بوو نه هات و په نگه، له چاوه کانی شیه وه کوندیک سهیری دنیا ی نه کرد.

کازیوه - په نگه هیشتا کازیوه شی نه دابوو - زیور، ناوگورکی ناوه راستی په شماله که ی پر کرد له دار و چیلکه ی وشک و ئاگری کرده وه و خویشی، لای ئاگره که وه پوپکه ی کرد. جیگه ی چاوه پروانی نه بوو نه گهر مارال و گولمه مه د نه نه هاتنه دهره وه. نه وان نه بوا سی روظ و سی شه و له ژورره وه بن. به لام گولمه مه د به دوخینی به ستراوه وه نه چوو بوویه خپوه تی بووک - ژندار بوو - و نه گهر نه دابه شی به ریوه نه بردایه ت شووره یی نه بوو. سهره پای نه مهش بلقیس بهرچایی بو بووک و زاوا برده ژورره وه و تاویک پاشتره اتنه دهره وه؛ پیمه ره و ئاو و نانیان له توریان نا، دایان به سهر وشتردا و له تاغزاره که دا ون بوون.

زیور چاوی له رویشتنه که یان نه کرد و سهره پای نه وه هموو

ناراهى ئەيچەشت، نەى ئەتوانى چاويان لى ھەلگىرى. حمزى ئەکرد لەگەليان برۆيشتايەت، بەلام ئەيدى تواناي ئەو كارەى نيە. ئەگەر برۆيشتايەت سووک و چرووک بوو؛ ئىستە كە نەرۆيشتبوو نىگەران بوو. ئەتوت ھىشتاش باوهرى نەئەکرد كە گولمەمەد مېردى مارايشە. تاو تاو ئەو خەيالە ھوروژمى بو ئەھينا كە مېردەكەى ژنيكى غەوارە لەگەل خوى ئەبات. ژنيكى بيگانە لەگەل خوى ئەبات. ژنيكى بيگانە شووہكەى لەگەل خوى ئەبات. بۆيە لەپر - نەك يەكجاريش - گورى ئەبەست و ئەيويست غاردا بە دواياندا، بەلام بە ھەمان خيراى ئەھاتەوہ بە خوىدا و ھەك تيشكى فانوسىك دائەمردەوہ.

— وەرە بەرچايەكەت بخو!

بلقىس بوو لە ناو رەشمالەكەوہ، زيوهرى بانگ ئەکرد. ژنە، تەنانەت نەشى توانى وەلامى بلقىس بەتەوہ. ئەو بوغزەى گەرەوى گرتبوو، قوتى دا و لە رەشمالەكە دوور كەوتەوہ. پى توندكرد. نەى ئەويست جاريكىدى دەنگى بلقىس بييسى. ئەيويست بە خيراى لە رەوہند دوور بەكويتەوہ، لە بن دەوہنيكدا دابنيشى، سەربخاتە سەر ئەزنوى و - رەنگە - بگري. گريانيك بە بى ئەوہى كەس رېگەى لى بگري. لەو كرووزانەوہيە تەنھا لە تەنھايدا ئەگونجى. دەرەوہەك بو دئالە.

دوور كەوتەوہ؛ نە روانگەى رەوہندى ئەدى و نە دەنگى كاويژ - مپاندن - ى وشترەكەى گولمەمەدى ئەبيست. لە ناو ليرەوارەكە، لە ليزايى چاليكدا دانىشت. خاموش و بيدەنگ، بە چاوى داچەقاوہوہ. ئەتوت ئەيەوى تەنھايە بىسنوور و كەوشەنەكەى بە تەواوى ھەست پى بكا. ھەموو گيانى خوى بخاتە بن ليكدانەوہ. ھەتا ئىستە رى نەكەوتبوو زيوهر بەو شيوہيە لە خوى پروانى. ئەتوت «خود»ى خوى لە بەرچاودايە كە رى ئەكا، دائەنيشى، سەير ئەكا، قەرە ئەكا، ھاوار ئەكا، ھەلئەچى، نارام ئەگري و غەمە مەزنەكەى خوى لە ژير پيىستىدا

ئەشارىتەۋە. تىكپراي خۆي ئەبىنى؛ پارچەيەكى بە قەقنەس بووى
گيانى مروّف كە هېشتاكەش دووكەلى لى ھەئەسا.
«خوای گەورە! گيانىكەم پى بېخەشە تا بتوانم لەگەل
غەمەكانەدا ھەئەكەم!»

دەنگى كپى زەنگۆلە لە بنى لىرەوارەكەۋە ھات. زىوەر سەرى
لە سەر ئەژنۆي بەرز كەردەۋە و سەيرى كرد. خالە مەندەلوو بوو.
خەلووزى بار كەردبوو، ھەوسارى دابوو بە شانىدا و پى ئەكەرد.
لە تەكەيەۋە كەلمىشى بوو، بە سواری ھېسەرەكەى لە پان
ئەگەرپايەۋە. مەسوگەر كاتىك بەگەيشتايەتە لای رەشمالەكان،
ھەيفۆ و بلىقىس سەربردەى زەماۋەندەكەيان بو ئەگەرپايەۋە. چاۋى
بىنىنى كەسى نەبوو. سەرى دانەۋاند و خۆي بە بنەگەۋنىكەۋە
كە سەرى لە خاك ئەكەشانە، خەرىك كرد.
— خوشكى... خوشكى... —

زىوەر توانىبووى راپىت و بوەستى. تەنەتەت توانىبووى تۆزى
مەيدان بەگرى. نەك لە ترسان، بەلكوو بە گوپرەى ھەستى
ژنانەى خۆي. چەنكە كابرە ئەۋەندە ماندوو و شەكەت خۆي
ئەكەرد، كەس لى ئەتەرسا. سەرەپراي ئەمەش زىوەر نەى ئەتوانى
لەو دارەتەى لە پىگەيشتنى ژنىك لەگەل پياۋىكى غەۋارە بە
سەرىدا دىت، خۆي دوور بەگرىت. لە چاۋتروكانىكدا ھەزار خەيال
ۋەكوو با بە مىشكى زىوەردا تىپەرى بوو: ھەئەبىت، چەنگ لە چاۋى
ۋەردا، بقیژنى، گازى لىبگى و دىسان ھەئەبىت؟ ئەمانە بەدەست
خۆي نەبوو. كاردانەۋەى سەرووشتى بوو لە بەرامبەر ئەۋ شتەى
پەنگە پوۋبەت و زىاتەر ناخودئاگا بوون. بەلام ئەۋەندەى سات
تىپەر ئەبوو، زىوەر ھەستى ئەكەرد ئاسوودەتر ئەتوانى لەگەل
كابرەى بىگانە گەتوگۆ بەكات. لە بن ترسە شاراۋەكەىدا، زىوەر
بىستبووى:

— گولمەمەدم ئەۋى!

— پەشمالى گولمەمەدەت ئەۋى، يان خودى گولمەمەدە؟

— مهگەر خۆی له رهوهند نییه؟
 — پهنگه نهبێ. بۆچی لهو دوو پیاوهرت نهپرسی؟
 — پرسیم. وهلامیان نه دامهوه.
 — بۆچی. وهلامیان نه داوتهوه؟
 — نازانم، خوشم نازانم بۆچی!

کابرا زمانیشی ماندوو بوو. له کاتی قسهکردندا به زۆر وشه‌ی ده‌رئه‌بهری و له پاش ههر رسته‌یه‌که‌ش لیوه وشکه‌کانی به زمان ته‌ر ئه‌کرد و ئه‌یلسته‌وه. زیوه‌ر سه‌ری داخست. دردۆنگ بوو. تۆ بلیی ئه‌م کابرایه‌ چ کارێکی به‌ گۆلمحه‌مه‌د هه‌بێ؟ بۆچی که‌لمیشی وه‌لامی نه‌داوته‌وه؟ چاوپیکه‌وتنی ئه‌م کابرا جه‌وانه‌ له‌گه‌ڵ گۆلمحه‌مه‌د بلیی په‌یوه‌ندی به‌ چیه‌وه هه‌بێ؟ زیوه‌ر نه‌ی ئه‌زانی و نه‌ی ئه‌زانی چی بلی؟ ههر چۆن بوو ئه‌بوا له‌ کۆل خۆی بکاته‌وه:

کابرایه‌کی نه‌خۆش، به‌سواری ئه‌سپێکی ئارام و سپی. ماندویتی و بیوازی کابرا، هه‌رچه‌ند جیگه‌ی ترسی بۆ زیوه‌ر نه‌ ئه‌هیلایه‌وه، به‌لام کابرای به‌ قه‌شقه‌ ئه‌هاته‌ پێش چاو. کابرا ئه‌وه‌نده‌ ژاکاو و شپه‌زه‌ بوو، به‌ شووم و ناپه‌رۆژ دیاریی ئه‌کرد. ئه‌توت ئه‌وه‌ له‌ بیداری‌دا نه‌بوو که‌ زیوه‌ر ئه‌بیینی. له‌ خه‌وندادا بوو. مۆته‌که‌ بوو. به‌جۆریک که‌ وا دیار بووه‌ کابرا و ئه‌سپه‌که‌ی له‌ په‌رده‌یه‌کی ته‌ماویدا ئالینرابیتن. له‌ خۆیان نه‌ئه‌چوون. روخساری کابرا یه‌که‌پارچه‌ مۆر هه‌لگه‌پابوو. دوو چاوی ماندوو هه‌موو روخساری پێ کردبوو. ددانه‌کانی ددان نه‌بوون، شتیکی سپی بوون. ئه‌ندامه‌کانی ده‌ست و شان و سینه‌ نه‌بوون، به‌ره‌کیکی په‌ش بوو له‌ به‌ر داوه‌لیک ئه‌کری. ئه‌سپه‌که‌ی! نه‌کا ئه‌ویش دارینه‌ بوو؟ یان ئاسن بوو؟ ئه‌و سواره‌ و ئه‌سپه‌که‌ی ئایه‌ زیندوو بوون؟ گیاندار بوون؟ وه‌کوو ئه‌سپ و مروّقی تر بوون؟ جنۆکه‌ بوون؟ له‌ کوئی ئه‌م بیابانه‌وه‌ له‌ پێ هه‌لقۆلان؟

— من له‌ پێگه‌یه‌کی دووره‌وه‌ دیم، خوشکی. ئه‌گه‌ر شوینی

گوڤلمحه مەدم پيشان بەدى خيَرت ئەگات. زۆر ماندووم، زۆر. پيۆيسته چاوم پيى بکهوئ. قسه يه کم له گه لى هه يه. دهنگى خشه خشى هه بوو. هه ر وشه يه ک، ئەتوت له وشکيه کى بى ڤاده وه ده ر ئە بر دى. ماوه يه کى زۆر بوو په نگه ئاو له گه رووى نه که وتبوو. قسه کردنه کهى، وه ک قاره قارى قشقه رهى که وىر وابوو. دهنگى بريندار بوو. نيگای به بنى چاوه کانيه وه نووسا بوو. له ڤر زيوه ر له به تال بوونى کابرا ترسا. بى ئە فان ده ستى بو ئەو لايه ي گوڤلمحه مەد له وئ خه رى کى دار برين بوو، ڤادىرا و نيگای له روخساره تيکچر ڤاوه کهى کابرا دزيه وه:

— له وئ. ئەولا، له ناو نزاره که. خه رى کن دار ئە که ن!

ده ستى زيوه ر، به ره و ئەو شوينه ي پيشانى دابوو مايه وه، تا دهنگى ڤويشتنى ئەسپ و کابراى بيست. ساتيک پاشتر، زيوه ر، سوار و ئەسپه کهى بينى پشت له و، ئارام و بيواز به ناو ده وه نه که دا ئەرويشت. باشتر که سه رنجى دا، بوئ ده رکه وت پشتى کابرا زياتر چه ماوه ته وه. نه مام يکى چه ماوه. گه ڤايه وه له سه ر جيگه کهى دابنيش يته وه، به لām ئيتر نه يتوانى. خوئ له بير چوو يه وه و بيرى به شوين کابراى غه وارهدا. ئەيو بيست سه ر له کارى ده ربه يئى. چه زى سه رده ره ينان له کوئى نه ئە بوويه وه. ئەيو بيست به دواى کابرا د بروت، به لām نه شى ئەويست مارال و گوڤلمحه مەد بيئى. هه تا کهى؟ گريمان مارال يشى بينى! چى ئەبى؟ چى ڤوئهدات؟ ئاخه ره کهى چى؟ ئايه ئەتوانى بو هه ميشه مارال نه بينى؟

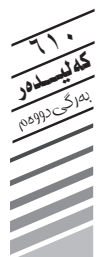
«با ڤرۆم!»

به شوين پيى ئەسپ و کابرا د که وته ڤئ. کابراى بيگانه ده ست يکى به که للى زينه که وه بوو و به ده سته کهى ترى شتيکى له مى دا ئەسو و ڤراند. شتيک وه کوو مار، وه کوو په ت. شتيک که نه بوو و ئەو پيى وابوو هه يه. هه ستى ئەکرد، پيى وابوو مار يک له ده ور مى ئالا وه و سه رى کردوه به ناو کاسه ي سه رى دا. له په سا ماره خه يال يه کهى ئەگرت، له ده ور

ملی ئەکردهوه و دیسان لهوئ بوو. ئەهاتهوه به خۆیدا، ههستی ئەکرد هیچی به دهستهوه نییه و ئارام ئەبوو. لهگهڵ ئەمهشدا، وێنهی مار و گۆر و کهلهسههرهکه، وهها له خهیاڵیدا چهسپیبوو؛ ئەم خهیاڵه، ئەم خهونهش وهها به هیز ببوو نهی ئەتوانی لێی درباز ببی. ههموو ساتیک ئەیبینی و له ههموو شوینیک ئەهی بینن. نهکا ههر ئیستا مار خهریکی ههگههپان به قاچهکانی ئەسپهکهیدا؟ بۆ ههموو شوینیک پره له مار؟ عهرز ماری لێ ئەپووی. به لقی ههموو دوهنیکدا ماریک ههلواسراوه. خۆر خزایه بن ههور و تاوئیکیتر بارانی مار؛ له ئاسمانهوه مار ئەباری. تاوئیکی تر له ناو چاوهکانیهوه دوو مار سههر دهرئههینن. زمانی ماران له نیگای کابرادا. مارهکان، کابرا ئەخۆن. ئەویان خواردوه. قووتیان داوه. بهلام ئەهی بۆ ئەم لهشه، ئەم چوار پارچه ئیسقانه تهواو نابن؟ تهواو بوونی بۆ نییه؟ بۆچی یهکیان چزوی ناچهقیئنی له دلی؟ بۆچی نایکا به خۆلهمیش؟ بۆچی به ئارامی ئەیجوون و ئەیخۆن؟ بۆ له دهروونهوه؟ تاکههی بلیی دهوام بهینن؟ شهوانه دهرفتهی خهوی نییه و به پوژ دهرهتانی بیباری. ههمیشه ئەبی له خۆی پابکات. لهمار، لهو شتهی که ههست ئەکا خهریکه ئەبی بهوه، ئەبی ههلبی. ئەبی به مار. بووه رهنگه؟ ماریکی لهپر، دریز و بۆر. ئەگهر خۆی ببی به مار، ئایه دهرفتهی ئەوهی ههیه بتوانی له دهس یارانی، مارهکانیتر درباز ببی؟ نهه. زیاتر دهوریان ئەگرت. به سههر و گوئییدا ههلهگههپان، ئەخرۆشان و خۆیان به دهور دهست و مل و پشت و قاچ و شانیدا ئالقه ئەکرد. ئەو له خۆیاندا ئەتویننهوه:

— مارا! ئەهی هاوار... مارا!

ئهو قریشقهکهی که کابرا له دلێهوه ههلی ئەکیشتا، مارالی پراچلهکاند. سههری له سههر لیژنه گهونهکه بهرزکردهوه. کابرایهک له ئەسپ کهوته خوارهوه: نهکا مار پێوهی دابی؟ ها؟
 مارال ههلات بۆ لای گولمههمههه. گولمههمههه دیش

پېمهره‌که‌ی گرت به ده‌ستیه‌وه و غاری دا. کابرا بهر بېوویه‌وه
سهر عهرزه شیداره‌که و دلۆپه ئاره‌قه‌ی زل به‌ناوچه‌وانیه‌وه
بوو. گولمحه‌مه‌د رووی کرده مارال:
— له‌م هه‌وايه‌دا؟

مارال، سه‌یری ده‌ورو به‌ری کرد، شوینه‌واری هېچ گیانداریک
دیار نه‌بوو. ئەسپه سپیه‌که‌ی کابرا، له‌ لایه‌که‌وه وه‌ستابوو، ئارام
و خامۆش سه‌یری سواره‌که‌ی ئەکرد. گولمحه‌مه‌د چۆکی نایه
سهر عهرزه‌که، سه‌ری گهنجه‌که‌ی نایه سهر رانی و به‌ مارالی
وت ئاو به‌ینه. مارال، مه‌شکه‌ی ئاوه‌که‌ی هینا. گولمحه‌مه‌د
ئاوی پرژاند به‌ سه‌روچاوی کابرا‌دا، شانی شیللا و چهند زلله‌ی
نهرمی له‌ گولناکانی دا و قومیک ئاوی کرده گه‌رووی:

کی بوو ئەمه؟ له‌ کوپوه و بوچی هاتبوو؟ بو کوئی ئەچوو؟
— به‌ دواي تۆدا ئەگه‌را. وتی تۆی ئەوئ. وتی قسه‌یه‌کی
له‌گه‌ل تۆ هه‌یه.

گولمحه‌مه‌د ده‌نگی زیوه‌ری ناسیه‌وه. ئەیتوانی سه‌یری نه‌کا
و لا نه‌کاته‌وه. به‌لام نه‌کرا. سه‌ری به‌رز کرده‌وه و پوانیه ژنه‌که‌ی.
وشک و خامۆش، زیوه‌ر به‌ سه‌ر سه‌ریانه‌وه وه‌ستابوو و سه‌یری
ئەکردن. سارد و بیگانه، به‌و جوړه‌ی که بوو نیگای ئەکردن،
گولمحه‌مه‌د لیی پرسى:

— له‌ کوئی؟

زیوه‌ر وتی:

— له‌و خوار چه‌مه‌که. له‌ ترسانا شوینی تۆم پپوت. سه‌یری
که. چاوی هه‌لینا!

کابرای جه‌وان، پیلوه‌کانی هه‌لینا. گولمحه‌مه‌د ئاوی پپدا،
پاستی کرده‌وه و دای نیشان‌د. به‌لام هه‌روا ده‌ستی به‌ شانیه‌وه
بوو. ده‌ستی ئەگه‌ر لابردایه‌ت کابرا ره‌نگه به‌ر ئەبوویه‌وه. بویه
پالی‌دا به‌ خویه‌وه و وتی:

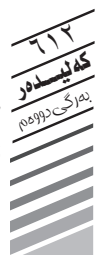
— به‌لئ کاکه، من گولمحه‌مه‌دم. بلئ بزانه‌م کارت چی بوو؟

کابرا به زۆر خۆی راگرت و وتی:

— په یامه کهت به من گه‌یشت، گولمحه مه‌د! نه‌زانم. من له‌گه‌ل تۆ سهر به سهر بووم. یه‌کم له‌دهس چوو و یه‌کم فه‌وتان. یه‌کم کوشت و یه‌کم لى کوژرا. تۆ باوکی منت کوشتوه و منیش خالۆی تۆ، مه‌دیارم کوشتوه. خوین به خوین. ئیتر پیکه‌وه قره‌مان نییه. به‌لام له‌م قره‌یه‌دا من شتی‌کم ون کردووه. ئازیزی‌کم ون کردووه، من سه‌وقیم ون کردووه. پوورزا‌که‌م. تازه بالق بوو. نه‌مایه‌وه. له‌مالی ئیمه‌ رویشت. نه‌متوانی رای‌گرم. رویشت و ژيانی منیشی له‌گه‌ل خۆی برد. من... ئیتر عاشق نیم، به‌لام حه‌ز نه‌که‌م بزانه‌م بۆ کوێ چووه؟ له‌ کوئی‌هه؟ نه‌مه‌وی شوینی بزانه‌م. روژگاری، گولمحه مه‌د! بیستوومه هاتووچۆی ناو ئیوه ئه‌کا. هاتووم لی‌ت بپارپمه‌وه، پیمی بده‌یته‌وه. من هیچ کاری‌کم پپی نییه. به‌جه‌وانی هه‌ردوو‌کمان سویند نه‌خۆم هیچ کاری‌کم پپی نییه. به‌س ببینم. بزانه‌م له‌ کوئی‌هه. به‌لکوو دل‌م ئۆخه‌ی لی‌ بکه‌وی. تۆ نه‌توانی ئه‌وم پی بده‌یته‌وه. پیمی بده‌یته‌وه. پیمی بده‌یته‌وه. پیری‌ه‌ی ئه‌کرد. هه‌موو ئه‌وانه‌ی که سه‌یریان ئه‌کرد، ئه‌یان‌بینی. له‌ چاوه‌کانیه‌وه، نیگای چاوه‌کانی، پارانه‌وه و راوه‌شان‌دنی نا ئومیدانه‌ی ده‌سته‌کانیه‌وه دیار بوو. گولمحه مه‌د نه‌ی نه‌زانی چی بکات و چی پی ئه‌کرێ؟ هه‌ستی کرد دلی له‌پر په‌ریشان بووه و غه‌می تیزاوه. کامه‌ وشه، که‌لکی ئه‌وه‌ی هه‌یه کار له‌ دلی وه‌ها شکاو بکات؟ زمان ئه‌به‌سری. کیوی غه‌م، لالی ئه‌کات. دائه‌می‌نی. بۆ ساده‌ترین گوته: دائه‌می‌نی. بی‌واز، وه‌کوو پیریژنیکی نه‌خۆش. هه‌ست ئه‌کا ده‌سته‌کانیان برپوه. له‌و ته‌نگانه‌یه‌ چۆن رزگاری بی‌ت؟ وتی: چا.

هه‌تا چا، بی‌ده‌نگ بوون. پاشان، گولمحه مه‌د وتی: نان. هینایان. به‌لام ناده‌لی نه‌یخوارد. گولمحه مه‌د چهند پارچه‌ نانی تیری خسته‌ گیرفانی چۆخه‌که‌ی و وتی:

— ئه‌گه‌ر بینیم به‌لینت پی‌ئه‌ده‌م بیه‌ینم بۆ به‌ر ده‌رگای

مالهكەت، بەلئینی مێرانه. ئەگەر بتهوئ تالی سمیلم ئەكەمه
 بارتمە بەلئینهكەم. ئیستەش ئەتهوئ چی بكە؟ تۆ نهخۆشی.
 ئەتهوئ بتهبەم بۆ ناو روهەند لهوئ بخەوی. ئەتهوئ بتهبەم بۆ شار.
 من خەریكەم بار ئەبەم بۆ شار. چی ئەكە؟ تۆ؟
 نادەلی هەلسا و بە جۆریك خۆی كۆكردەوه. پێی له
 ئاوزهنگی نا. گۆلمحەمەد یارمەتی دا. نادەلی سواری ئەسپەكە
 بوو و وتی:

— پوووم نییه سهیری دایکت بكەم. پێی بلئ منیش وهكوو
 كورپی خۆی بزانی. بلئ بەم بەخشی. من نەم ئەویست براكە
 بكۆژم. نەم ئەویست بە جەوانیم سویند بئ نەم ئەویست. بلئ
 دوعام بۆ بکات. بلئ بەم رەشەخەوانە بلئیت له كۆلم ببنهوه!
 یان چاوهكانی به خۆرسک تهرپوون، یان فرمیسیکیان تیڤا
 قهتیسما بوو. هەرچی چۆن بئ، نادەلی پوو له گۆلمحەمەد
 و ژنهكانی وهگرێا و به ئارامی لییان دوور كهوتهوه. گۆلمحەمەد
 پێش ئەوهی نادەلی له تاغزارهكەدا ون ببئ، به دواى دا هەللات
 و وتی:

— له رێگەى شامکیۆ و نهوبههارهوه برۆ، من پیت ئەگهमेوه.
 گۆلمحەمەد ئاوری له ژنهكان دایهوه و وتی:
 — بار ئەكەین. یهكتان وشترهكان بهیئ!
 دوو ژن، تاویك راوهستان. مارال نەى ئەویست پێش كهوتبئ.
 بهگوپرهی داب رێگەى به زیوهردا ئەو هەلبژیرئ. بۆیه هەر وهك
 بوو، به شهرمهوه مایهوه. گۆلمحەمەد بهرەو تاي هیزمهكە چوو
 و وتی:

— لهگهڵ ئیوهم بوو، ئەوه چیتانه!

زیوهر ده‌رپه‌ری و تاوی دا به‌رەو وشتره‌كە. هه‌وساره‌كه‌ی گرت
 و بۆ لای باره‌كه‌ی هیئا. گۆلمحەمەد وشتره‌كه‌ی له نیوان دوو تاي
 باره‌كه‌ یخدا و به یارمه‌تی ژنه‌كان هیزمه‌كانی دا به سه‌ر پشتی
 وشتره‌كه‌دا و گوریسه‌كه‌ی به سه‌ر داره‌به‌نه‌كه‌دا تیپه‌راند و دوو

تاكهی لیك گریځدا. وتی توریځن. هیڼایان. توریځنی هه لئاسی به كه لهگی داره به نه كه و چوو بو لای كوڤا داره كه؛ سه ربار. لای كوڤا كه چوكی دادا، دای به پشتی دا، هیڼای و خستی ه نیوان دوو تای باره كه و گوریسه كهی هه لدا و به زیوه ری وت:

— به گوریسی باره كه دایهسته!

زیوه ر، خوئی به هه واوه سه ری گوریسه كهی به په نجه باریك و له ره كانی گرتبووه. چالاكانه گوریسه كهی له باره كه به ست. گوئمه مه د به گورجی به دهور باره كه دا سووړا، هه موو شتی تاقیكرده وه. كار، ته واو. گوئمه مه د سه ریكی دهوروبه ری خوئی كرد نه كا شتیكی له بیر چووبی. به س مه شكی ئاو. مارال هیڼای. گوئمه مه د له ژنه ی وه رگرت و قومیکی خوارده وه. نوئش! ملی مه شكی به ست هه و خستی ه ناو توریځنه كه. چوخه كهی له بن ته نگزه گه ونیكدا كه وتبوو. زیوه ر چوخه كهی ئه دی، نه ی ئه ویست بوئی ببات. هه ولدان بو جوریک له خوړاگری. وه ستان له به رامبه ر خوئی و وره ی رووخوا و فه رمانبه ری خوئی دا. ئه ویست ئه گه ر بو جاریکیش بووه، لانیکه م له ته نه ایی دهوروونی دا، نكولی له و كاره بكات كه به ئه ركی خوئی زانیوه. به لأم ئه مه مه گه ر به ئاسانی ئه كرا؟ گیانی له نیوان دوو دلی دا دوو پاره ئه بی:

«بچم چوخه كهی هه لگرم، بیه ځنم و بیده م به ده ستیه وه یان نا؟ نه پووم؟ ئه گه ر نه پووم؟ باشه برپووم؟ نه! نارپووم.»

گوئمه مه د باره كهی راست كرده وه وتی:

— چوخه كه م، چوخه كه م بینه!

له یه ك كات دا، بی ئه فان و بی بیركردنه وه، هه ردوو ژنه كه به ره و ده وه نه كه چوون؛ به لأم پیئش مارال، زیوه ر گه یشته. زیوه ر چوخه كهی هه لگرت، هیڼای و به بی ئه وه ی سه ری گوئمه مه د بكات، خستی ه سه ر ملی وشتره كه و كشایه وه. گوئمه مه د كلکی وشتره كهی له و دړك و په یكو لانه ی پیوه ی لكابوون، پاك كرده وه و هاته وه ئه مبه ر. چوخه كهی دا به شانیدا

و هه‌ی له وشتره‌که کرد. وشتر، راست بوویه‌وه. ناماده‌ی ری. به‌لام گولمه‌مه‌د پيش نه‌وه‌ی هموساری وشتره‌که راکيشی، هه‌لوه‌سته‌یه‌کی کرد و چاوی برییه‌ه‌رزه‌که و وتی:
— بو دار کردن، باوکیشم له‌گه‌ل خوتان بهینن. نامه‌وی به بی پیاو لهم ناوانه بن.

چاوه‌پوانی وه‌لامی نه‌کرد. وتن به‌س بوو. هموساری راکيشنا و کهوته ری. ژنه‌کان، هه‌ردووکیان، له‌ته‌ک یه‌که‌وه سه‌یری دوور که‌وتنه‌وه‌ی شووه‌که‌یان کرد. تا نه‌و کاته‌ی که وشتر و کابرا دوور که‌وتنه‌وه و له ناو تاغزار و هه‌وا ته‌ماوییه‌که‌دا له چاو ون بوون. نیسته‌ته‌نها ده‌نگی زه‌نگولته‌ی وشتره‌که نه‌بیسرا: ده‌له‌نگ... ده‌له‌نگ... ده‌له‌نگ... له خورا وه‌ستابوون. هه‌ردووکیان نه‌وه‌یان نه‌زانی. نه‌ی بوچی نه‌یان نه‌توانی وه‌رگه‌رین؟ به ره‌شمه‌یه‌کی نه‌بینراو نه‌توت به یه‌که‌وه دادووراون. نه‌وه‌نده به‌س بوو یه‌کیان ببزوی یان جوولته‌یه‌ک بکات. به بزواندن‌ی شان یان به هه‌ناسه‌یه‌کی بلیند یان پزمه‌یه‌ک. به‌لام تا خاموشی بوو، دوو ژن هه‌روا وه‌ستا بوون. بیده‌نگ و به پاریز له یه‌کدی. دوو ته‌نی به‌ردینه، دوو ژن چاو له‌ری پی پییه‌کی دوور، ببوون به به‌رد. زیوه‌ر هیچی نه‌وت. وه‌ریش نه‌گه‌را... لای له‌شی پاوه‌ستاوی مارال‌ه‌وه، وه‌ک بلئی نه‌ژنوی له‌رزابی، دانیش‌ت. دانیش‌ینرا!

بهندی پینجه م

له كهوشه نى بادا، نهرمه باران، ناتوانى بوهستى. وهك هه تيوى بن قامچى و فه لاقه خوى رائه وه شينى، هه لى. به ملا، به ولا و به هه موو لايه كدا. با له باران ئالاوه و خوى تى هه لپچاوه، له گه لى بووه به يهك، له بهستينى بيابانى لپه واردا غارغارينيه تى. ئاوازي باران و با له گوپى گهون و ده وه ندا. كلكى وشتره كهى گولمحه مه د وه كوو گه سكيك له ناو توفه كه دا و گسكى ئه دا و زريان باره داره كهى رائه وه شاندا.

هه واى بى خور به ره و شه و ئه بوويه وه و ئاسمان، سه رتا پى لباديكي قورقوشمينى له بهر كردبوو. له په ناى وشتره كه و پى به پى ئه، گولمحه مه د رپگه ي ئه برى و تابن گو، سه رى له چوخه خورييه كهى خزانديو و خوى خر كردبووه. له بن ورگى وشتره كه وه په شه با ئهيدا له سه رى و ئه سوورا به ده ور پوو زى دا و خوى ئه كرد به ناو پيلاوه كاى دا و ده ره لنگى شه روا له كهى رائه شه كاندا. باران قاچ و سمى وشتره كهى خووسانديو، بار و توريينه كهى ته ر كردبوو، رپگه كهى خز كردبوو و ده نكى زهنگو له كهى كو پر كردبوو.

٦١٧

كه ليه در

به رگى به كه ١٥

له به رده م وشتره كه وه، نادعه لى به ره كه كهى هه لگيشابوو و دابووى به سه رى دا، به سه ر زينه كه دا چه مابوو و ناوچه وانى نابوويه سه ر كه لله ي زينه كه له سه ر دهسته كانى. چوكى

نووشتاوهی به لاکه‌لله‌که‌ی نه‌سپه‌که‌وه لکاندبوو، خوئی به نه‌سپ و نه‌سپه‌که‌ی به ریگه‌که نه‌سپاردبوو. وامه‌زانه هر له ژیانیش‌دا بوو. گوئی و یائی نه‌سپه‌که‌ی تهر بوو؛ سهر و قز و روخساری خوئی. باران لیئ نه‌دا، چوخه‌که‌ی رائه‌شه‌کاند، شهو قوتی نه‌دا؛ سهره‌رای نه‌مه‌ش نادعه‌لی چاوی هه‌لنه‌نه‌هیئا تاکوو شتی‌ک - ره‌نگه‌ خوئی - بیینی و لیئ تی‌بگات. ماندوو و په‌ریشان و بی په‌له، خوئی دابوو‌یه ده‌س نه‌وه‌ی ره‌نگه‌ روو بدات. نه‌توت هیوا‌ی نه‌وه‌ی هه‌یه کو‌تاییه‌که‌ی به شوئی‌تی‌ک، به په‌سیری‌ک، کاوله‌ مائی‌ک یان که‌لاوه‌یه‌ک هر نه‌گات. یان - ره‌نگیشه - بیری له مه‌به‌ست نه‌ئه‌کرده‌وه. ره‌هاو نازاد له هه‌موو نه‌وه‌ی هه‌یه و نییه. زی‌ده‌ی سهر خاک. به بی خه‌می بوون و نه‌بوون. بلا شهو بیئ. ده‌با شه‌وی دریز و گهرده‌لوول بیئ و نه‌م په‌له‌ مو‌ره قووت بدات و له ناو خوئی‌دا بیتوینیته‌وه و بی‌کا به خوئی. ته‌واوی بکات. ته‌فروتوونا. ده‌مه‌و به‌یانیش، پرپوزه‌ی کابرای نیوه‌گیان له قوول‌که‌یه‌ک، چالی‌ک، که‌لاوه‌یه‌ک فری بدات. پیاوئی‌کی مردوو، نه‌سپی‌کی شکاو. نه‌وسا نوره‌ی چه‌قه‌له‌ بوئن بکه‌ن و بیئه‌ سهری! گو‌لمحه‌مه‌د بیری له نادعه‌لی نه‌کرده‌وه. له سهره‌تای ریگه‌که‌وه پی‌که‌وه نه‌دوابوون. گو‌لمحه‌مه‌د وشتره‌که‌ی تاو دا و خوئی پی‌گه‌یانند؛ به‌لام نادعه‌لی هر هه‌ستیشی پی‌نه‌کرد نه‌وا یه‌کی‌ک له ته‌کیه‌وه ریئ نه‌کات! لای لی نه‌کردبووه لانیکه‌م سه‌یری‌کی بکات. چون بوو هه‌روا مابوو‌یه‌وه. گو‌لمحه‌مه‌د نه‌یویست - ویستبووی - سهری قسه‌ی له‌گه‌ل بکاته‌وه. به‌لام نادعه‌لی قه‌لاتی‌کی به‌ ده‌ور خوئی‌دا سازکردبوو و ریگه‌ی دزه‌کردنی به‌ستبوو. داخراوی داخراو. جیهانی‌کی داپراو. پارچه‌له‌یه‌کی بی‌گانه. وامه‌زانه که‌ گیان‌داری‌ک؛ پارچه‌ به‌ردی‌ک بوو به‌ سهر پشته‌ی چاره‌وا‌یه‌که‌وه. ها‌لاو له‌ سینگ‌ی هه‌لنه‌نه‌سا.

گو‌لمحه‌مه‌د، ژیوانی کرده‌ی تونده‌په‌وانه‌ی خوئی، خو‌زگه‌ی نه‌خواست نه‌و شه‌وه‌ی سه‌وقی په‌نای بو هیئا بوون، رای

بگرتايهت. خۆزگه به نهرمی قسهی لهگهڵ بگردايهت و دالدهی
 بدايهت. كچهی رهبن. به دلنیايييهوه هاتووه له ناو رهوهند له بن
 بالی بلقیسدا بمینتتهوه. ویستوویهتی هاودهم و هاوژینی خزم
 و كهسی مهديار بی. ئەو، ئەو كۆتره كیوییه، ئەو ئاسكه جووت
 ونکردوو، پهناي بو بن رهشمالی كهلمیشی هیئابوو؛ بهلام كهس
 نهیگرتبوییه خووی. كهس ریگهی پی نهدابوو، باوهشی بو نهکردبووه
 و به بزهییهکی گهرم وهری نهگرتبوو. روویان سووتاندبوو. ناوچاویان
 لی تالکردبوو. دهستیان نابوو به سینگیهوه و پالیان پیوهنابوو.
 تهرهیان کردبوو؛ ئەمه نه جوامیری و مروّف دۆستیه. ئەو جۆره
 کرداره شوورهییه لای خیلانی ئیرانی. میوانخواز و تۆزیک دل به
 گوومان. خیلاتی مه ئاو و دوی منالّهكهی له سهر سفرهی میوانی
 تازه گهیشتوو دانهنی، نانهكهی خووی پی ئەدا، پیخهفهكهی خووی
 ئەدا به سهری دا پیی بخهوی و جار تا مهیدانیك ئەولاتریش به
 رپی ئەكات. نهك تهرهی بكا و دهری بكات! داد له دهستی ترس.
 ترسی كهلمیشیهكان و لهپیش ههموویانهوه گولمهحهمد، له
 ئاشكرابوونی كوشتارهكهی چوارگویشلی، سهوقی تهره کردبوو.
 به رای ئەوان، سهوقی نهئهبوا شوپین پی له خووی بهجی بهیلى.
 شوپین پی نابى دیاربى. بویه ئەبوا برۆیشتايهت. ههر ئەو شهوه.
 به شهو. به بی ئەوهی پی بووترى، ئەمهی زانی. سهركهشیكى
 ژیر بوو سهوقی!

دهنگیكى كپ و كورتی زهنگۆله له پشت سهروهه ئەهات.
 گولمهحهمد نهگهراپهوه. ئەیتوانی لهوه بگات ئەم زهنگۆله
 كۆنهیه له ملی وشتری كى بهستراوه. خالّه مهندهلوو. پی ئەچى،
 وهك پشیلهیهكى رهش و ئاوس، دهسكهوساری وشترهكهی داوه
 به شانیدا و به قاچه لار و كورتهكهیهوه خهريكه دیت! پی
 ئەچى، بهخیرایی دیت و به ههر ههنگاوێك شانەكانی وهكوو دوو
 تاي ترازوویهك سهروخوار ئەكات. خهیاڵیكى سهمهره میشكى
 گولمهحهمدی راچهناند. خووی چهتوونانهی بزوا. دهسبهجی

شَنبِکی هات به میَشکدا، وهک مار خوشایه بن ملی وشترهکه، دهسکهوساری له کهلهی وشترهکه کردهوه و رایکیشا. وشتر توندی کرد و گوئلمحهمد به نهرمی دهسکهو سارهکهی له زینی ئەسپهکهی نادعهلی گریّدا و له سهر ریگهکه کشایهوه و لهبان بهرزاییهک، له بن بهردیّکدا خۆی خپ کرد.

با، بهردهوام نهرمی بارانی به ههموو لایهکدا ئەپرژاند و شهو خیوهنپکی تهپ بوو، بالی به سهر ههموو بزوینهریکی دیار و نادیاردا کیّشابوو. خالّه مهندهلوو و وشترهکانی نه ئەناسرانهوه، مهگهر بههۆی دهنگی کپری زهنگۆلهی ملی وشترهکهیهوه. ئەم دهنگه دەم به دەم نزیکتر ئەبوویهوه. بهس چهند ههنگاویان مابوو. مهودای هاوارپک. ئەوا گوئلمحهمد ئەیتوانی مهندهلوو و وشترهکانی ببینی. بهلام نهک به پرونی. تارماییهک لیّ و لیّک گریّدراو له شهو و باران و بادا. قهبارهیهکی لار و لهویر، له بزووتنیکی هیواش و جوولانیکی ئارامدا. وابزانه پارچهیهکی زهوی، پارهی شکاوی شاخیک، وهکوو دیو ئەخزا و ئەهات. بهلام چاوی پیاوی بیابان ئاشنای شهوه. شوانی، چاوهکانی گوئلمحهمدی له پارز و نهینی شهو شارهزا کردبوو. تاویک چاوی بریبه تارمایی لیّی ئەو گیانهوهرانهی ئەهاتن. توانی وشترهوان له وشتر و وشتر له بار جیابکاتهوه. له پیشهوهی وشتری بارکراو، خالّه مهندهلوو دهسکهوسارهکهی دابوو به شانیدا و به ههنگاوی لار و کورت، تۆزه تۆزه رپی ئەبپی و دوو وشتری لیّک بهستراو به دوایدا ئەهاتن. خالّه مهندهلوو کهولپۆسیکی دابوو به سهریدا و دیار بوو چاوی له دهوروبهری خۆی نییه و بهس چاوی کراویه. پښتیش گوئلمحهمد خالّه مهندهلووی له زستاندا دیووو. مهندهلوو شالیکی خوری له سهری ئەپیچا، لفکهی شالّهکهی به ژیر چهناگهی دا ئەهینا و به سهر دەم و لووتی دا ئەبیرد بۆ سهر گوپی و ئەیخنی به بن شالّهکهدا. بهجوړیک که تنها چاو و بروی به دهرهوه بوو. پشنتوینیکی کۆنهشی ئەبهسته پشنتی، پووولخی

٦٢٠
که لیسدهر
به رگت ١٤٩٩

تا لای ئەژنۆ هەلئەکیڤشا و پۆستالێ ملکورتی له پێ ئەکرد و قەیتانەکانی له دەور پووژی گری ئەدا. خالە مەندەلوو، هەمیشە گورج و گوڵ سەفەری ئەکرد. چونکە سەفەر کاری گرنگی رۆژ و شەوانی بوو.

گوڵمەحمەد، تاویک راوەستا بەلکوو ئەو خەیاڵە مۆزەمی له سەر دەرکا. بەلام نەیتوانی. ئەی بوچی ئەو ماوەیه خۆی له ژیر باران دا مەلاس دابوو؟ ئە. نەئەبوا له بیری بکات. ئەگەر مەبەستەکی به ئەنجام نەگەیاندایهت هەستی به پووچی ئەکرد. سووکی. بۆیه هەنگاوێک چوو هەپشەوه و تۆزیکى بمینى بۆ مەندەلوو، داردەستەکی وهکوو تەنگ بەرهو مەندەلوو راگرت و به دەنگیکى گر وتی:

— کویر به... کویر به!

ریگر و پیبوار، دەروازەبان و دز، چەرچی و جەندەرە، شوان و گوندی، هەموو به یەک ئەندازە لەگەڵ ئەم گوتە ترسینەر و شەوانەدا ئاشنان. گوتەیهک که جگە له شەو و له ویرانەدا، شوپن و دەرفەتی ژیان پەیدا ناکات. هەرۆک شەمشەمەکویرە که توانای سەیرکردنی خۆری نییه و مەگەر له تاریکی دا ئەگینا ناتوانی بفری.

کویر به!

ئەمە گوتەى یەكەمە و واتاکەى به ئاشکرا دیاره. واتە چاوت ببەستە با نەمبینی.

کەر به!

ئەمە گوتەى دووهمە. واتە گویت ببەستە بۆ ئەوهى دەنگە نەناسیتەوه و منت له بیر نەمینی.

دوو به!

ئەمە دوا گوتەیه. واتە له بارومالێ خۆت دوور بکەوه رهوه و بۆ منى بهجی بهیڵه. کۆتایی گوتە و سەرەتای کار. دوا هەرپەشەیه. ئەو کەسەى داراییەکی زۆر خۆش ئەوی، خوینی

له ئەستۆی خوێهتی. ئەبێ دوور بکەوێتەوه و له سووچیکدا بوهستی تا ڕیگرهکان بێن و دەست و چاوی ببهستن، گیرفانی بگهڕێن و بهتالی بکهن. له سووچیکدا فرپی دهن و بچنه گیانی بار و داراییهکهی.

ئهمه، قانونی شهوانه‌ی بیابان بوو. ڕیپسای کیشه‌ی یه‌ک لایه‌نه. شوپن و جیگه‌ی پیکگه‌یشتنی ڕیپوار و ڕیگریش زیاتر پپچی مله‌یه‌ک یان پانتایی لیڤه‌ واریک، گردیکی ورگ بو سهر ڕیگا، یان پشت تاوڤره‌ به‌ردیکی قه‌راخ ڕیگه. شوپنیکێ دوور و په‌رت له ئاوه‌دانێ. ئەو شوپنه‌ی که هاواری زه‌لالی لیها‌تووترین پیاوانیش نه‌توانی په‌رده‌ی ئەستووری شه‌و بدڕینێ و ده‌نگی خوێ به‌ گوویی خه‌وتوانی ناو خانووه‌کان بگه‌یه‌نی. وێرانه‌یه‌کی له چوارلاوه‌ بیگانه.

— وتم کوپر به، بی‌پیر!

به‌هه‌مان فه‌رمانی یه‌که‌م، خاله‌ مه‌نده‌لوو وه‌ستا‌بوو. نه‌ک وه‌ستا‌بوو، چۆکی شکابوو. واق و وړ! دزی ڕیگه، باره‌ خه‌لووزی بو جیهی؟ مه‌ترسی، هه‌میشه‌ کاتی گه‌رانه‌وه له شار و مه‌یدان په‌یدا ئەبێ. هه‌نگاو به‌ هه‌نگاو. تۆوی مه‌ترسی له زرينگانه‌وه‌ی پارهی ناو جزدانه‌که‌یه‌وه سه‌رچاوه ئەگرێ. به‌لام ئیسته‌ کوانی پاره؟ که‌وابی ئەم دزه یان نه‌شاره‌زایه یان که‌لان دزه. په‌نگه‌ بیه‌وی باره‌کان بخات و وشتره‌کان بیات. ئەگه‌ر وابی؟! داد و بی‌داد...

— مه‌گه‌ر گویت نییه‌ پیره‌ می‌رد؟ کوپر به، که‌ر به و دوور به! برۆ لای ئەو ده‌وه‌نه‌ خپ به ئەگینا ورگت پر ئەکه‌م له باروت. دوور به!

پیره‌ می‌رد ترساو و په‌نگ په‌رپوو پاشه‌وپاش تا بن ده‌وه‌نه‌که، ئەو شوپنه‌ی ڕیگره‌ که پیشانی دابوو پویشت و وه‌ستا. گوڵمه‌مه‌د پپی وت دابنیشی. پیره‌می‌رد دانیشت. فه‌رمانی پپیدا ده‌ستی بخاته سهر سه‌ری. وای کرد. فه‌رمانی پپیدا هه‌روا به چیچکانه‌وه وه‌ک مری پپیکورت؛ به‌ره‌و پرووی بی. پیره‌می‌رد به

دژواری چەند پێیهک بەرەو رێگرە که هات. گۆلمحەمەد وتی:
 – ئێستە دەستی چەپت لە سەر سەرت هەلگرە، ئەنگۆستە
 بچکۆلەت وەکوو گۆلمیخ لە عەرز بچقیئە و ئەژنۆت راست
 کەرەوه. تا ئەو رادەیە پەنجەت لە عەرز بپڕی!
 پیرەمیۆد پەنجە ی نا بە عەرزهکەوه، ئەژنۆی راست کردەوه و
 قنی برد بە حەوادا. گۆلمحەمەد وتی:

– چاکە پیرەمیۆد! جا ئێستە بە بێ ئەوهی پەنجە لە زهوی
 هەلگری هیواش هیواش بە دەور خۆتدا بسووړی. بخولیرەوه.
 وەکوو ئەسپی گێرە. نابێ چاوت بکەیتەوه ئەگینا سەرت لە
 گێژەوه دی. بۆیە چاوی ئەسپی گێرەش بە چەرمی رەش ئەبەستن.
 بسووړە. نەکەوی. ئەگەر بکەوی ناچار ت ئەکەم سەد جار بە
 دەوری خۆتدا بسووړی. دەس پێبکە. یاللا، دەی، ئەوه تا!

پیرەمیۆدی بێ زمان بە ناچار کەوتە سووران بە دەور خۆی دا.
 بەلام لە پینچ دەور زیاتر نەسوورابوو، هەناسە ی سوار بوو. سەری
 لە گێژەوه هات و ویستی بکەوی. لە کەوتن دا بوو که گۆلمحەمەد
 شانێ گرت و راستی کردەوه و پایگرت. پیرەمیۆدی وزە لە بەر
 بپراو، سینە ی سیخەسیخی لیۆه ئەهات و بەهەر هەناسە یهک
 شانەکانی سەر و خواریان ئەکرد. بەلام نە ی ئەویژا چاوی بکاتەوه
 و خەنیمە بەهێزەکە ی خۆی ببینی. چاوی هەروا بەستراوو و
 لەرزۆکانە وهستاوو. وەکوو دۆعا بەردەوام ئەیوت:

– بە سەری خان کیسەم بەتالە. بە سەری خان کیسەم
 بەتالە.

ئیتەر بەسی بوو. پیرەمیۆد لەوه زیاتر لە توانای دا نەبوو. ئەبوا
 لی ی بگەرێ. بۆیە گۆلمحەمەد پێی وت:

– پیرەمیۆد ئەتوانم وشترەکانت وەکوو ئاوی رەوان لەگەڵ
 خۆم ببەم. شانەکانیشت ببەستم و فرپێت دەمه ناو قوولکە یهک
 تا بەیانی لە سەرمان رەق ببیتەوه. شەوی وا درێژ، حەوت گیانی
 سەگیشت ئەگەر هەبێ، تا خۆر هەلدی یهکیشیان دەر نابە ی.

گیانت دهرئهچی و شوینهوارت ون ئهبی. بهلام من ئه و کارهت لهگهڵ ناکهم. دهستت داخه و چاوت بکهرهوه. ئیمه دراوسیین!
پیره میرد باوهری نهئهکرد ئه مه هه مان گولمه مه دی کوری که له میشی بی. بویه هه روا به چاوی داچه قاوه وه لی ئه پروانی، پاشان وتی:

— خه من نابینم؟ خۆتی؟ تۆ... گولمه مه مه د؟ چی... چۆن...
تۆ... داوته به بیابان دا؟ سه ر پڕ ئه گری؟

— هه ه، هه ه، هه ه! سه ر پڕ؟! نا پیره میرد. ویستم گالته م له گه ل کرد بیتی. سه رم خسته سه رت. دیسانه وه ش پی ت وایه ئه گه ر به ته نها خۆ ت وشتره کانت بار بکه ی له دهستی دز و چه ته پارێزرا و ئه بی؟ منیش دارم بار کردووه. وشتره که م له پێشه وه یه. خه ریکه ئه پروات. ئه بی نی؟ ئیسته ئه ته وئ بیانکه ی ن به یه ک کاروان؟ ها، وت چی؟ دیسانه وه ش هه ر ئه ترسی؟

— چ ترسیک خاله گیان؟ چ ترسیک؟ من ئه مرۆ فرسه قی ک له گه ل باوکت هاوسه فه ر بووم. پیم وت... وتم قسه یه کم نیه. باشه خۆ به خۆ شتم وت. وتم ئاگادارت ئه که مه وه. ئه بین به هاوکاروان. چی له وه باشتره؟
گولمه مه د وتی:

— نا ئیتر. ئه مجاره یان من نامه وئ. کاریک که «نای» وه رگرت، نابئ ئیتر بچی به لای دا. نه. من ئیتر هی هاوبه شی نی م. هاوبه شییه ک که به دلنیا ییه وه نه بی، پولیک ناهینی.

که وه تبوونه پڕ. پیره میرد هاتبووه به خۆی دا. هه ناسه ی ئارام ببوو و ترسه که ی پڑابوو. ئه یتوانی به بی ترس له گه ل گولمه مه د قسه بکات. تۆزیک راشه کابوو، به لام پاشان ببوو به شه وق. هه سته به جوړیک ترپه ی نه ینی له خۆینی خۆی دا ئه کرد. ده می ک بوو نه هه ژا بوو. به دوا ی له زمان که و تنه که ی دا، له پڕ زمان ی پڑا و که وته ئاخاوتن. باسی هه موو شتیکی ئه کرد. خۆیشی نه ی ئه زانی ئه لئ چی. به لام ئه یوت. ئه توت ئه یه وئ نیوانی خۆی و

٦٢٤
که لیسدهر
به رگت ١٤٩٩

گوئمه مه د به گفتوگۆ - ئیسته هرچی نه بی - پرپکاته وه .
باسی سال و مانگ ، کار و کاسپی و پڭه ناهیمنه کانی نه کرد .
ئها گه یشته سهر کوره که ی موسا :

- پیره خالۆی دالانداری کاروانسه رای حاجی نووره لالا خو
ئهناسی؟ ئهو به سه ره پهرشتی موسا ئه ژمیردری . له تو باشتر
نه بی ، مرۆفییکی باش و خیرخوازه . دلئیکی به سوژ و غه مخوری
هه یه . که سی نییه . نه ژن و نه مندا ل . خوشی ئها پیر بووه .
پوژ و شهوی له هه مان کاروانسه را ئه گوزه رینی . ده می سالان
له مه و بهر ، هه مان ئهو ساله ی دایکی موسا به دوو که لی خه لووز
خنکا ، مووسام هه لگرت و بردم بو شار له لای ئهو دامنا . منالئیکی
وردیله ی ره قه له بوو . به کاری کاره که ی من نه نه هات . که سی شهم
نه بوو ناگای لی بی . زوریش گرووی ئه گرت . گیرم خواردبوو به
ده ستیه وه . دایکی خوا لی خوشبی له به لووچه کانی سه ره چاوه
بوو . وتم لای پیره خالۆ دای ئه نیم ، له بهر دهستی ئه ودا بی و
له ناو بنیاده مدا گه و ره بی . پیره خالۆش درئخی نه کرد . مووسای
لیوه رگرتم و ناردییه ته ونکردن . مووساش ورده ورده فیری ئهو
هونه ره بوو . ماوه یه ک پی ش ئیسته پیره خالۆ ناگاداری کردم با بقولی
بوندار ، له قه لآچیمه ن به دوا ی وه ستا کارئیکی ته ونکه ردا گه را وه ،
پیره خالۆش مووسای ناردووه بو قه لآچیمه ن . مووساش ته ونی
بو ناوه ته وه و چه ند شاگردیشی گرتووه و خه ریکه کار ئه کات .
شوگری خوا بو خو ی بووه به کاسبکارئیکی ته وا وه تی . پیره خالۆ ئه وا
پیشنیاری ئه وه ئه کا ژنی بو به ینین . ئه لی له وئ ، له قه لآچیمه ن
ته نه هایه ؛ شه وانه کو لآنگه رپی ئه کات ، نه کا تووشی شتیکی
خراب بی . به لآم من ، راسته که ی له م سال و مانگه ئه ترسم .

مرۆف هه تا ته نه ها خو یه تی غه م نییه . به لآم هه رئه وه نه دی سهر
بوو به دووان و قاچ بوو به چوار ، دوخه که ئه گوړی . مرۆف ئه توانی
خو ی نان نه خوات . ئه توانی مشتئیک بکو تی به ورگی خو ی دا و قوړه
قوړه که ی بخه وینی ، به لآم ناتوانی به ژنه که ی بلئ : نان مه خو .

هه‌لبه‌ت ته‌مه‌نیکی وه‌هاشی نییه، زۆر بیی؛ ههر بیست ساڵ ئه‌بی. به‌لام مه‌ترسی جه‌وانیش له‌م سه‌روه‌ندانه‌ دایه. بۆیه پێم وایه پیره‌خالۆ قسه‌که‌ی زۆریش نابه‌جی نییه. به‌لام باشه، خۆمنیش نه‌موتوووه نا. به‌س تیا ماومه‌ته‌وه چی بکه‌م. خه‌یاڵم هه‌یه ئه‌گه‌ر پێ بکه‌وی سه‌ردانیکی قه‌لاچیمه‌ن بکه‌م و له‌ کۆره‌که‌م بپرسه‌م. له‌گه‌ڵ بونداریش قسه‌یه‌ک بکه‌م. هه‌لبه‌ت ته‌نها ناوی بابقولی بوندارم بیستوووه، به‌لام له‌ نزیکه‌وه نایناسه‌م. پێم وا نییه پیاویکی ناماقوول بی، ها؟ تۆ ئه‌لیی چی؟

گۆلمحه‌مه‌د چه‌زی نه‌ئه‌کرد ههر ناوی بونداریش بیسی. چ بگا به‌وه‌ی خۆی باسی بکات. بابقولی بوندار بۆ ئه‌و بیرخه‌ره‌وه‌ی قه‌رزه‌که‌ی بوو. ئه‌مه به‌ گۆلمحه‌مه‌دی ئه‌وت که ده‌سته‌نگه. ئه‌شکه‌نجه بوو. به‌لام خۆ نه‌شئه‌کرا وه‌لامی پیره‌مه‌رد نه‌داته‌وه. بۆیه پێی وت:

— سه‌ردانیکی کۆره‌که‌ت بکه‌یت و هه‌والیکی لی بزانی خراپ نییه. منالی مروّف چاوه‌پوانیی له‌ گه‌وره‌ی هه‌یه.

— ئه‌مه‌یه که ئه‌یلیی. قوربانی مروّفی ژیر. منالی مروّف چاوه‌پوانیی هه‌یه. باوک و فرزه‌ندی خۆ نابیی بی ره‌نگ و بۆن بی! ئه‌بی برۆم بزانه‌م کۆره‌که‌م چی لی‌ها‌توووه؟ بووه به‌ چکاره؟ ره‌نگه بووبی‌ت به‌ وه‌ستا‌کاریکی پسپۆر! ئه‌بی بزانه‌م چه‌نده مز وه‌رئه‌گرئ، چه‌نده‌ی کۆکردۆته‌وه؟ نه‌کا - خوا نه‌خواسه - تووشی هه‌قالی خراپ بووبی! چی ئه‌کات، چی ناکات! ها؟

— ئا به‌لی.

— به‌لام تۆش منت ترساند فیله‌باز؛ نه‌کا له‌ به‌ر ئه‌وه‌ی نه‌مویست و شتره‌کانه‌مان بخه‌ینه‌ یه‌ک دل‌ت ئی‌شاوه؟ چه‌نده زوو ریز ئه‌بی تۆش! من خۆ مه‌به‌ستیکی خراپم نه‌بوو. پاسته‌که‌ی... وام ئه‌زانی که تۆ له‌مکاره‌دا نه‌شاره‌زایت. تازه‌کاری. دل‌م نه‌هات و شتره‌کانه‌م بده‌مه‌ ده‌ستت. ئاخ‌ر من تا ئی‌سته نه‌مدیوو که‌ستان کاری دارکی‌شان بکات. هه‌چ که‌سه‌م نه‌دیوو. پاسته‌که‌ی کاری تۆ

٦٦٦
که‌لی‌سده‌ر
به‌رگه‌ت ١٤٥٩٥

نۆبەرهیه! ئیستەش پیم سەیره چۆن بارهکەت خوار نەبەستووە.
بەلام دنیام تەنگزەکانت وا لە وشترەکەت بارکردووە تا بگاتە
مەیدان چل شوینی بریندار ئەبی! چاوت لێیه؟ ئەها وشترەکەت
لارە لارە ئەپوا!

خالە مەندەلوو و گۆلمحەمەد لە وشترەکە نزیك ببوونەوه.
نادەلی لە پیش وشترەکەوه، هەروا لە سەر ئەسپەکە خپ
ببوو و بەرەکەکە دابوو بە سەری دا. ئەسپە سپیەکە نادەلی،
ئارام و گووی خەوتوو، سوارەکە ئەبرد و بادیشی بە شوین خۆی دا
پائەکیشا. باران نەرمتر ئەباری و ریگەکە خز ببوو.
گۆلمحەمەد وتی:

— لارەلار پیکردنی وشترەکە من لە بەر خراپی ریگەکەیه.
ریگەکە فریوی ئەدات. چاوت لێیه؟ ئەترسی بخزی. عەرزهکە
پهقه. ئەلی گەیشتووینەتە قەلا سەوقی.

خالە مەندەلوو، دەسکەوساری لە شانی داگرت. لە پاشکۆی
وشترەکە گۆلمحەمەدی گری دا و لەتەک گۆلمحەمەدەوه
دریژە بە ری پویشن دا و وتی:

— ئەمەش بو ئەوهی لە خالە مەندەلوو دلگیر نەبی. بابین
بە کاروانیک!

گۆلمحەمەد هیچی نەوت. هەلاتە پیشەوه و دەسکەوساری
لە پشت زینەکە نادەلی کردەوه، پەشمەکە لە گوریسی
بارەکە گری دا و وشترەکە ئازاد کرد. جاریکی تر هاتەوه تەک
پیرەمێرد. مەندەلوو بە بەستنی وشترەکانی خۆی بە بادی
گۆلمحەمەدەوه، ئەوی خافلگیر کردبوو. گۆلمحەمەد نەمی ئەزانی
چۆن بی. وای دەربخات شادمانە؟ وای پیشان نەدات؟ بە چ زمانی؟

ئەمە شادمانی پبویستە؟ بۆچی؟ بو ئەوهی لەبری دوو کەش،
کەشیک پروات و بتوانی لای مارال بمینیتەوه؟ ها؟

پیرەمێرد، لەو گیرە دەرپازی کرد:

— ئاشنات کییه وا بەو جوړه ئاسووده له سەر ئەسپەکە

خهوتووه. له خۆتانه يان بهرپكهوت يه كتان گرتووه؟
 – له خۆمان نيهه. بهلام ئاشنايه. پيم وايه ناسازه. نهخوشه.
 ئهبي بروات شوينيكي گهرم و نهرم پهيدا بكات و بخهوي. زور
 خراب كوتراوه. ئهلي بهلا لي داوه. جهوانيشه.
 – مهبهستت چيه؟ ئهتهوي بلي ئهمرى؟
 – خوا نهكا خاله!

– ترسام ئاخري. خوا نهكا. حهيفي لهشي گهنج نيهه كه
 بچينه ژير خاك؟ تا مردن ههيه با بومن بي. جهواني شياوي
 ژيانه و پيري بو مردن باشه. هيج بنيادهميك جوانه مهرگ نهبي.
 جوانه مهرگي كووست كهوتنه. سه رگهرداني چيه و كييه ئه
 جهوانه؟

نادعهلي، پشتي راست كردهوه و سه ره خه والوو كه ي به
 هه موو لايه كا دا گهراند. بيابان تا بيابان، ره شايي بوو. ئاوړي
 دايه وه و به ماندوي تي پرسيا ري كرد:
 – له كو يين كاكه؟

گولمه مه د و مهنده لوو پيان هه لگرت.
 – ها؟ ئيمه له كو يين؟
 گولمه مه د وتي:
 – لاي قه لا سه وقى. له سه ر گردى گل سه ووره. كاريكت
 هه يه؟

– كه ي ئه گه ينه شار؟
 – به ياني.

– تا به ياني، زورمان ماوه؟
 – نه. ٤. شهو به ره و كو تاي ئه چي. ئه گهر هه ور نه بوايه
 ئه ستيره ي كاروانكوژهمان ئه بيني. به ياني نزيكه. بخهوه!
 – خه وم نايهت. سه رم سه د مهنه. ئه مه وي بزانه لي ره وه بو
 قه لا چيمه ن پي هه يه؟

– نه. ٤. لي ره وه نا. به لام له بن ده راوي چه مي شو ره وه پي

ههيه. ليرهوه ئهبي به لاري دا برويت. بهلام تو نهشارهزاي بهم شهوه ون ئهبي.

— كهوابوو كاتي كه گهيشتينه دهراو به ناكام بينه.

خاله مهندهلوو له سواره نهخوشه كه نزك بووهوه و پرسى:

— ئاشناكيان! لهوي، له قهلاچيمهن كهست ههيه؟ ها!

نادعهلى جاريكي تر سهري له سهر زينه كه ههئينا، چاوه

ئاوساو و گرگرپتووه كهى بريه پيره ميره كورته بالا كه كه پي به

پي ئهسپه كهى ئهرويشت و وتى:

— تو ئيتر كييت؟ خو خهون نابينم؟

— نا نا، خالوغيان، ئيمه هاوسه فهرين. تو ناگات لي نه بوو من

له گهلتان كهوتم. له سهر زينه كه خهوت لي كه وتبوو.

— من نه خهوتبووم خاله. بهلام بيداريش نه بووم.

— ئه تو خاني؟ ئهري... جهنابي خان خوا شهفات بدات. خوا

هه موو نه خوشه كان شهفا بدات. ئه مويست بزانه له قهلاچيمهن

كهس ئه ناسى؟ چونكه مينيش... ئاغه گيان، لهوي... كورپكم

ههيه. ئه مويست بزانه چونه؟

— من لهوي كهس نانسهم. من ئهچم بو مالى خالم. ئهچم

خالوم بينم.

نادعهلى، لهوه زياتر توانا و دلي ئاخاوتنى نه بوو. بوئه، سهري

نايهوه سهر زينه كه و - له كاتيكا زياتر - به ره كه كهى هه ئه كييشا

بو سهر سهري، مهندهلوو به رووئه ستووريه وه لي پرسى:

— باشه ئه كرى پيم بلي خالوت ناوى چيه؟ ها؟

به بي ئه وهى سهري له بن سه ره پشه كهى ده ره بيني،

نادعهلى وتى:

— بوندار... بابقولى بوندار.

بهندی شه شه م

له سهر ئه سپه سپه كهی، نادعه لی و پی به پی و شتره كانیان، گولمه مه د و مهنده لوو له چه می شوړ تیپه پین. باران تنک ببوو. ئاسمان توژی ناوچاوی هه لئنا بوو و تاک و تهرا ئه سستی ره پووین دهر خستبوو. کازیوه له پوژئاوا كه وتبوو و ریگه و بیابان پووناکیه کی لی لئی دابوو. خاکی ری و بیابان هیشتاش توخ بوو و بهره و خو له میشتی نه یواند. زهوی پو خساری کی لی هه بوو. خو یا نه بوو کازیوه ی راسته یان دروین؟

بیخه وی در پوژخایه نی شه وانه، پیاوه کانی شه که ت کردبوو. نادعه لی، خه وتوو و بیدار، هه روا به سهر زینه که دا چه ما بووه. خاله مهنده لوو به پی لووی ماندوو و چاوی گیژه وه، به دم وه نه وزدانی پچر پچره وه، کلکی وشتره که ی له دهر دهستی ئالاندبوو و خو ی به دوا ی کاروانه که دا پاکیش ئه کرد. پراوه ستاو تر له و دووانه، گولمه مه د له ته نیش ت وشتره که یه وه پی هه لئه گرت. دهستی ئه نا له پرووی سستی وه و نه رم و شی لگیر هه نگاوی ئه نا و هه ولی ئه دا بیوازی بیخه وی له خو ی دوور بکاته وه. شاری سه بزه وار نزیک بوو و شه وقی فروشتنی باره که ی، ئه وی بو لای خو ی رائه کیشتا.

— خوژگه له و بهری چه مه که وه، لای تالآوا بارمان بخستایه ت و وه نه وزیکمان بدایه ت.

وشتره کانیش ئه حه سانه وه.

له وه لّامی گوته که ی پیره میرددا، گولّمحه مه د ناوری
لی دایه وه و وتی:

— خالّه زوری نه ماوه بو شار. تاویکی تر نه گهین. چرای
مناره کان نابینی؟ فرسه نگی کیش نابی، نه گینا نه ماینه وه. له
تالّواش برایه کم ههیه له سهر وشتره کانی خان کار نه کات.
نه مانتوانی کتربیه ک چاش له وه هرگرین.
خالّه مهنده لوو وتی:

— پیّم وابی له ناو میرگه کهین، نزیک کووره خانه کان، وایه؟
— نه. هیشتا نا. واین له ناو گلّه سووره ی خان دا. لای ماله
خویکان. سهیرناکه ی قوره سووره چوّن نه لکی به بن پیلا وه کانت ه وه؟
— نه ی بوچی نه م ناشنایه ت هه لّناسینی به ریّی خوئی دا بروات؟
مه گهر نایه وئی بچی بو قه لّاچیمه ن؟ پیّم وابی له م ناوه دا ریّ
نه بی به دوو. یه کیان نه چی بو ده روازه ی نه ی شاپوور و یه کیش بو
ده روازه ی سه بریز. نیّمه ده روازه ی سه بریز نه گرین. نه ویش نه گهر
بیه وئی بچی بو قه لّاچیمه ن، نه بی له میان ه وه بروات بو سالتح ناوا.
له ویش ه وه لاری بکاته وه به ره و ریّی کوّنه و...

گولّمحه مه د لای نه سپه که ی نادعه لی بوو. چوکی گه نجه که ی
راوه شاندا. خه بهری کرده وه و وتی:

— نا کاکه، نه ته وئی چی بکه ی؟ له گه لّمان دیّی بو سه بزه وار،
یان لاری نه که یته وه به ره و قه لّاچیمه ن؟
نادعه لی به ره که که ی داکیشا بو سه رشانی و شه که ت،
پرسی:

— له کوپین؟
— نزیک شار.
— چ کاته؟
— ده مه و به یان.
— ریّی قه لّاچیمه ن له کوپوه...
— به ره و خو ره لّات نه بی برؤی. نه گهر له گه لّمان دیّی بو

شار، ئەبى له دەروازەى نەيشاپوورەو لا بەدى، بەرەو دەلەند و باغوون و هاشماوا و بچى بو زەغفرانى. لەو پيش بە تەنیشت کاروانسەراکەدا تىپەرە و خوچەن بەرەو دەراو، بو قەلاچىمەن. ئەگەر لىرەو کە رىگە کە ئەبى بە دووان بتهوى برۆى، ئەگەيتە سالىح ئاوا. لەوى تى ئەپەرى، بە لای بەفرەچالەکان دا باى ئەدەيتەو و خوٹ ئەگەيتە سەر رى دەلەند و ئەچى بەرەو قەلاچىمەن. رىگە کە يەکە، بەلام ئەگەر لای دوورپىانەکە، بەرەو سالىح ئاوا برۆى سەرراستتەرە. وەک پىرەمىردەکان ئەلین، ئىتر خوٹ ئەزانى. نادەلى تاویک بىرى کردەو و پاشان وتى:

— بىم بو شار، تو ئەلئى؟ ها!... خو کارىکم نىبە لەوى...
 نە. نایەم. رى سالىح ئاوا لە کوپوئەيه؟
 — پى ئەگەين.

گەيشتین، لە سەر دوو رىيانەکە گولمەمەد رىگە کەى پيشانى کورپى حاجى حسینى چوارگوپشلى دا، دەستى بەرەو دوور راکيشا و وتى:

— ئەوەتا... ئەو سالىح ئاوايه. لە پشت ئەو دارانە. تا ئەوى زەوى گلە سوورەيه. دەرچوون لەو قوورە توژى دژوارە. ئاگات لى بى سەمى نەخزى. بەلام لەوى کە تىپەریت، رىگە کە لەمە. مەترسى نىبە. خوات لەگەل بى.

بەرەو ئەو رىگەى گولمەمەد پيشانى دابوو، نادەلى ئەسپەکەى برد و لەشى بە سەر ئەسپەکەو وەکوو توپەلکە دووکەل لە تارىک و روونى لىلى بەيانى دا دوورکەوتەو و پاش توژىک لە چاو ون بوو.

سى وشتر، لەگەلئان دوو پىاو لە بن رىگە کەدا رىيان ئەبەرى.

گەيشتنە لای مەزراکان، پاشان سىبەرەکان. بە لای کەرەناى کورەخانەکان دا تىپەرین. بە قەراخ مىرگە کەدا. پاشان بە لای قوولکەکان و بارىژەکان دا. قەلات و دیوارى کۆنەى شار، ديار بوو. لە پشت دیوارى شار، لای دەروازە. دەروازە داخرا بوو. چوونە ناو

شار، پيش روژ بوونهوه قهدهغه بوو. واته، هيشتا ماويه تي روژ ببيتتهوه.

روپوشی بارانی پیاوهکان تهړ و روخساریان ماندوو بوو. خاله مهندهلوو شارهزای کارهکھی، وشترهکانی برده لایهکوهه، یخیدان و کترييه فافونه پهشهکھی له شهلتهی سهبرارهکه دهرهینا و له پهنای باگری وشترهکاندا، به سی بهرد کوانووپهکی سازکرد و به گولمه مدهی وت:

— له ناو بارهکته چوار چل هیزمی وشک دهرهینه با چایهک لی بنین. وشک بی ها!

گولمه مده چهند بنهگهونی له بن سهبرارهکه دهرکیشا و لای کوانووکه داینا و وتی:

— ئیزنگیک ده فرسهنگ باران لی دابی، له کوئ وشک نه بی؟! بگره! نهگهر نه توانی دایگیرسینه.

خاله مهندهلوو وشکترین گهونهکانی نایه ناو کووانووکه. نهرمه لقهکانی به دهسته کورت و کوتراوهکانی، نهو دهستانهی وهک خشتی سوور زبروون، تیک شکاند و خره بهردیکی له سهردانان و شه مچهی لی دا، گهون نهیگرت. به گولمه مدهی وت:

— شه مچته ههیه؟

— له کویم بوو. من خو سه بیله ناکیشم.

خاله مهندهلوو ئاوری لی دایهوه، به نهرمه خهندهیهکی تهوساوییهوه وتی:

— ئای!... نهگهر پیاوی بیابان نه بواپه تی هیچم پی نه نهوتی. به لام ئیستا که ناتوانم چوار قسه نهدم به تنگه تدا. پیاوی دهشتهکی، هرگیز سی شت له خوئی دوور ناکاتهوه: برهړ و دوور هر و سووتینهر. واته: کیرد و دهرزی و چه خماخ. جا نه تهوئ سه بیله بکیشه یان نا. وای دابنی هر ئیسته نافهکی شهروالتهکته له بنه گهوه نیکی گیرا و نافهکت هه لپچرا! نه توانی پی بنیته ناو شار؟ نهگهر دهرزیت له بنی کلاوهکته تدا نه بی، چی نهکھی؟

۶۳۴
که لیسدهر
په رگت ۰۵۹۹۰

نەکا بە نافەکی هەڵدراو و گەڵ و گونی پووتەوه، لە بەر چاوی ئەم شاراییە زمان درێژ و چاودراوانە ئەکەویتە پڕ و ئەچی بۆ ناو مەیدان، ئەرئ؟ پیت وایە شاگردی ئەم خمگەر و دارتاش و گیوه فرۆشانە ئەهیلن بە ساخی بگەیتە ناو مەیدان؟ بە خوا هەراسانت ئەکەن. بەم جوۆرەش شیعریان بۆ سازکردووین: بن کلاوہکەت خڕکەتی تیاییە - کونی دەرپیکت وەک دەرگایە. مەگەر تا ئیستە بارت نەهیناوە بۆ شار؟

گۆلمحەمەد کە لای وشتەرەکەییە وەستاوو و تەوێلی وشتەرەکی بە نینۆک ئەخوراند، بە ناوچەوانی گرژەوه کە نیشانەیی نارهزایی لە خووی و تۆزیکیش لە خالە مەندەلوو بوو، وتی:

- بڕەپەکەیم هەیه. دووانەکی تریشم ئەگەر پێ نییه لە بەر ئەوه بوو ئاگام لە خۆم بڕا. ئەم هاوڕێییە لەگەڵمان بوو گیژ و وری کردم.

خالە مەندەلوو وتی:

- منیش لە ناو قوتوہ شەمچەکەمدا تەلیک زیاترم نییه. ئەگەر ئەمەش نەبێت و بکووژیتەوه، ناچارین دەروازەبانەکە خەبەر بکەینەوه. دەست بکە بە ناو شەلتەکی مندا، شووشەییکی تیایە، بۆمی بەینە، پەنگە چۆرێک نەوتی تیا مابی. لە پەرۆییەکەمەوه ئالاندووہ.

گۆلمحەمەد شووشەکی دۆزییەوه و دای بە خالە مەندەلوو. خالە سەری شووشەکی هەلگرت و وەرگیپرا بە سەر گەونەکەدا. لە چەند دۆیێک زیاتری لێ نەتکا. خالە مەندەلوو شووشەکی دانا و بۆ ماویەک دڵ بە گومان بوو.

ویستی دوا چلە شەمچەکی داگیرینی. بەلام دەستی پراگرت و پاشان وەکوو ئەوهی فیلیکی وەبیر هاتبیتەوه، شووشەکی هەلگرت و پەرۆکی لیکردەوه؛ پەرۆ نەوتاووییەکی خستە بن هیزمەکە و بە گۆلمحەمەدی وت:

— جا وهره لای شانمهوه دانیشه و بهر باکه بگره. وهره
چۆخهکمت بکه به پهرده!

گولّمحهمد له شانی خالّه مهندهلووه دانیشیت، پشتی
له ههوا کرد. خالّه مهندهلوو به ووردی و به ئاگا له کاتیکا
ئهویست لهرزینی دهستهکانی کهم بکاتهوه، شتیکی له بهر
خۆیهوه وت و چلّه شهمچهکهی داگیرساند، خیرا و پسپۆرانه
گرتی به بن پهروّکهوه. گرتی و گرّ کهوته ناو کوانووهکه. خالّه به
گولّمحهمدی وت:

— ئیسته ئاومان ئهوی. ئاو له کوی بهینین؟

— غهمی ئاوت نهبی.

گولّمحهمد چوو بۆ لای تیرهکه، جهوهندهکهی هیئا،
کتربییهکهی پر کرد و جهوهندهکهی خستهوه جیگای خوی و
هاتهوه بۆ لای خالّه مهندهلوو. مهندهلوو لای ئاگرهکه بوو؛ ترسی
با و کوژانهوهی ئاگرهکه. گولّمحهمد له بن دیوارهکه دانیشیت،
پالی دایهوه و پانییهی سهری نابه دیوارهکهوه. شهکمت، خهوی
لیکهوت.

کتری هاته کول. خالّه مهندهلوو چای دهم کرد و کیسهی
کشمیشهکهی له گیرفانی دهرهینا. چا، چند پیاله به دوای
یهکدا، پیرهمیرد گهرم داهات، دلی نههات گولّمحهمد خهبر
بکاتهوه. گهنجه. جهستهی گهنجیش له نان زیاتر نیازی به خه
هیه. پیرهمیرد ههلسا و چووه لای خۆلی خهندهقهکه، دهستی
برد بۆ دوخینهکهی و دانیشیت. پاش تاویک ههلسا و ئاسوده
هاتهوه بۆ لای ئاگرهکه. کترییهکهی لای ئاگرهکهوه داناو چوو بۆ
لای وشترهکان. پهنجیهک به یالی ئهدا و نینۆکیک بۆ تهویلی
ئهووتر و دهستیک بۆ کلکی ههر کامیان: ئازیزهکانی مهندهلوو!

بارهکانی تاقی کردوه و چوو بۆ پشت دهروزهکه. چاوی
نا به درزی دهرگاکهوه سهیری ئهو دیوی کرد. مائی دهروزهبان
دوو پپلیکانی بهردین. کهلهشیریک له سهر بانی مالهکه.

كړ و خاموش له سمر لاقیك. پهيكهړیكى بهردینه. لهولاترهوه درهختیك و پشت دارهكه، دريژهى ديوارى شار كه به ليژايى مردووشورخانهكهدا نهكشا و بنهكهى وهكوو پيستی حزيا له دهورى شار نالابوو و تهوقى دابوو. بهلام بهس پيستی مار. ديواره كوڼه، شكوى خوځى دوړاندبوو. ئيتر نه دهورگر و راگرى شار، بهلكوو شيويهكى ههردووكيان بوو. خشت و خوځلى هم ديواره كه بهدهستى پياوانى نازا له سهردهمانى زووتردا سهركهوتبوو، نهوا پووك ببوو و ليړه و لهوى دارووخابوو. پهيكهرى نهستوورى ديوارهكه، قهلهش و كون و پووخانى پيوه ديار بوو. پير بوو هم برجانه و هم شوړيه له سهرمهركدا بوو. بهلام هم ئيسقانه پووكه، هم تنه دارزاوه، هم شان و هم باهو كوڼينه، هيشتاش ناماده نهبوو دهس له خوځى بهردات؛ دل له راوهستاويى خوځى بهردات، دل له كوڼينه بوونى خوځى بهردات. سهربردهى له دل دايه هم ديواره كوڼيه. نهو سهربردانهى كه زمانى كهسان، زور كهم گيړاويانهتهوه. چهنده سووكايهتى به گيان چهشتووه. به چاو و به گويش. جي چرنووكى مهغولهكان له سهر پيستی لهشى، نهړهى توقينهرى توورانيهكان له گوپى گياندا و شوپينهوارى نهو مهنجهنيقانهى، پسپوړترين وهستاكارانى چين دروستيان كردبوو، به سهروجبكى هم شووريهوه هيشتاش مابوو. شوپنى چنگ و جى رېمب و شير. جرينگه جرينگى داگيركردن، ههراى هيرش. شالو و خوځنى لاوان. باروو له خوځى و خهنجر نازيڼراوه. پياوان، موربانهكان، به ديوارهكهدا ههلهگهپښ. شهړ له سهر يالى ديوارهكه. تيك وهرنهبن، قيژهى ههلديران. خوځين به حهوادا فيشقه نهكا. شووره نهلهرزى. تهزى پيا دى. ههست نهكات له پى كهوتووه و ميشى ملوژم برينهكانى ههلهكوئن. گوپى له وزه وزى ميشهكانه. نهسپى نهيوخون. گهړى نهكهن. نهيمژن. موربانه كون كونى نهكهن. باروو دائهپووخى. دهروازهكان تيك نهشكيڼرى. هيرش و ههرا و هوريا. پياوان ليك نهئالين و تيك نهشكين.

خه نجر، له پشته وه! نه مجارهش، وهك هه ميشه! شار
تيكچرژاوه. سمى نه سپان و فيزهى تير و لالانه وهى پيره ژنان.
شهر و هه لالا، سينه به سينه. خه نجر و سينه. شير و ملي
پياو. نيزه وه و ورگى دايكان، مه مكي كچان. شار شيت بووه.
تالانى هه بووه نه بووه. تاودانى بى نامان. حيلكهى نه سپانى توفاو له
په ژارهى دايكان دا. شار نه نالينى. كو لانه كان، مه يدانه كان، ماله كان
و خه وگهى مالان پاريزراو نييه. خاك و خه لك له ژير سهدا
نه كوترين. به گيان، بو خو به ختكردن تى نه كووشن سه دراره كان.
مناره يهك له سهري پياوان و خه لكان له ناو مه يدان.

چاوى تهيمور له ناو شاردا نه سوو پرته وه، روخسارى تهيمور
به سه ر شاردا پهل نه هاوى. كرپتى. دزيوى! وه ستاوه له سه ر
بليندا يهك تهيمور له چاوى سه ر براوه كان دا قاقا لى نه دا.
شه يتانى دزيو، نابينرى. نه بينى. روخسارى پان، پانتر له گومه زيك،
پانتر له مه نداويك، له كه ويريك، به هه مو ناشيرينى خو يه وه
پى نه كه نى. قاقا دزيوه كهى له ناسمانى به يه هقى نه جيب دا، له
تاقى هه ماراوه كان دا، له نه شكه وت و كووله كان دا له حه رهم
و خه وگه كان دا، له دالانى كاروان سه راكان دا دهنگ نه داته وه.
قه مچيه ك، نه ژديه ايهك به ده ستيه وه، له سه ر به رزايى
وه ستاوه. دزيو و به د كردار، هه ر بو خو شى قه مچى نه دا له
پشتى دايكانى من، دايكانى نيمه. ده ستيك قه مچى و ده ستيك
سورا حى. شاد و كرپت پى نه كه نى. دوو مشخه لى دم به دوو كه ل
له چاوانى دا نه سووتين. نه شه لى، قورس نه شه لى و له به رزايى
دائه به زى. مامزه كانى گورانى نه لين. قه مچيه كهى، زمان له خاك
و خو ين وه نه دا. خو ي له به ر خو ر نه دره وشي ته وه، له سه ميل
و ليوه كانى، له زمان و له ددانى خو ين نه تكي. لاي سه ره كان،
لاى خه رمانى سه رانى خو يه ختكه ران نه وه ستى. سه ركه وتوو
و خاموش نه وه ستى. به خاموشى سه ير نه كات. سه ره كان
به خاموشى سه يري نه كه ن. چاوه كان، به خاموشى سه يري

ئەكەن. سەيرى شەنيلە ئەرخەوانىيەكەى شا، سەيرى شەنيلە خويئاوييەكەى شا لە بەرپىي تەيمووردا ئەكەن. شەنيل، خەلاتى تەيموورە بۆ نۆكەرەكەى، پاداشتى خەيانەت. شاليارى شار، مل كەچى خەيانەتەكەى، بە تەقىلەى زەرد و ريشى كۆسەو؛ بە كورنش كردن لە بن پىي تەيمووردا پى هەئەگري. بىئاگا لە چارەنووسى خوۆ كە مەرگە. پاداشتى خەيانەت. دواين خەلات. دواين سپاس. چاوه مردووەكان، بە هوۆ خەيانەتى شاليارەوه مۆلق بوون. دەمەكان جنيوويكى خاموشيان لە خوۆياندا حەشار داوه. شەرمى شالياريش درۆيينە. لە شيوونى شاردا، تەيموور سەم لە زەوى ئەكوتى. لالانەوهى پيرە داىكان. تەيموور بە قەمچى داىكان نەوازش ئەكات. زيندوانى كۆتكراو سرود ئەلين. خوۆن لە دەميان ئەپرژين. تەيموور فەرمان ئەدا لە قوربان بگرن!

بە كريگيراوان، بە خشت و خوۆنى لەشى زيندووەكان بارووەكە نوۆ ئەكەنەوه. دەست و پىيان ئەبەرن. لەش و سەريان لە ناو ديواردا ئەچينن. بەچاوى ئاوهئە، زمانى پر وتە، دلى پر قسە، سينەى پر خرۆشەوه پياوان ئەمرن. بەزيندوويى رۆلەكانى دادوويه، رۆلەكانى حەللاج، رۆلەكانى خورپەمدين، رۆلەكانى مەزەك، ئەم عاشقانى بەردەوامى عەشق، عەياران، برايان، بە پيوە ئەمرن و خوۆنى خوۆيان وەك كەلەپوور جىئەهين. خوۆن لە دەست و قاچەكان فيشقەى ئەكرد. دركيک لە چاوى دوژمندا، پووى خوۆيان بە خوۆنى خوۆيان سوور ئەكەن و ريز ريز لە دلى ديوارەكە جيگير ئەبن. دوا ئەستيرەكان، دوايين ئەستيرە، لە هەموو نيگايەك پزيسكە ئەبەستى، دەرئەپەرى و ئەشكى. لە پزيسكە، پزيسكەدانى ئەستيرە، لە شكان شكانى ئەستيرە بناورە!

بيدەنگى. پياوان مردوون. شەو بە سەر ئەستيرەدا زال بووه. شەو دادى. رقى تەيموور نيشتۆتەوه. چاو بۆ پاداشت، كريگرتە ريزيان بەستووه، كريگرتەى بى چاو و روو قرووسكەيانە. سەگان.

خوین بهس نییه، نانیان ئهوی. تهیموور مائی خه لکیان پیشان ئه‌دا. بیوه‌زنانیان پیشان ئه‌دا. جیگه و نانی گهرم. به کریگیراوان تاو ئه‌دهن، شالو ئه‌به‌ن. دهر و دیوار ئه‌نالینن. ماله روخواو ئه‌نالینن. یاوی خویناوی ترس و خوف، شار پر به پر ئه‌که‌ویته ناو خوفی شه‌وه‌وه. سه‌ربه‌داران، سه‌ریان به سه‌ر داره‌وه‌یه. تووه‌کان، بهس تووه‌کان، سه‌ره‌می‌کوته جوول‌ه‌یان دئ؛ مه‌رگیان نه‌بی! ناله له دله‌کان‌دا دانه‌مرکیته‌وه. نامری. پاشه‌کشی ئه‌کات. هه‌ماری رق، هه‌ماری توو‌په‌یی؛ پاشه‌که‌وتی گهل، گه‌نجینه‌ی خه‌لک!

به خرپوش به ئه‌ی زمانی براو، پیاو کوژراوی شکست خواردوو، دایکی ره‌شپوشم؛ ئه‌ی به‌رگ ره‌ش! پر خرپوش به ئه‌ی خاک! کوپه‌کانت، بو لات دینه‌وه، له ئامیزیان بگره‌ره‌وه!

ته‌یموور ئه‌رووا. کاتیکه شه‌وه به سه‌ر شاردا پاخراوه، ئه‌روات. له سه‌ر شاننه‌کانی مار روواون. شالیاری شار له دووی ئه‌روا، به بی‌روومه‌ت له دووی ئه‌روا. په‌نجه‌کانی خوینی لی‌ئه‌تکی. ده‌نگی پی له کوژانه‌کانی شاردا، تاودانه‌وه‌یه‌کی شوومی هه‌یه. شووره، له سه‌ر پییه، ته‌نها، شووره وه‌ستاوه!

خاله مه‌نده‌لوو. چاوی له کونی دهرگای دهروزه‌که هه‌لگرت و پشنتی راست کرده‌وه. هات بو ئه‌ملا. گولمحه‌مه‌د له بن دیواره‌که‌دا هیشتا خه‌وتبوو. ده‌نگی بانگ له مناره‌که‌نوه به‌رز بوویه‌وه. دهرگای ژووری دهروزه‌بان لی‌ک ترازو. شلپه‌ی ئاو به سه‌ر ده‌سته‌کانی‌دا، کاتی ده‌سنوێژ.

— هوی... کوپی که‌لمیشی ناته‌وی رابی؟ ئه‌وا روژ بوویه‌وه. گویت له ده‌نگی بانگ نییه؟

گولمحه‌مه‌د هاته‌وه به خویا. له‌شی ماندووی هه‌لساند. باویشکی‌کی دا و پشنت ده‌ستی نا به ده‌می‌ه‌وه و وتی:
— خۆزگه خه‌به‌رت نه‌کردبامه‌وه. ئه‌توت هه‌ر له‌م دنیا‌یه‌ش‌دا نیم. خۆزگه هه‌لت نه‌ساندبام.

— تاکه‌ی ئه‌ته‌وی بخه‌وی پیاو؟ مه‌گه‌ر ناته‌وی باره‌که‌ت

به‌نرخیکی باش بفرۆشی؟ کاروانه مه‌زنه‌کان به باره‌وه خهریکن
ئه‌گهن. ده‌نگی گازه‌نگ نابیسى؟ همر ئیسته ده‌روازه‌که ئه‌که‌نه‌وه.
هه‌لسه وه‌ره پیاڵه‌یه‌که چا بخۆ بابیته‌وه سه‌ر خۆت. زووکه رابه!
ئه‌م چا بى پیره بو پیاوی ماندوو ده‌وای درده. شه‌که‌تیت له له‌ش
ده‌رئه‌کا. هه‌لسه وه‌ره. وه‌ره بو ئیره!

گوئمه‌مه‌د هات بو لای ئاگره‌که. گورگانه دانیشته و وتی:
— تى‌که! تى‌که! ئه‌م کاروانه‌ی وا دى، ره‌نگه‌ه‌ی ئاغای
تالّوا بى. ئه‌گه‌ر ئه‌و بى، براکه‌ی من، به‌گمه‌مه‌دیشى له‌گه‌له.
پىم وتی به‌گمه‌مه‌د لای یه‌کى له‌ خانه‌کانى تالّوا، له سه‌ر
وشتره‌کانى ئه‌و کار ئه‌کات. باش ئه‌بى ئه‌گه‌ر ئه‌ویان له‌گه‌ل بى.
خاله مه‌نده‌لوو وتی:

— تالّوویه‌کان زۆر جارن باره‌که‌یان له سه‌ر کووره‌کان ئه‌خه‌ن.
ره‌نگه ئه‌مجاره‌ش له کوره‌کان نه‌یه‌ن به‌م لاوه.

گوئمه‌مه‌د، دوا قومی چاکه‌ی هه‌لقۆراند و وتی:
— ره‌نگیشه ده‌وای بارخه‌ستن و فرۆشتن هاتن بو شار. خو هه‌ر
له‌ویوه ناگه‌رپینه‌وه! نان و قه‌ند و چایه‌کیان ئه‌وى یان نا؟

ده‌نگی ده‌نگه‌ده‌نگی که‌له‌زه‌نگی پىشپه‌وه‌ی کاروانه‌که نزیک
ئه‌بوویه‌وه. وا دیار بوو له ده‌ربه‌ندى شو‌روه هاتبوون. که‌له‌شیرى
ده‌روازه‌بان ئه‌یقوو‌قاند و بالی رائه‌وه‌شانده. بانگ له مناره‌که‌دا
کپ ببوو. کازیه‌ په‌لى هاویشته‌بوو ئه‌خزایه ژیر پىسته‌ی شه‌وه‌وه.
کازیه‌ی راسته‌قینه، ده‌روازه‌بان نوێزى خوینده‌بوو. خاله مه‌نده‌لوو
پیاڵه و کترى و کیسه‌ی کشمیشه‌که‌ی کو‌کرده‌وه و خسته‌یه‌وه
ناو شه‌لته‌که‌ی. گوئمه‌مه‌د، به نه‌ره‌یه‌که وشتره‌کانى راپه‌نانه.
وشتەر به باره‌وه راست بوونه‌وه. گوئمه‌مه‌د و مه‌نده‌لوو به ده‌ورى
باره‌کان‌دا سوورانه‌وه. یه‌کى له باره‌کان خوار ببوو. باره‌ خه‌لووزى
وشته‌ر مێکه‌ی خاله مه‌نده‌لوو. پیاوه‌کان پیکه‌وه باره‌که‌یان راست
کرده‌وه. گوئمه‌مه‌د هه‌وسارى وشته‌که‌ی دا به‌ شانى‌دا و ئاماده
له پشت ده‌روازه‌که وه‌ستا. مه‌نده‌لوو، لای باره‌که‌یه‌وه، چاوه‌رپى

ئەکرد و سەمبۆل و دەور لىۋەكانى ئەلستەوہ. ئازام بوو. بەلام لە
پر نەپاندى:

— ئەرى ناتەوئ رېگەمان بەدى بېنە ژورەوہ؟!
دەنگى دەروازە بانەكە بە شەلەزاوى و پچرپچر لەو بەرەوہ
بەرز بوویەوہ:

— تۆزى چاوەرى بەكە خالۆ! ونەکردوہ. كەلەكەم لىون بووہ.
نازانم لە كوئیم داناوہ ئەم تەرەماشە! ئەوا... ھەر ئىستە...
نەحەت لە شەيتانى حەرامزادە! جنۆكە بېيان لە سەر داناوہ!
خۆ دویشەو ھەر لىرەم داناوہ. لە سەر رەفەكە، لای فانۇسەكە
دامنابوو... ئا... ئەوہتا دۆزىمەوہ. بى پىرە لە سەر رەفەكەوہ
كەوتووہتە خوارەوہ بۆ ناو تەشت و بن جەرپەكە. ھاتم... ھاتم...
بە دەنگىكى وشك و ماندوو، دەرگا گەرە و كۆنەكانى
دەروازەى شار كرانەوہ. دەروازەبان كە مل و نىوہى رۇخسارى لە
مەلپەچىكى خورىيەوہ ئالاندبوو، لەتە قورسەكانى دەرگاكەى
پالدايەوہ و لە كاتىكا ئەچوو بەرەو بۆتكەكە، وتى:

— واديارە يەككە لەو سەربارانەتان بۆ من ھىناوہ! ھەلیدە
خوارەوہ دەى، ئەوہ خۆ ھەمووى سى بارتان پىيە؟ دوو پىاو و
سى بار؟! وەرە باجەكەى بەدە. سى دوو قەرپان ئەكاتە شەش.
دوو قەرپانىش سەربارەكان ھەشت قەرپان. بابى!

خالە مەندەلوو چوو بۆ لای دەروازەبان و وتى:
— چى؟ بۆ سەر بارىش باج وەرئەگرى؟! لەكەيەوہ؟ مەگەر
لەگەل كرىكارانى كورەكان قسە ئەكەى؟ چاوەكانت جوان بەكەوہ
و من بېنە. من ھەمەلەيم. سأل بە دوانزە كارم خەلووزكىشان
و داركىشانە! تۆ تازە ئەتەوئ باجى سەربارم لىۋەبگرى؟ باج!
نەكا مەسرفەى خۆت چووہتە سەرەوہ؟! ھەھ!

دەروازەبان بە قەلسىيەوہ سەرى راوہشاند و بۆلاندى:
— باشە ئىتر! نايەوئ گوتارم بۆ بەدى. باشىش ئەتناسم.
مەندەلوو رەژوو! كورەكەشت ئەتناسم. چەند سالىك لای ژن

براکه م فیڙی تهونکردن ئه‌بوو. ئیسته‌که به ئاشنا ده‌رچووین
حهوت قه‌ران بده و بیپره‌وه!
— باشه بوچی حهوت قه‌ران؟!
— ئه‌ی چه‌ند؟
— شه‌ش قه‌ران. بگره ئه‌وه‌ش شه‌ش قه‌ران. یاللا پسه‌وئه‌که‌ی
ببیره.

— بابی، شه‌ش قه‌رانه‌که‌ت بدهو برۆ به دوا‌ی کارت‌دا، منیش
کارم هه‌یه! تو ئیتر کارت بهو شتانه چییه؟ برۆ، برۆ ئیتر! خو‌م
پسه‌وئه‌که‌ی ئه‌درینم!
خاله مهنده‌لوو له به‌ر خو‌یه‌وه بوئه‌یه‌کی کرد و خو‌ی گه‌یانه‌ده
لای گولمه‌مه‌د و وتی:
— تا ئیره دوو قه‌ران قه‌رزاری منی، با‌جی باره‌که‌تم دا،
دوو قه‌ران. باشه!
— باشه ده‌ی تۆش! خو‌ه‌ئنا‌یه‌م! پیت ئه‌ده‌مه‌وه. هه‌ر ئه‌مرۆ
پیت ئه‌ده‌مه‌وه. ئه‌وه‌نده‌ی باره‌که‌م فرۆشت.
— مه‌به‌ستم ئه‌وه‌یه له بیرت به‌مین. ئه‌زانم هه‌ئنا‌یه‌یت.
ئمه‌ گوته‌یه‌کی باشه که ئه‌لی ئه‌گه‌ر ناتهو‌ی له‌گه‌ل هاورپکه‌ت
تی‌ک بچی، له هامان سه‌ره‌تاوه حه‌سابی ده‌رچوو و دا‌هات له
ده‌ستدابی. جا رپکه‌وه! ئه‌وا هه‌واش پوون بو‌ویه‌وه.

بهندی جهوتهم

به ره بهیانی سه بزه وار.

ئاسمانی سامائی دهمه بهیان پاش نهرمه وهشتی شهوانه. ههواى تاريك و پروون، ههواى لیلى بهیانی. هیماى پیواری خاموشی. دهنگی پیلاو له سهر بهردچنه تهرهکانی شهقام. بۆنى شیى دیواره، قووړینهکان. دهرگای بهستراو. دووکانی داخراو. خمگهر، ئاسنگهر، دارتاش. دهنگی نویژ خویندن له بن دیواران. راسته شهقامی چۆلى سهبریز. تیپهړینی پیاویکی کۆم، به بهرەکی رهشهوه بهرهو گهرماو. دهنگی پی، دهنگی کۆکه، دهنگی زکر. شار، له چرووی بهیانی دا چاو ههئنه هینى.

گولمه مههه و مهندهلوو یه کهم کهسانن پیمان ناوه ته سهر بهردچنی شهقامه که. له سهبریز تی ئه په پرن. به لای ئه سستیله که ی ههشت پایه دا ئه پروون و پاش تاویک به لای شانى بازاردا، ئه گه نه مهیدانی خه لووز فروشهکان. مهیدان هیشتا چۆله. به تالی ههر کهس و ههرشت. باران، تهختی مهیدانه که ی سفت کردووه، دهوړانده وری مهیدان، دهرگای هه موو دووکانهکان داخراوه. لای خوارووی مهیدان، لای سى سووچه که، ریگه یه که بۆ کۆلانی ٦٤٥

پى دره خهت هه یه. له ملاتره وه گوزه ریك به رهو ئاسنگه ران و چالى که لیسه ر بهرگى یه که ١٥

خمگه ران. خمگه رهکانیش هیشتا وان له خه ودا. لای سه رووی مهیدانه که، شه قامی بهردچنکراو به رهو ئیمامزاده یه حیا ئه پروات،

هه‌میش له سی سووچی پۆزاوای لای سه‌ره‌وه‌ی مه‌یدانه‌که‌وه. لای ده‌رگای خواره‌وه‌ی کاروانسه‌رای شازده‌یه و به‌ره‌و مزگه‌وتی گه‌وره نه‌روا. کۆلانیکی پێچه‌ڵ پێچ، بنی بازاری شیرینی سازه‌کان نه‌برێ و به شیوه‌یه‌کی توند و خاوین، به‌ردچنکراو، سه‌ر له به‌ر ده‌رگای خوارووی مزگه‌وت دا‌ئه‌نی.

خا‌ه مه‌نده‌لوو، به‌ر له یخ دانی وشتره‌کان، ده‌ست نه‌نی به‌ سینه‌یه‌وه و سه‌رپێیی سلۆیک له ئیمامزاده ئەکات. پاشانیش رووی له گۆلمحه‌مه‌د:

— ئەمه‌ش شاری سه‌بزه‌وار. هه‌تا ئیسته‌ ئاوا چۆ و د‌ل له‌سه‌رخۆ بینیه‌ته؟ باره‌که‌ت که‌ه فرۆشت، وشتره‌که‌ت نه‌به‌یه‌ته کاروانسه‌را و نه‌چی بو ئیمامزاده. شه‌قامی ئه‌رک و شه‌قامی به‌یه‌ه‌قی‌ش به‌ د‌ل ته‌ماشایه‌که‌. دوو‌کانی به‌قالیه‌که‌ش له‌ بن ده‌رگای کاروانسه‌راکه‌یه، به‌ره‌و مه‌یدان. له‌ شیرێ مریشکه‌وه تا گیانی ئاده‌میزادی تیا ده‌س نه‌که‌وێ. ئەگه‌ر له‌گه‌ڵی ئاشنا بی، که‌رزیشته‌ پێ‌ئه‌دا. ئەمه‌ش چاخانه‌ی که‌لایی به‌یب. شاگ‌رده‌که‌ی خه‌ریکه‌ ئه‌یکاته‌وه. شوینی هاتوچۆ و ک‌رین و فرۆشه. زۆریه‌ی گون‌دیه‌کانی لای شو‌راو، لێره‌ کۆنه‌بنه‌وه، تا نیو کاژیری تر ده‌ل‌له‌کانی پێسته و خوری و ر‌یخۆ‌له و توو‌کووله‌که، وه‌کوو له‌شکر ئه‌رژینه‌ ئه‌و ناوه و قیره‌ و هه‌رایان به‌رز نه‌بێته‌وه. حوجره‌ی بازرگانه‌کانیش وا له شه‌قامی به‌یه‌ه‌ق. لای دا‌لانی کاروانسه‌راکان. نه‌زمیه‌ش هه‌ر له‌وێیه. به‌لام دادگا له سه‌رت‌ره‌وه‌یه، شه‌قامی سه‌ره‌وه. به‌رپۆه‌به‌ریه‌تی جه‌نده‌رمه‌ش له‌ولایه، لای ده‌روازه‌ عی‌راق. له‌ ناو یه‌کیک له کاروانسه‌راکانی شا‌عه‌باسی‌دا، ئیتر گیانم بو‌تی ب‌لێ، له‌م چه‌ند سا‌له‌ی پاش جه‌نگیش یه‌ک دوو گ‌اراج له شه‌قامی سه‌ره‌وه ک‌راوه‌ته‌وه. واته هه‌مان کاروانسه‌راکان ک‌راون به‌ گ‌اراج. یه‌کیان میوانخانه‌ یه‌کیشی هه‌یه. ئیتر گیانم بو‌تی ب‌لێ...

له‌وه زیاتر، گۆلمحه‌مه‌د تاوی فره‌و‌پێژی پیره‌می‌ردی نه‌بوو. چونکه ئه‌وه‌ی خا‌ه مه‌نده‌لوو ئه‌یوت، گۆلمحه‌مه‌د خۆی ئه‌یزانی.

دهشتهکی بوو، به لّام خو ندى و بدى نه بوو، بویه وتی:
– جارئ ئەوهم پى بلّئ ئەتەوئ تا مشتتەرى پەيدا نه بووه،
وشتتەرهكان به بارهوه پابگرى؟ من وشتتەرى خوّم به بارهوه پاناگرم و
يخى ئەدەم و بارهكەى لئ دائه گرم. تويش خوّت ئەزانى!
مەندەلوو وتی:

– منيش ئەيانخه و پىنم، بيانهيّنه بو بن ديوارهكه. لاي
گوزەرهكه. ليره ئەتوانين پالين بدين به ديوارهكهوه.
گولّمحه مەد وای کرد و هەر دووکیان تاي بارهکانيان ليک
جياکردهوه. فەردە خەلووزەکانيان پالدا به ديوارهكهوه و تاي
دارهکانيشيان سەرنابەيهكهوه، له مهيدانهكهدا. وشتتەرهكان
هەناسەيان هاتەوه به بەردا و پياوهكان لاي دارهكه دانيشتن.
خاله مەندەلوو هەستى کرد برسپهتەى. گولّمحه مەد سفەرى له
توربپنهكەى دەرهيّنا، هيّناى و کردپهوه. نان ساجى وشکە لاتوو.
هەرچى بئ، نان بوو و پاروو له دواى پاروو.
شار، جوو لاو.

پاقله فرۆشهكان، تاسەى پاقلەيان نابوو به سەرهوه و له
سەبريزهوه بەرهو ژوور ئەهاتن و له ناو مهيدانهكه، هەر كامه و
له لايهكهوه. خويان ئەکرد به كوّلانكدا و هاواريان ئەکرد: پاقلەى
كو لاو، كو لاوه پاقله. دووكاندارهكان عابا به شان، يان بەرهك له
بەر لەم كوّلان و ئەو كوّلانەوه ئەگەيشتنە ناو مهيدانهكه، وهكوو
مشك تەختەى دوكانەکانيان هەلّەگرت و لەپشت تەختەى
کارهکەياندا، لاي مەنگەله ساردەكهوه ئەکەوتنە ناگەر کردنەوه.
وشتتەرهكان تاقە تاقە و بەکاروان به زەنگۆلەى کوپرکراوهوه
ئەگەيشتنە ناو مهيدانهكه و له لايهكهوه ئوقرەيان ئەگرت.

پياوهكان باريان لئ دائه گرتن و ئەکەوتنە ناگەر کردنەوه. مەردارەكان
له کاروانسەراکان دەر ئەکەوتن و مەر و بزە پەروارەکانى خويان
مۆل ئەدا. نانفرۆشهكان ئەهاتن بو مهيدانى دار و بارفرۆشهكان
و نانيان به پياوه ماندووەکان ئەفرۆشت. هەندئ پاقله فرۆش و

چه‌ه‌نده‌ر فرۆش به ناو وشت‌ر و باره‌كان‌دا نه‌خولانه‌وه. يه‌ك‌ي‌ك له شاگرد‌ه‌كاني چاخانه‌ي كه‌لا‌يي حه‌بي‌ب ده‌سته‌يه‌ك پيا‌له و ژي‌ر پيا‌له‌ي له سه‌ر ده‌ست و مه‌چه‌كي دانا‌بوو و به ده‌ور نه‌گه‌را. ده‌لا‌له‌كان ر‌ژا‌بوونه ناو مه‌يدانه‌كه و وه‌كوو گورگ به دوا‌ي باردا نه‌گه‌ران. گه‌توگ‌و نه‌بوو به مشتوم‌ر و مشتوم‌ر به ده‌مه‌قاله و ده‌مه‌قاله به هه‌راوه‌وريا. شار سه‌ري له سه‌ر سه‌رين هه‌لگرت‌بوو و به دوا‌ي ر‌و‌زيه‌وه بوو. لا‌ي باره داره‌كانه‌وه له سه‌ر قه‌راني‌ك و دوو قه‌ران مشتوم‌ر‌پيان بوو. سو‌ينديان نه‌خوارد، هه‌ره‌شه‌يان نه‌كرد و جني‌ويان نه‌دا. به‌ره‌لا‌كان و هه‌ت‌يوو به‌چه‌كان هات‌بوون بو دار دزين. ده‌لا‌له‌كان قه‌مه‌يان نه‌هات، دوو‌كانداره‌كان تي‌كه‌لي خه‌لكه‌كه ببوون و نه‌يانويست پاروويه‌ك له ده‌مي يه‌ك‌ي‌كي‌تر بگره‌نه‌وه. گه‌داكان، شهل و كو‌پره‌كان تي‌ك چ‌ر‌ژا‌بوون. ته‌ليس له سه‌ر و تووره‌كه له مل، به شهل و كو‌پره‌ كو‌پره‌ وه‌كوو گله‌خو‌ركه به ناو مه‌يدانه‌كه‌دا نه‌سو‌وران‌ه‌وه و ده‌ستيان بو هه‌موو كه‌س نه‌كرد به كاسه و نه‌پارانه‌وه. نزيان نه‌كرد، جني‌ويان نه‌دا و نه‌فرينيان نه‌كرد. پاليان پيوه نه‌را و ديسان‌ه‌وه نه‌گه‌ران‌ه‌وه. گه‌دا‌ي جو‌راو‌جو‌ر، شهل و تري‌اكي، گه‌نج و پير.

له‌م ناوه‌دا سو‌الگه‌ري‌ك هه‌بوو هه‌چ‌كه‌س نه‌ي نه‌تواني به ئاساني له كو‌لي خو‌ي بكاته‌وه، گه‌دايه‌كي به ناوبانگ، شار نه‌يناسي: مه‌نده‌لي بووز. وه‌كوو زه‌روو نه‌لكا به خه‌لكه‌وه نه‌م گه‌دايه. شه‌په‌له‌ لي‌ي دابوو. ده‌ستي به ر‌يتم‌ي‌كي تايه‌ت نه‌له‌رز‌ي و رانه‌وه‌شا. لي‌وي بي هه‌ست و بي جو‌وله‌ بوو و به به‌رده‌وامي ليك به لاله‌غاوه‌ي‌دا نه‌هاته‌ خواره‌وه و نه‌تكايه سه‌ر يه‌خه‌ي پالتاوه‌كه‌ي. چاوه‌كاني وه‌كوو چاوي پشيله‌يه‌كي پير، مات و قه‌وزه‌ي ببوو. وه‌ها له مرؤف مو‌ر نه‌بووه‌وه و چاوي تي‌نه‌ب‌ري، نه‌توت دوو گول‌ه‌ي‌خه و له عه‌رز داکوتراوه. سه‌ري‌كي خ‌ر و تاشراوي هه‌بوو. هه‌ميشه‌ي خوا نه‌و سه‌ره‌ رووت بوو. ناوشان پان بوو، ئيسك درشت بوو. پي‌كاني رووت و زل بوون. به‌ره‌ك‌ي‌كي دري‌ز و كو‌نه‌ي

٦٤٨
 كه‌لي‌س‌ده‌ر
 به‌رگت ١٤٥٥

لهبهردا بوو به هۆی كۆنیهوه پيشال پيشال ببوو. زوركه م كراسى لهبهردا بينرابوو. سهر تا پى، خوى بهو بهر كه دائه پووشى. تووكه لووله كانى سهر سينگى وهكوو خورى له ناو يه خه يه وه به دهر وه بوو. نهك ههر خه لكى شار، هه موو دهر كه كانيش، ئه وانهى كه بارىان ئه هينا بو شار؛ ئه ياناسى و قيرسيچمه ييه كهى، بى شهرميه كهى و دهم پيسى و جنيودانه كه يان ئه ناسى. لىت ئه هاته پيش، سهر تا سه يرى ئه كردى، پاشان ده ستى رانه گرت و پاشان به بى دوعا و پارانه وه يه ك ئه يوت: - بابى! ئه گهر تاويك له به خشينى دراويك، پارچه نانيك، كلو قه نديك دوا بكه وتايه تى؛ ليهو تهر و لووسه كانى ئه كرايه وه و له سه رخو و به هيورى، به بزه يه كى ملوزمانه ده ستى ئه كرد به قسه وتن. پاشان به جنيودان. له كابراوه بو دايكى، له دايكه وه بو باوكى، له باوكيه وه بو خوشكى و له خوشكيه وه بو زاوا. ئه وه ستايه سهر ئه وهى، كهى دهس به گيرفان دا بكهن. ئه گهر ديسانه وه ش هيچيان نه وتايهت، به دهم ناشرينترين جنيوه كانه وه، به په نجه له رزوكه كانى بووزيكي پيهو ئه كرد!

خاله مهنده لوو چوو بوو بو چاخانه. گولمه مه د له سهر توربينه كهى دانيشتبوو، پشتى نابوو به باره داره كه وه. مهنده لى بووز، به بهر كه پيشال پيشال و دريژه كه يه وه به پى پته تى و قوراوييه وه، به رامبه ر گولمه مه د وه ستابوو و ده ستى بو پاكيشا بوو و بزه يه كى له سهر ليو بوو. گولمه مه د وتى:

- برؤ لاچؤ، خوا پىت بدات.

مهنده لى وتى:

- ده شايى!

گولمه مه د وتى:

- مه گهر نابيني هيشتا باره كه م نه فرؤشتوو؟

- ده شايى، بهس ده شايى. قنت لار ئه بى ده شايه م پى بدهى؟

گولمه مه د، له پر له پشت باره كه دهر په رپى و وتى:

– بۆ قىسەى قۇر ئىكەى ناپىاوا! حەى!
 مەندەلى بووز، جوولئەى نەکرد، ھەروا كە وەستابوو، وەستا،
 بزهەكى تەر لە سەرلئوى بوو و پىكەننىكى خوڧرپانە لە چاوىدا:
 – ئاشنا گيان! داواى پارەم لىكردى، خو داواى گانم لى
 نەكردى. كاتىك منال بوويت دەست و دلئ كراوهر بوو خو!
 ئەوكاتانە ئەشتدا و دەنگىشت بەرز نەئەبووئەو. بەلام ئىستە
 بۆ بووزىك خەرىكە قىژەت بەرز ئەبىتەو...
 گىژ و وڧ و بى بړوا، گولمەمەد رابوو و يەخەى بەرەكەكەى
 مەندەلى بووزى گرت و وتى:

– گەوادى قورمساخ! ھەروا وەستاويت و قىسەى قۇر ئىكەى
 بۆ چى؟ تۆ كىت مەگەر؟ پىم وتى وردەم نىيە، ملت بشكىنە و
 بړو وتم!

مەندەلى بووز بەو پالئەى گولمەمەد پىوئەى نا تابن دىوارەكە
 چوو، گولمەمەد گەرپايەو و نەحلەتى لە شەيتان كرد. ئەو پى
 وابوو ئەم كابرا سەرخرپە گوئ وەرگەرپاوه، بەو چاوه شىنانەيەو
 مى ئەشكىنى و ئەروا. بەلام وا نەبوو. مەندەلى بووز ھاتەو و
 لە بەردەميا بە روودارىيەو وەستا.
 «چ جانەورىكە ئەم سەگبابى بى بابە!»
 مەندەلى بووز وتى:

– كەوابوو بە منت نەدا ئاشنا؟ ھا؟ ئەتەوئ بەكى بەدى لە
 من باشتر؟!

گولمەمەد داردەستەكەى لە بنى بارەكە دەركىشا، بەلام
 خوئ راکرت و لى نەدا، سەرى دارەكەى كوتا بە عەرزدا و وتى:
 – ئەلئىم ون ئەبى يان ئەم دارە بېرمە قنت، گەوادى داپزاو!
 مەندەلى بووز ويستى بړوات، بەلام پىش ئەوئەى بړوا، ئاوپرى
 دايەو و بە گولمەمەدى وت:

– دەستت سووك مەكە. خەرىكە ئەرپۆم. خەرىكە ئەرپۆم.
 بەلام ئاشنا گيان، بن كلاوہكەت خەركەى تىايە – كونى دەرپىكەت

وهك ده‌رگايه!

نه‌مجاره‌يان، به پيچم‌وانه‌ي جاره‌كاني‌تر، مهنده‌لي بووز له
به‌ر شالاوي گولمحه‌مه‌د هه‌لاّت و له ناو حه‌شاماته‌كه‌دا ون بوو.
— ئه‌وه چي ئه‌كه‌ي پياو! ئه‌وه خو بو ليدان نابي! نه‌گبه‌ته بو
خوي شه‌پله ليي‌داوه!

ده‌ستي بابقولي بوندار، بازووي گولمحه‌مه‌دي گرتبوو، نه‌ي
ئه‌هيشت بروت. گولمحه‌مه‌د به ناباوه‌ريه‌وه ليي مور بوويه‌وه.
بابقولي وتي:

— خوّمم، خوّمم! بوچي به‌و جوّره خيسه ئه‌كه‌ي؟!!

— تو... تو... ليّره چي ئه‌كه‌ي؟

— به دواي توّدا ناگه‌ريّم، مه‌شه‌له‌ژي. من هه‌ميشه قاچيكم
له‌شاره. بلي بزانه‌م. تو چيت هيّناوه بو مه‌يدان؟ مه‌ر؟ وشتره‌كه‌ته
ناسيه‌وه و هاتم. بوچي دهم ئه‌نيّته ده‌مي ئه‌و نه‌گبه‌ته؟
— قسه‌ي قوړي ئه‌كرد.

— قه‌شمه‌ري كردن كاريه‌تي، بلي بزانه‌م بار چيت پييه؟

— بار... چ باريكم هه‌بي؟ تو له چي ئه‌گه‌ريي؟

— هاتووم بو ئه‌رباب ئالاچاق باريك دار بكرم. پيم وابي له‌م
پوژانه‌دا ميواني هه‌يه. گه‌وره پياواني شار. وتوويه‌تي له‌ مائه‌وه
نان ساز بكن. چهند كه‌سيكيش برياره له مه‌شه‌ده‌وه بين.
ئه‌يه‌وي ميواني‌ه‌كي بي وينه‌يان بو ساز بكات.

گولمحه‌مه‌د وتي:

— ئه‌وه باره‌داره‌كه‌ي من، ته‌نگزه. سه‌يري بكه، بزانه ئه‌گه‌ر

به دلته بیده‌م به كوڤي بادي‌دا و بوّتي بهيّنم.

بابقولي بوندار وتي:

— كه‌واته كه‌وتووئيه‌ته داركردن و دار فروشتن؟

— ئه‌وه نييه!

— په‌زه‌كه‌ت چي به سه‌ر هات؟

— هه‌ن. ئه‌وه‌نده‌ي كه‌ مابوون، هه‌ر هه‌ن. به‌داری كه‌ له‌ميشي

و سه‌براو ئەلەوه‌پۆن. نەى ئەهینا منیش خۆمیان پێوه خەریک بکەم.

— باشە ئەم دار و هێزمە هیچی تیا هەیه؟
— هێشتا تاقیم نەکردۆتەوه. ئەمە بارى یەكەمە كه هیناومە. بەلام وا پێ ئەچێ بازارەكەى زۆر تەق و لەق نییە. هەرچی چۆن بێ خەلكى ئەبێ نان بخۆن. جا گەنەم و ئاردهكەى چۆن دابین ئەكەن، ئەوه نازانەم. بەلام نانەواكان خۆ ئەبێ نان بکەن. بۆ ئەوهى تەنووهر كەشيان گەرم بکەن پێویستیان بە دار هەیه. نان بە بێ ئاگر خۆ نابەرژێ!

— جارى با بارى بکەین بزانی چۆن ئەبێ!
— كەوا بوو دەستم بەدەرى و یارمەتى بکە.
خالە مەندەلوویش گەيشت. بە هەرەوهز، سێ پیاو دارەكەيان بار كرد. گۆلمحەمەد و شترەكەى هەلساند. بابقولى بوندار، خەوش و خۆلى دارەكەى لە بەرەكەكەى تەكاند و لڤكەى مێزەرەكەى كە كرابوو بەزێر چەناگەى دا برد و توندى كرد و كەوتە رێ. خالە مەندەلوو وتى:

— بە سەلامەتى ئيشەللا.
گۆلمحەمەد وتى:
— ديمەوه بۆ ئيره. ليره بە تا ديمەوه!
خالە مەندەلوو وتى:

— ئەگەر بارەكەم فرۆشت، لە كاروانسەراى حاجى نوورەللا.
لاى پيرەخالۆ. و شترەكانيش ئەبەم بۆ ئەوئ.
— چاكە. دەى بوندار، لە كوێوه برۆين؟
— ئەگەر و شترەكەت پەم ناكات، لە بازارى ئاسنگەرانهوه.
ئەگينا لە شەقامەوه برۆ. لەم كۆلانى پادەختيشەوه رێ هەيه، بەلام پەنگە لە تەنگەبەرى كۆلانەكەدا گير بکەين. هەر لە شەقامەكەوه ئەرۆين باشتەرە.

— مالى ئەرباب ئالاجاقى لە كوئيه؟

— دەروازە عیراق. لای ئیمامزادە یەحیاو بە لای چەپدا.
— با برۆین.

رۆیشتن. گۆلمحەمەد دەسکەوسارەکە ی دابەشانی دا و
بابقولى بوندار، شان بە شانی کەوتە رێ. دوو پیاو بتەوێ نەتەوێ
بیریان لە شتیکی ئەکردهوه. ئەوێ کە بە سەر هەردووکیان دا
— هەر کامە و بە شیوەیەک — سەپینرابوو. یاریبەک هەر کام بە
شیوەیەک تییدا دۆراندبوویان. نەئەبوا فریوی پووی خوشی بوندار
بخوات. ئەو هیشتاش لە بیرى ئەو مامەلە بێ سوودەدا بوو کە
کردبووی. سەودای پێستەى مەرە مردوووەکان. نەى ئەتوانی لە
بیری بیاتەوه. مامەلە مەگەر نابێ بە پەزای هەردوو لا بێ؟ بەلێ
وايە. هەموو عالیکی فتوای ئەمەى ئەدا. بەلام بابقولى پازی
نەبوو. گۆلمحەمەد ویستی خۆی بە سەردا سەپاندبوو. ئەمە
زۆرکردن بوو. ئەو شتەى کە بابقولى نەى ئەویست بە سەردا
بەسەپینرێ. بابقولى بەس ماندووتیەکەى بۆ مابوو یەوه. ئەبوا
رێگە یەک بدۆزیتەوه بۆ تۆلەکردنەوه. قەرەبووکردنەوه. ئەمە
بەجیی خۆی. بەلام بابقولى هیشتاش لەوه سەردا سوورمابوو
کە چۆن بوو نەیتوانیبوو قسە لە سەر قسەى کورێ کەلمیشی دا
بکات. مەگەر هەر ئەو کاتە شمشیری لی دەر ئەهینا؟ نە. ئەى چ
شتیکی گۆلمحەمەد، بوندارى دەمبەست کردبوو؟ ترس! ترس لە
گۆلمحەمەد؟! بابقولى لە لای خۆی باوەرێ بەمە هەبوو. ناچارى.
بەلام ئەمە لە ناپەزەمەندى بابقولى بوندارى کەم نەئەکردهوه.
گۆلمحەمەد توورەبیەکی لە دلی بوندار چەقاندبوو و ئەو لە
ناخەوه ئەسووتا و ددانى لە چیرەوه ئەهینا. گۆلمحەمەد ئەم
کورده دەشتەکیە، ئەوى ناچار کردبوو پێستەى مەرە مردووی
لی بکړی و پارەکەشى پێدات. ناچارى کرد کاریک بکات کە
نەى ئەویست بیکات. ناچارى کردبوو کاریک بکات کە تەنانت
تالە موویەکی لەشیشنى بەو کارە پازی نەبوو. بابقولى بوندار
لە پڕ قفل ببوو. لیوی بۆ نەترازابوو. گێژ و وپ. ملکەچى زۆردارى.

له نیگا و وشه‌ی گولمه‌مه‌دا سامیك هه‌بوو كه بابقولی بوندار نه‌یتوانیبوو به «نه‌ء» وه‌لامی بداته‌وه. خوفا! ترس له پیاویك كه كی‌رد گه‌یشتبوویه سهر ئیسقانی و له چاوانیا جگه له‌خوین به‌دی نه‌ه‌كرا. ئەو نیگایه‌ش وا له دلی خوینه‌وه بلیسه ئەكیشی، پیاوانی وه‌كوو بوندار ئەترسینی. به‌لام ئەمه‌ش به‌و مانایه نه‌بوو بابقولی بوندار ئەو سته‌مه‌ی لی‌كراوه، ئەتوانی له بیری بباته‌وه. نه‌ء. بابقولی قین هه‌ئه‌گري. دلی گری گرتوو. خوئی سهر‌كوونه ئەكا. كفر ئەكا. خوئی هه‌ئه‌گلوئی. دلی ئیشاوه و به‌رده‌وام ته‌شهر له خوئی ئەدا. گیانی ئەچزی. نابی بروا به‌و پوو ه‌خوشه‌ی بوندار بكات!

— ئاخ‌ره‌كه‌شی ئەم وشتره‌ت ههر پئ نه‌فرۆشتم!

— تو ئەته‌وی له‌بری قه‌رزه‌كه‌ت وشتره‌كه‌م لی هه‌بگری بوندار! به‌لام ئەگه‌ر به نه‌ختیش بتویستایه‌ت، ههر پیم نه‌ئه‌فرۆشتی. نانی شه‌ویشم نه‌بی ههر نایفرۆشم. وشتر بو من وه‌كوو گوچانی ده‌ستی كویره. من به بی بادی ناتوانم برۆم به‌ پئ‌دا. گریمان به‌فرۆشتایه‌ت، ئیسته‌كه دامام چیم بگردایه‌ت؟ به‌كوئ دارم له ده‌فرسه‌نگیه‌وه به‌ینایه‌ت بو شار؟ بابقولی بوندار وتی:

— خیری لی ببینی. مایکی تایبه‌ته.

— زور چاوی گرتوویت بوندار، ها؟

— توش چ خه‌یال هه‌لت ئەگری. پیرۆزی سواره‌كه‌ی بی.

پیرۆزی خوئ. خیری لی ببینی، لاده بو چه‌پ!

گولمه‌مه‌د وشتره‌كه‌ی بو چه‌پ پاكیشتا:

— راستی ناگات له پووزاكه‌ی من عه‌لی‌ئه‌كه‌بری حاجی

به‌سه‌ند هه‌یه؟

بابقولی بوندار لیویکی شیرین کرد و وتی:

— خه‌ریكه ئەبین به‌ خزم.

— له‌گه‌ل عه‌لی‌ئه‌كه‌بر؟

— ھەم لەگەڵ عەلى ئەكبەر و ھەم لەگەڵ ئیوھش!
 — دەى، خێرە ئىشەللا.
 — ئەمەوئ كچەكەى بخوازم بۆ ئەسلانى كورم.
 — زۆر پىرۆز بى... پىرۆزه!
 — ئەمانەوئ بچىن بۆ شىرىنى خواردن.
 — واىە ئىتر! دەولەمەندەكان بۆ لای يەك ئەگلىن. راستى
 خوشكە زاكەتم بىنى. نادەلى.
 — لە كوئ.
 — لە رى پىكەوھ بووین. ئەتوت بۆ كەسىك ئەگەرئ! چوو بۆ
 قەلاچىمەن. وتى ئەچئ بۆ مالى خالى بابقولى.
 — حالى چۆن بوو؟
 — ناساز بوو. پەرىشان بوو. بۆ ئەو كچەى حەزى لئى بوو،
 شپىرزه بوو؛ زۆر خراپ.
 — شىت بووھ ئەو رەبەنە! نەخۆشیش كەوتووھ؟
 — پىم وابى. رەنگ و روى زەرد ھەلگەرا بوو. سەروقزى
 ئالۆسكابوو. پىم وت بىت بۆ شار بىبەم بۆ لای حەكىم. بەلام گوئى
 لئى نەگرتەم. ئەسپەكەى ئازووت و رۆشىت بەرەو قەلاچىمەن.
 بابقولى پاش تاوئك وتى:
 — خالۆزاكانى لەوئىن. خۆشم كە كارەكەم جئ بەجئ كرد
 ئەرۆمەوھ... بەراست پىم بلئ، خىرت بۆ ئەكا لە دەراوى شۆرەوھ
 بارئك دار بەئىنى و لىرە بىفرۆشى؟ مەگەر بارى بە چەند تمەن
 لئىتى ئەكړن؟
 — ئەگەر ئەتەوئ نرخی ئەم بارە ديارى بکەى، خۆت نرخی
 بۆ دابئى.

بوندار بە پىكەنىنەوھ وتى:

— نە بە سەرى خۆت. نەء. ئەمەوئ داھات و دەرچووى كارى
 داركئشان بىتە دەستەم. منىش، خۆت ئەزانى دوو سئ و شترم
 ھەيە. وشترەكانى كەلايى خواداد!

گوڙمحه مهه د وتی:

— له م کاته دا که وشتر که وتووہ و نرخى نه ماوه. توش
مهوای وشتر داری داوییه له سهرت. مه گهر نابینی وشتر داره
مه زنه کانیس خوار دنی وشتره کانیان به دارکیشان پی دابین ناکری؟
له باوکی عه باسجان و قه دیرت کری، ها؟

— نا، ویستم بزانه م گهر قازانجی تیا پی، ماوه یه ک شهیدات
له گهل بنیرم بی بو دارکیشان. پاشانیس، ده مه و جه زن په روریا
نه کم و سهریا نه پریم. یانیس وشتره کانت پی بدهم به کری. نا.
وتت چی؟ نانی تیا نه بی؟ له وه باشتره هه رجاره و تنها باریک
بهینی بو شار، وانییه؟

— جا نه وه پوونه. خوا باشتری کردووه. به لام جاری له گهل
نه م خاله مهنده لووه ریکه وتووین به نوره کاروان بکهین. دوو کوش
نه و که شیک من. نه گهر توانیم له گهل نه و ریکی بخه م نه وه
زور باشه. کورتان و داره به نیان ریکو پیکه؟
— زور نا. دووانیان کوپانیان نییه. نه وی تریش داره به نه که ی
له ق بووه. نه بی چاک بکریته وه.

گوڙمحه مهه د وتی:

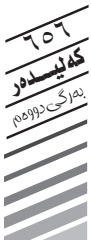
— له بیرم چوو نه م خاله مهنده لووه ت پی بناسینم، نه ویش
نه یه وی بی بو قه لاچیمه ن.

— نه و کاری چییه؟ مردوو شوړه که ی مردووہ؟
— پراوه سته با بوت بلیم. وه ستای کارگه ی ته ونه که ت،
مووسا نه لیم، کوری نه م خاله مهنده لووه یه. خاله مهنده لووش
نه یه وی بی بو سهر دانی کوره که ی.

— وادیاره میوانه کانه خه ریکن زور نه بن!!
— وا پی نه چی! نه بی سفره که ت گه وره بکه یته وه.

بابقولی بوندار وتی:

— چون باوکیکه نه م مهنده لووه که من کوره که یه له
پیره خالوی دا لانداری وه رگرتووہ؟! پیم وای پیره خالو مامی مووسا

بى! ئەي ئەم خالە مەندەلووھ تا ئىستا لە كوئ بووھ؟
— ئەو بارە خەلووزانەت نەبىنى؟ ھىنى ئەو بوو. لە نىك
رەشمالەكانى ئىمەوھ، چالە خەلووزى ھىە. لەوئش ئەزى. بەم
دوو وشترەيەوھ.

— تاقى تەنھا؟

— تاقى تەنھا. وەك پشیلەي كىوى. پىاوئكى خۆش دووھ.

بابقولى دەسبەجئ پرسىارى كرد:

— بى بار ئەيەوئ بچئ بەرەو قەلاچىمەن؟

— پىم وابئ. بوچى ئەپرسى؟

— سئ چوار فەردە قۆزاخە ھىە. بلئى قۆزاخە بار بكات؟

— بوچى بارى نەكات؟ ھىنى خۆتە؟

— ئا. ئازوو قەي زستان بو پەزەكان. دووسئ نۆرەم كردووھ.

ئەمانە كۆتايىەكەيەتى.

لاى سەرەوھى مەيدانەكە، بابقولى بوندار دەستى برد بو
ھەوسارى وشترەكە و بادى سوورپئىرا بو كۆلانە بەرچنەكە و
لەبەردەم سەرتاقى دەرگايەكى مەزندا راگىرا. بابقولى وتى:
— ئىرەيە.

گولمەمەد وشترەكەي يخ دا. بابقولى بوندار تەقەي لە
چەكوشە برنجىەكەي دەرگاە ھىنا. نۆكەرى مائەكە دەرگاەي
كردەوھ. بابقولى ويستى بچئتە ژورەوھ؛ بەلام گولمەمەد، لە
پر بانگى كرد.

بابقولى وەستا و گەرايەوھ بو لاى گولمەمەد:

— ئا؟

گولمەمەد لىوى و سەيلى بە نووكى زمان لستەوھ؛ پەكەر

و دردۆنگ وتى:

— شتئىكم لئت ئەوئ. داوايەكم ھىە بوندار.

— چ داوايەك پىاو؟

— پارەي بارەكەم لە ئەرباب بو وەربرى و بەمدەيتئ. نەكا بدا

له سهرت بېخه يته برى قهرز! من زور پيوستيم به پاره ههيه. ئه بى زور شتى پى بكرم. له شتىكى تریش دلم ئاو ناخواتهوه، نهكا ئه رباب پى وابى پيشكه شيم بو هيناوه، ئه مانه فیرن ئيمه و مانان دياربيان بو بهينين.

باقولى بوندار به بزهيه كهوه - بزهى گوندييهكى زيرهك بو دهشته كيهكى ساكار- پى وت:

- كهوا بوو بلى بوچى له ناو مهيدان شانوه شانت ئه كرد؟! نهت ئه ويست بلى بارى خوته!

- گولمه مهده به شه رمه وه پيكنى و سه رى برده ناو مليه وه؛ سو ورايه وه و كهوته كردنه وهى باره داره كه. باقولى بوندار، ههردوو تاي ده رگا كهى كرده وه و هات بو يارمه تى گولمه مهده. ههردوو فه رده داره كه يان راكيش كرد بو ناو هه يوانه كه و پاش پيچى دالنه كه برديان بو حه وشه و لاي ته نووره كه گوريسيان ليكرده وه و له بن ديواره كه دا هه ليانچنى و هاتنه وه بو ناو دالان. بوندارچووه ژووره وه و گولمه مهده هاتوه بو كو لان. ئالقهى گوريسه كهى له كه له گى داره به نه كه گيردا، هه وساره كهى كوكرده وه و درك و دالى له كورتانه كه كرده وه و جوان ته كاندى و لاي ديواره كه چاوه پوانى باقولى كرد. نوكه رى ريش كو سه. به چاوه ماته كهى سه يرى كى گولمه مهدهى كرد و كهوته به ستنى ده رگا كه.

نوكه رى ريش كو سه، وه كو و هاووينه كانى خو ي شاره زاي ناسينه وهى هاتوان بوو. هاتوو، ئه گه ر وشياريه كهى كه مى هه بوايه، ئه يتوانى رادهى نرخى خو ي له بريسكانه وهى چاوه كانى دا هه لسه نغي نى. ئه و ته نانه ت وردتر له ئه ربابه كهى، ئه و كه سانهى له بهر ده رگا ده رئه كه وتن، هه لئه سه نگانده و به گو يره ي ئه و به راورده، سلأوى لى ئه كردن، بى ريزى پى ئه كردن يان كرنوشى بو ئه بردن. گولمه مهده، بهر له وهى نوكه ره كه له پشت ده رگا كه ون بى، داره تى كى وه كو و بى ريزى و سووكايه تى، يان شتى كى له و

٦٥٨
كه لسه ده ر
به رگت ٠٥٩٩٠

بابه تهی له چاوانی نوکهره کهدا بینی و له پر دلی داخوړپا. ئه مهی نه له نیگای نوکهره کهوه، به لکوو به هوئی دواکه وتنی بابقولی بونداره وه ههست پیکرد. نه کا بیان هوئی پاره ی باره که ی له لای خوئی گل بده نه وه؟ پیم وانیه. خو کافر نین. بابقولی بوندار خوئی ناگای له چهند و چوئی ژیا نی ئه وه هیه. مه گمر ئه وهی گالتیه یان هاتییئی!

تامه زرؤیی و دلهر اوکیی گولمحه مه د زؤری نه خایاند، بابقولی بوندار سه ری هیئا دهره وه و گولمحه مه دی بانگ کرد. گولمحه مه د له گه لی چووه ژووره وه و له لای دیواره سپیکاریکراوه که وه وه ستا. بوندار چووه ژووره وه. پاش توژیک ئالاجاقی هاته ناو هه یوانه که، لای کولمحه که وه ستا و تفیکی هاویشته ناو باخچه که؛ کوکه یه کی کورتی کرد و سهیری گولمحه مه دی کرد. گولمحه مه د به سلأویکی کورته وه، توژی چه مایه وه و هر له م کاته دا شیوه ی ئه رباب ئالاجاقی بیینی؛ روخساریکی مه زن و ره شتال، تاشراو و لووس. سینه کی مس. ته قیله یه کی له سه ردا و عابایه کی سوور وشتری به سه ر شانوه بوو. بالایه کی به رز و بن چه ناگه ی توژی قه له و. چاوی ره ش و دهرکه وتوو، له ژیر دووتیغه ی که وانی ئه برؤی دا. سه رجه م دزیو نه بوو، به لام هه مبانیه ک بوو پر له هووژه ی ده ولمه ندی. بابقولی له پشتیه وه چوو بو لای کولمحه که و گولمحه مه دی پیشان دا و وتی:

— که لمیشیه ئه رباب. چه نده تان پیخوشه له بری باره که ی بیده نی.

ئالاجاقی له بن عاباکه ی بانقه نووتیکی دهره یئا و دای به بابقولی بوندار و وتی:

— نرخی خوئی پاره ی به ری!

بابقولی بوندار له پلیکانه کان هاته خواره وه و ئالاجاقی به ره و دیوه خان، به بهر کولمحه که دا تیپه ری؛ به لام پیش ئه وه ی پی بخاته ژووره وه، ئاوری دایه وه، سهیری گولمحه مه دی کرد و وتی:

— وەرە پېشەوہ بزانم!
 گولمحمہد سہیری بابقولی کرد. بابقولی وتی:
 — لہ گہل تویہ تی، برؤ بزانه ئہ لئی چی!
 گیژ و دردوئنگ، گولمحمہد چوہ پېشہوہ و خاموش؛ لہ
 بہر ہہیوانہ کہ لای سہرتہ نوورہ کہ و ہستا و وتی:
 — بہ لئی ئہ رباب. خزمہت!
 — مہ گہر تۆ پەزدار نیت؟
 — بو نا قوربان.
 — ئہی بو دار ئہ کیئشی؟
 — لہ بہر ناچاری، ئہ رباب.
 — ئہ تہوئی لہ گہل یہ کیک لہ رانہکانی من برؤی؟
 — نہ قوربان.
 — بوچی نا؟
 — ناتوانم بو کہس کاریکہم. ہہتا ہہ بووم شوانی خوم بووم،
 ناتوانم.

— سکی برسی بہ بیانوو تیر نابی!
 — ہیشتا ئہوہندہ برسی نیم. تہنگہی ورگم کیئشاوہ.
 — برؤ!
 گولمحمہد وەرگہرا و بہرہو دەرگا کہ چوو. ئالاجاقی
 سہیری رویشتنہ لہ سہرخو و نارازیہ کہی لاوہ کوردی کرد و
 چوہ ژوورہوہ. بابقولی بوندار ہاتہ ناو کوئلان و وتی:
 — خراب نہ بوو کار بو ئالاجاقی بکہی! وشترہ کہشت...
 گولمحمہد وشترہ کہی ہہ لساند و وتی:
 — وشتری من سواری بہ بیگانہ نادا! خوا حافیز.
 دہسکہ و سواری دا بہ شانی دا و رویشنت. بابقولی بوندار لہ
 پشنت سہرہوہ وتی:
 — ئہوہندہت نہ زانی شہیدام لہ گہل وشترہکان نارد بو لات.
 ئہم دارکیئشانہ زوریش بی سوود نیہہ.

گولمحه مه د ئاوری لیدایه وه و وتی:
 — ئەگەر ناردت ئەبێ پیمەرە و گوریسیان لەگەڵ بێ. بە بێ
 کورتانیش بەرپیان نەکە ی ها!
 — نا، نا. سەرەتا پۆشتهیان ئەکە مەوه، پاشان ئەیان نیرم.
 لە پێش و شترە کە یه وه، گولمحه مه د لە شەقام بوو.
 هەوری تۆخ، وه کوو کولکە ی شینکی بز، هیشتاش
 ئاسمانی داپۆشابوو. نە ئەباری و نە ئەرۆیشت. ملۆزم و بێ بار،
 بە سەر سەری شارەوه وه ستابوو و ورکی گرتبوو؛ حەسحەسی
 بێ روخسار. خەلکی لە بەردچنی شەقامەکان هەلکە نرابوون. یان
 چووبوونە ناو دوکانەکانەوه، یان سەریان پێچابوو و خۆیان ئەکرد
 بە کۆڵانەکان دا. مژیکی سارد لە ناو کۆڵانەکان دا بلۆ بوو. شار، بە
 شیۆه یه کی غەمگین خامۆش بوو. ئەتوت خەلکی لەگەڵ شار و
 شار لەگەڵ خەلکی لیک تۆرابوون. جار جار ئەرۆیشتن، جار جار
 ئەهاتن؛ بەلام پێ نەئەچوو خەلکن. سایه و سیبەر، جلوبەرگ
 و ئەگەر دەنگی پێیان لە سەر بەرچنە کە تەرە کە ی شەقامە کە
 نەبوا یه، ئەتوت هەر نین. دووکاندارەکان کزۆلە و گرمۆلە عابایان
 دابوو بە سەریان دا، لە پشت پێشخانی کارە کە یان چە مابوونە وه
 بە سەر مەنگەلە ساردە کە یان دا و چاوه کانیان، وه کوو کانی
 وشکبوو بریبوو یه شەقامە کە. نیگیان ساردییە کی ملۆزمیان لە
 خۆیان دا مەلّاس دابوو. نائومی دییە کی تال و تفتی ئەدا بە بینەران.
 ئاخوندیک، جار جارە، سەر بە میژەر، لە بن عابا بەرەو لایە ک،
 تیژ و خامۆش ئەخۆشی. گەدایە ک، لە بن پەنجەرە ی ئیمامزادە دا،
 خزاو تە بن تەلیسیک و بیدەنگە؟ ئیمامزادە، بالابەرز، لە تە ک
 گەدا کانه وه، چاوی بریۆه تە شەوی خیرات و سەدە قە، دەستە
 شینە کانی بۆ ئاسمان بەرزکردۆتە وه و بە خومارییە وه باویشک
 ئەدات. بازار، لەو بەری شەقام، دەمی داچە قاندوو و حەشاماتە کە،
 یە کە یە کە، وه کوو کلۆ قەند ئەخاتە دەمی و قوتیان ئەدا. بن
 کلکی بازار، کاروانسەرە ی شازدە، چە ماوه و پیر، بە دەرگا کۆن و

کرمۆلکه‌یه‌وه، به کوورپی خه‌وتبوو. گۆلمحه‌مه‌د، وشتره‌که‌ی
ئەبا بۆ داڵانی کاروانسه‌را، له سووچیکه‌وه چۆکی ئەبه‌ستی،
توربینه‌که‌ی لای داڵدار دانه‌نیّت و ئەچیته‌ دهره‌وه. نانه‌واخانه‌که،
لای سه‌وزی فرۆشه‌که‌وه بوو. نانیکێ کړی و خوێ کرد به چاخانه‌ی
ناوداڵانی کاروانسه‌رادا، له سه‌ر قهره‌ویله‌یه‌ک دانیشت و نانه‌که‌ی
له‌ت کرد. چایان بۆ هیّنا. نانه‌که‌ی خوارد به چاوه.

چاخانه، باریک و تاریک و گهرم بوو. خه‌لکی جوړاو‌جوړ له سه‌ر
قهره‌ویله‌کان دانیشتبوون: ده‌لّال. حه‌مال. شاگرد و پیشه‌کاری
هوجره، کړپار و فرۆشیاری ورده. جوتیار. مه‌ردار. چپوار، ده‌روپش
و فرۆشه‌ری مۆر و ته‌زبێح و ئەنگوستیله و پینه‌چیه‌کیش نزیک
ده‌رگاکه، له بن دیواره‌که، له سه‌ر چوارپیکه‌ی به خامۆشی
دانیشتبوو چاوه تیژ و په‌شه‌کانی، وه‌کوو دوو ده‌رزی ونبوو له
ناو گۆشت‌دا، ناو جه‌ماوه‌ره‌که‌ی ئەسمی، هه‌لّوه‌سته‌ی ئەکرد و
ئەگه‌پایه‌وه بۆ لای خوێ. پینه‌چی، کابرایه‌کی وردیله بوو و ته‌مه‌نیکی
وه‌های نه‌بوو. په‌نگه له سی و پینجیش که‌متر بوو. سه‌ره‌پای
ئەمه‌ش به‌ر سه‌ری وه‌ریبوو و قزی پێوه نه‌مابوو. ئیله‌کیکی په‌شی
له به‌ردا بوو و شالیکی کۆنه‌ی له ده‌ور ملی ئالاندبوو. جار جاره
پیلّوه‌کانی لیک ئەدا و پشت سمیلّی ئەخوراند. گۆلمحه‌مه‌د به
بێ ئەوه‌ی خوێ بزانی، ئاگای له کابرای پینه‌چی بوو و ئەیبینی
که کابرا، چاوی بریوه‌ته پیلّوه‌کانی ئەو خه‌لکه. ئاگای له درّاوی
پیلّوه‌که‌ی خوێ هه‌بوو، به‌هۆی هه‌ستکردن به‌و سه‌رمایه‌ی ئەیدا
له پێی چه‌پی؛ له‌گه‌ل ئەوه‌ش دلی نه‌ئه‌هات بیدات به پینه‌چی
بۆ دوورینه‌وه. ئەو ورده خه‌رجیانه‌ی پێ به‌جێ نه‌بوو. له‌م کاته‌دا
نه‌شی ئەویست بیر له درّاوی پیلّوه‌کانی بکاته‌وه؛ نه‌ی ئەتوانی.
نیگای تیژ و سمینه‌ری پینه‌چیه‌که لێی نه‌ئه‌گه‌را. پاشان له‌په‌ر،
پیلّاوی داکنه‌د و بردی بۆ لای کابرای پینه‌چی و وتی:

— بیدووره‌وه! مالّت نه‌شیوێ به‌چاو چوار کونی تریشت تیگرد!
کابرای پینه‌چی، که لیّره‌پا به‌ناوی ستار ئەیناسین،

تای پیلّووه‌کمی هه‌لگرت، دوورییه‌وه و پاش تاویک له به‌رده‌م
گولّمحه‌مه‌د داینا و وتی:

— زستانه، خان، پیلّووی پیاو ئه‌بی گورجووگولّ بی. تۆ له کام
خیلّ یان تیره و هوژی؟

گولّمحه‌مه‌د، پارهی پینه‌چییه‌کمی دا، هه‌لسا و پارهی‌ه‌کیشی
له بهر پيشخانی چاخانه‌که دانا و له ده‌رگا‌که چوو‌ه ده‌روه‌ه.
ئه‌گه‌ر چاوی به کابرای پینه‌چی نه‌که‌وتایه‌ت، دیسانه‌وه‌ش تاقه‌تی
ئهو قه‌ره‌بالخیه‌ی چاخانه‌کمی نه‌بوو؛ به‌لام ئیستا‌که که ئه‌وی
بینیبوو، به‌هیچ شیوه‌یه‌ک ئیتر نه‌ی ئه‌توانی له‌وی دانیشی.

نیگای سمینه‌ری کابرای پینه‌چی نه‌شته‌ریکی تیا‌بوو. نیگای
خۆ تیّه‌لقور‌تینه‌ری کابرا گولّمحه‌مه‌دی ئازار ئه‌دا. هاته‌ ده‌روه‌ه
و له سه‌ر سه‌کو‌ی به‌رده‌رگا‌که، قه‌یتانی پیلّووه‌کانی به‌ست و له
کاروانسه‌را چوو‌ه ده‌روه‌ه و پپی نایه‌ ناو مه‌یدان. خاله‌ مه‌نده‌لوو
هیشتاش باره‌کمی نه‌فرۆشتبوو. تایه‌ک خه‌لووز هیشتاش پالی
درا‌بوو به‌ دیواره‌که‌وه. به‌ گولّمحه‌مه‌دی وت:

— وشتره‌کانم بۆ ئه‌به‌ی بۆ کاروانسه‌را، چۆکیان ئه‌به‌ستی
و پاشان بچی به‌ دوا‌ی کاره‌که‌ت‌دا؟ لای نیوه‌رپۆ، له‌ دا‌لانی
کاروانسه‌رای حاجی نووره‌للا، لای پیره‌خالۆ یه‌ک ئه‌بینین. ئه‌گه‌ر
چووم بۆ قه‌لا‌چیمه‌ن ئه‌وه‌ باشه؛ ئه‌گینا پیکه‌وه ئه‌چین به‌ره‌ه
ده‌راوی شو‌ر.

گولّمحه‌مه‌د وشتره‌کانی هه‌لساند و وتی:

— ئه‌ی ئه‌م فه‌رده‌ خه‌لووزه‌ چی؟

— به‌ کو‌لّ ئه‌بیهم. تۆ برۆ.

— بیرم که‌وته‌وه، ئه‌و کابرایه‌ی باره‌کمی منی کری، با‌بقولی

بوندار بوو، ئه‌ربابی کو‌ره‌که‌ت مووسا. ورده‌ مالکی قه‌لا‌چیمه‌نه.

ئه‌یوت یه‌ک دووبار قو‌وا‌خه‌ی هه‌یه. ئه‌لیی چی؟ بۆی ئه‌به‌ی یان نا؟

— پیت وایه‌ کریکه‌ی بدات؟

— خوا ئه‌یزانی. په‌نگه‌ بیدا و په‌نگیشه‌ بتخاته‌ ناو رووه‌وه

و نه دتاتی. چهنه پئی بکری جه نجه ره که نه جه پینی. کابرایه کی نینوک وشک.

— من لهو چروو کترم. بزانه نه گهر دهستی نه چی به گیرفانی دا با نیوه پو بی بو کاروانسه رای حاجی نووره لالا. لای پیره خالو.
— باشه، پئی نه لیم.

گولمه مه د وشتره کانی برد بو کاروانسه را و عه گالی لیدان. بهرنامه ی روون بوو. نهیتوانی تا نیوه پو بچی به دوی شت کپینی خویدا. چوو بو گوزهری لوکه که ران و گوریسیکی گشتی کپی. چوو بو بازاری ناسنگه ران و پیمه ره یه کی خو شدهستی هه لگرت و پاره که یدا. چوو بو دالانی کاروانسه ر، گوریس و پیمه ره ی خسته ناو شه لته که و گه رایه وه بو بازار. سه رمای زستان، پووتالیی پوژ و بی بازاری لیک نالابوون. ژیر تاقی بازار چول بوو. له کونه کانی تاقی بنمیچه که وه تیریژیکی قورقوشمین و بیواز نه هاته ژووره وه. له ناو دوو کانه کان دا له ملا و نه ولا چراتوپ هه لکرا بوو. دوو کانداره ورد و نه داره کان چرا لامپایان پیکردبوو و له سه ر ته خته ی پیشخانه که یان دایانابوو. گولمه مه د به لای گیوه فرو شه کان دا تیپه ری. له پیلاو که رانیس تیپه ری و چووه ناو گوزهری کلاو که ران؛ له ویش نه وه ستا و به بهر دوو کانه نه خشاوه کانی کووتالفروشه کان دا خوئی گه یانده بهر دوو کانه بچکوله کانی زیرینگه ره کان. له بهرده م پیشخانی وه نه دی دوو کانی کدا وه ستا و که وته سه یرکردنی لیره ی زیر و گواره و دهسته بهند و نه نگوستیله و ملوانکه و گهر دنبند و سینهریزی نالتوون، که به شیوه یه کی زور ناسک و جوان به لای یه که وه دانرابوون. لهو بهری پیشخانه که، کابرایه کی له ری و وردیله که چاویلکه یه کی ته لی له چاودا بوو و هه وریه کی شه که ری به دهور کلاوه که ی دا پیچابوو، نووشتابوو به سه ر میزه که ی دا و خه ریک بوو هه لقه یه کی نه ساوییه وه. کابرا له سه ر چاویلکه که یه وه سه رنجیکی خیرای گولمه مه دی دا و دریزه ی به کاره که ی دا.

وهستای زېړهنگهر، مشتتهرى خوځى باش نهناسى و نهيزانى
 كابرې دهشتهكى، لهو سائله دژواره و له توفى زستاندا، پارهيهكى
 وا شك نابات زېړى پى بکړې. خهريكى كارى خوځى بوو و بېرى
 نهكردهوه كابرې شار نهديوو يهكه مجارپه تى و نهپهوى همموو
 نهوهى بو يهكه مجار نهپيىنى، هه لئووشيت. لهم پېواره ئاوارانه،
 له شار زوره.

به لام گولمحه مه د، به پېچه وانهى بوچوون و داوه رى كابرې
 زېړينگهر، به تامه زررؤبپه وه هروا له لاي وه نه دپه كه وه وه ستابوو و
 له لاي خوځى، گواره كهى مارال، نهو گواره رى مارال پى به خشيبوو،
 له گهل نه وانهى له ناو جامخانه كه بوو. هه لئه سه نگانده.
 پانيه كهى، شيوازه كهى، رهنگه كهى، زريزه كانى، هيچيان له
 گواره كانى زېړينگهر نه نه چوو. نه وانهى له ناو جامخانه كه دا بوو،
 له گهل نهوهى مارال جياواز بوون. بريقمه و باقىكى ته ر و تازه و
 گه نجانهيان هه بوو. به لام گواره كهى مارال كه له گيرفانى باخه لى
 كه وا كهى گولمحه مه ددا، له ده سپرىكى هه ورپشمدا، وهك په روانه
 لى نووستبوو، رهنگ و بارىكى ترى هه بوو. درهوشانه وه په كهى
 مات، كوئه و په سه نى هه بوو. به گوئ ئاشنا بوو. له گهل ژنيك
 پراहतبوو. له گهل مارال، چه نده ها رؤزى كردبوو به شه و چه ندين
 شهوى رابردبوو. گهرماى بن گوپى مارال هيشتاش له گهل بوو.
 گولمحه مه د هه ستى پى نه كرد. به گهرماى كچى عه بدوس،
 نه توت زيندووه. زيندوو بوو. پارهيه كهى جهرگى بوو. هه ر بوپه ش
 بوو دوور كرده وهى زور دژوار بوو. نه م گواره په ئيتر ته نها شت
 نه بوو، ليړه نه بوو، پاره و مال نه بوو. پارچه په كهى ژيانى مارال بوو
 به نه مانه ت له ناو دلى گولمحه مه ددا به نه مانه ت دانرابوو.

گهرماى مارال، له سهر سينگى گولمحه مه د. گواره
 په لئه په كهى پيىستى له شى نه سووتاند. وه كوو ئاگر. گولمحه مه د
 ده ستى نايه سهر دلى و پاشان، په نجهى برد بو باخه لى و
 گواره كهى له ناو ده ستى راگر ت و ساتيک پاما. ماوه په كهى

پېچوو هه تا بېتهوه به خویدا و چاو بتروکینى. ویستی دهرى بهینى و پیشانی کابرای زېړینگهرى بدات؛ تا دهى گیرفانهکهى هیڼای، بهلام به پهله خستیهوه سهر جیگای خوۍ. وهک بلینى له شتیك ترسابى، پهنجهکانى لیک وهردا، تهکاندى و بهرىدا. ئەتوت دهستى بو مالى بیگانه بردووه. رهنكى پوخسارى گوږا و دهمارى ناوچهوانى بو ساتیک گرژ بوو. ئەبوا چى بکات؟ ئەگهر گوارهکانى به کابرای زېړینگهر بفرۆشتایهت، بو ههمیشه له خوۍ و له مارال دوورى خستبووه. ئەگهر نهیفرۆشتایهت، ئەبوا به دهست و کیسهى بهتالوهه بگهړپتهوه بو بیابان. پارهى بارهکهى دابوو به نان و پیمهړه و گوريس. مارال داواى نوشته و چاوهزارى لیكدربوو، بلقیسیش به زمانى بیزمانى ئەماژهى به تیږى بهتالى ئاردهکه کردبوو.

کابرای زېړینگهر سهرى ههئینا و وتى:
 — تپهړه کاکه، تپهړه! ئەئینى شارى فرهنگت گیر هیناوه؟
 گولمحهمد وتى:
 — ئەمهوۍ پیرسم ئەم گوارهیه، لای ئەو ئەنگوستیله
 پیاوانهوه، باى چهنده؟
 کابرای زېړینگهر، سهرى داخستهوه و وتى:
 — برۆ به دواى کارتدا کاکه گیان. برۆ به دواى کارتدا!
 شیوازی قسهکردنى کابرا، گولمحهمدى گهست. سهرهپرای
 ئەوهش نهیخسته خوۍ و پرسىارى کرد:
 — ئەگهر نایفرۆشى، بوچى هیناوته بو بازار؟
 — تو بهرپرسى کارى خهکیت؟! بو فرۆشتنه، بهلام به
 کهلکى تو نایهت.
 — له کوپوه زانیت؟
 — له سهر و بهچکتهوه، له بهژن و بهرۆکتهوه، لهو کلاو و
 سمیلتهوه. برۆ لیم گهړى کارهکهم بکهم، برۆ براگیان!
 گولمحهمد ددانى له چیرهوه هینا و وتى:

— ئەگەر جزدانى بن باخەلّم چەپكەيەك پارەى تيابىّ چى؟
كابراى ئالتوون چى لىيى مۆرەو بوو وتى:
— ئەگەر تيايەتى چوار دانەى بدە و بەرەكك، بووزووويەك
بكرە و بیدە بە شانتدا! برۆ كاكە گيان، برۆ رەحمەت لە باوكت
بى!

دەرويشيىك هات. قرخن، بە هوو كيىشان، كەشكۆلئىكى بە
دەستەوہ:

— خيىرت بيىتە رپى حاجى ئاغە. هەق بەرەكەت بات. شەوى
هەينىيە.

دەرويش پارەيەكى وەرگرت و تىپەرى. گولمەمەد هەر
لەوى بوو. زيپىنگەر سەرى داخست و چوووہ سەركارەكەى.
گولمەمەد ويىستى بروات بەلام هەستى كرد وەلامى كابراى
نەداوہتەوہ. نەى ئەويىست قسەى كابرا لە خووى بار كات. لىيى
چووہ پيشەوہو وتى:

— كالايەكم بو فروش هينابوو، بەلام ئيتەر بە تووى نافرۆشم.
ئەگەر وەكوو پياو گفتوگۆت لەگەل بكردايەتم، مسۆگەر
پارووويەكى باشت لە منەوہ پيگەيشتبوو. بەلام ئيتەر بە تووى
نافرۆشم. دەست بخە سەر دلت پياوى ناجىسن!

بەر لەوہى وەلامىك وەربريىتەوہ، گولمەمەد لە دووكانەكە
دووور كەوتەوہ، بازارى جىهيىشت، بە بى ئەوہى سەيرى كالايەكيش
بكات. لە پليكانەكان سەركەوت و لە بەردەمى ئىمامزادە يەحيا،
لە بازار چووہ دەرەوہ و بەرەو مالى ئالاجاتى رويىشت. بابقولى
بوندار ئەبوا كاريىكى بو بكات. نابى گوارەكان بھوتوينى. ئەيتوانى
بە بارمتە داينى و پارەيەك، ئەوہندەى كارەكەى پى رپك بکەوى،
بەقەرز وەربريى و لە پاش نەورۆز گوارەكان وەربريىتەوہ.

ئەرباب ئالاجاقى، خووى گۆرپىوو و ئەتوت بو كاريىك ئەيەوى لە
مال دەرکەوى. كلأوى گەرگەرپى فەرەنگى لە سەر نابوو، بەرەكى
كۆلكەى بۆرى لە بەر كەردبوو و لە پيش بابقولى بوندارەوہ بە

پلیکانه‌کان دا ئەهاته خوارئ. گۆلمحه‌مه‌د به بینینی ئالاجاقی، لای دەرگا‌که، له نزیکه‌ی نوکهره‌که‌وه وه‌ستا. ئالاجاقی پێش ئەوه‌ی بگاته ئاستی گۆلمحه‌مه‌د، لێی پرسى:

— ئا کورده! زێوان بوو‌یت‌ه‌وه؟ چاکت کرد. بۆت دهرکه‌وت شوانی مه‌رکه‌کان به قازانجته، ها؟

به پێچه‌وانه‌ی پێشبینی گۆلمحه‌مه‌د، باره‌که‌ی وای لیهاتبوو ئەوه‌ی که ئەبوايه له رێگه‌ی بابقولی بونداره‌وه ده‌ری بپڕئ، ئەبوايه راسته‌وخۆ به ئالاجاقی بلئ:

— بۆ کارێکی تر هاتوو‌مه‌ته خزمه‌ت، ئا‌غه.

— کاری تر کامه‌یه؟

— قوربان، جووتیک گواره‌م هینابوو بیفرۆشم، به‌لام دلم نه‌هات. وتم بيمه لای به‌رپزتان، به ئەمانه‌ت دای بنیم و پاریه‌ک وه‌ربگرم. پاش نه‌ورۆز پاره‌که بێنمه‌وه و گواره‌کان وه‌ربگرمه‌وه.

ئالاجاقی که چاوه‌پوانی ئەو قسه‌ و گوته‌یه نه‌بوو، له پاش ساتیک رامان، وتی:

— چ خه‌یا‌لت کردووه؟ مه‌گه‌ر کاری من سوو و سه‌لم خوارده‌؟

— نه قوربان نا. له سه‌ر بناغه‌ی ئەوه‌ی که متمانم به به‌رپزتان هه‌یه.

— بیه بۆ لای سه‌رپایک، زێرپینگه‌ریک!

— بردهم قوربان، به‌لام دلم نه‌هات! نامه‌وئ بفه‌وتین. له ناو زێرپینگه‌ر و سه‌رپایش‌دا ئاشنای وام نییه به بارمه‌ لیم وه‌ربگرن. ئەوان ئەیانه‌وئ به نرخى خۆیان لیم بکرن. جا ئەگه‌ر به‌رپزتان گه‌وره‌ی بکه‌ن و گواره‌کان به ئەمانه‌ت له لای خۆتان دانین، خیرتان ئەگا.

— چه‌نده‌ت پێویسته‌؟

— هه‌رچه‌ند به‌رپزت بینرخینی.

شۆفیره‌که‌ی ئالاجاقی هاته ژووره‌وه و به ده‌م کړنۆشه‌وه

وتی جه نابی پارێزهر چاوه‌روانیه‌تی. ئالاجاتی پێی نایه دالانه‌که، گۆلمحه‌مه‌دیش به‌ دوای دا‌رۆ‌پ‌ش‌ت. که‌ چوونه‌ ناو کۆ‌لان‌ه‌که‌ گۆلمحه‌مه‌د ده‌سه‌ر‌ه‌که‌ی کرده‌وه‌ و گواره‌که‌ی پ‌ی‌ش‌انی ئا‌غه‌ دا و وتی:

— ئه‌مانه‌یه‌ قوربان، زێ‌ری کۆ‌نه‌، هی ع‌ی‌ش‌ق‌اب‌اده‌. خا‌لۆ عه‌به‌دۆ‌سه‌م له‌ بازا‌ری مه‌شه‌هد له‌ کاروان‌سه‌لا‌ری کاروان‌یک‌ی ع‌ی‌ش‌ق‌اب‌ادی ک‌ر‌پ‌ی‌وه‌. لای جه‌نابت به‌م‌ی‌ن‌ی‌ته‌وه‌، پاش سه‌ری سا‌ل دی‌م و وه‌ری ئه‌گر‌مه‌وه‌. چوار مس‌قا‌ل زیات‌ره‌. هه‌رچه‌ند خۆ‌تان ب‌ی‌قرسه‌ین ب‌مه‌نه‌ی با زه‌حه‌مت که‌م ب‌که‌مه‌وه‌. به‌س د‌ل‌ن‌یا ب‌م ت‌یا ناچ‌ی بۆ من به‌سه‌. دۆ‌عا گۆ‌ی به‌ر‌ی‌زان‌م.

ئالاجاقی، گواره‌کانی له‌ گۆلمحه‌مه‌د وه‌رگرت، له‌ چاوی نزیک‌ی کرده‌وه‌ و جوان سه‌یری کرد. پ‌ی‌ش ئه‌وه‌ی ب‌گاته‌ لای جو‌گه‌که‌، شو‌ف‌ی‌ره‌که‌ هه‌لا‌ت و ده‌رگای ترو‌م‌ب‌ی‌له‌که‌ی بۆ کرده‌وه‌ و چاوه‌ر‌پ‌ی کرد. ئه‌رباب، لای ده‌رگاکه‌ تو‌ز‌ی وه‌ستا، گواره‌کانی پ‌ی‌چایه‌وه‌ و خسته‌یه‌ گ‌ی‌رفانی باخه‌لی به‌ره‌که‌که‌ی و له‌بری چوار پارچه‌ گه‌لا‌ پارهی‌دا به‌ گۆلمحه‌مه‌دی وت:

— ماوه‌مان تا به‌هاره‌. به‌هار ت‌ی‌په‌ر‌ی پاک‌مان له‌ پاک‌. پ‌ی‌م وت‌ب‌ی‌تی! بوندار برۆ له‌ ده‌رگای دوواوه‌ سوار به‌!

ب‌بقولی بوندار به‌پ‌ش‌ت ترو‌م‌ب‌ی‌له‌که‌دا سوو‌ر‌ایه‌وه‌ و ئالاجاقی له‌شه‌ قورسه‌که‌ی خۆی هاو‌ی‌شته‌ سه‌ر کورسه‌که‌ی پ‌ی‌شه‌وه‌. شو‌ف‌ی‌ر ده‌رگاکه‌ی داخست و خۆشی رۆ‌پ‌ش‌ت ترو‌م‌ب‌ی‌له‌که‌ بخاته‌ پ‌ی‌.

گۆلمحه‌مه‌د هه‌روا گ‌ی‌ژ و و‌ر له‌ شو‌ی‌نی خۆی وه‌ستا‌بوو و نه‌ی ئه‌زانی چی ب‌کات! به‌لام پ‌ی‌ش ئه‌وه‌ی ترو‌م‌ب‌ی‌له‌که‌ ب‌که‌و‌ی‌ته‌ پ‌ی‌ به‌ ب‌بقولی بوندار‌ی وت:

— مه‌نده‌لوو وتی نیوه‌رۆ له‌ کاروان‌سه‌رای حاجی نووره‌ل‌لا ئه‌ب‌ی. له‌ لای پ‌ی‌ره‌خا‌لۆ. ئه‌گه‌ر ئه‌ته‌و‌ی قو‌زاخه‌کان بار ب‌که‌ی، وه‌ره‌ بۆ ئه‌و‌ی.

— زۆر چاكه! دېم. دېم.

ترۆمبېل دووركهوتوه و گولمحه مەد بە جېما. بەلام كاتى
وهستان نەبوو. ئەبوا بچى بە دواى كارەكانىدا. كهوته رى. لاي
تەرازووى ئارد فرۆشەكە وهستا حەوت مەن ئاردى جوى كرى.
هەرزانتەر بوو لە ئاردى گەنم. فەردەى ئاردهكەى دا بە شانىدا و
بردى بۆ كاروانسەرا. فەردەى ئاردهكەى خستە گىرفانى شەلتەكە
و قەيتانەكانى گرىدا و جارىكى تر خستىهوه سووچى هۆدەكە و
دەركهوتەوه.

قورتيكى بۆ نيوەرۆ مابوو و هەوا هەروا سارد و خاموش
بوو. گولمحه مەد جارىكىتر چوووه بۆ چاخانەكە و لە سەر
قەرەوئەكە دانىشت تا چايەك بخوا و گەرووى تەر بكات.
پىنەچى، هەروا لە شوينى خوى دانىشتبوو. گولمحه مەد هەولتى
ئەدا چا و لە نىگاي بدزىتەوه و گوپى نەداتى، بەلام ئەمە زياتر
هۆگرى ئەكرد. واى لى ئەكرد هۆشى زياتر لە لاي ستارى پىنەچى
بى. بۆيه خوى پى رانەگىرا، چاكەى خواردهوه، هەلسا و چوووه
دەرەوه. سەيرىكى وشترە مۆلدراوهكانى كرد و لە دەرگاي خوارەوه
چوووه دەرەوه و باى دايەوه بۆ ناو كوۆلانەكە. بە بەردەرگاي راستەى
شيرىنىكەراندا تىپەرى و چوووه كوۆلانى مزگەوت. بە هەورازى
بەردچن و خاوينى كوۆلانەكەدا سەركەوت، لە دەرگا بچوووكەكەى
لاى خوارەوه چوووه ناو حەوشەى بەرىن و ئاوهلەى مزگەوتى گەورە.
لە حەوشە چۆلەكە بە ئارامى تىپەرى و لە دەرگاي
سەرەكەيهوه خوى گەيانە سەر شەقامەكە. لەو بەر شەقامەكە،
تۆزى بە لاي راستدا، كاروانسەراى حاجى نوورەللا بوو. دىوار بە
دىوارى نەزمىه. كاتىكە گولمحه مەد گەيشتە ژوورەكەى پىرەخالۆ
و دانىشت، پىرەكان قسەيان خۆش كردهوو. پىرەخالۆ چايەكى بۆ
گولمحه مەد تىكرد و هەوالى كەلمىشى لىپرسى.

خالە مەندەلوو، درىژەى بە قسەكەى دا و وتى:

— تا تۆ پات چى بى. من هەر ئەوه ئەلیم كە وتم. ئەبى برۆم

٦٧٠
كەلىسەدەر
بەرگت ١٩٩٥

و جیگه و پښکه که بیبیم. پاشانیش سه بارهت به سه روسامان
گرتن و ژن هینان قسه می له گهل بکه م و وه لامی لی وه برگرم.
کچی "ئاتهش" خو له دهست ده رنچی، وانیهه؟
— یئه للا، یئه للا.

بابقولی بوندار بوو بالا به رزه که می له پلیکانه کان سه ر نه خست.
پیره خالو شوینی بو بابقولی بوندار کرده وه. خاله مهنده لوو سه ری
راوه شانند، سلأوی کرد و پیاله چاکه می خو می خزانده به رده می
بابقولی بوندار. بوندار له سه ر عه رزه که دانیشتبوو، پرووی کرده
گولمه مه د و وتی:

— ئاغه که مان خو مه غبوونی نه کردی؟

— نا، خوا ته مهنی دریز بکات. پیاوکی دهست کراوه یه.
بابقولی له سه ر قالچه که جی خوش کرد، له پیره خالو
پرسی و پاشان پرووی کرده خاله مهنده لوو وتی:
— که وایی تو ئه بی باوکی وهستا کاره که می مائی ئیمه بی!
وايه؟

خاله مهنده لوو وتی:

— ئا به لی، موسا خولامی ئیوه یه.

بابقولی پرسى:

— ئه ته وئ بی هه والیکی لی بزانی، ئه ری؟

خاله مهنده لوو وتی:

— ئه گهر پیک بکه وئ، خراب نییه.

— چه ند و شترت هه یه؟

— شتیکی وا نییه، بهس دوو دانه.

— زور چاکه، به پیکه وت کاره کان ری ئه که وئ. منیش ته نها

چوار فهرده قوزاخه م هه یه. خراب نییه. که و ابو کاتی خو می بار
ئه که یین و ئه که وینه ری. با توش ئاوی قه لچیمه ن بچیژی. خو زور
به په له نیت! کاری منیش له شار خه ریکه ته و او ئه بی.

گولمه مه د و وتی:

— خیر بی! چەند زوو پیک هاتن؟! —
بابقولی بوندار بە مایەیهکی شاراوہی شانازی بەخۆکردنەوہ
وتی:

— خوا سایە ی ئەر باب ئالاجاقیمان لە سەر کەم نەکات. ھەموو
لە ناو دەستەکاندا وەکوو مۆم وان. تا گەشتینە نووسینگە ی
پاریژگار، بریارە کە ئامادە کرابوو و دایان بە دەستەوہ.
گۆلمحەمەد وتی:

— بریاری کوێخایەتیت خۆ وەرگرتبوو!
بابقولی بوندار کاغەزێکی قەدکراوی لە گیرفانی جلیستەکە ی
دەرھینا و پیشانی دان:

— ئەوہ ی کە ھەمبوو بە ناو بوو، دەستنووسی خودی ئالاجاقی
بوو. بەلام ئەمەیان بە فەرمیە. مۆری خودی پاریژگاریشی پێوہیە.
— پیرۆزە.

— پیرۆز بی بوندار.
گۆلمحەمەد وتی:

— ماشەللا پۆژ بە پۆژ خەریکە زیاتر جیپت پتەو ئەکە ی
بوندار! چاکە، پۆژگار ھەمیشە بە کامت بی. ئیستە ئەوہ تۆ و
ئەوہش خالە مەندەلوو. دوو وشتر ئەو ھەییەتی و دوو باریش تۆ.
ئەو ئەییەوئ چاوی بە کورپەکە ی بکەوئ، تۆش کورپەکە ی ئەوت
لە لایە. من ئیتر ئەبی پۆم بە دوا ی کاری خۆمدا. دە ی خالە
مەندەلوو، لە گەرانیوہدا وشترەکان ئەکەین بە کاروان!
— ئییشەللا. ئییشەللا. ئەگەر پۆژم بە بەرەوہ مابی دیم بۆ
پەوہند.

گۆلمحەمەد ھەلسا. بابقولی بوندار وتی:

— پەنگە منیش شەیدا و وشترەکان بخەمە تەک خالە
مەندەلوو و بینیرم بۆ لات.

گۆلمحەمەد وتی:

— خۆت ئەزانی بوندار.

— بۆ داواکاری نەوہی پووریشت ئاگادارتان ئەکەمەوہ.

— ئەویش بە سەر چاۋ. خزمەتکارین.

— سلاّمەت بی.

— کەوابوو خواتان لەگەڵ. خواحافیز خالۆ.

پیرەخالۆ وتی:

— خوات لەگەڵ گۆلمحەمەد خان. لە بیرم چوو لیت پیرسەم،

سەری خالۆ عەبدۆستدا یان نا؟

— سەری ئەدەم. سەری ئەدەم. خواحافیز. خواتان لەگەڵ.

— بەخیر هاتی خالۆگیان؛ خاترجەم.

گۆلمحەمەد لە دەرگای کاروانسەراوہ بەرەو نەزمیہ بای

دایەوہ. تاویک وەستا و بە بی پرس و جو گەرایەوہ. چی بە خالۆ

عەبدۆس بلیت؟ رووی کردە کاروانسەرای شازدە، عەگالی دەستی

وشتەرەکی کردەوہ، شەلتەہی دا بە سەری دا، پارەہی دا لاندەرەکی دا

و ہاتە دەرەوہ. ستاری پینەچی، لای دەرگای کاروانسەراکە، لە

سەر چوارپێچکەکی دانیشتبوو. گۆلمحەمەد سەیری کرد.

ستاری پینەچی پئی وت:

— ئوغر بی خیر، خان!

گۆلمحەمەد بەرەو سەبریز بوویەوہ. لە پێگە دەسکە

پیمەرەکی خۆشدەستی کپی، هەلوا و نانی گەرمی کپی و

لە دەروازەکە چووہ دەرەوہ. دیوارە کۆنەکی بەجی هیشت و بە

قەراخ گەندی بابی، بایدایەوہ بۆ دەشتی شۆر. لە شار، ئەوہی

دەستی کەوتبوو، پیمەرە و گوریسیک، نان و هەلوا و فەردەییەک

ئاردی جو بوو. ئەوہی لە بیریشی مابوو، پەنگیکی خۆلەمیشی و

پوخساری خۆلەمیشی لە ناو پوخسارەکان دا، ئەوہی بەرجەستەتر

بوو، ئەرباب ئالاجاقی بوو و کابرای زپینگەر و ستاری پینەچی.

ئەمەہی دوایی، کابرای پینەچی، ہەرچەندە پەیوہندی بە کار و بە

خودی گۆلمحەمەدیشەوہ نەبوو بەلام لە رادەہی خوئی زیاتر لە

بیری دا جی کردبوویەوہ. نیگاکانی لە سەرنجی یەکەم دا، دپ و

سمینەر بوو. به لّام ئیستا که بیرى لى ئەکرده وه ههستی ئەکرد،
شنىكى ئاشنايان تيابووه، رهنگه پینشتریش له شوینیک دبیئی؟
لی گهری و تیپه ره!

سفره ی بهرین و سویری دهشتی شۆر.

گولمه مه د سواری وشتره که ی بوو و سهیری بهرده می
خوی ئەکرد. کهویری پروت و ئاسمانی قورقوشمین هاتبوونه وه
یهک و سهریان نابوو به سهری یه که وه. شیداری دهشتی شۆر
و ناوچای تالی ئاسمان، تاوبه تاو زیاتر تیک ئەچرزان. ئەتوت
ئاسمان خهریکه دپته خواره وه و عهرز بهرز ئەبیته وه. ده ئاوسا و
بهرز ئەبوویه وه بو ئەوه ی بین به یهک؛ له گه ل ئاسمان دا بی به
یهک. تیکه ل. دوو بالنده ی مهزن، به بالی ماندوو و قورسه وه،
باوه شیان بو یهک کردبووه و خه والوو یه کدیان له ئامیز ئەگرت.
دوو بالنده ی خولمه میشی، دوو بهر بهرین، دوو نادیار. ئەو دوانه که
به یهک ئەگهن، شه و دادی. شه و، یه گرتنه وه ی ئەو دووانه یه.
تاویکی تر!

گه یشتن. سینه یان له سینه ی یه کدی خشاندا، تیکه ل بوون
و شه و له دایک بوو. ریگه لی ل و به ره گه ی روانینی گولمه مه د
هاته یهک، تهنگ بوو. ئەم تهنگ بوونه وه پیش شه ودا هات،
ته نهایی زیاتر به ره هه ست ئەکرد. ئەستیره باران ئەگه ر بوایه ت،
گولمه مه د باشتر ئەیتوانی سو مای چاوی له قولایی بیابان دا
بفرینیت. به لّام ئیستا که بنمیچی ئاسمان، هه وه ره کان دابه زیبوون
و تراویله کی کهویر هه لگه رابوو، گولمه مه د، له بهرده می دا، دوو
هه نگاو زیاتر له و به ره وه ی به رازه ی وشتره که ی نه ئەبینی. به لّام،
غه م نه بوو، بادی ریناس بوو. شه و ئەگه ر ببوایه به شه وه زه نگیش،
بادی رپی خوی به یارمه تی به ری پپی له سه ر خاک ئەناسیه وه.
گولمه مه د ماندووی بیخه وی شه وی پیشوو، توانی سه ربخاته
سه ر که له گی داره به نه که، سه رپوشیک بدات به سه ر خوی دا و
لی بخه وی. داره بن، لانک بوو. به لّام، ئارامی به بی ئەوه ی بزانی

٦٧٤
که لیسدهر
به رگت ١٤٥٩

بۆ، لئی تۆرابوو. ئارام، بۆ نەبوو؟ خۆشی نەى ئەزانى. دلەپراوکەى
 ھەبوو. بەلام نەک لە بەر ئەوەى تەنھایە. ھەروەھا بە ھۆى
 چۆلى ترسینەرى بیابانیشەو. پەریشان بوو لە ناووە، لە ناخەو.
 بۆچى ئەیویست و بۆچى نەى ئەیویست بۆ سەردانى عەبدۆس و
 -پەنگە دلاوەریش- بچى؟ ئەیویست و نەشى ئەویست. ئەگەر
 بچوایەت، چى بوتایەت؟ ئایە عەبدۆس لە ھەمووشت زیاتر لە
 مارالى نەئەپرسی؟ لە نیگای گولمەمەدا، ئەو دووانە ئایە
 پزىسکەى شاراوەى شەرمیان نەئەبینى؟ لە ژىر نیگای دلاوەر و
 عەبدۆسدا، چۆن تاوى بەینایەت، گولمەمەد؟ پى بوتایەتن
 مارالى لىدزىون؟ یان وای دەرېخستایەت کە مارال ئەوى بە
 کەمەند گرتوو؟! راستەکەى، چى ھەبوو بىلى؟ ئەیتوانى چىیان
 پى بلى؟ ئەگەر بیوتایەت -کە مسۆگەر گولمەمەد ئەیوت-
 دلاوەر چى بە سەر ئەھات؟

گولمەمەد، ھەستى ئەکرد، ھىچ نازانى. ھىچ. گىژ و
 حۆل. شپرزەبى زیاتر. نەک بە مەبەستى خەوتن، بەلکۆو
 بەھیواى پەماندى خەيالى ملۆزم، گولمەمەد سەرى نایە سەر
 کەلەگى دارەبەنى وشترەکە. بەلکۆو تەم و مژى داباریوى خەيال
 بنیشیتەو، تەر بى. بلا ون بى. دوورکەوتنەو لە ھەموو پارە
 خەيالىكى تالانگەر. بىرى کلۆکەر. خەيالى رژد، گومانى پیاو کوژ.
 ئەو خەيالانەى پیاو لاواز ئەکات.

قەراخى چەمى شۆر. گولمەمەد بەس ئەیتوانى پۆیشتنى
 ئاوى شۆر لە بەستینە نارېکەکەىدا، ببىنى. پۆیینى بەردەوامى
 ئاو. ترسى نەبوو. ئاو بوار بوو و تا بن چۆكى وشترەکە. وشتر
 دای لە ئاوەکە و سوارەکەى خۆى لە خامۆشى غەم ئەنگىزى
 چەمەکەو تىپەپاند و لەو بەرى چەمەکە پى نایە سەر
 وشکانى و پى بەردەوام کرد. پى تالآوا. تا تالآوا، ئەو شوپنەى
 براکەى بەگمەمەد کرىکار بوو، زۆرى نەمابوو. ھەماراوى خىراو.
 کەوابوو چەند تىرھاویژ پىگەى دەق، پى چەماو، مالەکانى

قهراخ پښکه، قهبرستان و پاشان مهیدانگه‌ی بهر ههمار و گهوری خان. وشتره‌کان خه‌وتبوون و چهند داره‌بهند سهریان نابوو به سهری یه‌که‌وه، ئاگریک‌ی کهم و کز، پیاویک لای ئاگره‌که، له بن که‌په‌نیک‌یک‌دا له‌گه‌ل شه‌و ببوو به یه‌ک.

گولمحه‌مه‌د له وشتره‌که‌ی خزایه خواره‌وه، ده‌سکه‌وساره‌که‌ی راکیشا. به ههورازه‌که‌دا سهرکه‌وت و بهر له‌وه‌ی بگاته لای ئاگره‌که، هاواری کرد:

— ئه‌هوئی... نه‌کا بو خوت به‌گمحه‌مه‌د بیت! —

کابرای دانیشتوو، سهری له بن که‌په‌نکه‌که هی‌نا دهری و به ده‌نگیک‌ی گر وتی:

— کام به‌گمحه‌مه‌د؟ ئه‌گهر بو ئه‌و لاه کورده ئه‌گه‌رپی، برۆ بو ناو ههماره‌که. له‌وی، وا له‌وییه.

لای دیواری گه‌وره‌که، گولمحه‌مه‌د پاشوه‌نی دا له ئه‌ژنوی بادی و له دهرگای گه‌وره‌ی گه‌وره‌که چوو زووره‌وه. گهور پر بوو له وشتری خه‌وتوو و وه‌ستاو. جی‌جی سفره‌ی کا و په‌موو راخرا‌بوو و جی‌جی وشتریک عه‌گالی لیدرا‌بوو. گولمحه‌مه‌د تاوی وه‌ستا و گوپی رادی‌پرا. له بنه‌وه، لای ههماره‌که‌وه، غه‌ماو‌زی چگووری براکه‌ی بیست. وریای وشتریک که پیی و ابوو - په‌نگه - مه‌ست بی، دار ده‌سته‌که‌ی توند راگرت و به‌بن دیواره‌که‌دا چوو بو لای ههماره‌که. له‌وی، له درزه‌کانی دهرگایه‌کی کونه‌وه، ریشالی کزی تیشک، چاوه‌برکیی بوو. لای ئاخوری ئه‌سپه‌که گولمحه‌مه‌د هه‌لوه‌سته‌یه‌کی کرد. ئه‌یویست نه‌وای سازی براکه‌ی باش و به‌دل بچیژی. پاشان ده‌ستی نا له دهرگاکه‌وه. دهرگا به جیره‌یه‌کی وشک کرایه‌وه. گولمحه‌مه‌د له ناو چوارچیوه‌ی دهرگاکه‌دا، وه‌ستا.

ههماره‌که، دریز و تاریک بوو. تنها چراپلیته‌یه‌ک، سووچیکی روون کردبووه. له ناو ههماره‌که‌ش، وشتریک خهریک بوو کوچه‌که‌که‌ی بوئ ئه‌کرد. له بن رووناکی چراپلیته‌که، له ناو ههماره‌که، به‌گمحه‌مه‌د شوینیکی بو خوی دروست کردبوو

و پالی لی دابوویهوه. چگورهکمی له سهر چۆکی راگرتوو و پهنجمی پیا ئههینا و وهها له نهوای دهنگی خویدا ون ببوو، که سهرتا گولمحهمدی نهبینی. له پر ههستی به بوونی کرد. پهنجمکانی له جوولّه کهوتن. چگورهکمی لای دهستیوهه دانا و به بی ئهفان بازی دا خوارهوه:

— ها؟!... ئهوه تۆی؟

— هاتم چاوم پیّت بکهوئ، چۆنه ههتا ئیسته نهخهوتوویت؟
— وهره، وهره دانیشه! با بتبینم! ئهلیی چهندن ساله...

دانیشه!

گولمحهمد له لیواری ئاخورهکه دانیشته و دهستی نایه سهر دار دهستهکمی:

— بۆ منیش ئهلیی سالههایه! تا پیکهوهین نرخى یهکدی نازانین. تۆ ئهپهڕیم، وتم ههوالیکی تۆش بپرسم. دهی چی ئهکمی؟

بهگمهحمد، هیزمی بن کتربیهکمی داگیراند و وتی:
— ئهوهنییه! بووم به کاروانچی. نهک کاروانچی، وهشترهوان. خواردن به وشترهکان ئهدهم، ئهچم بۆ دارکردن، جارجاریش ئهچم بۆ شار. تۆ چی ئهکمی؟

گولمحهمد پرسیارهکمی خسته پییش وهلامهوه و وتی:
— ئهربابهکته چۆن پیاویکه؟

بهگمهحمد رووی له دووکهلی ئاگرهکه وهرگیړا و وتی:
— خراب نییه. ئهلین پیاویکی بهروومهت و به خشندهیه. دهست و دلّ کراوه خوئا ئهکات. تا ئیسته توورهبوون و قهلسیم لی نهدیوه. ههلبهت شهق و زلهی زوره. بهلام تا ئیسته هیچی به من نهوتوووه. یان تیبینی غهریب بوونم ئهکا، یانیش له کار و کردارم پازویه. یانیش...

— خهریکه دهستهمۆت ئهکات؟

بهگمهحمد پیکهنی:

— ره‌نگیشه. به‌لام هه‌رچی چۆن بى تا ئیسته سابوونه‌كه‌ی
له‌شى من نه‌كه‌وتوو. جا پاشتر چی رووئهدات نازانم. ده‌ی تو
بلى! به‌مشنه‌وه له‌ كوئوه‌ دى؟ له‌ شاره‌وه؟

— ئا. منیش كه‌وتووومه‌ته دارکردن. خه‌رىكم ئه‌چمه‌وه بو
په‌وه‌ند. ده‌ی بو زستان خو جیگه‌ت گه‌رمه؟

— ئه‌وه نیه! ئه‌گه‌ر گه‌نه و قالونچه لیم بگه‌رین، جیگه‌م
گه‌رمه. خراپ نیه. چهند دانه شاله‌ كوئهی وشتریش هه‌یه
شه‌وانه ئه‌یده‌م به‌ خو‌م‌دا. ئه‌م دیوارانه زور كوئهن. ده‌عبایان
زوره. شه‌وانه جوان خو‌م‌دائه‌پوشم، كه‌چی هیشتاش به‌یانی كه
هه‌ئه‌سه‌م ئه‌بینم له‌ چهن‌دلاوه پيستی له‌شيان چزیوم. شه‌وانی
ناورپیش ئیتر له‌ جیى خو‌ی.

— خواردن و خوراك چی؟

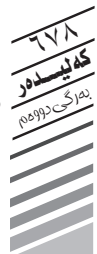
— له‌سه‌ر ئه‌ربابه. خراپ نیه. وشك و ته‌ر، شتیك ئه‌ده‌ن.
جار هه‌یه چه‌وره و جاریش نیه. ئه‌و موسلیمه‌ كابراهه‌كى تووره‌یه
به‌لام به‌دخواز نیه. وتم خو، ئه‌م ئه‌ربابه كابراهه‌كى ده‌ست
والایه. میوان و شتی زوره. هه‌ندى جار پاشه‌رۆكى خو‌رشت و
گۆشتاوه‌كه‌یان به‌ ئیمه‌ش ئه‌گات. چی بکه‌ین ئیتر؟ جارى وه‌كوو
سه‌گیكىن ده‌فه‌ی شانی بزنامه‌ن ئه‌خه‌نه به‌ر!

— زیان ئه‌مه‌یه ئیتر. پیاو به‌رزى و نزمى هه‌یه. باوكم
هه‌میشه ئه‌لى: «په‌ز شه‌ش مانگ له‌ره و شه‌ش مانگ قه‌له‌و.»
ئیمه‌ش ئه‌وا له‌ شه‌ش مانگه‌ی له‌ریه‌كه‌ داین.

به‌گمه‌مه‌د پیا‌له و كتریه‌كه‌ی هینایه پيشه‌وه و وتی:
— تا شه‌ش مانگی قه‌له‌ویه‌كه‌ی كه‌ی بگات! شیوت كردوو؟
— ئه‌ی... پاروویه‌ك.

به‌گمه‌مه‌د قاپه‌كه‌ی هینا و به‌ره و وشتره تازه زاوه‌كه‌ چوو،
ده‌ سیریك شیرى دۆشى و هینای، له‌ به‌رده‌مى گولمه‌مه‌د داینا
و وتی:

— سفه‌رى نانه‌كه‌، ئا له‌وى له‌ بن سه‌رم دایه. ده‌ست

پاکیشه و داگره. پیمان ئەکهوێته هەر شوپنیک، گوانیکی پر له شیریشمان بو پەوانه ئەکرێ. سەرچاوهی رۆزی ئیمه دهشتهکی سینهی نازهلە. وشترهکه ناکات زاوه. نانی تیگوشه. من تیرم خواردوه.

گولمه مههه، قاپی شیرهکهی پرکرد له نانه رهقه، لیکی وهردا، برسی و بهپهله تیکه له دوای تیکه ههلیدا و؛ لهچاو پیک نانیکدا بنی قاپهکهی به قامک لستهوه و تهپایی ناوچهوانی به سهر قوولی سهرپیهوه، زمانی به بن ددانهکانی دا گپرا و وتی:

— به راستی بهلهزهت بوو کوپه! دووسالیک ئەبوو شیرى وشترم نهخواردبوو. جا چاییهکیشم بو تیکه با رپخولهی پئبشوموه و بهرهو ژووور بکهومه ری. راستی، بادیم له دهرهوهی گهوهرهکه جی هیشتووه، خو قهیناکا؟!

— عهگالت لیداوه؟

— ئەی چۆن! به بی عهگال...

— بهرهو لای سهرقهبران، وشترهکانی ئەنووج موئیان

خواردبوو؟

— کابرایهک لهوئ لای ناگرهکه خوئ کر کردبوو.

— خوئتی، ئەنووج ئەوهیه. قهیناکا.

بهگمه مههه، پیالهی چاکهی له بهردهمی براکهی دانا و

داننا، دهنگی ئەنووج وهک با ووژاندی:

— هوئ کاکه... هوئ مامه... وهره بهر به وشترهکهت بگره!

ئهتهوئ کار بهدی بهدهستی خوشت و منیشهوه؟! ههلئ براکهمی!

گولمه مههه، پری دایه دارهکهی و دهپهپیه دهرهوه،

بهگمه مههه دیش به دوای دا.

٦٧٩ ئەنووج له ناو دهرگای گهوهرهکه دا وهستا بوو قیزه و قاژی بوو. دوو

که لیدەر

به رگی به که ١٥

گولمه مههه چووه پیشهوه و به دار بهر بووه ملی وشترهکان.

له پر هاتهوه بیرى بادی چۆکی بهسراوه. کیردی دهرکیشنا و به

تیژی نیگایهک، عهگالّهکهی بری و دهستی و شترهکهی نازاد کرد. بادی زیاتر ههژا و له نیره مهستهکه ئالّا. ئەنووج خۆی گهیاند. بهگمحهمهدهیش دارپکی له کورتانی و شتریک دهرکیشا و چوو بهدهمیانهوه. سێ پیاو، دهوری و شترهکانیان دابوو. گولمهحمهده به بادی دا ههنگهرا و چوو سهه پشتی. داردهستهکهی خسته ناو ملی و شترهکان هیز و قوورسای خۆی دا به سهه داردهستهکهدا. ملی دوو و شترهکه لیك جیابوووه. ئەنووج نیرهکهی پال پپوه ناو و گولمهحمهدهیش و شترهکهی بهرهو رپگهکه برد. لهم کاتهدا دهرگای مائی خان کرایهوه و کابرایهکی بهخۆ، به کهولپۆسیکی ههراو و درپژهوه هاته دهرهوه و به دهنگیک که له قرچهی شکانی دارپکی وشک ئەچوو. پرسى:

— چی بووه. دیسانهوه؟

ئەنووج چوو پپشهوه و وتی:

— هیچی وانهبوو، ئاغه. و شترهکان لیك بهرببون، جیامان کردنهوه.

گولمهحمهده له براکهی پرسى:

— کییه، ئەوه.

بهگمحهمهده، بهئارامی وهلامی دایهوه:

— ئەریابه. خانی تالّاوا.

گولمهحمهده وتی:

— خواحفیز. من ئەرپۆم. نامهوی چاوی به بادی بکهوئ. ئەو جوړه خهئکانه ههموو شتیکی باش و به کهئکیان بو خویان ئەوئ. توش باسی بادی بو مهکه. بلّ ئاشنا بوو. خوات لهگهئ. ئەگهه هاتی بو تاغی، سهه رپکیش بده له رهوهند. دایکم دلّی تهنگ بووه. — خوات لهگهئ. خوات لهگهئ. ئەوه بانگی من ئەکا. تۆ برپۆ. گولمهحمهده و شترهکهی خسته رپّ و به پشت دیواری گهوپهکهدا بردی و له پپچی رپگاکه و شهودا له چاو ون بوو.

— ئەوه کی بوو؟

جگه له م دهنگه، گولمحمهد هيجی نه بیست. پهنگه بهگمحمهد ئیوت براکم بوو، پهنگیشه نهی ئهوت. ههله و مهترسیهک رووی نه دابوو تا پاریز و ترسیک بخاتهوه. براهک چوو بوو بو سهردانی براهک.

بهلام نه له سهر بهرهی براهی. بهلکوو له سهر کورتانی وشتری خاون کارهکه توژی دانیشتبوو و قاپیک تیگوشیوی شیري وشتری ئه ربابی خواردبوو. بهلام بهگمحمهد وتبووی ئه ربابهکهی کابراهکی دهست کراوهیه! بی، نه بی. ئه مه نه هيج له شوینیک زیاد ئه کات و نه هيجیشی لی کم ئه کاتهوه. غه می ئه وه نه بوو. نابی بیري خوئی به وه وه خه ریک بکات.

«هووک هووک هووک!»

وشتری تاودا و له سهر ریگه لمینهکه غاری دا. بادی! ئه و ناوه له خوړا نه بوو. به ئاماژهیهک وهکوو با له عهرز ئه پرا و وای غار ئه دا نه ت ئه توانی قاچه باریکهکانی بیینی. نهرم و یه کسان. ویکچوو و به غار. وهک ئاسکوئه. نهک ناقوئا وهک وشتری بارکیش. بادی، سواری بوو و ئه گهر گولمحمهد هیزمی لی بار ئه کرد، ستهمیک بوو نارپهوا له بادی ئه کرد. ئه ندای کشاو، ملی باریک و خویش خهم. پووژی باریک و کلکی کورت، سمتی له پ و سینهی والا، له گهل نیگای زه لال و وشیار، ئه یخسته خانهی وشتره تایبه تیه کانه وه. ههر بویهش بوو سهر پشتی له بری بار، پانی پیای ئه ویست. پوژ و شهویک ئه یتوانی به بهردهوام، به ریوه بی و پشوو بو پشوو، به بیابان و به دهشتی شوړدا باژوی. بادی، با بوو؛ بادی هه ورپکی شیرینئاو بوو. وروژاو. خودی با. هه زار پهنگی بای بیابان. سووتاو، سپی، بوړ، سوور، خوئه میشی، خاکی، په شباو و ئاجووری که لیکن ئالان و تیکه ل بوونیان، هه موو کاتیک پواله تیکی نوئی پهنگیکی تازهی هه بوو. بادی، وهک باهوژ جیی مهترسی بوو. بیگانهیهک ئه گهر سواری بادی بوایهت، ئه بوا چاوه روانی مهرگ بکات. ئه گهر ری بکه وتایهت و بیگانهیهک بویرانه

له پشتهوه خۆی هه‌ڵدایه‌ته سهر بادی، ئه‌نجامه‌که‌ی به‌س مردن بوو. له‌که‌لاهیه‌که‌دا. ته‌ن‌ها گۆلمحه‌مه‌د سوارى ئاشنای بادی بوو و بادی ته‌ن‌ها سواریده‌رى ئاشنای گۆلمحه‌مه‌د. هه‌ر ئه‌مه‌ش بوو بادی بۆنى له‌ش و هه‌ناسه‌ی گۆلمحه‌مه‌دی ئه‌ناسی و له‌ به‌ر ئه‌مه‌ش بوو که‌ گۆلمحه‌مه‌د، بادی وه‌کوو چاوه‌کانی خۆش ئه‌ویست. بادی هاوریی ری و ته‌ن‌هایی گۆلمحه‌مه‌د بوو. بادی هاوریی با.

— کویر به!

مه‌گه‌ر ئیره‌ کوئ بوو؟! گه‌رده‌نه‌ی شکاو؟ مه‌گه‌ر چه‌نده‌ هاتبوو؟ وچانیك، دووان، سیان یان نیوه‌ی شه‌و؟ نه‌! شه‌و هیشتا نه‌گه‌یشته‌بوویه نیوه. چۆن؟ له‌ سه‌وقیه‌ و برایماوا و گله‌ سووره‌کان، تیپه‌ریوه، یه‌حیاواشی به‌جئ هیشتوو و گه‌یشته‌وته گه‌رده‌نه‌ی شکاو؟ شه‌و چۆن وا به‌ره‌وانی تیپه‌ریوو؟ نه‌. جئ برۆا نه‌بوو! ئه‌ی...

— کویر به‌ پیاو!

— تۆ کییت؟

— له‌ وشتره‌که‌ت دابه‌زه. بچۆ بنی ئه‌و ده‌وه‌نه‌!

گۆلمحه‌مه‌د تاویک وه‌ستا و وتی:

— کارت به‌ من نه‌بئ. من پوول و پاره‌ و هیچی وام پئ نییه‌

به‌کاری تۆ بئ!

— خۆت هه‌ڵده‌ خواره‌وه‌ سه‌گباب! ئه‌ته‌وئ کون کونت بکه‌م؟

که‌په‌نک له‌به‌ر، کابرایه‌ک له‌ بن ده‌وه‌نیکی تاغه‌وه‌ هاته‌

ده‌روه‌ه‌ و به‌ره‌و گۆلمحه‌مه‌د هات. روخساری به‌لفکه‌ی میزه‌ره‌که‌ی

داپۆشابوو و تارماییه‌ک بوو به‌س. تیكسمراو و چوارشانه‌ بوو.

داریکی به‌ ده‌سته‌وه‌ بوو، ده‌نگی کپ و گپ ئه‌هاته‌ به‌ر گوئ.

گۆلمحه‌مه‌د زانی کابرا چه‌کی گه‌رمی پئ نییه‌. بۆیه‌، دیاربوو

خۆی رانه‌دا. ئه‌بئ ریگریکی تازه‌کار بئ! له‌ بن گزیچاره‌که‌دا

گۆلمحه‌مه‌د ته‌مالئ ئه‌سپیکیشی بینی. کابرا، به‌ ئه‌سپایی لیئ

هاته پيشنهوه. گولمحه مه د لي گه را، بيته پيشنهوه و پاشان
وتی:

— نه گهر نه يه مه خواره وه چي نه بي خان؟

کابرا چهن هه نگوای مابي وهستا و وتی:

— خوینت له ملی خوته! خان له وييه. نه لي کوپربه. نه گهر
حه ز نه که ی بکوهه ری، به لام له پشته وه گولله يه کی گهرم
نه تجزييت!

قسه کانی کابرا، زیاتر له قاپووره فيشهک نه چوو هه تا گولله
و بارووت؛ تا له قورقوشم. پی نه چوو بوش و بی پشتیوان بی.
سه ره پای نه مهش ترسیکی نه خسته دلوه. ریگر نه گهر تفهنگی
پی بی به قولله داره وه خوی دهر ناخات. گولمحه مه د نه مه ی
نه زانی. ههروه ها نه وهشی نه زانی که ریگر نه گهر پشت و هاوری
له گهل نه بی، داره دهست یارمه تی نادات. که و ابوو نه م کابرا،
نه گهر ماوزیپی به قه دهوه نییه، په نگه هه ندی که سی له گهل
بی له پشت ده وه نه کان دا خویان حه شار دابی. به پشتیوانه وه
بو پروته وه کردن ها تووه. سه ره پای نه مهش نه ی نه توانی مل
به و سووکایه تیه بدات. هه لویه که له سه ره که لاکیک. له پر،
قچه کانی خر کرده وه و له چاو ترووکانیک دا، خوی هه دا بو سه ره
کابرا و لیکن نالان و تیک بهر بوون. لوول بوون. وه که لبادی لوول
دراوی بن پی لبادگه پان. نه م به زورداری نه و نه و به زورداری
نه م. هه ناسه و خاک، مشت و دژوین، شیوه و پاشقول، سستی
و سه ختیه کانیان لیکن نه هالا، لیکن نه بوویه وه و دیسانه وه لیکن
بهر نه بوونه وه. ریگر دهستی برد بو بهر پشتینه که ی؛ به مه به سستی
کیرد. به لام له و گورچتر گولمحه مه د، مه چه کی گرت، که شکھی
نه زوی چه قانده چالایی سینهی و کیردی له کالانی پووز له

دهرکیشا و بهر قه وه هه لی هیئا.

— نه که ی گولمحه مه د!

ناشنا؟! گولمحه مه د شانی سست کرد و لوی میزه ره که ی

له روومه تی کابرا لادا. روخساری سوور هه لگه پراوی خان ئاپۆ، به
ددانه سپیه کانیه وه له بهرده می گوڵمه مه ددا بوو. گوڵمه مه مه
هه لسا، تفیکی کرده وه، کیردی خسته وه ناو کالان، خاک و
خۆله که ی له خۆی ته کاند و وپ و کاس زمانی بزواند:

— نه فرته له ئیبلیس! تۆزیکی مابوو قور بچی به سه رمدا!
خان ئاپۆ هه لسا. دۆراوی یاری. گوڵمه مه مه به گله یی و
توو په بیه وه لی وه رگه را و وتی:

— بۆ ئاشناییت نه دا؟ ئه گه ر به مکوشتا یه تی چی؟ تۆ ئه زانی
چیم به سه ر خۆم هی نا بوو؟! هه رگیز نه م ئه توانی سینه له
سه ر خاک به رزکه مه وه. تووشی ماخۆله ئه بووم! تۆ ئه بوا منت
ناسی بیته وه؟!

— سه ره تا نه مزانی کیی. به لام کانیک قسه ت کرد ناسی ته مه وه.
— ئه ی بۆ قسه ت نه کرد؟

— نازانم. پیمو ابی ئه مویست دل و جه ربه زه ت تا قی بکه مه وه.
— تا قیت کرده وه؟!

— گور جو گو لیه که ت ئا فه رینی ئه وی. به قه لافه تت ناکه وی
بازووت ئه وه نده به هیژ و ده سته کانت به و پاده یه نه رم و چالاک
بن!

گوڵمه مه مه خۆی هه لدا یه سه ر وشتره که و وتی:
— با پرۆین. پیم وانیه تاز هودوا هیچت ده سکه وی. نیوه شه وه.
خان ئاپۆ ئه سپه که ی له بن ده وه نه که هی نا، پیی له ئاو زه نگی
نا و له گه لی که وت:

— تۆ گه نجی تی ئه که ی به م شه وانه وا به ته نها ئه ده ی به
رپی دا! ریگه کان هی من نیه.

— ئه زانم گه نه دز زۆر بووه. بۆ پرا وه ستای؟
خان ئاپۆ وتی:

— یه کیان ئه وه ی که نامه وی به ده ستی به تال بگه رپیمه وه
بۆ ناو په وه ند، یه کیش ئه وه ی که ئه مه وی هه ر لی ره دا دا وایه کت

لئى بكم!

— كه باسى ئەمشەوہ نہ گيڙمەوہ؟ زۆر چاكة باسى ناكم!
— ئەمە نا. شتىكى ترم ئەوئ.
— فەرموو.

— دەستم سارده گولمەمەد! خۆت ئەبىنى خۆ بەدار هيچ
ناكرئ. ئەبئى باروتى گەرم تپئى. خۆت خۆ ئەزانئ! لە سەر
بناغەى مام و برازايى داوايەكم لئت هەيە؛ بەلئىنم پئىدە پرووم
ناسووتئنى!

— خان ئاپۆ بە پارانەوہ لەوہ زياتر ئازارم مەدە! مامە گيان تۆ
داواى سەرم بكة.

خان ئاپۆ تاويك بيدهنگ بوو و پاشان وتى:
— سەرت خۆش بئ. سەرم ناوئ. شتىكى ئاساييم ئەوئ.
— فەرموو.

— تەنگ. تەنگەكەت!

گولمەمەد كەوتبوويە داوہوہ. بە وەرپەزىيەوہ دارى لە شانئ
وشتەرەكە راوہشانئو وتئ:

— تەنگى من؟! كە سەر پئى پئى بگرئ و خەلكى پئى پرووت
بكەيتەوہ؟ ھا؟ ئە، حەز ناكم لئوولەى تەنگەكم پرووى بكرئتە
سەينەى لە خۆم بچووكتەر و لاوازتر. نا خان ئاپۆ. تۆ گەورەى منئ،
بەلام داواى ئەوہم لئ مەكە!

خان ئاپۆ ئەسپەكەى وەرگيڙا و وتئ:
— دەستم بشكى كە تەنگەكەى خۆم فرۆشت! تۆ بپۆ. من
لئره ئەمئىنەوہ!

ماندوو و شەكەت و ناچار و خامۆش، گولمەمەد بە ئارامئ
وشتەرەكەى خستە رئ.

شەو لە نيوە تپپەريبوو كە خالئ، سەگئ پەوئد كەوتە
وەرپئ؛ مارال لە رەشمالەكە دەرپەرييە دەرەوہ.
گولمەمەد گەيشتبوويەوہ مالەوہ.

٦٨٧

که نپسدهر

به رگی به که ١٥

به شی‌جه و ته‌م

٦٨٩

که نیسده

به رنگی به که ١٥

به ندى يه كه م

له ناو رې، نهوبه رى زه عفرانى و مابيتى بو قه لاجيمهن،
له سهر رې كوڼه كهى مه شههد، له شوينيك به ناوى نه ستيلى
خولامو، كهوت كوڼه كهى گه چ وهكوو كهوت ته ختى ديو، خويان
پيشانى رې و رېبواران نه دن. پيرانى هم پاره يه بيا بان نه گيرنه وه
كه له ناو هم كهوت كوڼه كهدا كهوت پياو گيراونه ته گه چ.
كهوت كوڼه كه به ناوبه تالى سازكراون، كهوت پياويان به زيندوويى
خستوته ناو كهوت كوڼه كه و به سهر پيوه رايانگرتوون؛ پاشان
نارام نارام دؤغاوى گه چيان كردوته ناو كوڼه كه كان و پياوه كانيان
ناچار كردوه له بن نازار و نه شكه نجه يه كى خاو و له سهر خودا
ته ماشاگه رى لي بوونه وهى پاره ي گيانيان بن، تا گيانيان دهرئه چى.
سهره تا له بن پيان هه تا مه چه ك، له مه چه كه وه تا سهر نه زنو،
له نه زنو وه تا لاي رانيان، له رانه وه هه تا ناوقه د، له ناو كه وه
هه تا سينه، له سينه وه هه تا ميان، له مله وه هه تا سميل، تا
لاى لووت و- دواين هه ولى هه ناسه دان- پاشانيش تا ته ويل و تا
كاكوليان.

بهم جوړه بوو. كهوت پياو، پياوى پياوانه، تاوبه تاو و دم به دم
گيانيان دابوو. له گه چاو گيرا بوون، وشك ببوون و هه ناسه يان له
بیر بردبووه. مردوون و سهر پوښى گه چ و گل، سهر و نه ستونى
داپوشاون. نيواره نه بى گه يشتبى. گوندياننى ته ماشاگه ر، خاموش

٦٩٠
كه لیسدهر
بهرگت ١٤٩٩

و غهمگین، شاد و نهزان، تووره و ژاکاو، سهره‌رای ئەمه‌ش بوغز له گه‌روو، ئەبێ له‌و ناوه‌ دوور که‌وتبێ‌ننه‌وه و ئەم بیره‌وه‌رییه‌یان بر‌دیته‌وه بو‌ مائه‌کانیان، بو‌ بن‌میچی مائه‌ قورپینه‌کانیان. ئارام ئارام و ترساو له‌ یه‌کدی، ترساو له‌ مشکی دیوار، له‌ لای کوانوو ه‌سارده‌کانیان، ره‌نگه‌ پچه‌ پچه‌کیان کردبێ. زیره‌کترین جوتیاران ئەبێ گومانیان له‌ گوته‌ی پیاوانی حکومه‌ت کرد بێ. گومانیان لیک‌کردبێتن. به‌لام گوته‌ی پیاوانی حکومه‌ت ئەوه‌ بوو که‌ بوو. ئەوه‌ی که‌ پێشتر له‌ کۆلانی گونده‌کان‌دا جاپیان دابوو:

«بو‌ ته‌می‌کردنی خه‌لکی، ئەمه‌رۆکه‌ حه‌وت دز، حه‌وت فیلبازی بیویژدان، حه‌وت خه‌یانه‌تکاری مال‌ به‌کۆل، لی‌ره، له‌ لای ئەسته‌یلێ خولامۆ، له‌ گه‌چ ئەگیرین».

ئهم زمانه‌، زمانی درێژی حکومه‌تی ئەو کاته‌بوو که‌ له‌ کۆلانی برسی گونده‌کان‌دا ئەله‌وه‌را و ده‌نووک‌ی به‌ هه‌موو کونیک‌دا ئەکرد. ئەو وای ویستبوو ئەم پیاوه‌ له‌ گه‌چ گیراوانه‌، به‌ حه‌وت فیلبازی خاین و دز ناو بیات. وای ویستبوو و واشی‌کردبوو. پیرانی ئەم مه‌لبه‌نده‌ی بیابانی خوراسانیش وایان ئەگیرایه‌وه‌. پیران گیرانه‌وه‌یان جیاواز بوو. هه‌ندی‌ک له‌م پیرانه‌، حه‌وت پیاوه‌که‌یان به‌ حه‌وت «یاخی» ناو ئەبرد. حه‌وت یاخی که‌ سه‌ری حه‌فتا ئەرباب و خان و گزیر و تفه‌نگچیان گوێ تا گوێ بریبوو. ده‌نگۆ ئەمه‌بوو که‌ حه‌وت یاخیه‌که‌ ویستوو‌یانه‌ نرخ‌ی گه‌نم دابه‌زی‌ن. دادیان ویستوو؛ ئەم حه‌وت یاخیه‌ شو‌رپشگێ‌ره‌، ئەم حه‌وت دادگه‌ره‌.

خامۆش و ده‌روون په‌ریشان، نادعه‌لی له‌ بن په‌رده‌ی شه‌وی نووته‌ک‌دا، پالی به‌ کۆله‌که‌ گه‌چه‌که‌وه‌ دابوو و پاژنه‌ی له‌ سه‌ر خشتیک‌ خه‌واندبوو، پیل‌وه‌کان‌ی لیک‌ نابوو، قاچی راستی پاکیشنا بوو، ئەژنۆی چه‌پی به‌رزوه‌ کردبوو. له‌ هۆشکاری و بیهۆشی خۆی‌دا سه‌رگه‌ردان بوو. ئەسه‌په‌که‌ی، گوئی قیت راگرتبوو، وه‌ستابوو، شه‌که‌تی له‌ش و په‌ریشانی گیان، له‌کۆل نادعه‌لی نه‌ئه‌بوویه‌وه‌.

هەر لەم کاتەدا کە لەشی وەکوو تەرمیکی خوینمردوو، لە بن کۆڵەکە کۆنینه گەچیەکەدا ڕاکشابوو، لە بیریدا و لە خەیاڵیدا دەریایەکی هەژاو، شەپۆلی ئەدا بە شەپۆلدا.

لە کراسیکی رەشدا -نەمامی نیوہ گیان- سەوقی لە قەراخ ڕینگاکە وەستاوہ و ڕوخساری ڕەنگ پەریوو و مەهتاو ڕەنگی -مانگ لە ناو ئاو- ئەلەرزى. لەو بەری ڕینگاکەوہ، خەڵکانی گوندەکانی ئەو مەلەبەندە، شان بە شانی یەکدی وەستاو و سەیری ئەستوونە گەچەکان ئەکەن. تەفەنگچەکان بە کلاوی درێژی لبادەوہ، کەوا و سەلتە، فیشەکدانى پڕ لە فیشەک و سمیلى بادراو، تۆقینەری جەماوەر، بە ریز وەستاو. لەم بەرەوہ، نادەلییان بە شانی بەستراوہوہ، ناوچەوان ئارەقاوی، بە نووکی تەفەنگ بۆ لای کۆڵەکە یەکەوہ پالی پیوہ ئەنا؛ پیاویکیان بە لوولەى تەفەنگ بەرەو کۆڵەکە یەک ئەهینا؛ پیاو و نادەلی تیکەل و پیکەل ئەبوون. لیک ئەپچران و ئەبوونەوہ بە یەک و بەرەو کۆڵەکە ئەچوون. ئەیانھینا، ئەھینرا بۆ ئەوہى لە ناو کۆڵەکە یەکدا بچینری. هینایان لە ناو ورگی ئەستوونیکدا چاندیان و نەرمە نەرمە گرتیانە گەچ.

خوین لە لاقەکانی، ناوکی و سینەى دا وەستاوہ، خەریکە ئەیبەستى. هەناسەى سوار و سارد بووہ. هەستى مردن لە دەمارەکانى دا رەوان بووہ. ئەمرى. هاوار، هاوار. مرؤف مەگەر چەند جار ئەمرى؟!

نادەلی ڕاپەرى، هەلات و لە پشت کۆڵەکە کۆنەکەدا خۆى حەشاردا و چاوى کردەوہ. شەو لە بەرچاوى دا ئاوسابوو. خۆف! خواپەگیان لە کەپەوہ لەم شوینە ترسانکەدا بووہ و ئاگای لە خۆى نەبووہ؟

دەمەو کازیوہ بوو لە گۆلمحەمەد و مەندەلوو جیاپیوویەوہ. راستەوخۆ ڕینگەى قەلاچیمەنى گرتبوو، هاتبوو. بە خواہ خاو، نەک بە غار. چونکە مەبەستىکی تايبەتى نەبوو. لە ڕى، بە

٦٩٢
کەیسەدەر
بەرگت ١٥٩٩٥

بیانووی ماندویتی له چهند شوین لای دابوو. پارووه نانیك و زهرکه ئاوپك و كاكل و میوژیک. له باغوون، له هاشماوا، ئاوباریك و پاشانیش لیږه، لای ئەستیللی خوڤلامۆ. له نوژی پېشهوه ههتا ئیستا. ئیستا كهی بوو؟ نادعەلی ئەمەى نەئەزانى. شهو ئەگەر زه‌لال بوايهت، به ږی و شوینی ئەستیره‌دا، ئەیتوانی بزانی چ كاته؛ به‌لام شهوی ئەمشه‌و سامال نه‌بوو. هه‌وری ملۆزم سوار كوڤلی یه‌كدی، شه‌وه‌كه‌یان كوڤر كردبوو. هه‌چ به هه‌چ دیار نه‌بوو. نادعەلی، هیلاك و ماندوو، هه‌لسا و به‌ره‌و ئەستیره‌كه چوو، كه له بن چاله‌كه‌دا، دره‌وشانه‌وه‌یه‌كه‌ی لیڤ و تیپه‌ږی هه‌بوو. به لاقی له‌رزۆكه‌وه، چوو خواره‌وه، لای ئەستیله‌كه وهستا و سه‌یری خو‌ی كرد له ناو ئاوه‌كه‌دا. ئاو په‌ش، شه‌و په‌ش و نادعەلی په‌ش بوو. وهستا و وهستا و وهستا. دانیشته‌ به‌لكوو شلپېك ئاو بدا به چاوی‌دا. كوڤلی هه‌لكرد و كلاوی له ناوچه‌وانی خزانه‌ دواوه. دهستی بو ئاوه‌كه نه‌بردبوو، خشه‌خشیك هات. خوڤ. خشه‌خشیکی نه‌ناسراو.

شتیکی وه‌كوو گومان. مار. په‌نگه‌ مار بیته‌! ماری چی؟ خه‌یال. خه‌یال. دهستی كرد به ئاوه‌كه‌دا و شلپېکی دا به ده‌مووچاوی‌دا. به‌لكوو خه‌یالی شپه‌زه، وریا بیته‌وه. خشه‌خشه‌كه به‌لام زیادی كرد. شه‌ر له‌گه‌ل خه‌یال. به هه‌ر جوړپك بووه ئەبئ ئەم نه‌خوشیه له كوڤل خو‌ی بكاته‌وه. چونكه ئەمه نه‌ك مار، به‌لكوو خه‌یالی ماره كه له خه‌یالی‌دا ئەخو‌شی. خوشینی خه‌یاله. ئەبئ دووری بخاته‌وه، فری‌بدات. به‌لام نه‌ه‌كرا به‌دكردار! چۆن؟ چۆن له كوڤل خو‌ی بكاته‌وه؟ چۆن ئەتوانی خو‌ی دوور بخاته‌وه؟ خشه‌خشه‌كه سات به سات نزیك ئەبوویه‌وه!

نادعەلی، سه‌یری ده‌ورو به‌ری خو‌ی‌كرد. نه‌ه، ئەمه ئیتر ٦٩٣
 كه‌ی‌ده‌ر به‌رگن په‌كه‌هه
 خه‌یال نه‌بوو. به لیژیایی چاله‌كه‌دا، ماریکی سوور، به وریشه له تاریکیه‌كه‌دا، به‌ره‌و‌پووی ئەهات. به خشه‌خش خو‌ی به سه‌ر گه‌لا نیوه وشكه‌كان‌دا ئەخزاند و ئەهات. ئاگره‌مار ئەخو‌شی و

ئەھات:

«ئەي بەد کردار! ئاخىرەكەي...»

دەسبەجى، ۋەكۆۋ قالاۋ، نادەئلى بازى دايە ئەۋ بەرى گۆلاۋەكە ۋ بەردىكى تىژ ۋ قورسى لە دىۋارەكە كىردەۋە ۋ ئامادە بوو. ئەبۋا كارەكە يەكالا بىكەتەۋە. بە خويىنى تۆ ئارام ئەگىرى ئەم گىرەي دەروون. مارەكە لە ئەستىرەكە نىزىك بوۋىۋە، لەشە نەرم ۋ خزەكەي بە سەر بەردەكانى قەراخ ئەستىرەكەدا خزانە ۋ بەرەۋ نادەئلى خوشا. نادەئلى ۋىستى ھەلى ۋ ئەبۋايە؛ بەلام نە. لە سەر شوپىنى خۆي مایەۋە. لەرزۆك ۋ ناخ شەلەزاۋ مایەۋە. شىتىك زۆر بە دژۋارى لە سەر جىگەي خۆي وشكى كىرد:

«كارەكە يەكالا بىكەرەۋە پىاۋ!»

بۆيە بەردەكەي بەرزكردەۋە ۋ بە زەبرو بە ھەمو ھىزى خۆيەۋە كىشەي بە تەپلە سەرى مارەكەدا. مارەكە لە خۆي ئالا ۋ ۋەكۆۋ برووسكە لە چاۋ ۋن بوو. خزاىە بن بەردىك، دوور لە چاۋ نادەئلى. نە، مسۆگەر نە مردبوو؛ مسۆگەر. بەلام برىندار ببو؛ بىگومان. لە مارى برىندار، مەترسىدارتر چى ھەيە؟ ئەۋە ھىچ، تاۋىكى تر جوۋتەكەشى دى بە دەمىۋە. كەۋابوۋ ئەبى تىي تەقىنى. ھەلاتن لە ژەھر. بە ھەمو توانايەۋە! گەنجەكە، بە شىپىزەي بە چۋار دەست ۋ پى بە ھەورازى چالەكەدا سەرکەۋتە سەر. بەلام ئەۋەندەي بەرەۋ ئەسپەكە پۆشىت، كابرايەكى لە لاي كۆلەكە گەچكە بىنى. كابرا، دەسكەوسارى ئەسپەكەي نادەئلى گرتبوۋ بە دەستىۋە ددانە درشت ۋ سىپەكانى لە تارىكىەكەدا ئەدرەۋشاىۋە. نادەئلى، بەر لەۋەي لال بى، ۋتى:

— چى ئەكەي پىاۋ؟ ئەۋ ئەسپە خاۋەنى ھەيە!

لە نىۋان ددانە سىپەكانەۋە، قاقايەكى وشك بىسرا ۋ ۋتى:

— كىي غەۋارە؟

— نا نا، بە خاۋەنى قورئان! خەرىكەم ئەچم بۆ قەلاچىمەن. بۆ

مالى خالەم بابقولى بوندار.

— ئەيناسم. ئا. ئەيناسم!

ئارام ئارام، كابرا كئشايهوه، دوور كهوتهوه و توايهوه و له قولايى شهودا ون بوو.

نادعەلى، هەروا له سەر جيگەى خوئى وهستابوو. راماو و داماو و وشك و ور. كئبوو ئەو كابرا؟ مروؤف بوو يان جنوؤكه؟ چوئن هات و چوئن روؤيشت؟ له كوؤپوه هات و بو كوؤ چوو؟ چەند لەپر هات و چەند لەپر ون بوو؟ بيسميلا!

نادعەلى بە دژواري لئوى هەلچرپى و بيسميلاى كرد. پاشان بە هەنگاوى ماندوو و بئ هيزى چوو بو لاي ئەسپهكهى. ئەسپهكه، هەروا وشيار و ئارام وهستابوو و له دوورى ئەروانى. نادعەلى دەسكهوسارى ئەسپهكهى گرت وكهوته رئ.

رئ هەلەت و پر له ترس بوو. سيبهرئكى ترسناك له هەر هەنگاو و هەر پەنا و پەسيريكا. سيبهرئكى ديار و پيوار. شتيكى وهك گومان و خەيال. دەرئەكهوت ئەهات، نزيك ئەبوويهوه و هەلئەهات، ون ئەبوو. پياو يان ژن؟ گيانهوه ر يان مروؤف؟ جنوؤكه يان ئينسان؟ خەيال! چى بوو؟ نادعەلى نەى ئەزانى! له كراسى ترس و خوؤفدا، نادعەلى ئيتر ترسى له دلدا نەبوو. خووگرتوو بە ترس. ئاوئيمى خوؤف و موؤتهكه. ئاموئى شهوهزەنگ. ئەوهنده هاورئى و جووت بوو، هەر كات ترسى لئ دوور ئەكهوتهوه، هەستى ئەكرد نەخوؤش كهوتوووه. پليتهيهك بوو هەلژەنراو له ترس و قەيران و شهلەزاوى. ئارام و بيتاقەت. ورده بەردئيك له بن ئاودا، يەكبوو لەگەل ئاو. سيبهرئيك له شهودا، يەكبوو لەگەل شهو. دلئيكى پر له ترس، يەكبوو لەگەل ترس. ئەو شتهى له تودا جئخوؤش بكات، ئەتكات بە هى خوئى. توئەويت، ئەوكاتهى وا كه ئەو، توئيه. كهوابوو خوؤف رەها كه، چونكه ئەتو، توئ نادعەلى، خودى خوؤفى. خودى خوؤف!

حەزى له غاردان نەبوو. له ئەسپهكه گەراپوو. چوئى پئخوؤشه با وا بروات. چوئن خوئى پئى خوؤشه، ئارام و رەنجبەر. هيور و له

سەرخۆ. نادعهلی سهری خسته سهر كه له گى زينه كه. به لكوو ئارامىك! چاوه كانى خومار و ماندوو، له شى سست و بىواز بوو. قاچه كانى شل و شه و پل به ههردوو لای ئه سپه كه دا شوپر ببوونه وه و به ئاسته م له ئاوزهنگى دا خویان راگرتبوو. بهر كه كهى نهك له بهر پیاویكى خهوتوودا، به لكوو به سهر كه لاكىكى گه نیه وه بوو. ئه سپىك و تهرمىك، تهرمىك و ئه سپىك. شینگى پى شهو.

ئه سپه سپى پام و هپور، تهنى سواره كهى بو مهزل ئه برد. ئهى كهى ئه گاته قه لاچیمه ن؟ له كوئى ئه يزانى نادعهلى؟ پلى زه مان له دهستى درچوو بوو. شهو بوو. به لام چ كات؟ رهنگیشه گه یشتبى. ئه رى ئه وه خو گه یشتوو. نه رمه ناسه ی خه و، له كو لا نه كانى قه لاچیمه ن دا. دهنگى خو ره ی ئاو. دیوار و كو لا ن. سه گ و ته له سه نگ. قه لا خاموشه. به بیده نگ، نادعهلى سهرى له سهر زينه كه بهرز كرده وه، هه وساره كهى راكیشا و لای مالى خالى وهستا. دابهزى و چه كوشى ده رگا كهى ته قاند. له به ستینى ره وان و ئارامى ئاودا، له خاموشى شهودا، دهنگه كه تاوى دایه وه و یه كىك له ژووره وه پرسىارى كرد:

— كیه؟

ئه بى ئه سلان بى. خو ی بوو. ده رگای كرده وه و به رامبه ر نادعهلى وهستا:

— بو وا گىژ و وپ بوویت؟ نامناسیته وه؟ ده رگا كه بكه ره وه با بیه ژووره وه. خو م، نادعهلى!

نهك به ئه نهقه ست، به لكوو هه ر به راستى ئه سلان چه سه ابوو. به پرته پرت ده مى هه لپرى:

— ها... نه!... خه رىك... كى... چو نى... چو ن؟...

— باشم... باشم... خالو له كو ییه؟!

ئه سلان له ژىر خیه وتى شهودا، به و مه وچه چوارخانه كو نه وه كه دابوو به شانى دا، وهك پىران خو یای ئه كرد. ده رگا كهى كرده وه و نادعهلى له پىش ئه سپه كه یه وه پى نا به نا وه شه. ئه مه ش

نادعەلى! سالىك پيش سەربازى سەردانى مالى خالى كىردىبوو و پاش سەربازىش، ئەمە يەكەمجار بوو ئەھات بو قەلاچىمەن. ئەسلان دەسكەوسارى ئەسپەكەى لە پوورزاي وەرگرت و بردى بو لاي مائەندەكە. نادعەلى لاي سەفرەى وشترەكان وەستا تا ئەھات و توربىنى ئەسپەكەى لەگەل خوى هينا و لە ژىر دالان، لاي دىوارەكە دaina:

— برۆينه سەر، خو نانت نە خواردووہ؟

نادعەلى، بە دواى ئەسلان دا لە پليكانەكان سەرکەوت و پىي نايە ناو ديوەخانەكە. ئەسلان لامپاكەى داگيراند و كورسىەكەى پيشانى نادعەلى دا و بەرەكى لە شانى داگرت:

— بەم بەرەكە تەرەوہ، سەرماى بەدكردار ئەبى چەقىببەتە ناو ئىسقانت!

نادعەلى بە بى وەلامدانەوہى ئەسلان، پۆستالەكانى داكەند، خزاىە ژىر قورسىەكە، پشتى دا بە جىوبانەكەوہ و لىفەكەى تا سەر لووتى هينا. ئەسلان، سىنيەكەى تا سەر قورسىەكە خزان، لامپاكەى لە سەرتاقەكە داگرت و وتى:

— نەكا نەخوش كەوتبىتى؟! ھا؟ نەخوشى؟

نادعەلى حەوت بەندى لەشى تەكانى خوار، تا ئەو رادەيەى كە پەنگى لە پوو پەرى و ددانەكانى وەكوو تەرزە لە سەر بەرد دەنگيان ليوەھات، تىكشكاو و بە ئاستەم توانى بلى:

— پىم وابى!

— چىت بو بەكم؟

— بەس قورسىەكە پر بەكە لە ئاگر. پىنج شەو و پىنج پۆژە بە ژىر ئاسمان دا رى ئەكەم. ئىسقانەكانم شىيان كىشاوہ. رچاون. پاشانىش بلى قاپىك ئاشم بو ساز بەكن. ئەبى شتىكى گەرم بخۆم. مەگەر شەلەم و دوينەيەكى گەرم دلەم گەرم بەكاتەوہ. — زۆر چاكە. ھەرىئىستە ئەچم داىكەم ھەلئەسىنم.

— نا نا. ئىستە نا. بەيانى. بەيانى.

ئەسلان لە دەرگاگە چوو دەروە و پېش ئەوەی خەو نادەلی
 بباتەو، بە مەقەلەیک پشکۆی گەشاووە هاتەو ژوورەو و بن
 قورسیهکەى تاو دا. تۆزیکى تر سه ماوهره که شهى هینا. قۆرى و
 قەندانى پر. ئەسلان بەو خەيالەى که نادەلى، لە بەر گوئى
 پرووى ئەو بۆ سفرەى شیرینی خواردن هاتوو بۆ قەلاچیمەن تا
 ئەیتوانى خزمەتى پوورزای ئەکرد. پىی وابوو نادەلش یه کیکه
 لەوانهى که ئەبى بۆ داواکاریى بچن بۆ قەلاتى خوینال، بۆ مالى
 عەلى ئەکبەرى حاجى پەسەند.

– ئەى خالۆم لە کوپیه؟

ئەسلان وهلامى دایهوه:

– ئەگەر لە لای شارەو هاتبای، لە ناوړى پىی ئەگەشتى.
 چوو بۆ شار، برپارى کوپخایهتى وه برگرى. پاشانىش هەندى
 شتومەک بۆ دووکان پىویست بوو. یهک دوو بار قۆزاخەش بۆ
 پەزەکان. تۆ لە کام رپوه هاتى؟
 – لەو لاه هاتم. بە قەراخ شاردا.

نوورجیهان، دایكى شهيدا، ئەوهى که ئەسلان پىی ئەوت
 «داده»، ئارام و کشاو، وهک تارمايهکى ستهمدیده هاته
 ژوورەو، هاته لای قورسیهکەو و دانیشت. بە دەنگیکى نەرم
 و نەخۆشانه چاک و خۆشى لەگەل خوشکەزای مێردەکەى کرد
 و پاشان خامۆش بوو. وهک چرایهک که ئەکوژیتەوه، دامرکایهوه
 و ئەوهندى که لهوئى بوو، وهکوو ئەوهبوو که نەبوو. ئەسلان بۆ
 دایكى شهيدا چای تیکرد، بۆ نادەلش پيالەکەى پر کرد و وتى:
 – بىخۆرەوه! تا گەرمه هەلیقۆرپنە! با دەمارهکانت ئارام
 بکات.

نادەلى پشنتى لە پشتیهکە کردەوه، پيالە چاکەى خواردهوه
 و ههوالى شهيدای پرسى. ئەسلان سهیریکى دایكى شهيدا، لیوه
 ناسکهکانى بە نەرمى هەلپچرى و وتى:
 – فیر بووه ههموو شهویک تا نیوهشهوه ئەچى بۆ کوولانگەردى.

– کۆلانگهردى؟

ئەسلان وتى:

– ھېچكەس سەر لە كارى دەرناھيىنى. ۋەكوو بايەقووش وايە. شەۋيىك ئەگەر نەچىتتە دەرەۋە و نەگەرپى، خەۋى لى ناكەۋى. نادەلى ۋىستى شتىك بلى. رەنگە بلى جەوانە و عاشق بوۋە؛ بەلام بە باشى زانى باسى عەشق نەكات. شاراۋە، چاكتەر. ئەسلان وتى:

– داستانىكى ھەيە بو خۆى. چەندە باوكىشىم پى ئەلى ناچى بە گوپىدا. باوكم ئەخەۋىنى و لە ديوارەۋە خۆى ھەلئەدا. بىخەيتە ناو شوۋشەيشەۋە، لا ئەكەيتەۋە تيايە نەماۋە. چەندە پى ئەلىم برام لە بىرى كار و ژياندا بە؛ ئەم جورە شەۋگەردىيە نەك ھەر كىسەى مروڧ پىر ناكە، بەلكوۋ بەتالترىشى ئەكات. ناچى بە گوپىدا. پى ئەلىم ئەكەۋىتە ھەزار چالەۋە، فىرى سىگارېش ئەبى، فىرى شىرە ئەبى، فىرى ئارەق ئەبى، لىم ۋەرنەگرى. يان بە دۋاى ئەم دوو سى وشتەرەۋە لە بىاباندا ئەگەرپى يان لە ناو كۆلانەكاندا ئەخوليتەۋە و سەر بە ھەموو كونىكدا ئەكات. قومارخانە، شىرەكىشخانە، چووزانم ئىتر؟! دادەم ئەۋەندەى پىتوتە زمانى موۋى دەرھىنا ۋە. قسە ۋەرنەگرى! لەم گوپىيەۋە ئەيكا بە ژورا و لەۋى ترەۋە ئەيكاتە دەرەۋە.

دايىكى شەيدا ھەلسا. پوخسارە پەرتووكاۋەكەى ھىچى نەئەنۋاندەۋە، بەلام دلگىرى و نارەزايى لە نىگايىدا فەرەپى بوو. دلگىرى لە كور و دلگىرى لەو شتانەى دەربارەى ئەۋ ئەوترا. پاشان، ئارام ۋەك دەرگايەك لە سەر گرېجەنە ئەسورپى، سوورايەۋە و كەۋتە پى.

– ئەچم بو بەياني حەلىمتان بو بخەمە سەر.

دادە، دەرگاكەى لە پاش خۆى داخست. ئەسلان پروۋى كردە

نادەلى و وتى:

– ھەر ئەۋەندەى باسى كورەكەى بكەيت، بوغز ئەكات. زور

کوپ خوشه‌ویسته. پئی وایه ئاسمان کوون بووه و ئەو کورە‌ی ئەو
 به تهنه‌ا که‌وتۆته خواره‌وه. هه‌میشه ترس و خۆفی ئەوه‌یه‌تی نه‌کا
 قسه‌ی که‌سیک بدا له گۆلی گیوه‌که‌ی شه‌یدا، یان ته‌وسییکی
 به‌ر بکه‌وی. هه‌رچه‌ند شه‌یدا، «ئازیز و تاقانه» بار نه‌هاتوه،
 به‌لام دادهم زۆر چه‌زی ئەکرد وه‌کوو گۆل په‌روه‌ده‌ی بکات. زۆر
 نازی ئەکیشا. ئیسته‌ش ئەیکیشی. به‌لام ئەم نازکیشانه‌ لای
 باوکم که له دیو ئەچی، ناخوا. ئەو ته‌نوره‌ ئەکیشی و چی
 گۆل و خونچه له سه‌ر پئی بی له‌گه‌ل خۆی ئەبیات. بابقولی
 بوندار چه‌زی له مروّقی ده‌ست و پئی سپیلکه‌ نییه. پیاوی ئەوی
 زیبه‌ک و کارا بار بی. شمهره. سه‌یر ئەکه‌ی چی به سه‌ر ئەو ژنه
 هی‌ناوه؟ به‌م ژنه، به ژنی خۆی مز ئەدات و ناچاری کردوه له
 کازیومی به‌یانیه‌وه تا ته‌نگه‌ی ئیواره له پشت ته‌ن دانیشی و گری
 هه‌لپیکئی! چاوه‌کانی کز بووه. ئەگه‌ر نه‌هاتبا‌یه‌ته‌ نزیکه‌وه، تۆی
 نه‌ئناسیه‌وه. به‌س له نزیکه‌وه ئەبینی. له دووره‌وه هه‌ر هه‌چ.
 ئەوه‌نده‌ی له بیرمه، له‌گه‌ل دایکی منیش وابوو. له‌مه‌ش خراپتر.
 ئەو کاتانه که ته‌ن و کارگه‌ نه‌بوو، باوکم گرتبوویه ئەستۆ نانی
 مائی ئالاجاتی لی‌ره دروست بکه‌ن و بۆیان بیات بۆ شار. سفره‌ی
 ئەو جو‌ره‌ خه‌لکانه‌ش خۆ بچووک نییه. من هه‌میشه ئەچووم
 بۆ دار و دایکیشم له سه‌رته‌نووور بوو. سی رۆژ جاریک نانه‌کانم
 ئەدا به کۆلی هی‌سردا، ئەم‌برد بۆ مائی ئالاجاقی، دام ئەنا و
 ئەگه‌پامه‌وه. تا دایکم مرد کاری ئی‌مه ئەمه‌ بوو. دایکم پێش
 ئەوه‌ی به‌ری، کو‌یربوو. هه‌لاوی ته‌نووور کو‌یری کرد. پاشانیش مرد.
 ئەو کاتانه شه‌یدا ده‌ دوانزه‌ سال زیاتر نه‌بوو. کاره‌ قورسه‌کان
 هه‌میشه له ئەستۆی من بوو. ئیسته‌ش هه‌ر وایه. هه‌رچه‌ند
 باوکم نه‌یویسته‌وه شه‌یدا نازدار په‌روه‌ده‌ بی، به‌لام هه‌میشه
 له لای باوکم ئازیزتر بووه. ئیسته‌ش هه‌ر وایه. وشتره‌کانت بینی؟
 باوکم له به‌ر دلی ئەو ک‌ریویه‌تی!

نادعه‌لی پرس‌ی:

– ئیسته چی ئەکە؟

– کاری دووکان و کارگە تەونەکە من ئەیگێرم. واتە هەموو شتیەک لە ئەستۆی منە. لە مزی شاگردەکانەوه تا کرینی بەن و هەوریشم و رەنگ و کەرەسەتری. کرین و فرۆش و قەرز و ئەم شتانەش، هەمووی من ئەیکەم. تەنھا لە مامەڵە گەورەدا باوکم بە شکاری ئەکات. شەیدا بەس وشترەکان ئەلەوه پێنی و خەیاڵی وایە پەروریان بکات. وردە وردە ئیتر ئەبێ هەر لیڤە خواردنیان بدات. کاری مەرەکانیش کەم تا زۆر لە ئەستۆی شەیدایە. وەرزی کشتوکالییش ئەوه ئیتر هەمووان پیکەوه ئەچین بۆ دەشت.

دایان لە دەرگا.

نادەلی وتی:

– رەنگە شەیدا بیّت.

– ئە. ئەو نادا لە دەرگا. لە دیوارەوه خۆی هەلئەدا. یاخود بە

پەنجە زنجیرەکە هەلئەگرت.

ئەسلان چوو دەرەوه و لە پلیکانەکان چوو خوارەوه و داڵانی جی هیشت و ئەلقەرپزەکە هەلگرت. قوربان بەلووچ لە پشت دەرگاکە وهستا. چوار شانە، بە سەرپێکی زل و چاوی پڕ سپینە و پرومەتی رەشتالە، چۆخە شەرپێکی دا بوو بە شانیدا و کلاویکی خوری وشتر رەنگی تا سەر گوپی داکیشابوو. ئەسلان سەیری هەردوو لای کۆڵانەکە کرد و بە ئەسپایی لێی پرسى:

– ئا؟ هەواڵ چیه؟

قوربان بەلووچ وتی:

– سەیزوو شەو، بازخانی ئەفغان ئەگات. بە بوندار بیژە

شوینی ژوان ئەستیلی خولامۆیه. نزیك حەوت دز. پێی بلی ۷۰۱
کە ئیستە
بەرگە بەکە ۱۰

ئەمشنەوات.

ئەسلان پرسى:

– توربه کیشی بازخان ئیسته له کۆبیه؟
 – چوو بهره و کهویر. خواحافیز.
 – سه یزوشه و چ کات؟
 – راست ئه و کاتهی شه و ئه بی به دوو نیوه. خوات له گه ل.
 – خوات له گه ل بی.
 قوربان به لووچ رویشته. ئه سلان ئه لقه ریزه که ی هه لپیکایه وه
 و گه رایه وه.

دایکی شهیدا، سه ری هینایه ده ری و پرساری کرد:
 – شهیدا بوو؟
 – نه خیر داده! شهیدا نه بوو.

ئه سلان چوو ه ناو دالان و بای دایه وه به پلیکانه کان دا. نادعه لی
 خه وی لیکه وتبوو. ویستی هه لی سین، تا پاروویه ک نان بخوات
 و پاشان بخه وی؛ به لام دلی نه هات. ماندووه، با بخه وی. گه رمای
 قورسیه که له شی گه رم داهینابوو. سه ماوه ره که ی له سه ر
 قورسیه که هه لگرت و بردییه ده ره وه. پیاله و قه ندانی کۆکرده وه،
 لامپاکه ی نایه ناو تاقه که و کزی کرد. جی نیگه رانی نه بوو. نه رم
 و به سه ری په نجه چوو ده ره وه. لای ده رگا که ی به کراوه یی به جی
 هیشت. ترسی گازی خه لوز. جاریکی تریش سه یری گولبینه ی
 سه ماوه ره که ی کرد، پۆلووه کان کوژابوونه وه. چوو خواره وه و
 له ده ربیجه که وه چوو ه ناو دووکان. چراپلینه که ئه گرا. خزا بن
 لیفه که ی و بۆ ماوه یه ک به خه یالی خو شی حه سابه کانی و
 "خه جو" وه رایبوارد. به لام هیشتا جی گه رم نه کردبوو، پلتۆکیک
 درا له ده رگای دووکان.

– کییه، ها؟
 – ئه سلان خان، ئه سلان خان!
 ده نگی ماوه ده رویش بوو. خه فه و خنکاو. ئه سلان پرسى:
 – ئا، چی بووه؟
 – بیکه ره وه کارم پیته.

ئەسلان ھەلسا و كیلۆنى دەرگاکی ھەلگرت، قفلەکی ھەلگرت و سووچیکى دەرگاکی کردەوه. روخساری کشاوی ماھدەرۆپیش ھاتە پێشەوه. ماندوو و بێتاقەت، ئەسلان پرسى: — بلى بزەنم، چى رووی داوه؟

ماھدەرۆپیش سەیری دەوروبەری خۆی کرد و بە ئارامى وتى: — تۆرەكیشى بازخانى ئەفغانم لە شیرەكیشخانە بىنى. لەگەڵ قوربان بەلووچ چپەچپى کرد و پۆیشت. پیموایى لە کەویرەوه پۆیشت بەرەو سوودخور و ئەو ناوانە. بەلخیش لەوئى بوو. گوپى ھەلخستبوو و بزەى ئەھاتى. وابزانم لە سەرەوبنى کارەكە تىگەیشتووه!

ئەسلان دەرگاکی بە رووی ماھدەرۆپیش داخست و وتى: — ئاگادارم، برۆ خەمت نەبى.

لەپشت دەرگاکی، ماھدەرۆپیش پرسى: — بوندار ھیشتا لە شار نەگەرەوھتەوھ؟ — نا، جارى.

وئەلامى ئەسلان، وشک و رەق بوو. پەنگە ھەندیکیش بى پیزانە. بەلام وا پى ئەچوو ماھدەرۆپیش بە ھەقى خۆى نەئەزانی لە ھىچ شت و ھىچ کەس و ھىچ سووکایەتەك دلگىر بى. پووی لە دەرگا داخراوھەكى دووکانەكە وەرگىرا، رپى خۆى گرت و پۆیشت. ئاوى زەلالى جوگەكە لە تەنیشتیەوه رەوان بوو. ھەمیشە رەوان. ئەرپۆیشت تا برژیتە ناو دەشتەکان. ئارەزووى ئاو. ماھدەرۆپیش سەر داشۆراو و ئارام، بەرەو مائەوھ چوو. ئاو ئەرپۆیشت تا دەرەز بى و ئەو ئەرپۆیشت تا گرتار. گرتارتر. برىندار نەبوو. ھىچ كوپى نەئەسووتا. رقى لە ھىچ نەبوو. توورە نەبوو. بەس رەشایى! دللى رەش بوو. تەنھا پاشماوھى مرؤفایەتى، لە ناخیدا. دللى لە پەرپۆیەكى نیوھ سووتاووھە ئالاندبوو. گوشار بو سەر دللى نەئەھات. خۆزگە گرى ئەگرت. شپرزە نەبوو. بەلام داگىرابوو. خەفە بوو. حەپس بوو. ژاكاو و تارىك بوو. بوچى بەو

جوړه له گه لې نه جوو لېښه وه؟ له كوڼو به بزاني؟ سهره راي نه مېش
له بهر چې؟ مه گهر نه سلان نه ي نه تواني به زماڼي خوښ قسه ي
له گه لې بکات؟ به زماڼي خوښيش نا، لانیکه م به زماڼي مروفي
ناسايي! خو بؤ چا که و بهر ژه وه ندي نه وان بوو، که به و نيوه شه وه
ماهدرويش ته قه ي له درگاي مائي بوندار هه لساند بوو. خو له
بهر خو ي نه بوو! نه ي نه تواني به نهرمي وه لام ي بداته وه؟

«بي پير خو بؤ گه دايي نه هاتووم!»

— شه وگه رد ي نه که ي ماهدرويش؟!

قوربان به لووچ له بهرام بهر ي دا وه ستا بوو. ماهدرويش وتي:

— له مائي ناغاهه ديمه وه.

— له شار گه راوه ته وه؟

— نه. نه جاري.

تپه پر ي. قوربان به لووچيش په ننگه بهر پي خويدا روپشت.
ماهدرويش نه يزاني. خو ي تي هه لنه قورتاند. بهر پي خو ي و به
خه يائي خو ي دا. له پشت درگاي ماله وه وه ستا و داي له درگا. دوو
په شايي، دوو پيا و له بني كو لانه که وه نه هاتن و بؤ کو ي نه چوون؟
نه م دوو شه وگه رده به نه مه گه ي كو لانه کاني قه لچيمه ن، په ننگه
له دوروبه ر ي مائي لاله وه نه هاتن يان بؤ لاي مائي لالا نه چوون.

شیرو درگاي له ماهدرويش کرده وه:

— بؤ له شويني خو ت دا وشک بوويت؟!

ماهدرويش چووه ژور وه، فانوسه که، به بزماڼي ديواره که وه
نهرمه نهرمه نه سووتا. ماهدرويش پيالوه کاني دا که ندي و چووه بن
قورسيه که. شیرو درگا که ي داخست. ماهدرويش وتي:

— نه گهر نه تواني قوربيه که او بخهره سهر ناگره که. نه مه و ي

پيالوه که چا بخومه وه. دهمم وشکه.

— نيوه شه وه، ناخه و ي؟

— نه. خه م نايه ت!

— تا ئيسته له کو ي بوو ي؟

— کاریکم هه بوو. ئەبوایه سیبەری یه کیک بلهوه پینم و
 په یامه که ی ببه م بۆ بوندار. کتربیه که بخه ره سهه!
 شیرۆ، کوانووی سووچی ژووره که ی داگیرساند و کتربیه که ی
 خسته سهه و هه ره لهوئ لای دیواره که وه چیچکانی کرد. دهست له
 سهه ئەژنۆ و چه نه ی له سهه دهستی دانا و له گره که، لهو گره ی
 له دلێ دووکه ئەکه دا ئەسووتا مۆر بوویه وه. نیگای ماهه درویش
 — نازانم بۆ چی به په ژاره ی نائومی دییه وه — له سهه روخساری
 شیرو چه ی. په ژاره ی گوئیک که به ده م باوه هه ئەه پرووزی؟
 گیانی که تالان ئەکری؟ ژنیکی تیکرماو؟ نازانم. نازانم! به لام
 مروف، دریخ و نازار ههست پی ئەکات، پینش ئەوه ی بگات؛ چ
 بگا به وه ی رهنج و دریخ له ناو ماله که ی دا جیی خویش کردبێ.
 ماله بچووکه که ی ماهه درویش. ژبانی بچووی جووتیک غهواره.
 جووتیک کوتر.

له چاوی ماهه درویش، ئەم ژنه هه مان شیرۆ نه بوو. بوو؟
 ئەو شیرۆیه ی غه م به روخساری دا هه ئەهزا، که چی ئەخزا و نه ی
 ئەتوانی بارگه ی لی بخت؟ که ماتی و غه مگینی پی سووکایه تی
 بوو؟ ئەو خه نجه ره پوته؟ ئەم ژنه، ناخۆ هه مان شیرۆ بوو؟ ئەوه
 ئەو بوو بهو جوړه ورد و خاش ببوو؟

چ زوو! چه ند زوو شیرۆ! چی لیها ت جهر به زه ی عه شقت؟!
 سهه په نجه کانت تۆخیان چوو و چاه و کانت راهاتوون ته نها
 سههیری یه ک شوین بکه ن. به نی پۆ. دهسته کانت و چه قۆ و شانیه ی
 قالی چین. له بیرت بردۆته وه، له بیرت چۆته وه عه شق! به ژنت
 کشاوتر و باریکتر بووه. لیوه کانت ته پی و تازه بیان نه ماوه. سووری
 گۆنات شیرۆ! گۆناکانت له ژیر پیسته وه ده ره پریون و ئارامیه کی
 پر له نازار له ره فتار و له کردارت دا سهه ری هه ئداوه. ئارام ئەپۆی.
 به ئارامی دانه نیشی. به ئارامی قسه ئەکه هیت و ئەم ئارامیه ت له
 غه میکی خامۆش دا هه شار دراوه. نایلی شیرو، به زمان نایلی.
 خۆت وات ویستوه شیرۆ؛ بیر و میشتک ئەخوینمه وه. من

ئەزانەم. تۆ بەم جۆرەت نەوئىستىبوو. واى لىھاتووه. واى لىھاتووه و تۆ ئىتر ئەو شىرۆيە نىت. ژنىكى سووککراو، چرووککراو.

ئاسكى مەستى پىدەشتى مارۆس نىت ئىتر. بزنىكى شاخ شكاوى نەلەوهرپاوى پى بەستراوى. قاچ شكاوى. وا لە ئەشكەوتىكى بى هەتاودا ژيان ئەبەيتە سەر، يارەكەى من. سكاڵا ناكەى. لىو نابزىوى و برۆ گرژ ناكەى. گەشى و تەرچكى شىرۆم چى لىھات، شىرۆى رەبەنەم؟

شىرۆ هەلسا و كترى چاكەى هىنا بو نزيك قورسىەكە. چاى بو شووہكەى تىكرد و نايە بەردەستى. ماھدەرۆيش كلۆ نەباتەكەى لە چاكە وەردا، خستىە سەر زمانى و مژى. پىلۆهكانى نايە سەر يەك و ھەر دوو گووپى قوپا.

«پىشتر روومەتى ماھدەرۆيش ئەوئەندە لەر و لاواز نەبوو.»
پياوہكەى شىرۆ چاكەى خواردەوہ، پشتىدا بە ديوارەكەوہ و پىلۆوہكانى تەمەل و قوورس كەوتنە سەر يەك. ماندوو و نەشە بوو. سسست و بىخود بوو. تەنى مۆم. چ بىزارىيەكى قوول و بىبن. داماو، بىواز، داگىراو و پووچ.

«چىت لى بە سەر ھاتووه ماھدەرۆيش.»

— چاكەت ناخوى؟

ماھدەرۆيش پىلۆهكانى ھەلىنا و سەروشانى چەماندەوہ، ئانىشكى لە سەر ئەژنۆ دانا و سەرى داخست. بە جورىك كە ناوچەوانى لكا بە لىوارى قورسىەكەوہ:

— كەى بە خەيالئىشمدا ئەھات، كەى؟! سەيركە! سەيركە!
شىرۆ خامۆش بوو، نەى ئەويست ھىچ بلىت. گرپى دلى
لەوہ ئالۆسكاوتر بوو كە بە قسە و دەرەدل بكرىتەوہ. خوئ
باش ئەيزانى بە چ قولاپىكەوہ بووہ. نەدلى لىرىە و نە رووى مائە
باوانى ھەيە. ھەر كات بىرى لەوہ ئەكردەوہ چاو بىرپىتە ناو چاوى
برا، تووكى لەشى راست ئەبوويەوہ. شەرمىكى قوول، لەگەل
خوفىكى نھىنى، گيانى دائەرزان. بارى تاوانىكى قورس، ئەتوت

به کۆلیموهیه تی. بیرری پرووبه پرووبونه وه له گه‌ل بنه‌ماله‌ش نازاری ئه‌دا. نه له لای بلقیس پرووی هه‌بوو، نه له لای برا و نه له لای باوک. خان‌ئاپۆ هه‌ر باسی مه‌که. ئه‌و و به‌گه‌مه‌مه‌د به‌ خوینی تینوو بوون. وشکه‌ سالی و گه‌رفتاری نه‌خۆشینی مه‌پوما‌ل ئه‌گه‌ر به‌ خۆوه‌ خه‌ریکی نه‌کردبان، شێرۆیان تیا‌بردبوو، وه‌کوو دوو‌گورگ هه‌لیانه‌دێ.

ئێره‌ش له‌وێ باشته‌ر نه‌بوو. هه‌رچه‌ند به‌ چنگ و ددان هه‌لنه‌ئه‌درا، به‌لام به‌ دهم و کات خه‌ریک بوو له‌ پێ ئه‌که‌وت. کاره‌که‌ر بوون بۆ دژوار بوو. که‌نیز، وه‌کوو که‌نیز سه‌یریان ئه‌کرد. له‌ یه‌که‌م تیریزی خۆره‌وه‌ تا بانگی شیوان له‌ ژێرخانه‌که‌ی مائی بابقولی بوندار، له‌ پشت داری ته‌ون‌دا دانیشتیبوو و په‌نجه‌ی له‌ به‌ن هه‌لنه‌پێکا و سو‌مای چاوی ئه‌ساوییه‌وه‌. دلگه‌راو و زیز. ناچار. ناچاری کار. سینه‌ی فراوانی می‌رگ و پیده‌شت. بلیندایی کو‌یستانه‌کان و نه‌وای خامۆش، دۆله‌ قووله‌کان. کوانی زه‌نگی به‌رانی پێشه‌نگ؟ پان و سه‌روه‌ی شێداری ده‌شتی نه‌یشاپوو‌ر چی لی‌هات؟ تا‌قی ئاسمانی پر له‌ هه‌وری هه‌وریشم و تا‌قی تا‌غی کێ لی‌ی دزی؟ ناله‌ی ئاسمانی چین چین و هه‌رای به‌ ئاهه‌نگی پیاوان، له‌ کام قه‌بردا نیژرا؟ ژیان چۆن وه‌ها ده‌ست به‌ستراو و نامراد بوو؟ پاله‌وانی چۆن بوو به‌ خاک؟ خۆله‌می‌شی پزیسکه‌ی جه‌وانی؛ مه‌رگی نیوه‌چل چه‌ند زوو هاتی! خۆ بدا به‌ ده‌سته‌وه‌ ئایه‌؟ به‌م ژیا‌نه‌؟ به‌وه‌ی به‌ سه‌ر من و به‌ سه‌ر ئی‌مه‌دا سه‌په‌نراوه‌؟ ئه‌بی خۆی گه‌رمۆله‌ بکات و پێ به‌ خه‌موکی بدا و خۆی له‌ بن بار و ورووژمی هه‌موو که‌س و ناکه‌سیک رابگرێ؟ باوه‌ر بکه‌ین گه‌ی‌رۆده‌ بووین؟ راستی وایه‌؟

شێرۆ، درێژه‌ی خه‌یالی با بر دووی له‌ گه‌ل شووه‌که‌ی به‌شکرد: ۷۰۷

که‌ ئێ‌ده‌ر
به‌رگه‌ی په‌که‌مه‌

— به‌ر له‌تۆ شه‌یدا هاتبوو بۆ ئێره‌. قه‌دیریشی له‌ گه‌ل خۆی

هینابوو.

ماه‌ده‌رویش ناوچه‌وانی له‌ لی‌واری قورسیه‌که‌ به‌رز کرده‌وه‌ و

سەيرى چاۋەكانى ژنەى كرد:

– وتت كى؟! –

– شەيدا و قەدەر.

– كارىيان چى بوو؟

– نازانم، دايان لە دەرگا، دەرگاكام كردهوه بزائەم كىيە. ئەوان لە پشت دەرگاكدە بوون، شەيدا وتى كارى هەيە و هاتە ژوورەوه. قەدەريش بە دوايدا هات و دەرگاكهى بەست. چىم بوتايەت؟ كورى بابقولى بوندارە! هەم خاوەن كارى منە و هەم ئاغە و ئەربابى تۆيە!

– ئۆقرە لە بەر براو و بىر ئالۆسكاو، ماھدەرۆيش پرسى:

– باشە، كارىيان چى بوو؟

– هيچ. دانىشتن. شەيدا وتى چاىيان بۆ دروست بكەم. منىش بۆم درووست كردن و بۆم دانان. چاكەيان خواردهوه، تۆزى سەريان نايە سەر يەك و هەلسان رۆيشتن.

– چىيان ئەوت؟

– هيچ، گالتهيان بە يەك ئەكرد، قەشمەرييان ئەكرد،

پىئەكەنين...

– پاشانىش؟ پاشانىش چى؟

– پاشانىش رۆيشتن.

– لەگەل تۆ... خو هيچيان نەوت؟

– با... ئەوان وتيان، بەلام من هيچەم نەوت.

– چيان ئەوت؟

شىرۆ ئارام بوو. دلى ماھدەرۆيش تەپەى ئەهات. هەناسەى سوار ببوو. نەى ئەتوانى قسە بكات. دەسبەجى لال ببوو. شىرۆ وتى:

– مەھىلە تەنها بەم ماھدەرۆيش! شەوانە زووتر وەرەوه. تۆ

ئەبى بە سەر سەرمەوه بى. ئىمە لىرە غەوارەين ماھدەرۆيش. ژنەكەت گەنجە.

نالەيهەكى كورت - بۆلگى و نەلگى - لە ناخى دلى ماھدەرۆيئشەوھە
ھاتە دەر. خامۆش و لە ناو خۆى دا، پالى دا بە ديوارەكەوھە. شيرۆ
بينى پەرەى لووتى شووھەكەى ئەلەرزيت و قەراخ ليوى گنج بووھە.
ھاوارى بن پيىست. شيرۆ ئيتەر هيچى نەوت. چى مابوو بيلگى؟
نەگوتراو مابوو؟ چووژانم. شيرۆ سەرى داخست و ئارام بوو. دلى
ئارام نەبوو. زرمەى ئەھات.

«باشە بۆچى مزەكەم لە لای خۆى پائەگرى، بوندار؟... دلم
بۆچى ئەخيوريتەوھە؟»

نە وھلامى بۆ خيورانەوھى دلى ھەبوو و نە وھلامى بۆ راگرتنى
ھەقدەستەكەى. پليتەى فانۆسەكەى داكيشنا، ھيور بوويەوھە و
سەرى نايە سەر سەرىن. بەو ھيوايەى خەو بيباتەوھە! بەلام
نە. كەللەى وشك ببوو. پيريزن، پيريزنى خەيالآوى. كيژۆلە،
كيژۆلەى غەمخور.

«ئەى ماھدەرۆيش بۆچى كەواكەى داناكەنى؟ بۆچى بە
ئاسوودەى پاناكشى؟ مەگەر نايەوئ بخەوئ؟ ھا؟ ھەئسا! بۆچى
ھەئسا؟ بۆ كوئ ئەچى بەم نيوھشەوھە؟»
- ئا؟ بۆ كوئ؟

- ئەمەوئ دوو پكات نويز بخوينم.
بەرمالەكەى داخست و دەستى كرد بە نويزكردن. دوو
پكاتى خویند. قۆپچەكانى كەواكەى داخست. پيالآوكانى لەپى
كرد، پشتويئەكەى بەست، تەبەرزىنى لە ديوارەكە كردهوھە و
كەشكۆلى ھەلگرت.

- بۆ كوئ ئەچى ماھدەرۆيش، نيوھشەوھە؟!
- بۆ دوور ناچم! ئەچم بۆ قەراخ ئاوەكە. مەدحيك ئەخوينم
و ھەناسەيەك تازەئەكەمەوھە!

ماھدەرۆيش، دەرگای لە ژنە داخست و لە مال دەرکەوت.
شەو لە خامۆشيەكى قوول دا لە ھۆش چوو بوو. باى نەئەھات.
ھەوا خۆبەخۆ رچابوو. وھستاو و سەھۆل. وھك پەيكەرئىكى

به‌ردینه. ئاسمان کرابوویه‌وه و ئاوی جوگه‌که مووزیکی ئەژەند. مانگ نەبوو. شەمەزەنگ. کوڵان و دیوار، کەلاوە. داری ناوبەناو، زەوی و پرد و مزگەوت و گەرماو هەرەهەموویان وەک شەو رەش بوون. نووزە لە هیچ رۆژنەیه‌که‌وه نەئەهات. خەو. خەو. خەلکی لە خەوی هەشتەمدا بوون. نە نالەیه‌ک، نە نەوایەک، نە شێوێکی نە هەرایەک. هیچ نەبوو و ئەتوت تەنھا زیندوی قەلاچیمەن، ماھەرۆیشتە. ئەو بە تەنھا!

دانیشت لە سەر سەکوێه‌ک و تەبەرزیه‌که‌ی نایە سەر ئەژنۆ و دەسکە ئاسنە رچاوه‌که‌ی لە ناو دەستدا گووشا. هەستی هەبوون. ماھەرۆیشت ئەیویست لە خۆی بگەیه‌نی هێشتا نەمردوو. نەزاکاوه. باوهر به‌وه‌ی پاره شتیکی، پاره گیانیک هێشتا ماوه. بە خۆی بسەلمینی ژیان هێشتا لە ناو پەنجەکانی پای نەکردوو. گیان هێشتا لە ئییسکه‌کانی نەفربووه. ئەم پەنجانە هێشتاش ئەتوانن - ئەیانتوانی - دەسکی تەبەرزین لە ناو مشتیدا بگووشی، ساردییه‌که‌ی هەست پێ بکا و بە گەرما‌یی دەسته‌کانی گەرما بکاتوه. دەسته‌ی دەسکی تەبەرزیه‌که‌ی گرت بە دەستی‌ه‌وه و هەلسا، تیغی تەبەرزیه‌که‌ی لە عەرز پاکرد و بە پاوه‌شانندیکی پسپۆرانه، نای بە سەر شانیه‌وه و ئارام ئارام، وەک بلیی ناروات، بەقەراخ جوگه‌که‌دا بەره‌و ژوور بوویه‌وه. سەرداخستوو، پشت چه‌ماوه و بیر ئالۆسکاو. کلاویکی گومەزی لە سەر و قەفی پرچی لە ژێر کلاوه‌که‌یه‌وه پزابوویه دەرەوه، بە سەر شان و بە سەر رەدای سپی و لەباری‌دا. پشتوینی سپی لە پشتدا بوو، کەشکوڵه‌که‌ی بە دەستی‌ه‌وه. نەرمەناسه. زەمزمه و نه‌وا. زەمزمه. جۆشینی دەر‌وون. دل کەوتبوویه جۆش و خورۆش. نەم نەمی لیدان. لیدانی سینە. لیدان لە سەر. لیدانی هەنگاو. لیدان لە هەموو لەش و گیان‌دا. یادی خۆی و پ‌اسانه‌وه‌ی یادی خۆی. دەنگ. دەنگه‌ ده‌نگی خۆی ئەبیبسی ماھەرۆیشت. شیعر. یاد دیت‌ه‌وه یاد. شیعر لەخەو ر‌ائەچەنی. ئاوازی دەنگ سەرەتای

٧١٠
کەیسەر
بەرگت ١٩٩٥

کیشمر. کوّلان خاموشه: ئهوهی به بیریدا دیت. دهرویش جگه له
گوتهی دل، چی له دلدایه؟

ئهگهر دلت لهلام نهبی، دانیشنتت سوودی نییه.
هرچهند لهلام دائه نیستی، چونکه وهه ای نرخی نییه
ئهگهر زمانت بهستی، دل ئهقرچی وهکوو کهباب
له ناو گۆلاو رابوهستی، بینینی ئاو کهلکی نییه.
ئهگهر لهتهن گیان نهبی، روخساره کهی رهنگی نییه
ئهگهر نهبی نان و خوان، خوانچه و سینی سوودی نییه
ئهگهر زهوی تا ئاسمان، سیسه مبهر و بهرامه بی
ئهگهر مروّف ریبین نهبی، بین ناکات و سوودی نییه
ههتا له ناگر رائه کهی، ترشاو وخواوی وهک ههویر
ئهگهر ههزار یار و دلبر، ههلبژیرو سوودی نییه.
— ها، ماهدهرویش، بیخهوی داویه له سهرت؟

دیسانه وههش قوربان بهلووچ. ماهدهرویش سهری ههلینا
و پوانیه سینهی پان و سمیلّه رهشهکانی. قوربان بهلووچ
پیئه کهنی. نیشانهی بینینی دیوانه. ماهدهرویش قسهی بو ئه
نهبوو، تیپهپی. قوربان بهلووچ به کهمه نکیشتی وشه پایگرت:
— بووی به شهوگهرد ماهدهرویش. شهوگهپی ئه کهی؟! تو
خۆ بنه ماله و جووتت ههیه!

— له دۆست ئهگه پیم، بهلووچ!

— دۆست له کوپیه؟

— له سهسر خاک به دوا دا ئهگه پیم.

— تاریکه شهوه ماهدهرویش. دوژمن له دۆست چۆن جیا

ئه که پیته وه؟ کوانی چراکهت؟

— چرای دلت پۆشن بی، بهلووچ. له خه لک، کی به ناگایه؟

— ههیه. کوپی بوندار و کوپی که لایی خواداد. له خۆم خراپتر،

وهک سهگ وانه. تا پۆژ ئه بیته وه پاس ئه دهن!

— تو بو ناخهوی غهواره بهلووچ؟!

— بیداریم پى خوشتره. تۆ چیتە ئەمشەو، ماھدەرۆیش؟!
 — ھەق یاربى بەلووچ، ئەمشەو خۆم وەبیرھاتۆتەوہ.
 بەرھەللاکان لە کوئ بدۆزمەوہ؟
 — بۆ بەرھەللا، کوئ لە گولبىنەى گەرماو گەرمتەرہ؟
 — بەیاری ھەق!
 — بریندارى دەرۆیش!
 — بە لەش نا؛ بە گیان.
 — پەریشانى، ئەتەوئ یارمەتیت بەم؟
 — ھەق یارى ھەژارانە، بەلووچ. کارى خۆت بکە. ئەمشەو
 شەوى شەوقى منە. شەوى خۆش. ھاتوومەتەوہ بە خۆمدا
 بەلووچ. لە خۆم دوور ئەکەومەوہ. دوور. دیدار بە بەیانی، غەوارە.
 غەریبانىن من و تۆ. دوورئەبینەوہ لە یەک، بەلووچ!
 — تۆ ناتوانى لەگەڵ ھەموو کەس تیکەڵ ببى، دەرۆیش.
 خۆت لە بەرھەللاکان پاریزە!
 — دوور ئەکەوینەوہ لە یەک، بەلووچ!
 — تۆ بەنگت لە کوئ دەست خستووە، دەرۆیش؟
 — لە کابرای ئەفغان. لە توربەکیشى بازخان. ھەق ئاگای
 لیمانە بەلووچ. دوورئەکەینەوہ لەیەک. ھوو! تۆ سونیت و
 من شیعمە. بەلام لیڤرە، غەریبانىن ھەردووکمان. ئاینزیمان
 غەریبە. غەریبایەتى. لەم یەکەیان، ھەردوو یەکین. کړنۆش بردن
 و نۆکەری. مەیموونین و کلکەلەقى ئەکەین. مەیگرە خۆت،
 بەلووچ. ھەرچى بى من دەرۆیشم. من قەلەندەرم. قەلەندەرىک
 کە تەنھا جارەجارە ئەتوانى پى لە بەندى خاک دەر باز بکات.
 دوور ئەکەوینەوہ، بەلووچ. لىک دوور ئەکەوینەوہ. ئەوبەرى تۆ
 ئەمبەرى من. دوور کەوتنەوہم ئەبینى؟ دوور ئەبمەوہ. بووم بە
 دوومان، بووم بە دوومان، دوور کەوتمەوہ، دوور کەوتمەوہ، بووم
 بە دوومان.

دوومانم و دوورم من. دوورم و دوومانم من.

۷۱۲
 کەلىسەدەر
 بەرگت دوورم ۰۱۵۵

هوو! ون بووم، ون ئەبم. ون ئەبم، ون ئەبم.
ونبوون له ونبوون دا ئاینی منه. نهبوون له بوون دا دینی منه.
ئەمشه و له شهو باکم نییه. شهوی پرگاریی. دوور کهوتنهوه
له خو، دابران.

پچران، فهوتان، ژیانهوه، پیر بوون، شهکەت بوون. ماندوو
بوون، ماندوو و دهرباز بوون.

خروش! له خروش دام ئەمشه. گیانم له بهرگم سهرپرژ
بووه. دلّم به گوئییه. به یادی دوتهکەم. نالەکانم، دهر د و ژانم
بانگ هه‌ئەدەم، له‌پیش ئەوهی به ته‌واوی ته‌فروتوونا بېم.
گه‌رووم. نالەکانم له گه‌روومدا په‌نگیان خواردۆتهوه.

به‌لووچ پۆیشتبوو. دوور کهوتبووه و پۆیشتبوو. ما‌ه‌ده‌رویشیش
په‌وان ببوو. سه‌ره‌رای ئەمه‌ش گوتاره‌که‌ی به‌رده‌وام بوو و ئەیوته‌وه.
دیوانه ئاسا:

ئەگەر دلت له‌لام نه‌بی، دانیشنت سوودی نییه
هه‌رچه‌ند له‌لام دائه‌نیشی، چونکه وه‌های نرخ‌ی نییه
ئەیوت و ئەپۆیشت، ما‌ه‌ده‌رویش. به‌پاستایی و به‌رده‌لان‌دا،
لوول و چه‌ماوه. سه‌رخۆش و مه‌ست. ده‌ستیک به‌دیواره‌که‌وه
و ده‌ستیک ته‌ورزین. ژانیک له‌سینه و بانگیک له‌گه‌روو.
گه‌ردیله‌یه‌کی په‌ها له‌ناکوئی‌ئاوا، تۆپ، تۆپه‌له. به‌لیژی
خه‌نده‌قه‌که‌دا تل بوویه‌وه، هه‌لسایه‌وه و دهرگا یه‌ک تا و
کورته‌که‌ی گۆلخه‌نه‌که‌ی به‌زیره‌کیه‌کی خۆده‌رخه‌رانه‌کرده‌وه و
سه‌ر و سینه‌ی برده‌ ناو ژووره‌ ته‌نگه‌به‌ر و تاریک و دووکه‌لای و
قورم گرتوو‌ه‌که‌ی توونی گه‌رماوه‌که.

به‌سه‌ر په‌فه‌ی دیواره‌که‌وه، چرا پلّیته‌یه‌ک په‌وناکیه‌کی
پژد و خه‌فه‌ی به‌ناو توونه‌که‌دا بلّو ئەکرده‌وه. ناگری کووره‌ی
بن مه‌نجه‌لی گه‌رماوه‌که‌ به‌ره‌و کوژانه‌وه بوو. گۆلپینه‌وان له
سه‌وچیک‌دا، خزابویه‌ بن تی‌ریک و خه‌وتبوو. ئەو ئەبوايه‌ پیش
بانگی به‌یانی گه‌رماو بکاته‌وه. له‌دوو به‌ری گۆلپینه‌که‌وه،

قهدير و شهيدا دانىشتبوون و پيالهي مهى و سوراحيان، له سهر تهلهبهردىك دانابوو. شهيدا پالى دابوويهوه و قهدير گورگ ئاسا له سهر پهنجهكاني دانىشتبوو. جگهرهيهك له نيوان پهنجه رووتهكاني شهيدا دا بوو. ددانه سپيهكاني قهدير، وهكوو لهزگهيهك سهدهف ئه درهوشايهوه. به بينيني ماهدهرويش شهيدا سهري داخست، تاوى نيگاي ئهوى نهبوو. جهوان هم شهپاني و هم شهرمن. بهلام قهدير شارهزاتر و ببباكتر، چاودراوتر. چاوى برپبوويه ناوچاوى ماهدهرويش و سهيري رهفتارى ئهكرد:

— ئا سهيد؟! بيخهوى داويهتى له سهرت بهم نيوشهوه؟ تو مهگهر كار و ژيانت نيه؟

قهدير، گووى و چاو بوو تا ماهدهرويش كورنشيك بكات و تپهپرى. بهلام ئهمشهوه، ماهدهرويش، نه ئهوه سهدهكهى هميشه بوو. بهراشكاوى پيى نايه ژوورهوه و ببباكانه له بهر چوارچيوهى درگاكهدا وهستا. وهستا و مايهوه. مايهوه و چاوه پر كيشهركاني برپيه دوو گهنجهكه و به دهنگيكي قورس وتى:

— به پيالهيكه ئهه قهلهندهره ميوان ناكهن؟

قهدير به گالته و بهراست وتى:

— پيى له سهر چاومان دانى، دهرويش! بهزمى دهرويشيه. بهزمى خوته. دانيشنه و بهخير هاتى. ئهوه تو و ئهمش سوراحى ئارهقى مالى. دهرهگهزييه. ياهوو! پيم وانهبوو حهزت لى بى؟ ئيستته كهوا له خوئمانى فهرموو ئهوه سوراحيه بكهره ملت! ههق! ماهدهرويش، لهتى دهرگاكهى بهردا، پرووى له قهدير و شهيدا و چاو له چاوى كوورهى ئاگر هاته پيشهوه و وتى:

ههتا له ئاگر رانهكهى، ترشاو خاوى وهك ههوير گهريش ههزار يار و دلبر، ههلبژيرى سوودى نيه!

— ترس و پاريزيكمان له ئاگرنييه ئيمه، دهرويش. ئهمه ئاگر و ئهمش ئاگر. خوئمان پولهى رهزين. پيالهي توئه!

قهدير پيالهيكهى دا بهدهس ماهدهرويشهوه. دهرويش پيالهيكهى

پاگرت:

– ناده رویش بهم ئه گهر خوومی تیا نه شووم. فیدای سهری پیاو!
– بی به لا. نووش!

ماهده رویش، پیاله که هی هه لدا:

ئهی ئاسمان چه ند ئه گه پری، برپوا گه پری گه ردیله کان
ئاو مهست و با مهست و خاک مهست و ئاگریش
– پری که قه دیر. هه تا ئه توانی، پری که. دیسانه وهش!
پیاله که هی پرکرد قه دیر و له بنه وه سهیریکی شهیدای کرد.
شهیدا داگیرا بوو. جگه ره که هی ته واو ببوو. چیلکه یه کی له ناو
په نجه ی دا پاگرتبوو، به رده وام ئه یشکاند و له بن ددان ئه یجوو.
نیگای له سهر خاک و خو له که هی به رده می بوو و نه ی ئه توانی
ئه شکه نجه ی دهروونی له بوونی ماهده رویش بشاریته وه. قه دیر،
ملوزمانه سهیری هاو پیاله کانی خو ی کرد و به پیکه نینیکی
شاراوه وتی:

– ئهو «هه زار یار و دل به رهش» که تو شیعره که ت خویند،
من له دووی ناگه پیم. یه کیشان به من ره وا نه بینراوه. مه گهر
شهیدای براده رمان هه زار دل به ری هه بی! ئه ری شهیدا؟
شهیدا له بن گری برۆ ره شه کانیه وه سهیریکی خه نیمه که هی
کرد و وتی:

– دهست هه لگه ره قه دیر!

قه دیر پی وت:

– باشه بوچی خو ت دوائه خه ی؟ پیاله که ت هیشتا پره.
شهیدا به بی قسه پیاله که هی نا به سه ره وه و ناوچاوی
تیکننا. قه دیر جیی خو ی خو ش کرد و وتی:
– شنتیکمان بو بگیروه، ماهده رویش.

ماهده رویش سهیری شهیدای کرد. چاوه کانی ماهده رویش،
ئهتوت وه رگه پراوه. داره تیکی شیواوی هه بوو. مهست و خومار بوو.
قه دیر به مه بهست به ماهده رویشی وت:

— نایناسیتهوه؟ خوږه تی. کورې ئه ربات. شهیدا! ئیتر
 ئه وهنده سهیری ئه که ی که چی بی؟
 شهیدا پرووی کرده ماهده رویش و وتی:
 — به دوی که سیکا دا ئه گه ری؟! که ست لی ونبووه؟
 ماهده رویش وتی:
 — نا برام؛ خوّم ون کردووه. یووسفی میسری!
 یوسفی میسری سهرت راکه و به چاو بناوره میسر
 شار پری ئازاوه یه و، سه ربه سهر بازار مه ست
 — یانی چی؟
 ماهده رویش پیکنی، ژیر بو نه زان! شهیدا هه لچوو:
 — ئه لیم واتای چیه؟
 ماهده رویش وتی:
 — سه بیله یه کت بو تی که م؟!
 قه دیر وتی:
 — پرسیاره که ی شهیدات وهر نه گرت؟!
 ماهده رویش وتی:
 — گیای ئه فغانه!
 — که و ابوو تی که، هه ق!
 — ئه گه ر دلت له لام نه بی، دانیشنت سوودی نییه.
 — دلی من له گه لته ده رویش، به لام بو شهیدا نازانم!
 ماهده رویش وتی:
 — فه رمایشتی مه وله وییه ئه مه، نه ک گوته ی من. مه ولای
 به لخ.

— ده می گهرم ئه وه ی وتوو یه تی. ده می توّش خوّش که
 ئه یلیته وه.

— دهستی دوّست!

قه دیر، سه بیله که ی له ماهده رویش وهر گرت؛ لیوی پیوه نا و
 پسپورانه مژی لیدا و دوو که لته که ی به خهستی له کونه لووتیه وه

دایه دهرهوه و دای به شهیدا. شهیداش مژیکی لیدا و سهبیلکهکی دایهوه به ماهدهرویش. ماهدهرویش مۆدنهکی سهبیلکهکی نا بهلیویهوه و به هردوو دهست سووری پيدا؛ به بی ئهوهی بهیلى خۆلى سهبیلکه له کاتی گهپاندا برژی.

— گیانم فیدای ئهم دهمه.

— پۆژگاریک له بیدوخت بووین. له تهمهنی ههژدهسالی. پشت لیومان تازه سهوز ببوو. گهنج و نازاد. قهلهندهری زۆر ههبوون، ههمووسالییک پۆژیکی تایبهت، له دهرگانهکی پیر کۆ ئهبوونهوه. ئیمهش بووین. گهدایی به شایى بهرامبهر بوو. بهزمی عهشق. منیش لهگهڵ قهلهندهریک بووم به هاوپی. خهلیکی ماهان بوو. سهر به دهرگانهکی حهزهرتی شیخ نهمهتوللای وهلی. پاستگۆ و به ئهمهگ. غهمیک له دل و له روخساری دا. پۆژیکیان له بیدوخت دهركهوتین بۆ گهپان. ئیواره درهنگان بوو. ریکهوت و ابوو با و تۆزخۆل نهبوو. میړگ و دیمه ن دیتنی ههبوو. سهبیلیکمان داگیراند و مژمان لیدا. قهلهندهر نهشهبوو. ئهمزانی پازیکی له دل دایه. دواندم. وتی ههقه. چوینه سیبهری دیواری ئاشهکۆنیک و دانیشترین. سهبیلیکی تر.

کهوته قسه و من گویم پاگرت. وتی:

«گهنج بووم ئهوه سهردهمه. شوان بووم. پاشان بووم به دارکهر. تهوړیک به دهستهوه و گوریس له پشتوین. ژنیکم ههبوو. خهلیکی جیروفت بوو. پۆژگارمان نارام بوو. شهویک چوومهوه بۆ مالهوه و بینیم ژنهکه ئهگری. هۆکه م لیپرسی. لیوی خۆی کرۆشت و وتی: بهتهنها جیم مههیله. پرسیم بۆچی؟ وهلامی نهدامهوه و پرووی داپۆشی. له مال درهکهم. زانیم لیان ههلیپچاوه. خۆم مهلاسدا و گوپرایه ل بووم. شهویک وام نواند بۆ ئاش ئهچم. له تاریکی دا خۆم ونکرد. بهلام چاوم له دهرویدیاری مالهکه م بوو. له تاریکیه کهدا سیبهریکم بینى به دیواری مالهکه م دا ههنگهرا. خۆم پاگرت، پاش تاویک دهنگیکم بیست.

قرم و قال. چوومه ژورهوه، كابرآيهك له مالمكهه بوو. ژنهكهه
 ئهيوبيست بقريشكيني. بهلام دهستي كابرا دهه گرت. چاوهكاني
 ژنهكهه به بينيني من داچهقا. تهورهكهه به دهستهوه بوو. كابرا
 كه چاوي پيم كهوت، چهپهسا. تهورهكهه بهزركردهوه و به دهور
 سهردا سووراندم و دامهينايهوه.»

ماهدرويش كه لهگهه كابرآي چيروكبيژ رابوو و لهگهه
 چووبويه ژورهوه، لهگهه ئهويش تهورزيني بهزركردهوه و به دهور
 سهردا سووراندی و خووشی كهوته خول خواردن و سووراندهوه.
 خووشی شیت بوونی ماهدرويش، شهيدا و قهديری توقاندهوو. هه
 كاميان خووشی خزانه سووچيكهوه؛ بهو هيوايه تهورزينهكهه
 دهرويش بيدا له سهري ئهويكه! تونچی ئهوهندهی تروش سهري
 خزانه بن تيرهكه. ئهمنهوه له تونهكهه ئهودا ديوانه سهري
 ههلهدابوو. ماهدرويش كيشهه گرتبووی و مهيداناری ئهكره.
 جبهو ميژهه و تهورزينهكهه سهمايان ئهكره. دهرويش حالئ
 ليهاهتوو. پيكتان و دهست راهشان. مهيدانهكه گشت هی
 ئهوه بوو:

وا هاتووم ههتا به خووشی، به گووشی كيشان بتهمهوه
 بيده و بي ناگات بكهه، له ده و له گيان جيته خهمهوه
 وا هاتووم ههتاكوو تو، خووت دهربخهه له ئهه سهرا
 ههروهك نزای عاشقان، بو سهري سهه رات كهمهوه
 وا هاتووم بو ئهه ماچهه، له شهنگهكهه رفاندهوو
 پيم بهروهه به خووشدهه، چون ههه ليته ئهسيئمهوه
 پيم بهروهه به خووشدهه، چون ههه ليته ئهسيئمهوه
 پيم بهروهه به خووشدهه، چون ههه ليته ئهسيئمهوه
 پيم بهروهه، پيم بهروهه، پيم بهروهه
 پيم بهروهه، پيم بهروهه
 پيم بهروهه، پيم بهروهه

پيّم بهروه

ئەو كاته وا ئاگا له خۆي، يار له لات سووكه و سپات
ئەو ساته وا ناگا لهخۆي، يار له لات سوود نهكات!
ئەوكاته وا ئاگا لهخۆي، يار له تۆ كهنار ئەكات
ئەوساته وا ناگا لهخۆي، بادەت له يار پي ئەكات
بيئۆقرهبيت هەموو ئەوا، له ئۆقره ي تۆ ئەگەرپن
لايهني بيئۆقره گرە، ئۆقره به تۆ ستار ئەدات
ئەو هەموو نامرادييه، بۆ مرادی تۆ ئەگەرپن
جا با هەموو مرادهكان، به تۆ بگات، به تۆ بگات
عاشقى جهورى يار به، عاشقى ميهرى يار نا
تاكه نيگارى نازەنين، عاشقى تۆ ئەبي بەكات
عاشقى تۆ ئەبي بەكات، عاشقى تۆ ئەبي بەكات
عاشقى تۆ ئەبي بەكات
تاكه نيگارى نازەنين، عاشقى تۆ ئەبي بەكات
عاشقى جهورى يار به
عاشقى جهورى يار به، عاشقى جهورى يار به
عاشقى ميهرى يار نا
عاشقى جهورى يار به، عاشقى جهورى يار به
عاشقى جهور، عاشقى جهور، عاشقى جهورى يار به
عاشقى يار، عاشقى يار، عاشقى ميهرى يار نا
عاشقى ميهرى يار نا
عاشقى جهورى يار به، عاشقى جهورى يار به
عاشقى جهور، عاشقى جهور، عاشقى جهور
عا...شقى... جه...و...و...

٧١٩

كه ئيـدەر

بەرگى بەكە ١٥

ناوچهوان و پرچه ئارهقاويى و حال ليّهاتوووهكەى ماھدەرۆيش
ئەخولايەوه، ئەسسوپاايەوه، ئەنووشتايبەوه، پيى ئەكوتا و بالى
رئەوشاند و پرچى ئەپرژاند. لووله ئەبوو، گرمۆله ئەبوو.

گرمۆلّه، ئەکرایهوه، ئەکرایهوه، گرمۆلّه ئەبوو. ئەچووه یهک. ئەینالاند، ئەیگرماند، ئەینهپاند، ئەخرۆشا، هووی ئەکیشتا، قاقای لیئەدا، کراسی جەر ئەدا، ئەچهمايهوه. ئەکهوته سەر چۆک، راست ئەبوویهوه. ئەنوشتایهوه. سەر و پرچی به گشت لایهکدا. تهورزینی پائهوهشاندا. نهره ی بههیز. کهفچهپین و چاو بهخوین. فی. تهورزینی به زهبرهوه کوتا به کوتهی داریکدا. دهست به تهورزین و سەر له سەر دهست، نووشتایهوه؛ دانیشت، بهربوویهوه، تلا؛ وشتریکی کیرد لی دراو!

گووی منیت و تلت ئەدهم، به زهبری بای گوچانهکهم له دووت به راکه دیم، ههرحهن بو خوم تلت ئەدهم نازامی. بیدهنگیهکی قورس. شهو. شهوهزهنگ. ماهدهرویش نهمردبی؟!

شهیدا و قهدير، له پهناکان هاتنه دهرهوه. چوونه لای ماهدهرویشهوه و له لای تهرمه بیوازهکهی دانیشتن. نه، نهمردبوو ماهدهرویش. ئارهقهی لی نیشتبوو. سەر و پرچی تۆز و خوڤاوی، ههناسه برکیی بوو. ماینیک چهندين فرسهنگ غاری دابی. میزه له لایهک، تهورزین له لایهک، جبه له لایهک. لهشی ماهدهرویش له پ و کشاو، ماریکی بیوهی له ناو خهوش و خوئی توونهکهدا راکشابوو. مردوویهک که هیشتا به تهواوی گیانی دهرنهچووه. کهفچهپین و چاو داچهقاو. سههرپای ئەمهش و پ و تاساو، دم و گوتهی دژوار بو تیگههیشتن.

— چيته ماهدهرویش؟

— پیالهیهکهم بو پرکهن. جبهی شپرم بارمتهی شهرابی یهکهم! قهدير دهرویشی بهرزکردهوه. دای نیشاندا و پالی دا به دیواری گولبینهکهوه. شهیدا پیالهکهی له نزیک دهرویشهوه راگرت. دهرویش به پهنجه ماندوو و لهرزۆکهکانی پیالهکهی له شهیدا وهرگرت و بردی بو لیوی:

— ئەم دهفتهره بی واتایه خنکاوی شهرابی پهسهنی یهکهم.

گیانمی تیا ئەشۆم. وسل. دیسانهوه!

خۆی ئەمجاره دەستی برد و سوراحیهکەى هینایه پێشەوه. شهیدا ملی سوراحیهکەى گرت. ماھدەرۆپیش له دەستی دەرھینا. قەدیر چاوی له شهیدا داگرت، شهیدا له دەرۆپیش گەرا. دەرۆپیش سوراحی نا به سەرپهوه. نزگەرەى دا و سوراحی داگرت و سەیری قەدیر و شهیدای کرد. بەلام چاوهکانی نیگای نەبوو. گیانەوهریکی نامۆ و لیل له ناو بیلبلیلەى چاوهکانی دا سەرگەردان بوو. دوو دووپشکی فەلاقەکراو. شهیدا ترس داگرت. قەدیر هیوری کردەوه. ماھدەرۆپیش وتی:

— ئەمیر و ئاغه، یار و نهیار! میر مهست و ئاغه مهست و یار مهست، بێگانه مهست. میر، ئیره کوییه؟ یار کییه و غهواره کی؟ ها؟ پیم بلین، غهریبی مهست! من غهیرهه یان تو شهیدا؟ توکی کوری که لای خواداد. ئاغه، ها! میریش، مسوگەر شهیدایه؟ من کیم؟ قهله ندهر. قهله ندهری بی سەرۆپی. کهسیک و شتیکم من؟ نه. ناکهس و بی ترخم. پووک و بی مایه. فیری دراو. سهگی بهرماڵ. دهسهمو. ئیتر ئەوه ندهی نهماوه ئەم شیعرانهش له بیر بکههه. نوکەری ههموو دهرفه تیکی لی سه ندهووم. له خۆرا ههول ئەدهه. خوايه... من شتی زۆرم نەبوو. بەلام یهک شتم ههبوو، ئەو یه که شتم خهریکن لی ئەسینن. من عاشق بووم. من عاشقی ژنه کههه بووم... بەلام ئیسته... ئیسته ش عاشقیم، خوايه؟! چهنده سووکایه تیم به خو رهوابینی؟! ها! ئەو قهله ندهره پپی وتم پاش ئەو شهوه، ههلات و چووه ناو ههلقهه دەرۆپیشان. بەلام من؟! من چی بکههه؟ من که له ههلقهه دەرۆپیشان دابراوم! من بو کوئی رابکههه؟ ها؟ ئیوه پیم بلین! ئهری به راست... بیسته که ئیوه... ئەمشهوه... له نهبوونی من دا چوون بو مالم؟! داوی چاتان کردووه، دانیشتون و قهشه ریتان کردووه و به خوتان پیکه نیون؟ ها؟ ئەمه راسته، وایه؟ ژنه کههه خو درۆم له گهه ناکات؟ ئەیکات؟ ها؟ ئیوه له مالی من چ کارتانه بووه؟!

قهدير هه لسا و وتی:

— نه خووشه. ئه بئى سهرى بنیتهوه و بخهوى. بیهه وینه.
بخهوه، بخهوه، سهید؛ کات بو گپرانهوه زوره! خوت بوچی
نارهت ئه کهى؟ ئیره گهرمه. گهرم. له مالى خوشت گهرمتره.
بو به یانیش، ئه وهتا گهرماو نزیکه. بخهوه، بخهوه؛ براگیان!
شهیدا که شکوڵ و میزه ره کهى خسته بن سهرى؛ جبه کهى
دا به سهرى دا و به توونچیه کهى گوت:

— سهیده، خیری ههیه، رایگره. ئه گهر دهرکهوى ئه پچی.
پیم وابی ئه وهندهى نه ماوه رۆژ ببیتهوه. باشه؟
— به لئى، ئه رباب.

قهدير سوراحی و پيالنهکانی کوکردهوه، له شوینه کهى خو
شاردیوه و چوو دهرهوه. شهیدا، نیگایه کی خیرای هاویشته
خهوتووی ماهدرویش و به دواى قهديردا چوو.
— شهیدا!

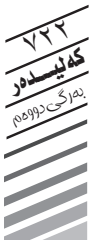
شهیدا گهراپهوه، ماهدرویش، به دم گریانهوه وتی:
— مهچو بو مالى من. تکات لئى ئه کهم!
شهیدا، به دواى قهديردا چوو دهرهوه و دهرگا به سهر
ماهدرویشدا داخرا.

قهدير و شهیدا له بن تاقى شهودا بوون. سهرمای شهوانه
نزیك دهمه و بهیان، چاو و گوپی ئه تهزاند. له خهنده قه که
سهرکهوتن و به کوڵاندا کهوتنه ری. پهشاییهک دهرکهوت.
غهواره بوو؛ به لووچ. کئى بئى جگه لهو؟ سلأوى کرد و تیپه ری. لای
جوگه که قهدير و شهیدا جیابوونهوه.

— ئه چیتهوه بو مالهوه؟

— ئا!

قهدير، به رهو مالهوه رپویشته و شهیدا به قهراخ دیواره کهدا.
شهیدا گهیشته پشت دهرگای مالهوه. مال خاموش بوو. کهوابی
بوندار هیشتا له شار نه گهراوه تهوه. یان گهراوه تهوه و خهوتووه.

خۆزگه ئەمەى له قوربان بەلووچ بېرسیایەت. شەیدا پێش
ئەوهى دەست له یالى دیوارهکه گیر بکات و سەر بکهوئ، ژیان
بوویهوه. رووی وهرگیپرا، سهیری دهوروبهري خوئی کرد و پئی مائی
ماهدروپئشی گرتەبەر.

بهندی دووم

— قهدير... قهدير... بى بهزه بى! بى دىنى بى ئيمان. پشتت بىشكى، له خوا بىخه بهرى خوانه ناس! له كوڤى تو؟ قهدير... قهدير... نا موسلمان، زولى توخمى شهيتان، له كوڤى تو؟ قهدير... قهدير... قهدير... ناپاوا! خوڤرى نارپه سهن! شمى دهشتى كه ربه لا! قهدير، بابه گيان تو واى له كوڤى؟ له كوڤى بى پير؛ قهدير... قهدير... قهدير... بابه... بابه گيان... بابه گيان.

قهدير هيشنتاش سهرى له ليفه كه نه سوو و پى و ابوو خهون نه بينى. خهوى شق و جنيوه كاني باوكى. خومار و كوتراو بوو. بىواز بوو و خه و هك جاجمىك ليوهى ئالا بوو. دهنگه كان له گوڤى دا نامو و خاو و بى زرينگه بوون. وشه و وته به لاى دا تى نه پهرين. تيز و راست نه بوون. پچرپچر و مژاوى بوون. هيلى زنجيرىكى پچراو، بلمه بلم. ئاوه ژوو و ئاواره. كوتراو و ليك ئالاو و بى روومهت:

— قهدير... قهدير... بابه گيان، خوا له سهر عرز هه لنگرى؛ له كوڤى شوڤنت ون بووه! قهدير... بو بووى به ئاو و بهزه وى دا روجوويت؟! نه. خهون نه بوو. ليفه كهى لاى و پيلوو به سراو، تاويك راما و گوڤى قولاخ كرد و هه ولى دا ئه و دهنگانهى له ناو كومه ليك په ردهى نه ستوورى هه وره وه نه هاتن، ليك بكاته وه:

— قهدير... قهدير... كورم! خوا بكات نان سواره بى و توش پياده. خوا بكتات به سهگى به زيد بابه گيان. خهريكم نه ته قم بابه گيان. له كوڤى تو؟ خنكام نه وه ندهم نه راند. گه رووم درا بابه! قهدير... قهدير... ميزه لدانم ته قى! ريخولهم چرا!

قهدير پرواى كرد به ناگايه و دهنگى داماوانهى باوكى نه بيسى. پيره ميږد يه كه بند نه يقيزاند و قيژه كاني ورده ورده خهريك بوو نه بوو

به قرووسکه. لالانهوهیهکی ئاویتنه بهگریان. قهدير ئاگای له دارهتی باوکی ههبوو وای زانی رهنکه دیسانهوهش خوئی پیسکردبئی. یاخود خهریک بئی خوئی پیس بکات. قهدير به نکونالیک له بهر خوویهوه، لیفه شرهکهی له سهر خوئی لادا و له سهر دوو کورسیهکهی نابووی بهیهکهوه و شهوانه له سهری ئهخهوت، خزایه خوارهوه. جلیسقهکهی له ژیر بالنجهکه دهرهینا و لهبهری کرد. کلأوی کرده سهری، پۆستالهکانی لهپئی کرد و له دهرگای ههمارهکهوه چوو دهرهوه. له بهر دهرگا کورتهکهی ههمارهکهدا، لای بیرهکهوه، خوئی کیشایهوه و به دهم باویشکیکی دریزهوه مشتتهکانی کوتا به سینگی دا و تالآوی دهمی به تفیک حهوا دایه دهرهوه. چاوی هه لگلوئی و سهیری ئاسمانی کرد. ههوری پهله پهله چاوی خوریان کز کردبوو. ههوا داگیرابوو. رهنگی لیکي گا. داگیراویی خوئی داگیرا و ئههات و له سهر دلی قهدير ئهنیشت. گئیژی و خوماری، سهرخووشی شهوی پیئشو و لوورانوهی کهلایی خواداد، توپیژی له سهر توپیژ دانهنا.

— هاتم ئیتر... ئهوا هاتم! ئهوهنده ناز و نوز مهکه! ئه و قیره و ههرایهت له چیه؟!

قیژه و ههرای داواکارانهی پیرهمیرد، ببوو به لالانهوه و گریانی کورت و به ئازار. قهدير بهرهو ژورهکهی باوکی، ژوره گهوره و بهتالهکهی که رۆژگاریک به قالیچهی تورکمهنی و بلوور و قاپ و دهوری عیشقابادی رازینرابوویهوه چوو و، دهرگا داخراوهکهی له کهلایی خواداد کردهوه. ژورهکه گهوره و بهتال و تاریک بوو. شوینیک که سهردهمایهکی نه زور دوور، وشترهوانهکانی کهلایی خواداد، کورپهکانی، کهسوکاری، پاش گهپانهوه له سهفه، له دهوری بهکدی دانهنیشتن و دهستیان بو نان و نمهک ئهبرد و مهپیکی ساخ به ژهمیک ئهخورا. نووشی گیان.

پیرهمیرد، لای قورسیه ساردهکه، له سهر جیگهکهی خوئی ئهگووشی. روخساری چرچ و لوچی تیکچرژابوو، چاوه کزهکانی وهکوو دوو زهرگتهی بالئشکاو، له کالانهدا لاقهفرتییان بوو. سهره تاشراوهکهی به تهقیله چلکنهکهی داپۆشابوو، گوئی شین هه لگهپاوهکانی وهرگهپاوتر خوئیای ئهکرد. پهیکهری پاوهستاو و به شان و باهوئی کاروانسالاری سالانی پیئش، وهها تیکقمرماوو، وهکوو بلئی ئیسکهکانی، ئیسکهکانیان ساووبیتهوه. قهدير، بو لای چوو و

٧٢٦
 که لیسدهر
 بهرگت ١٤٩٥

بهوپه‌ری بیژاری و توورپه‌یهوه وتی:

— چیته ئهوه؟! گونت رائه‌کیشن وا بهو جوړه ئه‌قیژینی؟!
پیره میرد راهاتووی زمانی پیسی کوره‌که‌ی، سه‌یری کرد و
وتی:

— خوانه‌ناس. ئه‌وا نیوه‌پوویه. به‌یانی که‌ی بوو و ئیسته‌که‌یه؟!
ریخو‌له‌کانم له دهمه‌و به‌یانه‌وه خه‌ریکن ئه‌پچرین. به‌ر میزه‌لدانم
خه‌ریکه ئه‌ته‌قی، هه‌ی بی به‌زه‌ی! خو من پیی رویشتم نییه.
ئه‌ترسم میزم هاتبیته به‌ست. ئاخ‌ر پیاوه‌تیش شتی‌که زالم! خو تو
له من دا‌که‌وتوویت، بوچی وه‌ها ئه‌شکه‌نجه‌م ئه‌ده‌ی؟! بمبه‌ دهره‌وه!
بمبه‌ دهره‌وه ئه‌گینا ناچارم مال‌که‌هه‌ک پیس بکه‌م. بمبه‌ دهره‌وه، باب‌ه
گیان. له ده‌وری سه‌رت بگه‌ریم.

قه‌دیر له باوکی نزیك بوویه‌وه. دانه‌وییه‌وه تا بن باخه‌لی بگری و
به‌رزی بکاته‌وه. به‌لام وای نه‌کرد. بیرکی خو‌پیرانه هات به‌میشتکی‌دا.
پاست بوویه‌وه و له شوینی خو‌ی مایه‌وه. وشک و خاموش چاوی
برپیه پیره‌می‌رده هه‌ژاره‌که. که‌لای خواداد که ده‌سته‌کانی وه‌کوو
دوو بالی دالیک به‌رز کردبوویه‌وه، نا ئومید و تیکشکاو، ده‌سته‌کانی
داخسته‌وه و توژیکی دل‌مردوویی، وه‌کوو قه‌بر، چاوه‌کانی داپوشی.
نیگای له ره‌شایی مه‌رگدا ونبوو، لیوه‌کانی که‌وتنه له‌رزین و فرین،
پیلوو و بززانگه‌کانی لی‌کدران و چاوه‌کانی پرپوون له فرمی‌سک.
ئیتر هیچی نه‌بوو بیلی. ملکه‌چی رووداو. ئازاری لاوازی باوک، دلی
قه‌دیری گووشا. سه‌ره‌رای ئه‌وه‌ش دل‌نهمیه‌که‌ی له‌غاو کرد و هه‌روا
وه‌ستا. دژتر و دژتر له پېش وتی:

— وشتره‌کانت بوچی فروشت؟ بو ئه‌وه‌ی بالی من بشکینی؟
پیت وابوو من شیاوی ئه‌وه نیم وشتره‌وانی بکه‌م؟ ئه‌ری؟ نه‌م
ئه‌توانی ئازوو‌خه‌ی زستانیان بو دابین بکه‌م؟! بروات به من نه‌بوو،
پارم پې‌ده‌ی کا و په‌موویان بو بکرم؟ له وشکی سال و مانگ
ترسای، یان وات ئه‌زانی به قومار ئه‌ی دو‌رینم؟ کاتی‌ک خو‌ت ناتوانی
به دوا‌ی وشتره‌کان‌دا برۆی، پیت وایه منیش ناتوانم؟، نه‌م ئه‌توانی
دوو باره دار له لی‌ری شو‌روه به‌م بو‌شار و پاره‌ی نیو من نان په‌یدا
بکه‌م؟ چاکه! ئه‌وا فروشتت؟! ئه‌ی پاره‌که‌ت له کو‌ی شار‌دو‌ته‌وه؟
په‌نگه له ناو ریخو‌له‌ت‌دا؟ ها؟! له کو‌یت شار‌دو‌ته‌وه؟!
جاری‌کی‌تریش، پیره‌می‌رد گه‌دایی کرد:

— بمبه دهرهوه، كورم، خيّر له جهوانيت ببيني، بمبه دهرهوه.
دوعات بوّ ئەكەم بەختت سپى بى، قەدير.

— ئەگەر نەتەبەمە دهرهوه چى؟ ئەگەر لەمەودوا هەرگيز
نەتەبەمە دهرهوه چى؟ ئەگەر هەر ليّره بەجيتّ بهيّلّم تاكوو برزيّ،
چى؟

— كورە باشەكەم، وامەكە. تۆ كورى نازيزى منى. كورى ژيرى
منى. تۆ لەگەلّ ئەوى تر جياوزاى. عەباسجان ناجسن دەرچوو. خيّر
لە ژيانى خوّى نابيني. من دوعا بوّ تۆ ئەكەم. بەخوا دوعات بوّ ئەكەم
تەمەن دريژبى. وامەكە كورم. ليّره بەجيّم مەهيّلّ!
— وا ئەكەم و ئەولاتريش! ليّره بەجيتّ ئەهيّلّم.
— بمبه دهرهوه، قەدير!

— ناتبەم. دەرگاكت له سەر دائەخەم با له ناو جيگە دارزيّ.
— وا مەكە قەدير! وا مەكە كورم!
— دارزيّ پيرەميّردى شەيتان! تۆ هەرگيز باوك نەبووى بوّ من!
— قەدير...

— دارزيّ! له ناو جيگە بوگەن بكە، جنوكە!
ليّوهكانى پيرەميّرد، جاريكى تريش كەوتەوه لەرزىن، فرميّسك
گۆناكانى تەركرد و خزايە ناو ريشبەوه و بە دەنگيگ كە له
تيكقرمانى بارە گەوئيگ ئەچوو، وتى:
— خيّر له جهوانيت نەبيني! نانەكەم بە حەرامت بى. تۆ له
پشتى من دانەكەوتوویت!

قەدير كە رووى له باوكى وهركيپرابوو، له بەردەرگا له سەر
سندولّەكە دانيشت و ئانيشكەكانى نايە سەر ئەژنووى و روومەتى
داتەكاوى له ناو پەنجە دريژەكانى دا شاردەوه و كەوتە سەيرکردنى
گياندانى پيرەميّرد. كەلايى خواداديش ئەپارايەوه:

— دەستەم بە دامينت قەدير! بمبه دهرهوه! بمبه!
قەدير ددانەكانى له چيرەوه هيّنا و بيّدەنگ بوو. كەلايى خواداد
پارايەوه:

— پيتّ ماچ ئەكەم قەدير، بمبه دهرهوه!
قەدير هەروا خاموش بوو. پانتايى پوخسارە شين هەنگەرپاوهكەى
كابرا بە ئەسرين داپوشرابوو. فرميّسكەكەى نەك هەر بە هوّى
ستەمى قەديرهوه، له لايهكيشهوه بەهوّى نازارى له رادەبەدەر

نەرژایه خوارهوه زهلیلتر لهوهی مروّف بوّ بچّی، نالاندی:
– بهس ئەم جارە، بهس ئەم تاقە جارە. ئەم جارە، پاشان
مەرگم له خوا ئەخوازم. مەرگ. ئەوهنده ئەگریم له دەرگانهی دا،
ههتا مەرگم بوّ ئەنیرۆ.

قهدير، كه بېگومان لهبری دڵ بهرد له ناو سینگی دابوو، ههروا
سهیری ئەکرد. به لّام وا دیار نهبوو سهیری ئینسانیکى نیازمه‌ند،
ته‌نانه‌ت سهیری گیانه‌وه‌ریکی زه‌لیل ئەکات. به دهم لّیو گه‌سته‌وه
په‌نجه له‌په‌کانی لّیک هه‌لپّیکا و به رقیکی قووت دراوه‌وه،
په‌نجه‌کانی تیك ئەگوشا.

كه‌لایى خواداد، له تاریکی بن ژووره‌که‌وه سهیری کورپه‌که‌ی
ئەکرد و هیلّی نازار به ته‌ویّ و سیله‌ی چاوه‌کانیه‌وه، دهم به دهم
قوولتر و گرژتر ئەبوو. ئەتوت ئەو پوخساره چه‌رمینه به‌ره‌سته‌ی
تاودانه‌وه‌ی په‌نج و دهردی له ده‌ست‌دا بوو وای لّئ‌هه‌ات داره‌تیکی
یه‌ک‌باو، داره‌تیکی ئەفسانه‌یی، به خۆوه بگرۆ. نازار له سه‌ر
نازار ئەنیشت؛ توّی له سه‌ر توّی، كه‌ئه‌که ئەبوو و ئەتوايه‌وه.
ته‌نها په‌په‌ی لووتی ئەله‌رزى. په‌گی ناوچه‌وان و ته‌ویّ شووش
وه‌ستابوون، ده‌سته‌کانی خسته‌بوویه نیوان پانه‌کانیه‌وه و هاواریکى
قوول له گه‌رووی دا په‌نگی خواردبوو. وا پى ئەچوو ئەگه‌ر دهر‌باز بى،
بنه‌یچه‌که هه‌لّئه‌ته‌کى.

قه‌دير هه‌لّسا، پشته‌ی له باوکی کرد و لای بیره‌که دانیش‌ت تا
ده‌ست و چاوی بشوات.

له‌م کاته‌دا، نه‌په‌ی كه‌لایى خواداد، قه‌دیری پاوه‌شان‌د. پاشان
نه‌په به دواى نه‌په‌دا. به بى وشه. وه‌ک بلیّی مروّف نه‌بى. رق -
نالهى وشتری کى‌رد لى‌دراو. قه‌دير، رى‌گه‌ی دله‌رمی به خۆى نه‌دا.
گیانی کى ئەم‌پرو له له‌شى‌دا هیلّانه‌ی کردبوو؟! به ئارامی رابوو،
پرومه‌تی به ئاسه‌ری جلیسقه‌که‌ی سه‌ریه‌وه، چووه ناو دەرگا‌که
و شانی نا به چوارچى‌وه‌که‌وه و نیگای بریبه ناو تاریکه‌که و
له چاوه‌کانی باوکی - دوو بلیّسه‌ی دوو‌که‌ل‌گرتوو- مۆر بوویه‌وه.

خوپى؛ ئەتوت ئەپه‌ویّ سات به ساتی توه‌وه‌ی په‌رم‌پى‌د بىنى
و بچىژى! ئەپه‌یست نیاچوونى کابراه‌ک كه ئەوى له پشته‌ی خۆى
خسته‌بوویه‌وه، سه‌یر بکات. سه‌یری ئەکرد. رژد و په‌ق. به بى ئەوه‌ی

هیچ کاردانوهیهک له سیما و له نیگادا بهدی بکری. لهبن نیگای سارد و سپری قه‌دیردا، پیره‌میڤرد، گلا و، جووڤلا و له‌شی هاوینشته سهر دهسته‌کانی و وهک گله‌خۆرکه‌یهکی لاواز، به سهر خاکه‌که‌دا خۆی راکیش کرد. به‌لام رینگه‌یهکی نه‌ئه‌بپی. قاچه ئیفلیجه‌کانی له بن دهسه‌لاتی ئه‌ودا نه‌بوون. که‌لایی خواداد، له پاش ههر جووڤله‌یهک، ئه‌بوا رابوه‌ستی و قاچه‌کانی وه‌کوو کوته داری تهر و قورس به دوی خۆی‌دا راکیش بکات و نیو بستیک بخزیته پیشه‌وه. ئه‌مکاره به‌ره‌نجامی نه‌بوو. نه‌ئه‌گونجا و پئی دهر‌باز نه‌ئه‌کرد. دهست و قوڤ، شان و مل و موغهره‌ی پشتی، تا راده‌ی سوئ بوونه‌وه شه‌که‌ت و ماندوو ببوو؛ پیره‌میڤرد گیرۆده‌ی بی هیزی خۆی، توانای ئه‌وه‌ی نه‌بوو له دوو سی جار زیاتر خۆی راکیش بکات. له نیوانی رینگه‌که، له سهر ته‌ختی عه‌رزه‌که مایه‌وه. نائومیڤ و ناچار؛ رۆخساری تیکچرژا، شین هه‌لگه‌را. هه‌ناسه‌ی برا و له‌پەر ماسوولکه‌کانی کرانه‌وه، ئاره‌قه له ناوچاوی نیشته، سهری داخست و دهسته‌کانی کرد به کوڤه‌که به‌لکوو بتوانی پاشه‌لی به‌رزبکاته‌وه، له عه‌رزى بپری، مهر ئاسا وتی:

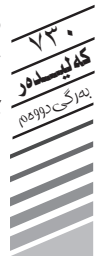
— خویه مهرگم بو بنیره!

پیره‌میڤرد سوورا و جووڤله‌یهکی کرد، ته‌ویلی نایه سهر خاکه‌که، گرمۆله بوو له بن ددانه‌کانیه‌وه لالایه‌وه:

— مهرگم به‌ری خویه گیان! مه‌گه‌ر تو که‌ری؟!

قه‌دیر، تاوی ئه‌و بوگه‌نه‌ی نه‌بوو، واخه‌ریک بوو ژوره‌که‌ی پرنه‌کرد. سهری وه‌رگپرا و رۆپشته؛ لای بیره‌که وه‌ستا و هه‌وای سارد و پاکى هه‌لمزی و به توندی -وهک بلیی پئ له سهر دوودلیه‌که‌ی خۆی دانه‌نی- له جهوشه چوو هه‌روه و له کوڤلاندا که‌وته‌پئ. له‌وه سهرما وشکه‌دا که دزه‌ی ئه‌کرده ناخه‌وه و ئه‌یدا له موغهره‌ی پشت، قه‌دیر دهستی کرد به گیرفانی چاکه‌ته‌که‌ی‌دا، ملی خزانده ناو ملیوانی و پشتی کوورکرده‌وه و به هه‌نگاوی بلیند -وهک بلیی له دهست تارماییه‌ک هه‌لدی- کوڤلانه‌که‌ی به خیرایی تپه‌پراندا. بو کوئ ئه‌چوو؟ خۆشی نه‌ی ئه‌زانی، بی ئه‌فان، ئه‌توت به‌ره‌و دووکانی ئه‌سلان ئه‌چی؟!

له تاریکی دووکانه‌که‌دا، ئه‌سلان له پشت ته‌ختی پيشخانه‌که

وهستاوو و چاوه‌شینه ته‌ماوییه‌که‌ی بریوووه ده‌رگا‌که. به بینینی قه‌دیر، نی‌گای دا‌چله‌کا، به‌لام نه‌ک تا نه‌و را‌ده‌یه‌ی بجولئ. قه‌دیر، سه‌ری چه‌مانده‌وه و پئی نایه‌ ناو دوو‌کانه‌که. به بئ چاک و خوئشی، وه‌ستا و له شوئینی خوئی توژی پئ‌په‌لکه‌ی کرد. نه‌ چوووه پئشه‌وه، لای چوارچیوه‌ی ده‌رگا‌که وه‌ستا و چاوی له کوئلان بوو. نه‌سلان نه‌یویست لئی پرسئی چی نه‌وی؟ به‌لام خاموشیه‌کی خنکاو‌گه‌رووی پر‌کردبوو، نه‌توت ده‌نگ له سینگیه‌وه سه‌رناکه‌وئ.

قه‌دیریش، هه‌روا، هاتوو و نه‌ی نه‌زانی بو هاتوو؟ نه‌بئ بلئ چی؟ نه‌مه‌شی نه‌نه‌زانی، نه‌یویست بروات، نه‌ی بینئ نه‌ویش ناتوانئ! بو هاتوووه و بو بروات؟ نه‌بوا بیانوو‌یه‌کی هه‌بئ! نه‌یویست بلئ: دوو سیر میوزم بو بکئشه؛ به‌لام پارهی له گیرفان‌دا نه‌بوو. قسه‌یه‌ک! هه‌ستی نه‌کرد شتیک ری گه‌رووی گرتوووه. که‌وابوو، نه‌بوا دانئیشئ و دانئیشت؛ لاقه‌ درئژ و له‌ره‌که‌ی خسته سه‌ریه‌ک و نی‌گای گیرانده‌ نووکی هه‌لگه‌راوه و دراوی پوئستاله‌که‌ی و بی‌ده‌نگ بوو. نه‌وه‌ی نه‌هاته به‌رچاوی له‌شی سه‌ری که‌لایی خواداد بوو له ته‌ختی ژوووه چوئل و سارده‌که‌دا که‌وتوووه. شتیک وه‌کوو په‌زپه‌زه‌کوئل‌یه‌کی بی ده‌ست و پئ، فلیقاوه به‌ عمرزه ره‌قه‌که‌دا. گریه‌کی گهنده‌لئی و بی توانایی. برین، کوان. که‌ی نه‌گات و که‌ی نه‌ته‌قی نه‌م ده‌له؟ که‌ی نه‌مرئ و سه‌ر نه‌نئته‌وه؟

— بابقولی هیشتا له‌ شار نه‌گه‌راوه‌ته‌وه؟

بو خۆده‌رباز کردن له‌و خه‌یاله‌ی چنگی له‌ میشکی قه‌دیر چه‌قاندبوو، نه‌مه‌ی پرسئ.

نه‌سلان گووئشراو و سارد، وه‌لامی دایه‌وه:

— نه‌.

— نه‌ی که‌ی نه‌یه‌وئ بگه‌رئته‌وه؟

— نازانم. کارت چیه‌؟

— کارم به‌ خوئیه‌تی.

له‌وه زیاتر نه‌ی نه‌توانئ خوئی را‌بگری. پئی رانه‌گیرا. هه‌لسا و

له‌ ده‌رگای دوو‌کانه‌که‌ چوووه ده‌روه و به‌ره‌و مال سوورا‌یه‌وه:

«خوایه! بوچی ناتوانم خوئیری بم؟!»

پیره‌می‌رد، له‌ ته‌ختی ژوووه‌که‌ که‌وتبوو به‌لادا و هه‌رواما‌بوو.

تەوئىلى لىكابوو بە عەرزەكەوۋە و چاۋەكانى بىون بە شووشە. لىۋى بەسراو و خامۇش بوو. دەنگى ھەناسەشى نەئەبىسرا. ئەتوت نىيە. ھەبوو. بەلام نەبوو. قەتماخەى برىن. پەيكەرىكى رەق و تەق؛ پووك. كەونە، ئىسقىنى وشتىرىكى مردوو، لە چالە قووتىكدا. رەنگە مردىت؟ نە. نەمردبوو، قەدىر لووتى گرت و لە ناو ئەو بۆگەنەى ژوورەكەى پىرکردبوو، لە باوكى نىك بوويەو. بن بالى گرت و لە ژوورەكە كىشايە دەرەو. لاي بىرەكە شەرۋالى لەپى داكەند، شۆردى و پاشان داي بە شاندا و بردىيەو ژوورەو. لە ژىر قورسىيەكە خەواندى و لىفەكەى تابن چەناگەى ھەلكىشا. پىرەمىرد لەرزى كردبوو. بەلام قەدىر سەرەتا ئەبوايە بە كارەكانى ترى رابگات، لە ھەوشە شەرۋالەكەى باوكى شۆرد و ھەلىواسى بە بىمارەكەدا. دەستى خۆى بە خۆلەمىش شۆرد و چوو بو ھەمار؛ باوەشنىك ھىزىمى ھىنا، قورسىيەكەى لادا و لىفەكەى لە باوكىيەو نالاند. ئاگرى لە چالە قورسىيەكەدا كىردەو و خۆى لە لاي ئاگرەكەوۋە دانىشت و دەستى گرت بە سەر بلىسى ئاگرەكەدا، پىلۋەكانى نايە سەرىك و رووى لە ھالۋى ئاگرەكە ۋەرگىپرا. ژوورەكە پىرپو لە دووكەل و بۆگەنىوۋەكەى رادا. بلىسىيەكە دامركايەوۋە و بوو بە پىشكۆ، قەدىر قورسىيەكەى خىستەوۋە سەر جىگەى خۆى و لىفە قورسىيەكەى دايەوۋە بە سەرىدا. پىشتىيەكەى پىرەمىردى رىكخىست و پالى دايەوۋە بە پىشتىيەكەوۋە و چوو بەرەو ناندانەكە، چەند پارچە نانى رەق و تەقى دۆزىيەوۋە. ھىناى و لە سەر قورسىيەكە دايە بو باوكى و خۆشى پارچەبەكى خىستە گىرفانى و لە مال دەرەكەوت.

ئەگەر خۆر بەدەرەوۋە بوايەت، ئەكرا لە بن دىۋارى مزگەوت، لە تەك بىكارەكانى زىستانى قەلاچىمەن، لە بەر رۆژەكە، قن بدا بە عەرزدا. خۆى شل بىكات، پانىيە سەرى بنى بە دىۋارەكەوۋە و كلاۋەكەى بەھىنىتە ناو چاۋى. قاچى بىكات بە سەر قاچ دا و بە ئاۋازىكى ئارام و خاۋ و خلىچك، لەگەل پىرە پىاۋەكان دەست بىكات بە وتوۋىزىكى ماندوۋكەر و پاشانىش بە پىكەنىن و قەشمەرى كابراى چىرۆك بىژ توۋرە بىكات. بەلام كاتىكە خۆر رووى لە خاكى قەلاچىمەن درىخ كردبوو، يان ھەورەكان پەردەى لىلىان كىشابوو بە سەر چاۋىدا، ھەنگاۋەكانى قەدىر، جگە لە دوكانى ئەسلىنى

۷۳۲
 كەلىسەدەر
 بەرگەت ۰۵۹۹۰

بابقولی بوندار، شوینییکی تری نهئناسی. رهنگه بتوانی بهر لهوهی بچی بۆ دوکانی ئەسلان، بریک به کۆلانهکاندا بخولیتهوه. بهلام کۆلانگهیری کۆتاییهکهی ههر دوکانی ئەسلان بوو. بۆیهش بوو که پوژانی بی ههتاو، بیکاره کویر و کهچهلهکان، بهپوژ نشینانی سست و تهمل، لهوی سهریان یهک نهگریتهوه و به دهوری دووکانهکهدا، له سههر سهکو باریکهکان دانهیشن و پوژیان به گالته و گهپ و -پارهیهکیش نهگهر دهسکهوی- به خواردنی میوژ و قهسییه وشکه نهبهنه سههر.

بۆ لای ئەوانه نهچوون و تیکهڵ نهبوون، ئەتوت بۆ قهدير ناگونجی. دانهیشن و نهگوتن و نهبیستن، تهوس و توانج هاویشتن و پلار خواردن، تهشه‌رلیدان و دلێشان؛ بهجی و بیجی، هه‌مووی باوی دلی بوو. ئەمانه، له بهر ئەوهی که بیکار و بیکاره بوو، ببوون به خوو و ره‌وشتی سه‌ره‌کی قه‌دیر. ژبانی، ههر ئەمانه بوو.

بهلام ئەمپو، دوکانی ئەسلانی بوندار. چۆل و هۆل بوو. ئەسلان له پشنت پێشخانهکه راست وه‌ستابوو و ته‌نها یه‌ک که‌س، غه‌واره‌یه‌ک، له‌مبه‌ری ته‌خته‌ی کاره‌که‌وه له سه‌هر سه‌کو دانیشتبوو. خو‌ی له چۆخه‌یه‌کی ره‌شه‌وه ئالاندبوو مه‌نگه‌له‌ ته‌نه‌که‌که‌ی خستبوویه ناو لاقی. قه‌دیر چووه ناو دوو‌کانه‌که و غه‌واره، چاوه‌ نارام و نه‌خۆشه‌که‌ی بۆ لای ئەو وه‌رگێرا. نی‌گای له نی‌گای غه‌واره، قه‌دیر هه‌لۆه‌سته‌یه‌کی کرد و به‌نه‌رمی و له به‌ر خۆیه‌وه سلّاوی کرد. له سووچیکه‌وه دانیشت و که‌وته نانه په‌قه خواردن. به ئەسپایی ده‌ستی نه‌کرد به‌ گێرفانی‌دا، پارچه‌ نانێکی ده‌رئه‌ینا، له بن ددانه سپیه‌کانی‌دا ئەیقرتاند و نه‌رم

نه‌رم نه‌یجوو. سه‌یری شوینییک و که‌سیکی نه‌ئه‌کرد، سه‌هرپای ئەمه‌ش وریای هه‌موو لایه‌ک بوو. هه‌م چاوه‌کانی غه‌واره و هه‌م پو‌خساری ئەسلان، خه‌یالی له لایه‌ن پیره‌می‌رده‌وه ئاسووده‌ ببوو. پاشان، له‌م ده‌رفه‌تی بی‌کارییه‌ بی سنووره‌ی که ئەو هه‌یبوو،

ئەيتوانى بە دلىكى ئارام بىر لەم غەوارەيە بىكاتهوہ. كىيە ئەمە، لە كوپوہ هاتووہ و بو كوئ ئەچى؟ كارى چىيە؟ ميوانى كىيە؟ بار و رۆزگارى چۆنە؟ لەوہ ناچى خراب بى. چۆخەكەى گرانبايە. پۆستالەكانىشى نوپە هېشتا. بەلام جەلەكانى بنەوہى زور چلكن و ئارەقاويين. رېشىشى پىئەچى ئەمرو تاشيبى. بەيانى زوو ئەبى چووبى بو گەرماو. ليوەكانى شين هەلگەراوہ. نە، هەر خويان شينن. چونكە شينى دووكەل، جوړىكى ترە. بەلام چاوەكانى ئارام نيە. چەتوونى تيايە. شپرزە و عىشقباز خويا ئەكەن. بى زمان نين. رازىكيان تيايە. شتىك لە ناوياندا، لە بنیاندا دلەدليەتى. ئەللى تايان هەيە. دەرەدار، با بيدوينم:

— دووكانەكەت چۆلە ئەمرو، ئەسلان خان؟ بىبازارى!
ئەسلان بە نابەدليەوہ، وەلامى دايەوہ:

— لەم هەوا و رۆزە نگريسەدا خەلكى لە بن قورسى بيەنە دەرەوہ چىبكن مەگەر؟ كەر قولوہللاى بە گوياندا خويندووہ؟!
— قورسى بى ناگر خو چىزى نيە! كاتىك بن قورسى تامى هەيە كە شەوچەرەش هەبى. نوک و كشميش، كاكلە قەنديەك، هەلوايەك، نان و قەيماخىك لە سەر قورسىەكە بى. بەلام رۆزى ئەمرو خەلكى ئەبى لە دەورى قورسى سارد و سىر دانيشن و سەيرى يەكدى بكن. پاشانىش لە بيتاقەتى خوياندا وەكوو سەگ و پشيلە بکەونە گيانى يەكدى... مشتەريشت خو نيە؟!

— ئەو نيو مەن، دەسىر شير و رۆن و ئاردەى كە ئەبوا بمفرۆشتايەت، فرۆشتووومە. دووكان خو هەميشە پر لە مشتەرى نابى! بەيانەكە و دەمەو ئيوارەيەك. دەمى چرا داگيران. قەدير، دوا پارچە نانى لە گىرفانى دەرھينا و بەرەو غەوارەكە رايگرت و وتى:

— بيسمىلا.

غەوارە، بە ئارامى سەرى راوہشانە. ئەسلان لەبرى ئەو وتى:

– بهرچایی خواردووہ!
 قہدیر، له بهر پپی دا، لای مہنگہ لہ تہنہ کہہ دانیشنت؛
 خو لہ می شہ کھی به پهنجہ لادا و پارچہ نانہ کھی له سہر پو لووی
 ناگرہ کہه دانا و وتی:
 – وشکہ به زیاد نہبی! ئە لئی ئیسکی سہگہ. ناچیتہ
 خوارووہ.

قہدیر، پھیشیوینی قسہ کھی گرت؛ کھس هیچی نہوت.
 – ئەسلان خان، ئەم جہ نابہ میوانی ئیوہیہ؟
 – بہ لئ.
 – خزم و کھسہ؟
 – بہ لئ، پوورزامہ؛ نادعہ لی خان!
 نادعہ لی ھەروا خاموش و ئارام، سہیری قہدیری ئە کرد. قہدیر
 بزہیہ کی بو نیگای نادعہ لی کرد و وتی:
 – پوورزایہ کی به قہ لافہتت ھہیہ ماشہ للا!
 نادعہ لی به قہدیری وت:
 – نانہ کھت سووتا.
 قہدیر پارچہ نانہ کھی له سہر ناگرہ کہه وەرگپرا. نادعہ لی لئی
 پرسی:

– تو ہی قہ لآچیمہ نی؟
 – نا بہ لئ، خە لکی ئیرہم.
 – کارت چییہ؟
 – وشترمان ھەبوو خان، بہ لام وشترہکان تہواو بوو.
 دووسیہک مابوو، ئەویش خالوت له باوکھی کپی و ئیستہش بو
 خو مان به بہ تالی ئە سوورپنہوہ.
 – کار و پیشہ ی ترت نییہ؟
 – ئەم...

قہدیر، لہبری قسہ کھی تہواو بکا، سہیری نادعہ لی کرد؛
 دەستی برد نانہ کھی له سہر ناگر ھە لگرت، خو لہ کھی لی تہکاند

و كهوته قرتاندى. چاوى بېرىپه عەرزەكە و خەرىكى جاوين بوو. خۆشى ئەيزانى بە ئەماژە و تەشەرەكانى سەرنجى نادەلى پاكىشاوہ. بۆيە، كىشايەوہ، پالى دا بە سەكۆكەوہ و نىگای وەكوو دوو خەرنەنگىزى وشيار بېرىپە دەرەوہ. بەرەگەى نىگای، ئەندامى تىكسىمراوى ژنىك، داپۆشى. لالا بوو. بە بينىنى لالا، ھىشتاش، پەنگ بە پوخسارى قەدىرەوہ نەئەما. چەنەى لە جوولە كەوت و نىگای كەوتە پرتە پرت. وا ديار بوو نازانى چى بكات. ژنى چەپا، خپە بەردىك بوو بىگرىتە لەقە دارىكى پر لە چۆلەكە. لەقەكان جوولابوونەوہ و چۆلەكەكان كەوتبوونە فېن. لالا، بە بى گويدانە پياوہكان، چووہ بەر پىشخانەكەى ئەسلان، گەنمەكانى لوى چارشىوہكەى ھەلپشتە سەر تەختەكە، قاپە مسەكەى لە بن چارشىوہكەى دەرھىنا، لە سەر تەختەكە داينا و وتى:

— دۆشاوى كىوى. ديسانەوہش ئاوت تى نەكردبى، نىنۆك

وشك!

ئەسلان گەنمەكەى كىشا و كرديپە ناو كەنووى بن ديوارەكە. قاپەكەى لالاي ھەلگرت و لە پىشت تەختەكە چەمايەوہ. پاش ساتىك پىشتى راست كردهوہ و قاپى دۆشاوہكەى نايە سەر ترازووہكە، كىشاي و داى بە لالا:

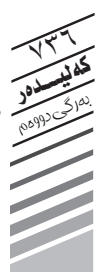
— ئەگەر دۆشاوہكەى زۆر بىخەوش بى باش نىيە. چونكە كەمەرى چەپا و زۆر بەھىز ئەبى و ئەبى بە مايەى ژانە سەر. ھەلگەرە و برۆ!

لالا كە را نەھاتبوو تەشەر لەگەل خوى بباتەوہ بو مائەوہ،

وتى:

— كەوا بوو خۆت لانىكەم پۆژى دوو سى كەوچك لە بىخەوشەكەى بخۆ، بو ئەوہى پەنگ و پووت ئاوەھا وەكوو گووى منالى ھەتو نەبى!

— برۆ ئىتر نايەوى شىرىن زمانى بكەى!
بەلام لالا نەپۆيشت. پەنگە بە ئەنقەست نەپۆيشت. لە

سەر پى وەرگهرا و لارهولار نيگاي به سەر قهديردا تىپهيراند و له
ئەسلانى پرسى:

— ئەى براكەى تەرت كوانى؟ پىت له دوكان بربوه!
— برۆ سەر مەخە سەرمان. ئەم دەم درىزيانە بو تو نەهاتوو!
— دەم و دووت زۆر جيقناوييه كورى بوندار!
لالا كەوتە پى و پىش ئەوهى به لاي قهديردا تىپهري، خو
پاوهشانند، دامىنى كراسەكەى لوولدا و وتى:
— تو ئىتر بو وەكوو دايك مردووەكان ماتەمينيت گرتوو،
كورى كەلايى خواداد؟

قهدير، ئەو هەناسەى هەتا ئىستە له سينەىدا حەپسى
كردبوو، به دەنگىك دايە دەرەو و كوۆكەيهكى كرد. بەلام بەر
لەوهى بتوانى وشەيهك بللى، لالا له دەرگاكة چوو بوە دەرەو.
قهدير رەنگىكى هينا و رەنگىكى برد. زمانى دوو چزوى ژن، ئەو هەش
ئەگەر ژنىكى لىزاني وەكوو لالا بى، هەندى شوينى نامۆ له ناخى
مرۆفدا ئاگر ئەدا. قهدير ليوەكاني كرۆشت. ئەسلان هەليكى
دەسكەوت تا قهدير هەلچزىنى. بويه به نادەلى وت:

— شەنگە ژنە! وینەى له سەر زەوى پەيدا نابى. بەر لەوهى
شوو بکات به چەپاو، خالۆژنى قهديرى ئاشنامان بوو. ئا ئەم
قهديرخانەى لاي دەستەوە دانىشتوو. بەلام هەندى شت پوویدا،
تەلاقى سەند و بوو به ژنى چەپاو. چەپاو شوانى ئىمەيه. بەلام
بو چەپاويش نابى به ژن. جنسى ژن کاتيکە خەوشى تياوو، ئىتر
هيجى له گەل ناکرى! وانىيه قهديرخان؟ ئەم قهديرخانە له هەموو
کەس باشتەر لالا ئەناسى. ئىستە ئەوا شتيك بووه و پاربدووه،
خۆت بو پوورزاكەمانى بگيرەوه قهديرخان، خو پاريز و پەريزي نيه،
ها؟

قهدير، هەميشه وەلامى نامادەى پىبوو. بويه وتى:
— لالا هەوالى شەيداي ئەپرسى و تو ئەتەوى من چيروۆكەكەيت
بو بگيرمەوه؟

ئەسلان وتى:

— لالا بە ناولنگى خۆى پىئەكەنى، كە ھەوالى شەيدا
ئەپرسى. ژنەى شىپ ۋە شىن!
— تۆ بۆ پىئە ھەلئەچى ئاشنا؟ شەيدا ئەگەر لىرە بوايە
زۆرىشى پىخۆش ئەبوو. رەنگە لە بەر ئەوھىيە كە لالا خۆت بە
پىاو نازانى؟! ھەرچى چۆن بى ھىنەكەى شەيدا چەور و نەرمتەرە.
گۆشت و بەزىكى پىوھىيە. دەستىشى لەگەل گىرفانى بىگانە
نىيە. ھەزى لە رابواردنە. وشك و پارەپىس نىيە.
— تۆ باسى خۆت بۆ ناكەى قەدىر؟ بۆ كۆلانى ھەلە پىشانى
ئىمە ئەدەى؟ تۆيان بە سەرىھەو گرتوۋە و تۆش باسى شەيدا
ئەكەى؟

— چەند پىت خۆشە قسەى زل بكە، ھەموو ئەزانن...

— چى ئەزانن؟

— ھىچ بابە تۆش... لىمانگەرى با دەممان نەكەينەوھ.
شەيدا، دوور لە جەنابت، ھەفالى منە، پىاو باش نىيە لە پىشتە
سەرى ھەفالى خۆى قسە بكات.

ئەسلان وتى:

— ھەفالى تۆ؟! شەيداش كىي دۆزىوھتەوھ بۆ ھەفالىتەى؟!
قەدىر، لە پاش ھاتن و رۆيشتنى لالا، تاقەتى ئەوھى نەبوو
دەم بخاتە دەمى ئەسلان. خەيالى بە دواى دلدا رۆيشتبوو و لە
لاى لالا بوو. يادى شەوانى لالا:

شەويكى كۆتايى زستان. باى ئەھات، زۆر توند نەبوو، بەلام
خەوش و خالى كۆلانەكانى رائەمالى و شاقەللى كەوا سەلتەى
رائەشەكاند. لە پاشخانى مالى سەنەما، قومار دامەزرابوو،
بەختى قەدىر سوار بوو، بردنەوھ پووى لە ئەو بوو. گىپەرەى مىلى
پۆستالەكەى پىبوو لە پارەى ورد و درشت و پارە ئاسنەكانىش لە
سەر دەسەسپرىك لە بەردەمىدا قەللا بىوو. خەنیمەكان خەرىك
بوو دەستيان بەتال ئەبوو كە خالى قەدىر گەپىشت و بە سەر

۷۳۸
كەلىدەر
بەرگەت ۰۵۵۹۹۰

سهري خوشکهزازه وهستا. ياري گهرا و قهدير ههستی کرد له بن نيگای خالی دا ناتوانی بهباشی ياري بکات، ئاسووده نهبوو. خالۆ که ههستی ئەکرد قهدير له پيشنه، ئەويست پاره دابنی و بیی به شهريکی. بهلام قهدير نهی ئەويست بهختی خووی لهگهڵ کهس بهش بکات. شانهبوشانیکی کرد و پیلووهکانی ههنگلۆفی. وای دهرخست خهوی دی. ههلسا، جیی خووی دا به خالۆی و خووی له بن تهوس و پلاری ياريکهراندا تیی تهقانده دهرهوه و پیی نایه ناو کۆلان.

کلاوهکهی با بردی. قهدير ههلات و کلاوهکهی له دهمی پلووسکهکه کردهوه. کردیهوه سهري و چوو به دیوارهکه. پارهکانی له ملی پۆستالکهکهی دهرهینا و خستهیه ناو جزدانهکهی وتی بهیانی ئەی ژمیژی. نهشهی بردنوه بوو. سهیری پشت سهري کرد. کهس به دوايهوه نهبوو. ئەلقهريزه کۆنهکهی دهرگای مائی سهنهما. با، خستبوويه سهما و تهق و لهق دهنگی ئەهات، قهدير بهرهو مالهوه چوو. بهلام دلنیاوو خهوی لی ناکهوی. چاوهکانی له ناو کالانهدا وشک ببوون و لووتی ئەسوولایهوه. شهو گهيشتبووويه ئاستیک، بهرهو رۆژ شۆر ببويهوه. کۆلانکهان و مالهکان و کهلاوهکان و بایهقوشهکانیش دهنگیان لیوه نهئههات و کپ ببوون، تهنها با بوو له ناو پلووسک و گومهزی مالهکاندا ئەيهووژاند و خووی ئەدا بهدار و دیواردا. ئەوهندهی نهماوو کهلهشیر بقوقینن.

له ناو رپگه، بیرو هوشی قهدير بۆ دوولا ئەچوو: یهکیان لالا و یهکیان خالۆی. دلی ئەبیرد بۆ لای لالا و بیری گیرۆدهی خالی بوو. بۆی روون نهبوو قومار تاکهی بهردهوام ئەبی، چونکه قهدير پارهی قومارهکهی بردبوويهوه و دهرکهوتبوو. یاریهکه کاوی نهماوو. قهدير بیری ئەکردهوه که یاریهکه یهک دوو سووپی تر ئەگهري، پاشان باویشکدان دس پیئهکات. پاش ياري، لای روون نهبوو نایه خالۆی بهو بالا بهرز و کشاوهوه، به ملی رپ و له سهري نووکی

پى دېتەوہ بۆ مالمەوہ و بە سەر ژنەكەيەوہ ئەيگىرى يان نا؟!
 سەرەپاي ئەمەش ھەساب بە كارى قەدىر نەئەھات!
 شىتتىنى، تەنھا تاويك يەخەي مرؤف ئەگرى، تامەزرؤيى
 لاويتى و ھەزى لەش، ئوقرەت لە بەر ئەبىرى و لەم كاتەدا ئەبىت
 بە پاكيزەيەك كە چاوەكانت ئاوەئەيە، بەلام ھىچ كوئى نابىنى.
 يەككىدى ئەو پەتەي خستوتە ملت و راي ئەكيشى. بۆ لاي خوئى
 رات ئەكيشى. لەو كاتەدا، لەوپەرى تاوانكارىدا، فەردەيەكيت
 پىر لە بىتوانى. چۆخەيەكى سىپىت لەبەردايە، بەلام چا و لىو
 و دەستەكانت پىرە لە ھەزى لەش. تامەزرؤيى، ھەموو گيانتى
 داگرتووە. ددانەكانت بۆ نىچىر ئەگەرىن. ھەناسەت بۆنى عەشقى
 لىدى. گەرمى. نە، خودى ئاگر! بلىسسەيەكى لە سەر رەچەئەكى
 سەھۆلبەندان. چا و لە ھەموو بىر و ھۆشىك ئەنووقىنى.
 ئەوہەستى. مالى خالۆ، ديوار بە ديوارى مالى كەلايى خوادادى
 باوكى قەدىر بوو. قەدىر لاي ديوارەكە وەستا، دەوروبەرى سەيركرد
 و لەپىر دەستى برد بۆ چىوپاسارى بانەكە و وەك پشيلەيەكى
 چالاک، خوئى ھەكيشا بۆ سەربان. ئەو بەرى بانەكە، پليكان
 بوو و بۆ سەرتەنور ئەچوو. بە گومەزى بانەكەدا بە سينگە
 خشكە تىپەرى و بە پليكانەكاندا خزايە خوارەوہ. ئەمە رىگەي
 ھەميشەيى ئەو بوو. لالا خشەخشى خزانى قەدىرى لە سەر
 پليكانەكان ناسيەوہ. دەرگاي ژوورەكەي بۆ كەردەوہ و قەدىر چووە
 ژوورەوہ:

— كەس نەي بينىت؟

— نە.

پاشان لىك ئالان. دوو بلىسسە. بۆنكردن و ماچ و باوہش.
 تاويكى تر بوون بەيەك تەن. لە ھالۆ و گەرمای خوئاندا ون بوون.
 تىكەل بەيەك. ئارەق كەردوو، دەميان وشك و تىنوو. عەشقى بە
 دزى. بە پەلەپەل و ئاويتە بە گىرى خۆف. خواردەنەوہى زەركىك
 سەھۆلۆ لە بەر تىنى ھەتاودا. ورووژمى نىرىنە. دەرکەوتنى

پزیسکه یهک. ونبوونی پزیسکه یهک. هه رایهک له بیابانیکی خامۆشدا، عه شقی به دزی. قاقای دهروون له سه ر جیگای ساردی غه مدا. په له و پارێز. تینوو یهک که ته نها یهک جار و هه موو جاریکیش بو دواين جار به لای کانیه کدا تیپه پری. تی ر خوارده نه وه. به لām کانی له ش و گیانی ژن کوا ته واو ئه بی؟ ماچ. ماچیکه تر، دیسانه وه. هه لمژینی به رامی هه ناسه. خزانندی لیو به درزی نیوان مه مه که کاندا، نه رمی قوّل و بناگوو و ناو که زیه ی دا. بو ن کردن. دیسانه وه، به سه ریه کدا که وتن، به یهک تی که لبوون. گازگرتن له سه ر شان. ده مخهنده و تریقانه وه، چه زی نا له، کورت، کورت. خهنده ی نه زانین. خرۆشی کپ کراو، داخراو، سه ره نه جام خستنه بن پان، تی که لبوون، لی ک بوونه وه و پیک بوونه وه. ون بوون. ون له ون دا. لوتکه ی شیتیتی شیتیه کان. شکان. نه مان. تیاچوون. خاوبوونه وه و تلیقانه وه به سه ر یه کدا. بیخود بوون. په شیمان. کو تایی!

بیاله کهت هه لداوه. ئاره قهت کردوه. ئاویتیه ماندویتی. ماندوو. به مایه یهک له بی زاری یه وه. ته واو بوویت. یه که م شت بیری لی ئه که یته وه ئه وه یه له سه ر پی راوه ستی. ئه ته وی له ده س چوو هکان وه رگریته وه. ئه و باره ی له کو لت کردۆته وه ئه بی کو ی که یته وه. بوونت له هاوارت ئه گه پری. له کو تایی هاوخه وی، بی زاری. ئه ته وی هه لی. بیانوو ی رۆیشتن. له به ر سه رما تاو نا هی نی! گه رمای ژیان، ژیا نی گه وره و بی نیازی هاوخه وی، دیسانه وه ش بانگت ئه کات. ده ستی ژیا ن به ره و رووی تو ئاوه لایه، کراوه یه. پالی پیوه نه ناوی. ئه توانی خو ت حه وا ده یته ناو په هه ندی په های. ژیا ن هه رگیز پالت پیوه نا نی. له خو ی دوورت نا کاته وه. جووته کهت، ها وزاده کهت وا له وپی ه. له یه که م هه ناسه دا خو تی پی بسپی ره!

دهنگی ده رگا که ئه وه نده چزی نه ر بوو، ئه توت چزی دوو پشکه هه ردووکیان راچله کان. لالا کراسی له به رکرد و ده ری پی هه لکی شتا. قه دیر چی هه بوو له پو ستا ل و جا کهت و کلا و دایه بن هه نگلی، خو ی

هاوڤښته ههوشه و بهرهو سههتهنوورهکه ههلاټ. بهلام درهنگ
ببوو. چونکه خالو، به پهنجه باريک و دريژهکانی، نهلقهريزهکهي
ترازاندبوو و پي نابووپه ناو ههوشه:

— «نان به حهرام، بي نابرووت کردم!»

نهو شهوه چوڻ رابرد؟ قهدير نهی نهتوانی بو خووی بيگيريتهوه.
ههلاټ بو بيبان و بهيانی هاتهوه بو قهلاچيمهن و له ناو کا و
هيژمی ههمار، له خوڤيکی قوولدا خووی شاردهوه، تا برديان بو
مالي بابقولي بوندار، جهندهرمه هاتن کهلهپچهيان کرد و به
کولاندا گهرانيان.

خالو، بهو شهوه كهوته مشتومر لهگهل لالا. بهلام لالا
ژنيک نهبوو خووی برهنجيني. ههمان کات داواي تهلاقي کردبوو.
خالو نهی توانيبوو دهستی لي بهرز بکاتهوه. خالو نه وهکوو لالا
چالاک بوو و نه زمانی وهکوو نهو ژهراوی بوو. قهديران برد بو
شار و ههپسيان کرد. خالو، لالای تهلاقدا و ماوهيهک خانهنشين
بوو.

تا گهرانهوهی قهدير، بابقولي بوندار، لالای له شوانهکهي
خووی چهپاو ماره بریبوو. خالوی قهديریش زستانی سالی پاشتر،
ژنهکهي پيشووی چهپاوی هيئا و کردی به هی خووی. سههرهپای
نهمانهش قهدير هيشتاش دل له دووی لالا بوو. بهلام...

قهدير خاموش بوو. به قازانجی نهئدی دريژه بهو باسه بدات.
زور شت ههبوو بو وتن، بهلام وتن جيی خووی ههيه. نهگينا قهدير
له ههموو کهس باشتري نهزانی نهوه بابقولي بوو لالای دا به
چهپاو. نه م پارووه نهو هاويشتيه ناو سفرهی چهپاو، بهو هيوايهی
خوشي جارچاره دهنووکيکی لي بدات. بهلام ههموو کهس نهوهی
نهزانی لالا به ناسانی له بن ههموو پياويکدا ناخهوي. نهویش
کاتيکه نهو پياوه چهپاو بي. لالا به ناچاریی چهپاوی کردبوو به
سايهی سهري. کاری به ناوهکهي ههبوو. نهوه ناشکرا بوو که لالا
نهک ههر سواریی به چهپاو نادا، بهلکوو سواريشی نهبي. به بي

پیاو گوزهرانی ژن به تهنهایی دژوار بوو. بهد ناوینشی زیاتر. ناوی چهپاو ههشاریک بوو، لالا له پشنتیدا خوئی ئەشاردموه. خوئی پئی دائهپووشی. بو لالا، چهپاو تهنها سه‌رپووشیک بوو. قه‌دیر ئەمانه‌ی ئەزانی. هه‌روه‌ها ئەوه‌شی ئەزانی که قاچی لالا بو لای شه‌یدا خزیه‌وه. هه‌رچه‌ند بابقولی بوندار یه‌ک دووجار خوئی گه‌یانده‌بوویه لالا، به‌لام لالا چاوی له شه‌یدا بوو. له‌م ناوه‌دا قه‌دیر ببه‌ش ببوو. تهنها و بی‌ده‌روو. له یاری ده‌رکرابوو و ئەوه‌ی بوئی مابوو‌یه‌وه، بهد ناوی بوو. قوژی و لاوچاکی شه‌یدا له قه‌دیر سه‌ر بوو. ده‌ست و بالی ئاواله‌تر و چاو و چاره‌ی پوونتر بوو. ئەمه‌ وای کردبوو، قه‌دیر بو کونیک بگه‌رپئ شه‌یدای تی بچه‌پینئ. ئەیویست ده‌ستی له شوینیک به‌ند بکات. تووشی بکات. ئەگه‌ر شه‌یدا سه‌ری له شوینیک به‌ند ببی، پوچنه‌یه‌ک بو قه‌دیر ئەکریته‌وه.

لالا، به‌وه ئەندازه‌ی که شه‌نگ و به‌ناز بوو، به‌خیلیش بوو. نه‌ی ئەتوانی هیچ ژنیک له به‌رامبه‌ر خویدا ببینئ. لالا، له‌وه ژنانه‌ بوو که بچووکتیرین بزهی پیکه‌نین و نیگا، که‌مترین جوول‌له‌ی له‌ش و خو‌بادان و ناسکتیرین ناز و نووزی ئەزانی و -هه‌رکات که به‌ پیویستی بزانیبا- که‌لکی لیوه‌ر ئەگرت. به یه‌ک دووجار له‌گه‌ل خه‌وتن، په‌زه‌کانی چه‌پاوی کردبوو به ناوی خو‌یه‌وه. به خو‌بادانیک، شه‌یدای پراکی‌شابوو بو لای خوئی. یاری به بابقولی بوندار ئەکرد. قه‌دیری به ئاهی تامه‌زرۆ‌ییه‌وه سووتاندبوو. لالا به شیوه‌یه‌ک گیرۆده‌ی کی‌شه‌ره‌کانی خوئی بوو. بورکانی ناگر بوو. ئەوه‌ه‌زه‌ی بو پراکی‌شانی پیاوان و دزینی بیر و هوشی ئەوان هه‌یبوو، له‌وه رقه‌ی له ژنان، ژنی له‌بار هه‌یبوو، که‌متر نه‌بوو. که‌وابوو، شیرو!

قه‌دیر، دلنیا‌بوو له‌وه‌ی که شیرو باشتیرین یارمه‌تیده‌ره بو ئەوه. کاتی‌ک شه‌یدا دل‌ی بچی بو لای شیرو، مه‌یدان بو قه‌دیر ئەکریته‌وه. بوندار و چه‌پاو ئەوه پیاوانه‌ نه‌بوون لالا پووی خو‌شیان پیشان بدات. بو خوئی جاریکی‌تر ئەبوویه‌وه به یه‌که‌م سواری مه‌یدانه‌که. که‌وابوو له‌م مه‌یدانه‌ی ئەم جه‌نگه‌دا، کوئی له‌بارت

له مائی ماھدەرۆپیش و کام ڤوو خۆشتر له ڤووی شیرو! زنیکی
 پیگه‌یشتوو، ده‌ساوده‌س نه‌کراو، هاوکه‌ناری پیاویکی ماندوو و
 داماو؛ ماھدەرۆپیش. کابرایه‌ک که پشتی له بن باری سووکایه‌تی‌دا
 چه‌ماوه‌ته‌وه، قاچی ترازاه و له لیژی دایه، ئەتلی و به‌ره و گلان
 ئەچی. پیاویکی ناچار که له بن به‌ند و به‌سته‌کانی بابقولی
 بونداردا خه‌ریکه ئەتویته‌وه و هه‌ول ئەدا دەرمانی دهرده‌که‌ی له
 ته‌نیشته‌ نی‌رگه‌له‌ی شیره‌کی‌ش‌خانه‌که‌ی سه‌نه‌ما بدۆزیته‌وه.
 بۆ قه‌دیر ئەمه هه‌م فال بوو هه‌م ته‌ماش. تۆله‌سه‌ندنه‌وه له
 هه‌موو ئەوانه‌ی، به‌ شیوه‌یه‌ک له مه‌یدان دهریانه‌هاویشته‌بوو.

باقولی بوندار و شه‌یدا و لالا و ماھدەرۆپیش.

له‌م ناوه‌دا شیرو ئەبی به‌ قوربانی؟!

با بی!

قه‌دیر دهرفه‌تی به‌زه‌یی نه‌بوو. کینه. ئەوه‌ی که فەرمانی
 به‌ قه‌دیر ئەدا ڤق و کینه بوو. ماهه‌کی ڤه‌که‌ی ملۆزم بوونه.
 له‌خۆڤازی بوونه پێشیل کراوه‌که‌ی، ئەبوا قه‌ره‌بوو بکریته‌وه.
 ئەوه‌ی که ئەگلی، مه‌ترسیدارتره. ڤق و قین له‌ دەررونی مروقی
 ڤووخوا -یان مروقی‌ک که پپی وایه ڤووخواه- ڤووی له‌ که‌سی‌ک و
 شتی‌ک نیه، قینی وه‌ها که‌سی‌ک، ڤووی له‌ دیوار، له‌ د‌دار و له
 خاکی بیابانیشه. ماھدەرۆپیش ئەفه‌وتی، به‌ قیر و سیا! شه‌یدا
 ڤیسوا ئەبی، چش، باشته‌را! بوندار، ڤیز و ئابرووی ساخته‌ی له
 ده‌س ئەدات، زۆر چاکه! چه‌پاو ئەکه‌وێته‌ گه‌وادیی، جا قه‌ی چی
 ئەکا! شیرو ئەبی به‌ قوربانی، بۆچی نه‌بی؟ لالا ئەشکی، ئەگه‌ر
 بشکی؟ چزووی تیژی مار، له‌م کاته‌دا ڤووی له‌ ماھدەرۆپیشه.
 باشه! با فی‌ربیی له‌وه زیاتر ماستاو بۆ بابقولی بوندار نه‌کات!
 با له‌وه زیاتر هاتووچۆی مائی که‌لایی خواداد نه‌کات و بۆ ک‌پینی
 وشتره‌کانی، خۆ تی هه‌لنه‌قورتین. با بزانی ماستاوکردن ئەندازه‌ی
 هه‌یه. با تی‌بگات!

ڤق و قین ڤیگه ئەدۆزیته‌وه و به‌ دوا‌ی هۆدا ئەگه‌ڤی. قه‌دیر،

که بهو جوړه کهوتوټه تهنګانهوه، بهو جوړه خوږی رازی نهکات. پشیلهیهکی گیرودهی دیواری تهنګه بهر و دهرگا داخراو. په نجه به دیواردا نهکیښی. باوک وهها؟! کار بهو جوړه؟! لالا بهوشیوه؟! رپوئهدا که مروّف نهبی به بزنی گهر. ههندي جاریش، سهگی هاره و قولپه نهگری. نهخوشیهکهی بیباکانه تووشی خهک نهکات. له بهری هه لډین. خوّف و نهفرت. ههموو له بهری هه لډین. ناخو کهی خه نجه ریک بجهقی به لاملی سهگی هاردا؟! دواين نه رهی گهروویهکی بریندار! پاشان، تل بوونهوه بو ناو قوولکهیهکی پر له خهوش و خال. قهپوژ قورووسکهی لی نه بری.

قهدير، نايه هار ببوو!؟

— دهی ناشنا! نهتوت کاروبارت چیه؟ کالآ چت ههیه؟

قهدير هاتهوه به خوږی دا. سهیری نادهلی کرد. تاویک دوور کهوتبوویهوه. به بزیهکی ساختهوه سهیری پشت پیشخانهکهی کرد. نهسلان لهوی نهماوو، یان بو کاریک چوو بوویهوه بو مالوه. پاشان زیرهکانه له وهلامی نادهلی دا وتی:

— تو رهنگه کپاری نهبی!؟

— چیت ههیه؟

قهدير لیوه قهیتانیهکانی خوږی به زمان لستهوه و وتی:

— رهنگیشه کپار بی، کی چوزانی؟

— چیت ههیه که نهوهنده گرنگی نهکیت!؟

— نارهی کون. خوّم خستوومه، بهلام له لای خوّت بی.

— نهمه خو ئیتر چرپه چرپی پیناوی!

— تو ناگات لی نیه، لیړه نهوکارانه گوناحی مهزنه!

— شوپنهکهی کوپیه؟ ههته بیهینی؟

— بو ئیره؟ زهمهته بابه! نهگهر نهتهوی شو پیتی

۷۴۵

که لیډر

به رگی په که ۱۰

نهگهیهنم. ئیسته نابی. بهلام هه مان پیاله یه کهم گهرمت

نهکات. وات لی نهکا زستانت له بیر بچیتهوه. بهس بابقولی

بوندار نابی پی بزانی، باشه!؟

ئەسلان خەرىك بوو لە دەربىجەكەو ئەهاتە ژوورەو. نادەلى پەرسى:

— شەو لە كوئى بىبىنم؟

— خۆم ئاگادارت ئەكەم. لەگەڵ شەيدا خۆ نىوانت هەيه؟!

— ئەى چۆن.

قوربان بەلووچ هاتە ژوورەو. سلأوى كرد و بە ئارامى لە سووچىكەو دانىشت و پاشماوئى باوئىشكەكەى جاوبىيەو. ئەسلان پەرسى:

— چاوهكانت خوئىنى لى ئەتكى بەلووچ، چىتە؟ ئەئىى

نەخەوتوويت؟

— نا ئەرباب. زۆر خەوتووم. بوندار هەوالى نىيە؟

— هئىشتا نا، بەلام كاتىهتەى دەربكەوئ.

قوربان بەلووچ پەرسى:

— ماھدەرئوئىش لە كوئىيە؟ بوئەم دەوروبەرە نەهاتووه؟

ئەسلان وتى:

— نەمبىنيو.

بەلووچ سەرى داخست و لەبنەو سەيرى قەدىرى ئەكرد. قەدىر بە نىونىگايەك وەلامى دايەو. پابوو، چوو بوئى لاي بەلووچ، لايەو دانىشت و وتى:

— قوتووى ناسەكەتمان بەرى با نۆكك بخرەمە بن زمانم!

قوربان بەلووچ، قوتووى ناسەكەى لە گىرفانى دەرھىنا و داي

بە قەدىر:

— پياوئىكى ناتەواوى كوپى كەلاىى خواداد! سەيدى رەبەن خوى لئيدراو و توش دوئىشەو سەرخوشت كرد و بە نەخوئىشى لە ناو گولبئىنەى گەرمائەكە بەجئى هئىشت و رپوئىشتى! ئەگەر فرىاي نەكەوتايەتم، مردبوو!

— باشە، بوئى كوئى چووى لەوئو؟

قەدىر ئاردى ناسەكەى كرده بن زمانى. لئوھكانى بەست و

پېلوهووه كانی هینایه وه یهك.

قوتووهكهی دایه وه به به لووچ و وتی:

— چهنه تیژ و تالّه ناسه كهت هه مووی قسلّه پیاو! دیسانه وه
خۆت دروستت كردوه؟!

قه دیر، ئه یویست ئاقاری قسه كه بگۆرێ. به لووچ زانی ئه یه وی
خۆی لا بدات، وتی:

— خوا رازی نابێ قه دیر! سهید خوا ییه كهی لی دراوه، ئیوه ئیتر
لیی مه دن.

قه دیر له بن شانی قوربان به لووچ هه ئسا و وتی:

— گویت له زهنگۆلّه ی وشتره كانه؟ پیم وابی خه لوو زكه ره كان
بن. با برۆین بۆ لایان!

قه دیر چوو هه ره وه و له كوڵان وتی:

— با بقولی بوندار هاته وه. دوو بار قۆزاخه شی پیه!

قوربان به لووچ هه ئسا و چوو هه ره وه. به دوا ی ئه ودا ناده لیش
هه ئسا و خۆی راکیش كرد بۆ هه ره وه. پاشان ئه سلانیش له ژیر
ته خته كه وه هاته ئه مدیو و چوو به پیشوازی باوکیه وه.
— خیا... هه ووو.

خالّه مهنده لوو دهسكه وساری وشتره كانی رانه كیشا، شانی
ئه له قاند و ئه هات. با بقولی بوندار، تۆزیک له پیشه وه به سوازی
هیسه ره كهی ئه هات و خۆی ئاماده كردبوو دابهزی. قوربان به لووچ
هه لاته پیشه وه، هه وساری هیسه ره كهی له دهست بوندار وه رگرت
و سلّوی كرد. با بقولی بوندار دابهزی و پشتی بهر كه كهی رپک
كرد و له وه لّامی سلّوه كهی ئه سلان دا سه ری له قاند. خالّه
مهنده لوو هه وساره كهی شل كرد و چاوه رپک بوو رپگه یه کی پیشان
بدن. با بقولی بوندار پپی وت وشتره كان له بهر ده رگا یخ بدات و
باره كانی بکاته وه. خالّه مهنده لوو كه وته خه وانندی وشتره كان.
ئه سلان هه وساره كهی له قوربان به لووچ وه رگرت و هیسه ره كهی
برده هه وشه. قوربان به لووچ چوو بۆ یارمه تیدانی خالّه مهنده لوو.

بابقولى بوندار له سهر سهكۆي بهردهرگا دانىشت و جگهرهيهكى
 دهرهينا. قهدير سلاوى له بابقولى بوندار كرد. بابقولى به بى
 ئوهى سهيرى بكات، وهلامى دايهوه. قهدير شهههيهيهكى له بن
 پشتويئنهكهى دهرهينا و جگهرهكهى بوندارى داگيراند. بابقولى
 سهيرى راوهشاند و قهدير چوو به دهم خالّه مهندهلوو و قوربان
 بهلووچهوه. نادعهلى له پشت بارهكان لاي ديوارى كوّلانهكه
 وهستابوو. خالّه مهندهلوو و بهلووچ بارهكانيان دابهزاند. ئهسلان
 دهرگاكهى چوارتاق كردهوه. خالّه مهندهلوو وشترهكانى ههلساند.
 وشترهكان لاي جوگهى ئاوهكه وهستان. قوربان بهلووچ و خالّه
 مهندهلوو، دهستيان گرت و فهرديههيهكىان برده ژورهوه. قهدير
 به سهر فهرديههيهكهوه وهستابوو، يارى ئهويست. ئهسلان هات،
 دهستى دا بهدهستى قهديرهوه و به تهكانيك فهرديههيهكىان له عهرز
 ههليئا و برديانه ههوشه. خالّه و بهلووچ هاتنهوه و فهرديههيهكى
 تريان برد. دوا فهرده هى ئهسلان و قهدير بوو. نزيك دهرگاي
 ههمارهكه داياننا. ئهسلان دهسهههيه، بيژنگيكي له بن ديوارهكه
 ههنگرت و چوو دهرهوه، تا قوزاخه رزاوهكان له سهر خوّلنهكه
 كوّبكاتهوه.

بابقولى به خالّه مهندهلووى وت:

— وشترهكان بهينه بوّ ههوشه. دركى ليه. بيانكه ناو
 گهونهكه. با بلّيم كورهكهت بانگ بكن... توّ بوّ ليّره وهستاوى
 نادعهلى؟ وهره پيشهوه بزانم حالّ و روژت چونه؟

نادعهلى ئارام و لهسهرخو بهرهو لاي خالّوى چوو. بابقولى له
 سهر سهكۆكه ههلسا، قوّلئى نادعهلى گرت و پيى نايه ههوشه.
 بابقولى — كه شادمانيهكى بى راده له كردار و ئاخاوتنى دابوو—
 هاوارى كرد:

— مووسا له كوئى؟ مووسا، وهره دهرهوه باوكتم بوّ هيناوى.
 وهره دهرهوه!

مووسا له پليكانهكانى ژيرخانهكه سهركهوت و وهكوو

شهو کو پیره کان چاوی به ناو حه وشه دا گه پاند و ده ستیکی به چا و ته ویلدا هیئا. بوندار هم روا قوئی نادع لی گرتبوو، پیی نایه سهر پلیکانی ژیر زه مینه که و وتی:

— با بزانه کاره که یان گه یشتوته کوئی؟ تو نادع لی، هه تا ئیستا ته ونی وه هات بینیه؟ لای ئیوه دارته وه نه که له سهر عهرز رائه کیشن، وانیه؟
— به ئی.

— من لی ره، نه مجوره یم کردوه به باو، کار، کاردانه وه ی زور زیاتره. سه یر نه که ی چند منال نه توان له سهر ته ونیک کاربکه ن؟ منال ماندوو نابن!
— سه لام بوندار.

مووسا به دوا ی بوندار و نادع لی دا خزابوو یه ژوره وه. بوندار پیی وت:

— نه ی بو نه چووی بو لای باوکت؟ نه ئی نیوانت له گه لی خوش نییه. ها؟ جاریک بینینی هیچت لی که م ناکاته وه. برؤ بو لای. پیره میرد نه وه موو ریگه ی بریوه چاوی به تو بکه وی، نه گینا من نه متوانی نه م دوباره قو زاخه یه به وشتره کانی خو مان به ینه وه.

مووسا وتی:

— ده ست هه لگره بوندار! باوکی من چ کاریکی لی ره هه یه؟
— برؤ دهره وه، بو ت دهرئه که وی کاری چیه. وا له کو لان، وشتره کانی ئاو بدا و بیان هی ئینه ژوره وه.

مووسا به پلیکانه کان دا سه رکه وته وه. باوکی وشتره کانی هیئا بوویه حه وشه و کردبوویه ناو گه ونه که. به ناباورییه وه چوو بو لای باوکی و پیره میردیش به ره ورووی هات. لای ملی وشتره که به یه که گه یشتن. سه یری به کتریان کرد. مووسا به ره و شوین خه وه که ی خو ی که له پشت ئاخوری مه ره کان بوو که وته ری و

وتی:

— وهره... وهره دار و توربینه که ت لیّره دابنی. وهره!
خاله مهنده لولو به دوی کوره که دا که و ته ری و بابقولی
بوندار، له گهل ناده لی له ژیرخانه که هاته دهره وه.
قه دیر و قوربان به لووچ لای ئاخوره که وه ستابوو و ئه سلان
شه لتهی شتومه که که لی له دهریجه که وه ئه خسته ناو
دووکانه که وه. بوندار وه ستا و پرسیری کرد:

— ئه ی ماهه دهریوش له کام گورستانه؟ دیاری نییه؟
قوربان به لووچ وتی:

— ئه لین نه خووش که وتوه، بوندار. له ژیر قورسی خه وتوه.
— تا من دیارم وه کوو سه گی پی سووتاو به ملا و ئه ولادا
رئه کات، به لام ئه وه ندهی چاوی منی به دوور بینی له رزوتا
ئه یگری! گورج برؤ به دوی دا، هه لیگره و به یینه. کارم پییه تی.
بلئ ئه مشه و لیّره رهوزه خوینیمان هه یه. بو وه ستاوی؟ پاشانیش
وه ره وه له گهل قه دیر ئه م قوزاخه یه هه لریزه ناو هه مار.
قوربان به لووچ سهیری کی قه دیری کرد و چوو بو لای بابقولی
بوندار:

— کاری په له م پیته بوندار.

بابقولی له ناده لی جیا بوویه وه و قوربان به لووچی برد بو لای
هه یوانی ته نووره که:

— ئا؟ هه وال چیه؟

— دویشنه و توربه کیشی جیهن خانی سه رحه دی هاتبوو
بو قه لآچیمه ن. له راستی دا له لایه ن بازخانی ئه فغانه وه
هاتبوو. ئه زانی خو، جیهن خانی سه رحه دی ئیسته بووه به
دهستی بازخانی ئه فغان! من خودی جیهن خان ئه ناسم. له
به لووچه کانی سه ر سنوره. خه لکی سه ره خسه. هه رچی چو
بی توربه کیشه که ی هاتبوو تو ببینی.

— باشه؟ بو کوئی چوو؟ دویشنه و ئه مو یست بگه ریمه وه.
به لام به ناچاری میوانی ئاغه بووم. تف! ئیسته چی؟

— ههوالهكهم ليوهرگرت. خهمت نهبي. ئەمشهه، نيوه
شهه، لاي كهوت دز. كالاكهى لهوى ليوهرئهگرين. ئيمه ئەبي
پيش نهوان لهوى بين. بويه ويستم پيت بلييم، ئەمشهه ئيره زور
قهلهبالخ نهبي باشتره.

— قهله بالخي ئيره زور ناخايهني. نهه. زوو تهواوى ئەكهين.
چاكه، چاكه! جيههن خان ئەناسم، سهردهمايهك چهته بوو،
چهتهيهكى جواميريش بوو. خوپهتي، ئهري؟

— بهلي، خوپهتي. خهلكى زور كوشت. بهلام ئيستا خو
بووه به دزبگير! پاره له كهوومهت وهرئهگرى و دزى بو ئەگرى.
ههشيش و تريكيش له سنوورى ئەفغان ئەپهريئيهوه. كهين
و بهيني لهگهليان ههيه. ويستم پهيامهكهى زووتر بگهيهنم.
ئيستتهش تو چوني به باش بزاني... ئەمشهه رهوزهخوينتان ههيه؟
— ئا... شتى ناخوش رووى نهداوه. ههواليك ههيه ئەبي
بيدهم به خهلكى ناوايي.

— بريارى كوئخايهتي؟ خيره.

گههراڤهوه. قهدير ههروا له سهه جيگهكهى وهستاوو و
نادعهلى چوخه به شان لاي دالانهكه، نزيك دهركاي ژوورهكهى
نوورجيههان و شانى نابوو به ديوارهكهوه. بابقولى به قوربان
بهلووچى وت:

— زور دريژى ناكهينهوه. به ماههرويش بلى به خيراىي بچيته
سهه مينبهه و به خيراىي تهواوى بكات. زورى پى ناوى! جارى برؤ
بيهينه بو ئيره... برؤ. شتيكى تر... نيو مهن جويش له ئەسلان
وهرگهه بيكههه ئاخورى ماينهكه!

قوربان بهلووچ چوو بهه دهربيجهكه و بابقولى بهرامبهه به

قهدير وهستا و تى:

— تو بو وا و و واق وهستاوى؟ كهلايى خوادادى ئاشناى من

چونه؟

قهدير وتى:

— دهی! بۆ ئەو ناوه، بۆ لێری شۆراو؟ بۆچی چوو بووی؟ به دواى
كهسيكدا ئەگه پێی؟

نادعهلى وه لامي دايه وه:

— يه كيك له هاورپياني سهردهمى سه ربا زيم له سووركیو
بوو. چووم بۆ سهردانی ئەو، ئەویش پێك نه كهوت. چوو بوو بۆ
زيارهت.

بابقولى وتی:

— بريار بوو ببی بهزاوا، بيستم. ئەوه چى به سه ر هات؟ به
نرخى كوژرانی باوكت تهواو بوو، ها؟ نرخى گران بوو! بيچاره
حاجى حسيين، خوا عافووى كات.

— هه رچى بوو، رابوورد. به لام لیره، له ناو ئەو منالانهى
خهريكى قالى چنين بوون، كچى گه نجيشى لى بوو. پيمابوو
ئاشنايه! ئەوه كييه؟ هى ئيرهيه يان غه ريبه؟

بابقولى، زيره كانه سه ريرى خوشكه زاكهى كرد و وتی:

— چاوى گرتوو يت؟

— نه به خوا، بهس ههستم كرد له شوينيك بينيومه.
نازانم بۆچی ئەوه ننده له بهر چاوم ئاشنايه!
— ئەوه شيرويه، خوشكى گولمه مه ده، رهنگه بويه
شيوهت كردووه!

— رهنگه، رهنگه، چهنده... له... مهديار...

— له گه ل كى قسه نه كهى؟ باسى چى نه كهى؟

— نا... نا... ههچ... هه واليكى خوشم بيستوو به راست.
خيري پيوه بى. گوايه نه تهوئ ئەسلان بكهى بهزاوا، وايه؟
— ئەى... با بزاني چوون ئەبى. ئيمه ئەمانه وئ، جا ئەوهى

سه رى سه ره وه چوونى بوئ!

— بووكه كه له كام لايه؟

— له حاجى په سه ند. باوكى بووك پوورزاي گولمه مه ده.
مه ردارن. ده شته كى بووه و نيشته جى بووه. قه لاتى خوينا لايان

هه‌یه. کچی عه‌لی‌ئه‌کبهری حاجی په‌سه‌ند، خراپ نییه. ما‌ل و
پژی خوی هه‌یه. کچه‌که‌ی خه‌جۆیش له‌ به‌ر دل‌انه، منال‌کاره،
تا‌قه مناله. بو ئیمه ئه‌شی. له‌مروژانه‌دا بریار وایه‌ بچین و
پیش‌که‌شیان بو‌ به‌ین. وت دایکت حال‌ی باش نییه، ها؟
نادعه‌لی وتی:

— هیش‌تاش په‌شپۆشه.

ئه‌سلان هاته ژووره‌وه، سه‌ماوه‌ره گه‌وره‌که‌ی له‌ پاشخانه
هینا و به‌رمه‌ ده‌رگا‌که‌ چوو. با‌بقولی لی‌ی‌پرسی:

— هه‌وال‌ی کوری حاجی په‌سه‌ند نه‌بوو؟

— نه‌وه‌للا. گوايه‌ دایکی نه‌خۆش كه‌وتوو. چوو‌ه کاره‌کان ببات
بو‌ گه‌ور، گو‌چانه‌که‌ی خزاوه و كه‌وتۆته ناو ئه‌ستیل‌ی ئاوه‌که،
پاشان سینه‌پال‌ووی کردوه و كه‌وتوو.

با‌بقولی بوندار پیکه‌نی:

— ئه‌مه‌ش له‌ به‌ختی تو!

ئه‌سلان سه‌ری داخست و سه‌ماوه‌ره‌که‌ی برده‌ ده‌ره‌وه،
با‌بقولی بانگی کرد:

— دیوه‌خانه‌که‌ ریکو‌پیک بکه‌ن. یه‌ک دوو مه‌نگه‌ل پش‌کۆشی
لی‌داین‌ی با گه‌رم بی‌ی. ئه‌و کورسیه‌ش خاوی‌ن که‌ره‌وه و لای
سه‌رووی ژووره‌که‌وه دای بن‌ی!

ما‌ه‌ده‌رویش‌یان هینا. قوربان به‌لووچ بن‌بال‌ی گرتبوو و رای
ئه‌کی‌شا. ماندوو و کوتراو و پیر بوو. پیل‌وه‌کانی، ناوچاوانی و
ژیرچاوه‌کانی ئاوسابوون. نیشانه‌ی شپ‌رزهی. زیاد له‌ پ‌یویست
ده‌روونی تی‌کچ‌رژابوو و تیا‌چوو‌بوو. قوربان له‌ بن‌دیواره‌که‌ دای
نیشاند. ما‌ه‌ده‌رویش‌ وه‌کوو شوول‌یک لای دیواره‌که‌ نوشتایه‌وه و
پاشان قرچ، ش‌کا. به‌ زۆر ئه‌ژنۆی به‌رز‌کرده‌وه و سه‌ری داخست.
با‌بقولی بوندار كه‌وته گالته‌کردن به‌ ده‌رویش. به‌لام ئه‌و نه‌ی
ئه‌توانی پی‌بکه‌نی. ته‌نانه‌ت توانای سه‌یر‌کردنی‌کی ساده‌شی نه‌بوو.
با‌بقولی گالته‌ی كه‌م‌کرده‌وه و وتی:

– ئەمشەو رەوزەمان ھەيە. ئەبى باسى كەربەلايان بۆ بکەي،
ھەلسە برۆ خۆت تەيار بکە.

– ناتوانم برۆم، بوندار! دەست و پیم بوو بە تەختە. ناتوانم
جوولە بکەم. مەگەر یەکیک بنیری بە دواي پورە سەنەمادا، چرا
و وافورەكەي ھەلگەری و بیھینی بۆ ئیرە.
دەنگیشی زەلیل ببوو. قالۆرەيەکی وشک و شکاو بیکوئی
بە پشتی ھیسریکی رەقەلەدا. دەنگی ئەلەرزا و ئەشکایەوہ.
بابقولى بوندار وتی:

– ئەوا خەلک خەریکن کۆ ئەبنەوہ. خۆ ناکری چرای
شیرە بەین بۆ ئیرە! رەنگیشە بکری نۆکیک تریاک ھەلدەیتە
ناو گەر وووت. وت چى، پیت چۆنە؟ وەرە نزیكەوہ... وەرە ژیر
قورسیەكە. نامەوی رەوزەكە زۆر خەست بکەیتەوہ. چوار وشە
باسی کارەساتی جەددت، ھەر ئەوہندە. بەلووچ زەریک نأوی
گەرم بەینە!

ماھدەر ویش خزیە پیشەوہ. بەلووچ نیو پیالە نأوی گەرمی
ھینا. بابقولى بەقەد لوبیایەك تریاکى لە گیرفانی دەرھینا،
خستیه ناو پیالەي ئاوه گەرمەكە. تریاکەكەي بە پەنجە لە
ناو ئاوهكەدا تواندەوہ و پیالەكەي دا بەدەست ماھدەر ویشەوہ.
ماھدەر ویش پیالەكەي وەرگرت و بردی بۆ دەمی، ھەلیدا و چاوی
قووچاند و پەرەي لووتی كەوتنەفرین. دەوری دەمی لستەوہ؛
پیالەكەي دانا و دەنكە خورماكەي لە دەستی بابقولى بوندار
وەرگرت و "پاساوی تالی" خستیه سەر زمانی. بابقولى وتی:

– ئەوہندەي پی ناچی دیتەوہ سەرخۆت. جا بخزی بن
قورسیەكە با ئیسكەكانت گەرم دا بین. رەنگە شیرۆش لە بن
قورسی سارد و سەر بە ھیوای خوا بەجیی ھیشتوووی و ھاتووہ بۆ
سەرکار. ژنی ئەم دەورە و زەمانە! ماھدەر ویش نەي ئەتوانی ھیچ
قسەيەك لە باتی شیرۆوہ بیستی. بۆیە خامۆش بوو وەلامی
نەدایەوہ، نەكا زمانی بوندار لەوہ زیاتر بکریتەوہ. نوورجیھان،

ژنی بوندار، هاته ژوورهوه. چوو بو پاشخان و به تاسیکی پر له پیاله و ژیر پیالهوه هاته دهرهوه و رویشنت. دهنگی کوکھی پیره میردیک له حهوشهوه هات. یه کم میوانی هه موو رهوزه و هه موو پرسه یه کم. پیرترین و مزگه وتیتیرین پیاوی قه لاچیمه ن. چاوی خواروخیچ و پیش و سمیلی وه کوو لباد بوو. زکری ئهوت، دوغای ئه خویند، گوچانی رائه وه شانده و ئه هات، بابقولی بوندار هه لسا و وتی:

— هات! مردووی رهوزه و شینگیری! له ناو ئه لحمه د و قولوه لادا بیکولینی، تیر ناخوات!

چوو بو بانجه و وتی:

— وه ره سه ره وه بابه گولاو! وه ره سه ره. ناگات لیبی قلب نه بیته وه! چاو و چاریشت خو نییه.

— دیم. دیم. هه ر چوون بووه هه ر دیم.

به هه ناسه ی سواره وه، بابه گولاوی ئاشه وان له پلیکانه کانه وه چوو ه سه ر بانجه ته خته که و وتی:

— به خیر و خوشی، به خیر و خوشی. سه لاموعه له یکوم، سه لاموعه له یکوم. خوا به ره کهت به مالت بدات و پرز و شکوی زیاتریش به خوت، سه ره رزی زیاتر بدات به لاهه کانت بوندار! وادیاره هیشتا کهس نه هاتوه!
— دین بابه گولاو، دین. دهرئه کهون.

بابه گولاو، به کویره کویر خوئی گه یانده نزیک بونداره وه و نالاندی:

— کوانی ئیمان؟ کوانی ئیمان؟ خه لکی بوون به مشکه کویره. ئه بی قانگیان بدهی بو ئه وهی له مال بیانیه نیته دهره وه، بوندار. مردوون، مردوو!

باقولی بوندار، بن بالی بابه گولاوی گرت و بردییه ژووره وه و وتی:

— ناگات له مه نگه له کان بی بابه گولاو. دانیشه؛ به ته نها

نابی، زۆرى نەماو، دەربكەون. دڤنبا، نەم خەلكە گوريسى
مفتيان دەسكەوئ خويانى پئ ئەخنكىن!
بابە گوللۆ چوو بو لاي يەكەم مەنگەلى ئاگر و لە لايەو
دانىشت.

بابقولى بوندار خوشكەزاكەى بانگكرد بو ديوەخان:
— تويش هەلسە وەرە نادەلى. هەلسە.
— ديم خالو، ئيوە ئاسوودە بن.

بابقولى روينشت و لاي بابە گوللۆي ئاشەوان دانىشت. گوتەى
تازە، بريارى كوئخايەتى بوندار بوو. بابە گوللۆي ئاشەوانيش
زيرەكانە ئەوەى زانيبوو و پيا هەلئەگوت:

— بە خير و خوشى ئيشەللا. بە خير و خوشى بوندار. قەلاتيكي
بەم گرنگيە كوئخايەكى شياو و ليزان و ئابروودارى ئەويست كە
برياري قانونى بە دەستەو بە. لە توش باشتەر كي، بوندار؟
قسەزان نيت، كەهەيت! كار بەرئوبەر نيت، كە هەيت! دەستت
بە دەمت ناگات، كە - ئەلحەمىلا - ئەگات. ئاخەر كوئخايەتى خو
تەنها ناو نيبە! كوئخايى بينەوبەرەى هەيە. دەرگاي مالى كوئخا
بو هەموان كراوہيە. هەم پياوى حكومەتە و هەم پياوى خەلك.
هەم غەوارە و هەم ئاشنا. هەمووان! لە گۆشە و كەنارى مالى
كوئخا، ئەبئ چوار دەست ليئە و دۆشەكى زيادە هەبئ. چوار قاپ
و دەورى، دوو تيكە قالى و چوار دەبە پوئى زەرد دەسبكەوئ! جگە
لەمانە، خودى كوئخاش ئەبئ جەربەزەى ئەوەى هەبئ بچئ بە
گەرووى فەرمانبەر و سەرۆك و بەرپرسدا! ئەبئ جەربەزەى ئەوەى
هەبئ پەشايى چاوترسيئ بكات! ئەبئ سەروزمانى ئەوەى هەبئ
وہلامى ئەوانەى سەرەوہ بەداتەوہ. كوئخا، ئەبئ شەمشيرى دوو
دەم بئ. شوكرى خوا ئەوہش بو خوتى. شوكر. بە راستى ئاغە
ئالاجاقى كەسيكى باشى نيودير كردووہ. ئەبئ بوتري كەسيكى
باشى بو ئەمكارە دەسپەرەردە كردووہ. ئافەرين، ئەلحەق...

— ياللا!

— فەرموون، فەرموون.

سەیدی، بەرپرسی تەلەیفوونخانە بوو. ھاتە دیوہخان و
سلّوی کرد. کابرایەکی تەمەن مام ناونجی بوو. لای دیوارەکەوہ
دانیشت و بە دەم چاک و خۆشیەوہ بە بونداری وت:

— ئیشەلّا بە پیرۆزی، بوندار! بەلّام کارەکە ی تۆ لە کاری
تەلەفوون راکیشان بۆ قەلّاجیمەن زیاتریشی پێچوو! بیستووہ
ھەندێ کەس لە شار قاو دائەخەن تەلەفوونخانە ی قەلّاجیمەن
تایبەتە بە ئاغە! چاویان نییە ببینن ئەربابەکەمان ھیلّیکی
تەلەفوونی لە یەکیک لە شا گوندەکاندا ھەبێ؟

بابقولى بوندار بە بزەيەکەوہ وتی:

— لەم قسانە زۆر ئەکرێ! دەمی ئەم و ئەو دانادووری؟ بەخیل
ئاسوودە نابێ، خالە سەید.

— بەلّی، بەلّی.

— کاتیکە ئالّاجاقی تەلەفوونخانە ی لێرە دامەزراند، شارەکانی
نەیشاپوور و سەبزەواریش تازە تەلەفوونی بۆ چوو بوو. ئێرە
قەلّاجیمەنە! گەرنگترین ئاوەدانی نیوان سەبزاوەر و نەیشاپوورە.
قسە ی کەس سەرنەگرێ. برۆ خۆش بە!

سەید وتی:

— خەلیل خان لە لایەن ئاغەوہ پێی پراگەیاندم کە برپاری
کوێخاییت لە پارێزگەرەوہ وەرگرتووہ. دویشەو ئاگادار کرام، خێر
بێ ئیشەلّا. ھیوادارم خوا ھەموو پوژیک شکۆی ئەم بنەمالّە یە
زیاتر بکات، بە حەقی جەدەم فاتمە ی زەھرا.

بابە گولّو بە دەنگی زەلّال وتی:

— ئیشەلّا. ھەزارجار ئیشەلّا.

سەید وتی:

— ئیمە لە بن سایە ی ئەرباب ئالّاجاقی و بابقولى بونداردا

بپارێزی.

— ھەموومان لە ژێر سایە ی خودا...

مووسا به مهنگه لئى ئاگره وه هات. مهنگه له كهى له خوار
ژوره كه وه دانا و روښنت.

باقولى بوندار به قسه راځگرت و وتى:
— باوكت چى ليكرد مووسا؟ بللى با بيت بو ئيره.
مووسا وتى:

— راكشاوه، توژى به سيته وه. پيالته كه چاى پى ئه دم،
پاشان...

— له م قهند و چا نه زيبه يى بو به ره.
— باشه به سهر چاو.

له بن هه يوانه كهى باله خانه، ئه سلان خهريكى پيكردى
سه ماوه ره كهى تر و كوكرده وه و ريخستنى پيالته كان بوو.
مووسا به به ره هه يوان دا تپه پرى، به پليكانه كان دا چوو خواره وه،
به ناودان دا تپه پرى و چوو بو ژيرخان. دهنگى باقولى بوندار، له
بانيجه وه هات، مووساى له سهر پليكانه كانى ژيرخان راگرت:
— منالته كان به رده برؤنه وه. به وان هه كه باوكيان هه يه بللى
باوكيان بنيرن بو رهوزه.

— باشه، به سهر چاو.

تا باقولى له بانيجه بوو، دهسته يه كه له جوتياره كانى
ئالاجاقى هاتن. خوامراديش له گه ل ئه مانه بوو. بوندار وتى:
— وه رنه سه ره وه، وه رن، به خيرين. فه رموون.

خوامراد، كاتى تپه پرين به هه وشه دا، له بهر ده رگاى ژيرخان
هه لوه سته يه كهى كرد، منالتيكى له ناو ته ونكه ران دا هه بوو. پيى
خراپ نه بوو له گه ل مووساش چاك و چؤنيه كه بكات. بو ئه وه ي
بتوانى ناو ژيرخانه كه ببينى، لاي پليكانه كان چيچكانى كرد.
جهوجول كه وتبوويه ناو ژير زه مينه كه. دهنگى مووسا ئه بيسرا:

٧٥٩

كه ليه در

به رگى به كه ٥٥

— ئارام... ئارام... ئه گه نه وه... وريابه قامكى قاچت نه چى به
چاوتا كوره! ئازاد، ئازاد. به باوكتان بلين ئه گه ر هه زيان له گريانه
با بين بو رهوزه.

منالّهکان، گهوره و بچووک، له سهر تهخته‌بنده‌کان بازیندا خواره‌وه و به په‌له کهوتنه گه‌ران بۆ گیوه، جاکه‌ت، چارشییو و دهرسه‌کانیان. ژیرخان پربوو له جوولّه و هه‌را. وه‌کوو مه‌نجه‌ل قو‌لپیی ئەدا. منالّ قیژّه و هه‌رایان بوو. به هه‌موو لایه‌کدا هه‌لئه‌هاتن و هه‌و‌لّیان ئەدا شادبن. ئەتوت به دژواری شتیکیان ئەهینایه‌وه بیری خۆیان. شتیکی که ئەگه‌ر نه‌هاتایه‌ته‌وه بیریان، په‌نگ‌بوو به ته‌واوی له بیر بچیته‌وه: جوّش و خرۆشی منالّانه. به‌لام ئەم جوّش و خرۆشه، ئەم بیره‌وه‌رییه، لی‌ل بوو. غه‌مگین بوو. ماندوو و توّزای بوو. هه‌ر کامه‌یان که گیوه و جله‌که‌ی ئەدۆزیه‌وه، به‌په‌له و شپه‌زه له ته‌نگانه‌ی ژیره‌مینه‌که‌وه غاری ئەدایه‌ دهره‌وه، له‌ش و گیانی ئەهاو‌یشتته‌ ناو هه‌وا‌ی نازاد و به‌ره‌وه کو‌لان هه‌لئه‌هات، یه‌که‌یه‌که، دوان، سییان و چوار هه‌لئه‌هاتن به بی ئەوه‌ی سه‌یری هیچ شت و که‌سیک بکه‌ن.

کو‌لان پربوو له مه‌ر و بز. پانه‌که‌ی ئالاجاقی و بابقو‌لی بوندار. چه‌پاو له ناو پانه‌که‌ بوو وخه‌ریک بوو مه‌ره‌کانی ئەکرده‌ هه‌وشه، بیانبات بۆ گه‌ور. له ناو دهرگا‌که، مه‌ر و منالّ تی‌که‌ل بوون؛ کو‌مه‌لّیک خه‌لکیش که ئەهاتن بۆ ما‌لی بابقو‌لی بۆ په‌وزه، له ناو کو‌لان، له ناو سه‌روم‌لی مه‌ر و به‌ران‌دا گیریان خوارد. پو‌ژی شادیی منالّان بوو. چه‌زی ئەوه‌ی ئەم دهرفه‌ته به یاریکردن تی‌په‌رینن، به هه‌لّخه و داخه‌ی نازاد و به دوور له نه‌خش و به‌ن و شانه، به دوور له کاری په‌نجه و می‌شک و چاو. ده‌ستی‌ک بۆ ئەو مه‌ر و ده‌ستی‌ک له شاخی ئەم بز. قاقایه‌کی ورد، وه‌کوو جیکه‌جیکی چۆله‌که. خو‌شیی ئەوه‌ی تهن و پانیان له نیوان ورگی زلی مه‌ره‌کان‌دا بگوشه‌ری. گوشاریکی نه‌رم، تی‌په‌ر و شه‌وق‌ئه‌نگی‌ز، چه‌زیان ئەکرد یه‌کیان بکه‌وی، جله‌کانی خو‌لاوی ببی و پی‌لاوه‌که‌ی له بن سه‌کو‌تی پانه‌که‌دا ون ببی. منالّ چه‌زیان ئەکرد پی‌بکه‌ن. به شتی‌ک پی‌بکه‌ن، هه‌رچه‌ند بۆ خه‌نده و شادمانیش نه‌شی. چه‌زیان ئەکرد ئەوه‌ی له دلّیان‌دا په‌نگی

خواردۆتەو، بە ھەراوھوریا و قیژەوقاژ دەری بېرن. ئەگەر بۆیان بلوایەت ھەزبان ئەکرد بۆ ھەمیشە لە ناو رانەكە بخولینەو. بەلام چەپا و بیکار نەبوو. لەو ھەزبانتر رینگەیی بە سەما و قووشمەیی منال ئەدا. چەپا، داربەدەست و توورەكە بەکوڵ و میژەر بە سەر، چاوە خیلەکانی مۆر کردەو و بە دەنگیکی زبر و بەگور نەراندی: — و ن بن بەچكە جنۆكانە! ھۆی... دایك گواوی! شاخی ئەو بزەت بۆ گرتوو؟ ھەلین بپۆنەو بۆ مائەكانتان نەگبەتانە، ھۆی! كەس نییە بەو ھەستا مووسایە بلی ئیستە كەیی كاتی بەرەللا کردنی منالە؟

منال، ئەگەر بشیانویستایەت لەم كاتەدا نەیان ئەتوانی خۆیان لە ناو رانەكە دەربازبكەن. گیریان خواردبوو. ئەتوت لە ناو زۆنگدا چەقیوون. مەرەكان خۆیان ھەلئەدا و بەرەو گەر ھەلئەھاتن. منال بە زەبری لەشی بزنیك، مەرپك بەملا و لادا لار ئەبوونەو، ئەكەوتن، ھەلئەسانەو و نیوھكارە ئەكەوتنەو. ماندوو و توورە، چەپا و دارەكەیی ئەكوتا بە ھەرزدا: — زۆلانە! مەرەكان ئاوسن. بەر ئەخەن. خۆتان لادەن بۆ لای دیوارەكە!

بەلام منال، لە ھیرشی رانەكەدا، مابوونەو و ھیچیان بۆ نەئەكرا. وردەكان ئەكەوتن و بە دژواری ھەلئەسانەو. گەرەكان، ئەوانەیی وا وزەبەك لە ئەژنۆیاندا ھەبوو، خۆیان رائەگرت و پئەكەنین. پیاوھەكان گالتەیان بە چەپا ئەكرد كەوا بزنی و پەموو لیک جیاناکاتەو! چەپا بەتەشەر وەلامی ئەدانەو. ئەسلان ھات بە دەم چەپاوەو. مەرەكان تیپەرپین. منال، ئەوانەیی كە كەوتبوون بە دەم پیکەنین و گریانەو ھەلئەسانەو. پیاوھەكان، منالەكانیان تەكاند و بەرپیان كردن. منال لە كوڵاندا بلاوھیان لیکرد و پیاوھەكان چوون بۆ مائی بوندار و یارمەتی چەپاویاندا. ئەسلان لەگەڵ چەپا و چوو تا ناو گەرەكە، بۆ ئەوێ مەرەكانی ئالاجاقی لە ھی بوندار جیاكاتەو. ئاخوڕەكان جیابوون. پیاوھەكان

گه پانهوه بۆ حموشه و بهرمو باله خانه.
رهوزه، ورده ورده دهستی پى ئەکرد.
چهپاو له ئەسلانی پرسى:
— چى بووه ئەمشه و لیره؟ ئەللى ميواندارى زه ماوه ندى
تۆيه، ها؟

— نه. رهوزه خوینیه. باوكم برىارى فرهى كوێخایه تى
وه رگرتوو و هیناویتى!

— ههى قوربانى پیاوی کارزان! ئەو تهگهیه بنیره بۆ ئەملا.
ههى ئاغهیه. پالى پيوه نى ئەو خاوهن گایراوه!
ئەسلان شاخهکانى تهگهکەى گرت، دای به دم دارهکەى
چهپاوه و ده رگای گهوپى مه رهکانى خوێانى داخست و به
چهپاوى وت:

— من ئەبى پرۆم چا ئاماده بکهم. ئالیکت کرده ئاخو رهکان،
وه ره بۆ هه یوان دانیشه بۆ رهوزه. وه ره چهند چای مایه داریشه بۆ
تیکهم. تیرت کهم له چا ئەمشه و!
چهپاو وتى:

— پيوست ناکا فشه بکەى، ئەو زهرداوه کرى هه ئناگرى!
ئەسلان له بهر ده رگا که وه ستا و وتى:
— ئا بىرم هاته وه! لالا ئەمپرۆ هاتبوو بۆ دووکان دۆشاوى
کرى. ئەمشه و ئاگات له خۆت بى. وادياره شيو پکى باشى بۆ
ساز کردوویت.

چهپاو له گه رووه وه بۆلاندى و ئەسلان له ده رگا شکا وه که
چوو ه ده ره وه و مووسا، له په نجه ره ی ژیرخانه که وه، شه روا له که ی
ئەسلانى بىنى و دهنگى پى له ناو دالانه که بىست.

مووسا هینشتا له کارگه بوو و له گه ل شيرۆ قسه ی ئەکرد.
شيرۆ نيوه پۆ بۆ نانخواردن نه پو يشتبوو ه بۆ ماله وه و ئیسته ش له
شو پنه که ی، له سه ر ته خته به نده که دانه به زى بوو و هه روا خاموش
له سه ر جیگه ی خو ی دانیشه تبوو. کارى نه ئەکرد. دهسته کانى

٧٦٢
گه لى سه ده ر
به رگت ١٤٩٩

بیکار و نارام بوون و چاوه‌کانی بریوویه سووچیک. ئەم تاسان و وپوونە لە بەیانیه‌وه جارجار لەگەڵ شێرۆ بوو. کاری ئەکرد و کاری ئەکرد و لەپەر خامۆش ئەبوو نیگای لە سەر شوینیک و شک ئەبوو. لیوی ئەئەبزوت و وه‌لامی کەسی ئەئەدایه‌وه و خۆشی هیچی لەکەس ئەئەپرسی. ماوه‌یه‌ک پائەما، سەیری دەستەکانی خۆی ئەکرد و دووبارە ئەکەوتەوه کار. مووسا، لە بن دیواره‌که دانیشتبوو و ئانیشکی لە سەر ئەژنۆی دانابوو، پەنجەکانی لیک هەلپیکابوو بیری ئەکرده‌وه، لەنیوان ئەو و شێرۆدا پەیه‌ندیه‌کی خوشک و برایانه دروست ببوو. چەشنیک میهری غەریبایه‌تی. مووسا وتی:

— ما‌ه‌ده‌رویش لە سەرە؛ بوندار پەوزە‌خوینی داناوه و ئەیه‌وئ هه‌والی کو‌ی‌خایه‌تیه‌که‌ی بدات بە خه‌لک.

— ما‌ه‌ده‌رویش! ئەو چۆن توانیویتی لە سەر جی‌گه هه‌ل‌سی؟
— بوندار پیاوی نارد بە دوا‌ی‌دا. قوربان بە‌لووچ چوو هی‌نای.
ئەیان‌ه‌وئ ئەو بنی‌رنه سەر مین‌به‌ر.

— پەوزە‌یان بۆ بخوینی؟

— ئەم!

— ئەشبئ!

شێرۆ، زۆر بە قەل‌سی قەسه‌ی ئەکرد. خامۆش ئەتوت، پئی خۆش‌تره. مووسا له‌وه گە‌یش‌تبوو. بە‌لام هه‌ستی پە‌ی‌جووری و سەر لی‌ده‌ره‌ی‌نان وای لی ئەکرد، لەناخی ژنه تیب‌گات؛ هه‌رچه‌ند زۆر دژوار بوو. شێرۆ دەمی هه‌ل‌ئه‌پچ‌ری. ئەتوت و پ بووه. خودی شێرۆش وا دیار بوو، نه‌ی ئەتوانی سەر لە کاری خۆی دەر‌به‌ی‌نی. پەنگه ئە‌یو‌ی‌ست هه‌ندئ شت بلئ، بە‌لام نه‌ی ئەزانی لە کو‌ی‌وه دەس پئ‌ب‌کات. بئ توانا لە خۆی و لە به‌رام‌به‌ر خۆی‌دا، هه‌روا دانیش‌تبوو و لیوی ئەگه‌ست. بۆیه مووساش بە ناچاری خامۆش بوو. پ‌و‌چ‌نه پ‌ووناکیه‌ک نه‌بوو. شێرۆ وه‌ک بلئئ ئەیه‌وئ سەری قەسه بۆ لای مووسا وه‌رگ‌پ‌ری، وتی:

— باوکت هاتبوو یان بوندار درۆی ئەکرد؟

— نا، درۆ نەبوو. چ سوودیکی بۆی هەبوو درۆ بکات!

— بۆ لە لای نەمایتهوه؟ دلی لیت ئیشتی.

مووسا هەلسا و وتی:

— خۆی باشتر ئەزانێ کە من پیاوی خەلکم. تائێستە خەریک

بووم، مەنگەلم ساز ئەکرد، پاشان چاشم بۆ برد. ئەوا ئەچم

بۆ لای. ئەگەر پۆیشتی دەرگای کارگە کە ببەستە. کارزێلهکان

ئەرژێنە ژوورەوه و هەورێشمەکان ئەجوون.

— دای ئەخەم.

مووسا لە پلێکانەکان سەرکەوت و بەرەو دەرگا شکاوهکە

گەور کەوتە ری.

چەپا و لە گەور هاتە دەرەوه. مووسا سلّوی لیکرد و

ماندونهبینی لیکرد و لای دا. چەپا و وتی:

— پیره پیاویک لە بەردەم کوولهکەت دانیشتبوو. میوانت

هەیه؟

— باوکمە. ئەچی بۆ رەوزە؟

— وا ئەلین!

مووسا بەرەو شوینی خەوتنەکە خۆی پۆیشت و چوو

ژوورەوه. لەنتەرەکە هەلکرد و خستیە سەر دەوریەک و لە

سەر قورسیەکە داینا و هەلیکیشتا. پووناکی فانۆسەکە، تاریکی

ژوورەکە سەمی و خالە مەندەلوو توانی چا و پووی کورپەکە

بینی. خۆی بوو؛ مووسا! پێستی پشکووتبوو و بالق ببوو. وەک

پیاو ئەرپۆیشت بەرپۆی دا. وەکوو پیاو دائەنیشت و نیگای لە تەمەنی

بە ئەزموونتر خۆیای ئەکرد. جی جی قزیشی ئەگەر سپی ببوو،

پاشەرپۆکی کەچەلیەکە، جی نیگەرانی نەبوو. رەنگە ئەو تالە

سپیانە زیاتر شیوهی پیاوانە پیاو بوو. هەرچی چۆن بی، مووسا

بالق ببوو و بالقبوونی منالیش - چ جایە ئەگەر کور بی- ئەبی

شکو و شەوقیکی تایبەت لە دلی باوکدا بخولقیینی:

٧٦٤
کەلیسەدەر
بەرگت ١٤١١

— بابقولی له گه لټ چونه؟

— چوڼ بې باشه؟ وه کوو هه موو نه وانیه له گه لټ فهرانبه رانیان
نه جوو لټنه وه، نه ویش له گه لټ من نه جوو لټنه وه!

— نه وه نه زانم، هه موویان سه روینی کلا شیکن. به لام شتیک
هه یه، نه ویش نه وهی که هه موویان پیاوی هه لسو وراویان خوښ
نه وئ. نه مه وئ بزانه نه ویش له تو پازیه، یان نا؟

— پیم وایی... به نه دازه ی نه و زحمه ته ی بوئنه وئ نه کیشم،
لیم پازیه!

— مزه که ت به نه دازه نه دات؟

— نه!

— نا؟ نه مه یان ئیتر بو؟

— تی کرای نه و مزه ی له سه ری ریکه و تووین خو ی که مه.
سه ره پای نه مه ش نیوه ی له لای خو ی رانه گری.
— باشه بوچی؟

— بوچی؟ دیاره بوچی. بو نه وهی ریشم به ده ستیه وه بی و
ناچاریم له سه ر کاره که ی بمینمه وه. راستت نه وئ بارمته کاریه؛
به لام به روا لټ له به ر منیه تی! پاره که م له لای خو ی رانه گری و
گوایه پاشانیش... به و پاره یه بمکات به زاوا؟

— جا خو نه وه خراپ نییه. خیری تو ی نه وئ. مه گه ر تاکه ی
نه ته وئ له ناو نه م کونه گورگه دا سه ر بنیته وه و بخه وئ؟ نه بی
بیر له هاوسه ر و هاوسه رینی ک بکه یته وه. مرو ف خو تا کو تایی
ناتوانی به زگوردی بسوو ریته وه. پیاو و ژن ته واو که ری یه کدین.
هه موو پیاویک نه بی ده ستی که چه موسلمانیک بگری و بی هیئی
بو سه ر به ره که ی. پیره کان و توویانه: پیاو کاریک و ژن کاریک، تا
بگه ری روژگاریک.

— موسا چایی بن قورییه که ی کرده ناو پیاله که و وتی:

— نه کا به و خه یاله وه هاتبیئی؟

— راستت نه وئ وایه. دل نیگه رانم. کو ریکی گه نج و بی

خاوهن له گوندیځی بهم گهوره ییه؛ حهز ئه کم دهستی کچیک
بخمه ناوده ست، بو ئه وهی کاتیک که لیره رویشتم خه یالم
له بابهت تووه ئاسوده بی. بوو که شم بو دوزیوتته وه. په عنا.
کچی ئاته ش. خوټ ئه لئی چی؟ ها؟ ئه بی زور جار دیبیت!

مووسا گیوه کانی له پی کرد و وتی:

— قورسیه که سارده. ئه چم ئاگر ئه هیتم. تویش هه لسه
و توژی بچو بو رهوزه. بوندار نارویی به دواتا، به لام ئاگات له
خوټ بی. ئه و چایانهی له رهوزه ئه یخوټته وه، له بری کریبار بوټ
حه ساب نه کات. هه لسه... هه لسه.

— راهسته توژی، با بزانه! ئه گهر په عناشت ناوی، ههر له م
ناوه یه کیکت بو ئه دوزمه وه.

مووسا، به رامهر باوکی راهستا و وتی:

— هه لسه بریو له بن مینه ره که دانیشه بوخوټ. من به
تو کهر نابم! په نگه له ناو ریگه باقولی ئه مهی له میشتک
پوکردبی که به و جوړه قورس و قول له سه ری ئه روئی! ئه گهر بو
ئوه هاتووی بو ئیره ژنه بو بهینی، ئوه له بیری بکه. بوندار
ئه گهر هه لپه ی ژن هیانیه تی بو من، دلی بو تنها بوون و بی جی
و پی من نه سووتاهه. به لکوو له بیری کاره که ی خو یایه تی.
ئیه وی له مه ش توندتر قاچم به ستیته وه! خوټ خو بینوته...
جوو جکه که له شی ری ک له ده سگ ری ک ئه کړن و ئه به نه وه بو
ماله وه و په ت ئه به ستن به قاچیه وه. چونکه جوو جکه یه و ئه بی
به خانوه تازه که ی رابیت! بونداریش خه یالی وایه. به زور ئه یه وی
په تم بکات، هه موو پوژی توندتر. به لام ئه بی ئوه بزانی من
له وه زیاتر له قور ناچه قم! ماهدرویش وه کوو ئاوینه و له بهر
چاوم دا. چاوم لییه تی چوټ باله فرته ئه کات و دهنگی قووقه ی له
دیواری ماله که ناچیته ئه ولاتره وه!

— چ زمانیکت دهره ینا وه؟ باوه پناکه م. له که ی و له کوپه
ئهم سه روزمانت په یدا کردوه؟ مه گهر چند ساله پیکه وه

نهداوین؟

— چند سألّه؟ له خۆت پیرسه!

مووسا ویستی بروات به لّام ئاوری دایه وه و وتی:

— ئه و جوتیار و ره شایانه ئه بینی؟ ئه وانهی که هاتوون و

به دهوری دیوه خانه که دا دانیشتون؟ که چوویت، جوان سهیریان

بکه. هه ره هه موویان په تیک به قاچیان هه وه. نه که له بهر ئه وهی

که ژنیان هیناوه، نا. له بهر ئه وهی هه موویان قهرزاری ئه ربابن.

هه موو سالیک له ناوه پراستی زستان دا، که وگهیریان ئهیدا له بنی

مه نه جه له که. دهستیان بی پاره و که نوه کانیاان به تاله. تاقه گه نه میک

بو بهر ددانی مشکیش له ماله کانیاان ده سناکه وئ. جا دین و تیری

به تال هه لئه گرن و به ره و مائی گزیری ئاغه ئالاجاقی، بو ئه م

ماله حازریه، ئه که ونه ری. وه کوو گه دا مل خوارئه کهن. بابقولی

بونداریش له هه ماری ئالاجاقی تیریان بو پر ئه کا له گه نم و جو.

به لّام به نرخی خوینی باوکیاان له سهیریان ئهینوو سی. جوتیار له

ناوه پراستی زستانه وه تا سی مانگ پاش نه ورۆز گه نم و جو قهرز

ئه خوون. به نرخی ئه وه نده و نیویک. گه نه می مه نی دوانزه قهران

ئه کړن به هه ژده قهران. کاتیکیش ئه گه نه خه رمان، به ره ره ی

جوتکاریه که یان ده سه به جی له بری قهرزه که یان هه لئه گه ریت و

ئه چی بو هه ماری ئالاجاقی. خو شیاان به یه ک دووبار کا و تیریک

گه نه مه وه ئه چنه وه بو ماله کانیاان و دوو سی مانگیک سکی منال

تیر ئه کهن تا بنی جه واله که به تال ئه بی. دیسانه وه له ناوه پراستی

زستان گهیریان کردووه! تیری به تال هه لئه گرن و دینه وه بو مائی

بوندار تا ئه و گه نه مه ی که خو یان چاندوویانه، ئاویان داوه، دره و

شه ن و که ویان کردووه و کوتاویانه، به نرخی به رامبه ر و نیویک

له ده ست بوندار گه دایی بکه ن. خو ئاگاداری؟ هه ره که سه و به

جوړیک په ت ئه به ستن به قاچیه وه. ئه مانه له سه رانسه ری

ته مه نیان دا به قهرزاری پائه گرن و خو شیاان وه ک خاوه ن قهرز؛ بو

ئه وه ی چاومان له دهستیان بی. خووی ئه مانه ش ئه وه یه که زو و

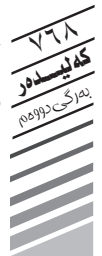
ژن بۆ كوره كانيان ئەهينن. هيشتا ريش و سميلىيان دەرئەهيناوه
 ژنيك ئەخەنە باخەليانەوه. وهكوو بەردىك بيبهستى بەلاقى
 يەكيكەوه و هەلىدەيتە ناو ئاو! سەرجه مەكەى كارى بوندار
 ئەوهيه كه هەمووكەس بە يەكەوه ببهستيتەوه و گرييان بدات.
 بە گيرۆدەهه رايان بگرئ. وهكوو كۆمەلە مريشكيك له بنى
 كاروانسەرايه كدا قاجيان بەستراييتەوه. هەلسە... هەلسە با
 برۆين... بوندار چاوه رپيه!

خالە مەندەلوو، هەروا بە ناباوه رپيه وه چاوى برپيوويه
 عەرزەكه و پى بە پى كوره كەى ئەرپوشت. دياربوو تووشى
 بپرکردنەوه يەكى ئالۆسكاو و نامۆ بووه. وشترەكانى له سەر
 گەونەكان ئەلەوه رين. مووسا رپگەى بە خالە مەندەلوو پيشان دا
 و خۆى چوو بۆ هەمار، دار و هيژميك بۆ ئاگرى بن قورسيه كه دەس
 بخات. خالە مەندەلوو پى ئەنابوويه ناو دالانەكه، هەردوو تاي
 دەرگاكه كرايه وه و شهيدا، وشترەكانى هينايه ژووره وه. شهيدا
 سفره ي نانه كەى بەستبوو بە كۆليه وه و بە بينى وشترى
 غەواره كه دەميان نابوويه ناو گەونەكانى، هەلچوو وكەوتە پلار
 هاويشتن:

– ئەم وشترانە ئيتەر هى كييه بەم جوړه كه وتوونەته گيان
 دپكه كانى من؟ ئەم گەونانە خو بە پى خويان له دەشته وه
 نەهاتوون.

شهيدا هەلات و بەدار بەربووه سەر مى وشتره غەواره كان
 و دەستى كرد بە جنيودان، خالە مەندەلوو گەرايه وه و بەره و
 گەنجەكه چوو، ماندوو نەبينى ليكرد و داواى ليكرد ئارام بگرئ:
 – لەسەر خو بە بابە گيان! من ميوانى ئيوەم. بەم وشترانە
 له شارەوه قوژاخەم بۆ هيناون. باوكت خۆى وتى وشترەكانم لەو
 دپكانە بخۆن. ئەو وتى بيانكەمە ناو دپكه كان!

مووسا له چيشتخانە هاتە دەرەوه و سلأوى له شهيدا كرد:
 – خوا قەوت با ئەرباب! بە سەر باوكەمدا ئەقيژينى؟

— چى! ئەمە باوكى تۆپە؟
خالە مەندەلوو خۆى ھاوېشتە ناو گىفتوگۆى كورەكەى و
شەيدا و تى:

— بېرار واىە من و تۆ بېين بە ھاوسەفەر، شەيدا خان!
— ھاوسەفەر؟ بۆ كۆى ئېشەللا؟
— بەو جۆرەى كە بوندار ئەلى، خەيالى ھەيە تۆ و وشترەكانت
بىئىرى بۆ لىپرى شۆراو بۆ داركردن. ئاخىر ئىمە ھەفالىكىشمان لەوئ
ھەيە بەناوى گولمەمەد، ئەوېش كارى ئەمەيە. وشترىكى
ھەيە، دار بار ئەكات و ئەييا بۆ شار. بېرارمان داوہ وشترەكان بە
نۆرە باربەكەين. بەو جۆرەى باوكت ئەلى تۆ لەگەل گولمەمەد
كاروان ئەكەى.

شەيدا تاوېك بېدەنگ بوو و پاشان و تى:
— ئەيناسم گولمەمەد! چ باش! ئەبى بېرۆم جارى! دەى،
مووسا! ئەمشەو لىرە چ باسە؟
— رەوزە خوېنىيە.
— كى رەوزە ئەخوېنى؟ دېسانەوھش بابە گوللاو يان ئەو
سەيدەكەى تر؟

— ماھدەرۆپش ئەخوېنى!
— ماھدەرۆپش!
— تۆ بۆ وەستاوى بابە؟ بېرۆ سەر، خەرىكە دەس پى ئەكات!
خالە مەندەلوو لە وشترەكانى شەيدا نىك بوويەوہو و تى:
— پىم وانىيە ئەم وشترانە بۆ داركىشان بشىن. زۆر لەپن.
ئەلى باش نەلەوہرپاون. لە ناو پى تيانەچن باشە.
مووسا چوو بە دواى كارى خۆى دا و شەيدا شان بە شانى
خالە مەندەلوو وەستا.

خالە مەندەلوو بە دەور وشترەكاندا ئەگەرپا، سەپىرئانى
ئەكرد و قسەى بۆ شەيدا ئەكرد. شەيداش گوپى لە قسەكانى
پېرەمىرد و چاوى لە دەرگای كراوہى ژېرخانەكە بوو. بېرىسكانەوہى

چاوه‌کانی شیرو له پشت په‌نجره‌که‌وه، راپیشه‌کاند. نه‌یخسته خووی و تیپه‌ری. خاله مهنده‌لووی پینوینی کرد و خووی چوو بو چیشتخانه. دایکی، نوورجیهان، له لای کوانووه‌که دانیشتبوو. شه‌یدا چارۆکه‌ی نان و داری وشتره‌وانیه‌که‌ی دانا و له‌تهک دایکیه‌وه دانیشت، سه‌بیله‌که‌ی له‌دهست دایکی وه‌رگرت، مژیکی لی‌دا و دایه‌وه ده‌ستی:

— دیسانه‌وه‌ش خه‌لکی کو‌کردو‌ته‌وه؟ چ باسه؟
— من چوو‌زانم. مه‌گه‌ر به‌من ئە‌لی؟ فه‌رمایشته‌کانیشی به‌م و به‌ودا بو‌من ئە‌نی‌ری.

شه‌یدا هه‌لسا و له‌چیشتخانه چوو‌ه ده‌روه. لای بیره‌که دانیشت و مشتیک ئاوی دا به‌روومه‌تی‌دا، ده‌سپه‌هه‌وریشمه‌که‌ی له‌ملی‌کرده‌وه، ده‌مووچاوی وشک کرده‌وه و به‌رمو پلیکانه‌کان چوو. له‌هه‌یوانی باله‌خانه، ئە‌سلان لای سه‌ماوه‌ره‌که، له‌بن دیواره‌که‌دا دانیشتبوو و ئە‌ژنوی گرتبوویه باوه‌شی. لای ده‌ستیه‌وه خاله مهنده‌لوو دانیشتبوو و به‌دوای‌یه‌که‌دا پیاله‌ی چای به‌تال ئە‌کرد. شه‌یدا له‌هه‌یوان تیپه‌ری و چوو‌ه به‌رده‌رگای دیوه‌خانه‌که. چراتو‌پ له‌ناو تاقه‌که‌دا ئە‌گرا و خه‌لکی قه‌لاچیمه‌ن ده‌ورانده‌ور له‌سه‌ر قالی بیرجه‌ندی دانیشتبوو و جارجاره‌چپه‌یه‌کیان له‌گه‌ل یه‌کدی ئە‌کرد. بابقولی بوندار و نادعه‌لی به‌رامبه‌ر به‌ده‌رگا‌که، لای سه‌روه‌ه بوون. بابقولی له‌بن برو‌تیژه‌کانیه‌وه سه‌یری شه‌یدای کرد و کو‌ره‌که‌ی سه‌ریکی به‌سلا و راه‌شانند. سه‌له‌وات!
ماهده‌رویش، بالای کنشای خووی له‌نیوان بابه‌گولاو و سه‌ید کی‌شایه‌ ده‌روه و به‌رمو کورسیه‌که‌ی سووچی ژووره‌که چوو و له‌سه‌ری دانیشت. بابه‌گولاو وتی:

— بو‌خاته‌می ئە‌نبیاء محمه‌د سه‌له‌وات.
له‌په‌نای سه‌له‌واته به‌رده‌وامه‌کان‌دا، ماهده‌رویش له‌سه‌ر کورسیه‌که‌خووی دامه‌زاند و شاقه‌لی سه‌لته‌که‌ی دا به‌سه‌ر ئە‌ژنوی‌دا، پی‌لووه‌کانی خه‌واند و ده‌ستی‌کرد به‌په‌وزه‌خویندن:

— بسم الله الرحمن الرحيم. یا کهریم و یا رهحیم و یا
رهحیم و یا کهریم. سهرهتای دانیشتنهکهمان بهناوی یهزدانی
یهکتا و...

شهیدا، نیگای له پوخساری تیکشکاو و چاوه
بهقوولآچوووهکانی ماهدهرویش هه لگرت و وهک پشیلهیهک
خوی له ناو ده رگاکه دزییهوه. له هه یوان تیپه ری و به ئارامی له
پلیکانهکان چوووه خواروه و لای ده رگای ژیرخانهکه وهستا و چاوی
بریه تاریکی شهو. خاموشی شهو، تنها دهنگه خوشهکهی
ماهدهرویش ئه یله راندهوه. دهنگ، وهک شه مشه له به سهر
ماله کهدا بالی رانهوه شانند. به لام شهیدا، زیاتر له وهی گوئی
له دهنگی ماهدهرویش بی، هوشی له لای شیرۆ بوو.

«بۆ نه رویشتۆتهوه بۆ مالهوه؟ رهنگه برینداری شهوی دی،
نه یوویراوه شهو به تنها له مالهوه بی؟ راره ستاوه ماهدهرویش
رهوزه کهی تهواو بکات و پیکه وه برۆنه وه! به لام ئه گهر وایه، ئه ی
بوخوی له ژیرخانهکه داشاردوو؟ ئه ی توانی بچی بۆ لای دایکم.
بوچی ناچی؟ له گه ل ئه و خو نیوانی سازه! ئه ی موسا کوانی؟
بابرۆم بزانه!»

شهیدا به ره و ده رگا شکاوه کهی گه وره که چوو. موسا نه بوو.
ئه بی خوی خزانده بیته شوینیک.

«موسا رهنگه له ماندویتی دا سه ری نابیته وه و خه وتبی.»
شهیدا گه راپه وه و به به رده رگای ژیرخان دا تیپه ری و به
تیژی سهیری ناوه وهی کرد. شیرۆ له تاریکیه دا ون ببوو، به لام
دهنگی هه ناسه ی به ئاسانی هه ست پی ئه کرا. شهیدا وهستا
و ویستی پی بنیته سهر پلیکانه که، به لام هه لوه سته ی کرد.

رهنگه دوودل بوو، رهنگه ئه ترسا. رهنگیشه بیرى له ئابرووچوون
ئه کرده وه! هه رچی چۆن بوو، راره ستا بوو. له م کاته دا، قه دیر به
ئارامی له ده رگاوه خزایه ناو حه وشه و هات. لاره ولار سه یریکی
و شتره کانی کرد، له شهیدا نزیک بوویه وه و چاک و چۆنی له گه ل

کرد. شهیدا وەرگه‌را و چاک‌وخۆشی له‌گه‌ڵ کرد:

— دره‌نگ هاتیته‌وه؟ په‌وزه دهستی پیکردوه.

— خه‌ریکه‌م گوێ ئه‌گرم. هه‌شتا ماویه‌تی ما‌ه‌ده‌رویش بگاته ده‌شتی که‌ربه‌لا.

— چوو‌بووی بۆ کوێ؟

— رۆیشتبووم دیندار بۆ مینه‌به‌ره‌که‌ی ما‌ه‌ده‌رویش کۆبکه‌مه‌وه، خۆم له به‌ره‌که‌ت بی‌به‌ش بووم!

— ناچیته سه‌رمه‌وه پیا‌له‌یه‌ک چا بخۆیته‌وه؟ دیاره زمانت وشک بووه ئه‌وه‌نده‌ت قیژاندوه!

— بۆچی نا. ناچارم تا کۆتایی گوێ له زه‌ه‌زپی سه‌ید بگرم، چونکه کارم به بابقولی بوندار هه‌یه.

— دیسان چ کاریکت هه‌یه؟

— پاشان پیت ئه‌لیم. جارێ با برۆم. به‌راست... ئه‌م پوورزایه‌ت کی‌یه، ناده‌لی؟ ئه‌م‌رۆ ئه‌ما‌زه‌یه‌کی‌کرد، گوایه حه‌زه‌ن‌ه‌کا شه‌وانه یه‌ک دوو پیا‌له هه‌ل‌دات. ئاگات لی‌بی. کاتی که هات له‌گه‌ڵ خۆت هه‌ل‌یگره بی‌هینه بۆ ما‌له‌وه. من سه‌فه‌که ئاماده ئه‌که‌م.

به بی چاوه‌روان‌کردنی وه‌لام، قه‌دیر بای‌دایه‌وه بۆ ناو دا‌لان و له تاریکیه‌که‌دا ونبوو. شه‌یدا، جاریکێ تر له حه‌وشه‌ ته‌نها خۆی بوو. چوو بۆ به‌ر ده‌رگای چیشته‌خانه و سه‌ری کی‌شا. دایکی لای کوانوه‌که‌وه کزبوو و هه‌رچه‌ند که په‌وزه‌که‌ی ما‌ه‌ده‌رویش هه‌شتا نه‌گه‌یشتبوویه گه‌رانه‌وه‌ی کاره‌سات، نوورجیه‌هان پینشاو‌پیش بۆ خۆی ئه‌گریا. شه‌یدا گه‌رایه‌وه و سه‌یری ده‌رگای گه‌ورپی کرد. نه‌ه. مووسا نه‌بوو. بۆیه‌ روو به ژێرخانه‌که‌ چوو، پیتی نایه سه‌ر پلی‌کانه‌که و به‌فرکه‌ خۆی کرد به ژوورا. جه‌وانی!

له خامۆش و غه‌می خۆی‌دا، شێرۆ لای دیواره‌که‌ دانیشته‌بوو و کۆته‌ی ئه‌ژنۆی گرتبوویه باوه‌ش و چه‌ناگه‌ی نابوو‌یه سه‌ر ئه‌ژنۆی. هه‌ستی به‌هاتنی شه‌یدا کرد و سه‌له‌مایه‌وه. سه‌ری هه‌ل‌ینا و سه‌یری کرد. شه‌یدا به‌ شانی ناو ده‌رگا‌که‌ی پرکردبوو. شێرۆ

هیچی نهوت. شهیدا له سهر پلیکانه که دانیشنت، دهستی کرد به ژیر کلاوه که یدا و کاوۆلی خوراند و ساتیک به بی قسه سهیری شیرۆی کرد. پاشان، پرسى:

— چۆنه تا ئەم کاته لێره ماویته تهوه؟... ئەویش لهم تاریکیه دا؟

شیرۆ وتى:

— ئیسته ئەرۆم!

هه لسا. شهیدا وتى:

— لیم زیزی هیشتا؟

— نه.

— با، هه ی. ئەگهر زیز نه بوایه تی بهو جوړه ناوچاوت تیک نه ئەنا. دلت ئیشاوه ئەزانم! له بهر ئەوه ی به دیواره که دا هه لگه رام و به بی پرس خۆم کرد به ژوورا. ئاخر چیم بکر دایه ت؟ دلّم وای ئەویست. ئەگهر نه هاتبام دلّم ئە ته قی. ئەمرو، تیکرای پۆژه که، له ناو کهویر تۆم ئەبینی!

شیرۆ خامۆش بوو. دهنگی ماهده رویش ورده ورده بهرز ئەبوویه وه. شهیدا پرسى:

— ماهده رویش پپی زانی من هاتووم بو لای تو؟

شیرۆ وه لّامی نه دایه وه. شهیدا وتى:

— ئەو ئیتر فلسیکیش ناهینى. نازانی دویشه وه، له ناو گولبینه که چی کرد! شیت ببوو و هووی ئەکیشتا.

ماهده رویش چوو بوویه ناو کاره ساته که. شهیدا هه لسا و وتى:

— ژنیکی وه کوو تو پبخۆری ئەو نییه. ماهده رویش پۆژ به پۆژ

زیاتر تیا ئەچى. پپی له سهر توپکلی کاله ک داناوه و خزاوه. تو ئەبى ناگات له خۆت بى ئەگینا ئەفهوتیى. هیشتا گهنجى. من ئەم قسانه له بهر خۆت ئەلیم.

شیرۆ به رهو درگا که رویشت بو ئەوه ی بچیته دهره وه.

شهيدا له بهر سينه‌ی دا قیت بوویه‌وه. ماه‌ده‌رویش له غه‌می
چوونه مه‌یدانی عه‌لی‌ئه‌کبه‌ردا ئه‌ینا‌لاند. شهیدا وتی:

— په‌نگه بچم بۆ تاغی، بۆ سهر په‌شماله‌کانی ئیوه، قسه و
په‌یامیکت بۆ باوک و دایکت یان براكانت هه‌یه؟
شیرۆ به‌ دژواری لیوی بزوات و وتی:

— من شیاوی ئه‌و برایانه نیم. من مایه‌ی نه‌نگی ئه‌وانم. من
چم داوه له‌وان؟ مله‌م بشکی یاخوا!
شهیدا وتی:

— بپاره له‌گه‌ل گولمه‌مه‌دی ئیوه بچم بۆ کاروان، باوکم
خه‌ریکه لی‌ره دوورم ئه‌خاته‌وه!

شیرۆ ویستی به‌ لای شهیدا خۆی ده‌ربازبکات. شهیدا
نه‌یه‌یشت. سینه‌ی کرد به‌ سپه‌ر له‌ سهر ریگه‌ی ژنه و
سه‌رشانه‌کانی گرت:

— ناته‌وی ماچیکم له‌و بناگووییته‌ بدیه‌تی؟
شیرۆ خۆی له‌ ده‌ستی شهیدا ده‌ربازکرد و وتی:
— یه‌ک به‌ خۆم نه‌عه‌رته ئه‌کیشم!
نه‌عه‌رته‌ی ماه‌ده‌رویش.

شهیدا، په‌لاماری شیرۆی دا و له‌ سووچی ژیرخانه‌که،
لای داری ته‌ونه‌که گه‌ری لی‌هینا و توند گووشای به‌ خۆی دا و
وه‌کوو گویره‌که‌یه‌کی ملۆزم، ده‌م و له‌وسی خسته‌ ناو مه‌مه‌که
گه‌یه‌وه‌کانی شیرۆ و له‌ گه‌ره و کیشه‌یه‌کی کپدا توانی په‌نامل
و بن‌گوویی ژنه بۆن بکات و بیگووشی به‌ خۆی دا. تاوانی کۆلنه‌دانی
شیرۆ. توانی قه‌پ بکات به‌ شانی ژنه‌دا و پاله‌ په‌ستۆی شیرۆ
خاو بکاته‌وه. به‌لام سهره‌پای ئه‌و هه‌موو چه‌ز و په‌له‌یه‌ی که
هه‌یبوو ئه‌و تامه‌زرۆیه‌ی ناگری تی‌به‌ردابوو، دیسانه‌وه‌ش نه‌یتوانی
به‌ سهر شیرۆدا زال ببی. شیرۆ توانی به‌ زۆر له‌ خۆی بکاته‌وه
و پالی پپوه‌نی بۆ دواوه و خۆی به‌ سهر و قژی ئالۆسکاوه‌وه
له‌ پلکانه‌کان سهرکه‌وه‌یته‌ سهر. سهرکه‌وت و له‌وی وه‌ستا.

ماهدروپیش بهردوام نهیخویند و نهوانی تریش بۆیان نهسهندهوه. شهیدا ههستی ئەکرد تهنها نهوه که وهها نهیسی. له تاریکایی ژیرخانهکه له سهر عهززهکه پانهوه ببوو و سهری به سهر شانی دا لارهوه ببوو. دلی هیشتا وهکوو دهوۆل لیی ئەدا و چاوهکانی ئاوسابوون و خهریک بوون بتهقن. پشنتی ئارهقهی ساردی لی نیشتبوو. بی ئەقان دهستی برد بو یهخهی دادرایی کراسهکهی و کلاوهکهی که هه لدرابوو به لایهکهوه، هه لگرتهوه و کردیهوه سهری. نهبا پروات. هه لسا و له پلیکانهکان سهرکهوت و له بهر دهرگاکه وهستا. چاوهکانی سهرهتا هیچ کوپی نهبینی، چاوی له پره شهوه نههات. به لام له پر، بلیسهی ئاگری بن دیوارهکه سهرنجی راکیشا، لهو بهری ههوشه، لای دیواری گه ورهکه، ئاگر و که رهنا ساز کرابوو. وادیاروو دوو کهس دوو تارمایی لای ئاگرهکه دانیشتبوو. شهیدا گوپی نه دانی و به رهو چیشتهخانه چوو. به لام دهنگیک له لای ئاگرهکهوه بانگی هینا:

— ئه رباب و اباشتره ده رگای کارگه که داخه ی. کاره کان نه چنه ژووره وه و هه وریشمه کان نه جوون!

شهیدا، به رهو دهنگه که وه رگه پا. جگه له مووسا نه بی کی بی؟

«ملۆزمی، دایک قهجه!»

نابی گوپی بداتی. کاتی نهوه نییه سه ربهخاته سهری نهوه. نه بی خوی له بهر چاوه تیژهکانی بشاریتهوه. سهری کرد به ناو چیشتهخانه دا، به لام دهنگی قه دیری بهر گوپی کهوت:

— ئاگریکی خو شه، وه ره خو ت گهرم که ره وه!

که وابوو نهووتریان قه دیره لهوئی لای مووسا دانیشتوو

و قاچی له بهر هالۆوی ئاگره که دا راکرتوو. ئیتر نهی نه توانی خوی گیل بکات. نهبا بچی بو نهوی؛ چوو. که گه یشته نزیکی ئاگره که، ده سه به جی به ربوو به جنیو و پلار هاویشتن:

— ناتوانی هه ره لهوئی، له بهر کونه که ی خو ت ئاگر بکه یته وه،

کوری سهگ؟ ئەتەوئ گەونەکانم ئاگر بەدی؟
مووسا، لە بەر کوری بوندار هەلسا و وتی:
— ئاگام لێیە ئەرباب! هاتبووم یەک دوو بن گەونی وشک
بدۆزمەوه و بیخەمە بن چۆپەمووه تەرەکان. هەمیش گوی لە
پەرزەکەمی ماھدەرۆیش پابگرم.

شەیدا بە توورەییەوه چاوی برییه ناو چاوی مووسا و وتی:
— تۆی دایک سهگ نازانم چۆن تێبگەیهنم و زمانت ببڕم!
تۆ مەگەر دین و ئاینت هەیه کە گوی لە پەرزە بگری، جەلەب؟
پەنگە ئەتەوئ بلیی زۆریش خوا پەرستی، ها؟ ناجسن!
قەدیر وتی:

— دانیشە لای ئاگرەکە تۆش، خۆ هیچ نەبووه. دانیشە!
مووساش مروۆقیکی خراب نییه. بەندی دەمی توندوتۆلە!
شەیدا لای ئاگرەکە دانیشت و مووسا بەرەو کارگە رویشت:
— بڕۆم دەرگاگە داخەم؛ بڕۆم دایخەم!
قەدیر وتی:

— ناپاریزی ئەکەمی تۆیش! مائی بەم قەرەبالخیه! کات
گیرهیناوه؟

چاوی لە دلی ئاگرەکە، شەیدا ددانەکانی لە چیرەوه هینا.
قەدیر، جگەرەیهکی لە گیرفانی دەرھینا و بە ئاگرەکە دایگیراند،
دوو کەلەکە دایە دەرەوه و جگەرەکە دا بە دەست شەیداوه.
شەیدا جگەرەکە وەرگرت و مژی لیدا. ساتیک خامۆش بوو و
پاشان بەزیوی ئەو گوشارەمی لە سەر سینگی بوو وتی:

— ناتوانم. ناتوانم پێشی خۆم بگرم. نەمتوانی و ئیستەش
ناتوانم. ئاگام لە خۆم نامینی. خۆم لە بیر ئەچیتەوه. نەمتوانی،
دەست و پیم مووچرکەمی پیاھات و لە خۆم بوومەوه. لەپەر حەزم
کرد لە نامیزی بگرم و بیگوشم بە خۆمدا. ئەمزانی نابێ ئەوکارە
بکەم. کاتی نییه. بەلام کردم. بەس تەنھا باوەشتم پیاکرد.
هیچی ترم نەکرد. ئەم کۆرە... مووساش زانی؟

٧٧٦
کە لێسەر
بەرگت ١٩٩٠

قهدير وتى:

— بزاني، به قهبرى باوكيهوه! چەند ساكارى تۆيش! چى
ئەتوانى بكات؟ مەگەر گونت بگرى. بەلام ھەرچى چۆن بى، ناكرى
بليين تىنەگەيشتووه. مروڤيكي زيرەك و فيلبازە، سەيرى ئەوهى
مەكە سەرى ئەخاتە ناوشانيهوه! مېش بە ھەواوھ نال ئەكات.
جگە لەمانە خوڤشى گەنجە. ھەرچى بى ئەويش دلى ھەيە. كى
ئەلى خوى دلى نەچووه تە سەر شيرۆ؟ بەلام ئەگەر ژنى سەيدى
تەلەفوونچى بزاني ليىت زيز ئەبى! لەپر بە ھىواى خوا بەرەللات
کرد. ئاگات لى بى دەستت نەسووتى!

شەيدا جگەرەكەى دايەوھ بە قەدير و وتى:

— پيىت وايە لە زمانى دەرئەپەرى.

— لە زمانى كى.

— مووسا ئەليىم ئيتىر.

— چى؟ لە دەمى باوكيشى زيادە. چەند ساكارى تۆش. مەگەر
ئەويىرئ دەم بكاتەوھ. مەگەر نازانى تۆ ليوھەكانى دائەدوورى؟ ھەھ،
بەس دوو مۆرەى لى بگەى بەسيەتى. ميزکردنيشى لە بىر
ئەچيئەوھ.

مووسا ھاتەوھ، شەيدا، دەستىدا بە ئەژنۆى قەديردا و داواى

ليىکرد وس بى. دەنگى ماھدەرويش جاريكى تر بەرز بوويەوھ:

حسيىن ئەچى بۆ سەر سەرى عەلى ئەكبەر. كاكۆلى

عەلى ئەكبەر خەلتانى خوئە!

باوك، عەلى لەسەر خاكەكە بەرز ئەكاتەوھ لە بەردەم

زولجەناح داي ئەنى:

ئاخ! بە چ روويەكەوھ بگەرئەمەوھ بۆ خيوەت

عەلى ئەكبەرەكەم.

ئاي دايكى لەيلا وەرە شوپرەلاوھەكەت وەر بگرەوھ! وەرەو

بيبينە! وەرە! وەرە!

عەلى گيان، عەلى گيان، عەلى گيان، عەلى گيان،

عەلەگيان!

جەماوەر هەر هەمووی دەنگی دابوویە دەنگی ماھدەرۆیش؛

عەلەگيان، عەلەگيان، عەلەگيان، عەلەگيان!

عەلەگيان، عەلەگيان، عەلەگيان، عەلەگيان!

لە ناو شوۆر و هەلچوونی حەشامەتەکە، پێ مینبەری بابە
گولۆ دەستی پێ ئەکرد.

مووسا هات، لە لای ئاگرەکەوێ دانیشت و وتی:

— چ شوۆر و شیوەنیکی بەریاکردووێ ماھدەرۆیش!

شەیدا خێسە لێکرد و وتی:

— کوێ تۆ ئەکزینتەو، نەگبەت! قەسە دین و ئیمان کە
ئەبیسە ئەلێ نەوشادەر ئەکەنە قنت. ئەوسا بە مینش ئەلێ
هاتووێت گوێ لە پەوزە بگری. پێت وایە من کەرم و ناتناسم،
ملۆزمی، فیلبازی، سەگباب!

مووسا خۆی کۆکردووە و وتی:

— خۆمن مەبەستیکی خراپم نەبوو شەیدا خان. هەروا بۆ
گالتە وتم. کێ بە تۆی وتووێ من بێ دینم؟ هەر کەس نوێز
نەخوینێ خۆ نابێ بە بێ دین. بۆ وینە تۆ خۆت کە نوێز ناکە بێ
دینی؟

شەیدا سەیری قەدیری کرد و وتی:

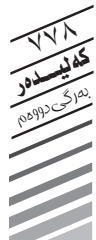
— مەرۆف مەگەر زمانە سەگەکە لەبنا بپری تا خۆی لە دەس
ئەو زمانە درێژە پزگار بکات. وەلامی هەموو شتیکی بە ئامادەیی
لە لایە!

قەدیر وتی:

— هەرچی هەیه مووسا کورپی چاکە! دەمی قورسە. دووکەلی
ئاگرەکەت خەوت، مووسا خان!

مووسا وتی:

— ئەگەر گەرمتان بۆتەو، هەلگرم ببەم بۆ ژیر قورسەکە.
ئەگەریش بتانەوی گەورەمان بکەن، بابچین بۆ مائی من!

شەيدا وتى:

— پېۋىست ناکا خۆت شىرىن بکەي! ھەلگەرە و برۆ!
قەدىر و شەيدا خۆيان لە ئاگرەكە دوورخستەوہ و موسا
مەنگەلئى ئاگرەكەي ھەلگرت و بەرەو دەرگا شکاوى گەورەكە
چوو. قەدىر سەيرى رۆيشتنەكەي کرد و بە شەيداي وت:
— تا تەنووړەكە گەر مە نانەكەتى پېۋەدە. زووبرۆ بە دواى دا!
تېي بگەيەنە ئەبې دەمى داخات! ھەلئى! دەمى مرؤف قفل و
ئەلقەرىزى نىيە. ئىستە ئەبې مېخى خۆت داکوتى!
شەيدا ھەلئسا و بە فېرکە بە دواى موسادا رۆيشت. لەپشت
ديوارى گەورەكە بەرلەوہى سەربکا بە كونهكەي دا، سەرشانى
گرت:

— راولەستە بزەنم توخمى سەگ! بلئى بزەنم، كاتئ كەمن
لەگەل باوكت قسەم ئەکرد، تۆ ئەتزانى شىرۆ لە كارگەيە?
— بەلئى ئەرباب. ئەمزەنى.
— باشە، كاتىك كە من چووم بۆ كارگە، ئەتزانى بۆچى
ئەچم؟

— بەلئى ئەرباب!
— ئەي بۆ ھىچت نەوت؟ بۆ كۆكەيەكت نەکرد كە من نەچم؟
— جا بە من چى ئەرباب!
— مەنئش ئەمويست ئەوہ بزەنى: بە تۆ چى! لە بىرت بى بە تۆ
چى! تىگەيشتى؟ ئەگەر لە شوينىك باسى بکەي، ئەگەر بزەنم
ليۆت ھەلپچرپوۋە، لە بنا زمانت ئەبېرم. تۆ ھىچت نەبىنيوہ،
تىگەيشتى؟

— بەلئى ئەرباب، من كوړ بووم!

— زۆر چاكە؛ ئىستە بچۆرە كونهكەت!

موسا پشنتى كۆمەوہ کرد و خزايە ناوہوہ. شەيدا گەپايەوہ

و قەدىر وتى:

— بابە گولآوېش پاش مېنبەرييەكەي خویند. رەوزە خەرىكە

ته‌اوو ئه‌بێ. تۆ چیت‌کرد؟

– هیچ! وتم زمانی بلکیننی به قنیه‌وه. خه‌ریکن دۆعا ئه‌کهن؟

– ئا. ئه‌لێی ریگه‌یان به سه‌ید نه‌دا پاش مینه‌بری بخویننی.

دۆعای ته‌واو بوونی ره‌وزه‌که، سه‌ید ده‌ستی پیکردبوو:

«یاالله، یاالله، یاالله. السلام وعلیک یا غه‌ریب الغه‌رباء.

السلام علیک یا ابن رسوالله. السلام علیک یا حسن المجتبی.

السلام علیک یا ابن مرتضی...»

قه‌دیر و شه‌یدا به‌ره‌و داڵانه‌که چوون و سه‌رکه‌وتن بۆ بانیه‌.

خه‌لکه‌که هاتبوونه ناو هه‌یوان و به‌ دوا‌ی پیلّاو و گالۆشه‌کانیان دا

ئه‌گه‌ران. قه‌دیر و شه‌یدا، لای دیواره‌که وه‌ستان. خه‌لکه‌که،

چهند چهند و شان به‌ شان له‌ پلیکانه‌کان ئه‌چوونه خواره‌وه، له

داڵان تی ئه‌په‌رین و به‌ره‌و کۆلان ئه‌بوونه‌وه. بابقولی بونداریش له

ناویان دا بوو. بابه‌ گولّاو هیشتاش دۆعای ئه‌کرد و به‌ کویره‌کویر

به‌ره‌و ده‌رگاکه ئه‌رۆشت. یه‌ک دووانیک له‌ته‌ک کوپخا بابقولی

بوندار ئه‌رۆشتن و چه‌چه‌پیان ئه‌کرد.

نوورجیهان سه‌ری له‌ چیشته‌خانه‌که‌وه ده‌ره‌ینابوو و رۆیشتنی

خه‌لکه‌که‌ی سه‌یر ئه‌کرد. وشتره‌کان ملیان با ئه‌دا.

قه‌دیر و شه‌یدا، که له‌گه‌ل خه‌لکه‌که دابه‌زیبوون، له

پشت وشتره‌کان وه‌ستابوون و سه‌یری سیبه‌ری جه‌ماوه‌ره‌که‌یان

ئه‌کرد. ئه‌نجام؛ ماله‌که چۆل بوو. بابقولی باویشکیکی دا و بانگی

شه‌یدای کرد. شه‌یدا له‌ پشت وشتره‌کان هاته‌ ده‌روه و به‌ره‌و

باوکی چوو. بابقولی وتی:

– ده‌رگای حه‌وشه‌ داخه‌!

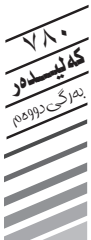
شه‌یدا رۆیشتن، زنجیری ده‌رگاکه‌ی داخست و گه‌راهیه‌وه.

بایبقولی پرسی:

– وشتره‌کان چۆن له‌وه‌ران ئه‌مپوۆ؟ باش تیر ئه‌بن؟

شه‌یدا وتی:

– له‌ کوئی تیربین؟ له‌ سه‌ر بیابانی به‌تال؟

بابقولی بوندار چووه ناو دالآن و وتی:
 — ئەیان نیرم بۆ شوپنیک باش تیر بین. بۆ تاغی. وەرە بۆ
 سەرەوہ با بزائەم پیاوی کاری یان نا!
 شەیدا، بەرلەوہی بە دوای باوکی دا بپروات، گەرایەوہ و
 سەیری قەدیری کرد. قەدیر، پالی دابوو بە پشتی و شترەکەوہ و
 وەستابوو. شەیدا بە دوای بابقولی دا رۆیشت و وتی:
 — قەدیری کەلایی خوادادیش هیشتا لیرەیه، پیم وابی کاری
 بە تۆیە.

بابقولی چووه دیوہخانەکە و وتی:
 — ئەزانم! بللی با بیت بزائەم کاری چییە؟
 شەیدا چووه بەر بانجە و قەدیری بانگ کرد. قەدیر لە پەنای
 و شترەکان هاتە دەرەوہ و سەرکەوت. پۆستالەکانی لە دەرەوہی
 دەرگاگە داکنەند و پپی نایە ناو دیوہخان. لای دەرگاگە، تۆزی سەرتر
 دانیشت و هەوتلی دا خووی قورس پابگری. ئەسلان، نادەلی و
 ماہدەرۆیشیش بوون. ماہدەرۆیش جگەرەئەکیشتا و نادەلی
 لە سووچیکا لای ئاگرەکەوہ کزبوو و چۆخەکە لە خۆیەوہ
 ئالاندبوو. ئەسلان خەریکی کۆکردنەوہی قەندان و ژیرسیگاری
 بوو. بابقولی بوندار لای مەنگەلەکە دانیشت، کەولپۆسەکە
 لە شانای داگرت و بەرلەوہی لە قەدیر پیرسی، بە ئەسلانی وت:
 — ئەم ئاگرە تازەکەرەوہ. پاشانیش وافووورەکە بەینە،
 پیموابی ئارەقە بە تەختی ناوشانی ماہدەرۆیش دا جوگەلە
 بەستووہ. بەلام سەید! تۆش عەجەب دەنگیکت هەیه! بە راستی
 بارەکەللا. باش فرمیستکت لە چاویان دەرھینا. بەلام مەگەر ئەم
 سەیدە تەلەفوونچیە ئەھیلی؟ ئارەزووم ئەوہیە جاریک کەسیک
 پەوزە بخوینی و ئەو بتوانی خووی پابگری. بەدەست خووی نییە،
 ئەلی شتیکی لە ناو میشتکیا ئەکەوینە جوولە.

ئەسلان پەمپی دا لە لۆکسەکە، مەنگەلی ئاگرەکە لە
 بەردەمی باوکی هەلگرت و بردییە دەرەوہ. بابقولی کەولپۆستەکە

دا به شانیدا، پرووی له قهدير کرد و وتی:
 — دهی ئاشنا، ئەمجا تۆ بلی، بزانه کارت چیه؟ نهکا
 هیشتاش دلت به دواي وشترهكانهوهیه؟
 قهدير تفهكهی قووت دا و وتی:
 — نا بوندار، نا، ئیترا! خو منال نیم. ئەزانم ئەو وشترانه ئیترا
 ناگه پینهوه بو مالی ئیمه. ئاوێک که رۆیشت ناگه پینهوه. نه
 ئیترا! به لام راستیه که له لای خووم بیرم کردهوه بيم بو ئیره
 تکایهکت لی بکههه. پرووت لی بخههه و پيشم بکههه بارمهه.
 — کورتی بکهههوه! بچوره سههه خودی باسهکهه.
 قهدير، فنه جگه ره کهی له ناو ژیرسیگاره مسه کهدا کوژانهوه
 و وتی:

— ئەم چهند رۆژه زۆرم بیکردهوه؛ بوندار. ئەبینم ئەو ریگه
 تا ئیسته گرتوومه ته بههه، ناگات به هیچ کوێ. بۆیه بیرم لهوه
 کردهوه کاربکههه. بۆم پروون بوتهوه جگه له زهحمهت کیشان
 ریگه تر نییه. نامهوئ ئیترا به تال و هه تال به کوژاناندا بگه پیم.
 وتم بيم بو ئیره و به پیروزی ئهوهی که تۆ بوویت به کوێخا،
 پرووت لی بخههه که وشترهکانم پی بدهی بیانبهه بۆ دارکیشان.
 چهندهم هیزم فروشت خوايه کهی ئهیکهه به دوو کوتهوه. نیوهی
 بو تۆ و نیوهشی بو من. ههه وشترهکان بیکار نابن، ههه لهوئ
 ئەلهوه پرن. پارووه نانیکیش دهس من ئەکهوئ. ئەگهه بوندار رای
 لی بی ئهوه زۆر باش ئەبی.

بابقولى سههیری نادهلی و ماهده رویشی کرد و وتی:
 — داوايه کی نابه جیت ههیه قهديرخان! تۆ له لای خووت بیرت
 نه کردۆتهوه من ئەم دوو کوپه زه به لاههه خستۆتهوه و گههرهه
 کردوون که چیهان لی بکههه؟ ها؟ بیانکهه به شاف؟ یان پهشکهی
 کایان پی بکیشم. له کوپهکانم بگه پیم خو له خوول به کوژاناندا
 بگه پین و وشترهکانم بدهه به تۆ بیانبهی بۆ دارکیشان؟ ئەوسا
 خه لکی چیم پی ئەلین؟ مهگهه ئەمانه خو یان ناوکیان کهوتووه؟

نا کوری که لایی خواداد، همیشنه داوای شتیّک بکه بوّ به خشین
بشی. نه! بیریشی لیّمه که ره وه!

ئهسلان به مهنکه لیّ ناگره که وه هاته ژوره وه، لای ئه زنوی
باوکی داینا، چوو بوّ هه ویشخان و حوقه و وافوره که هیئا.
بابقولی وافوره که له کیسه که دهره یئا و کون و کلکه که ی
سهیرکرد و به ماهدرویشی وت:

— هه ئیسته سازت ئه کهم، سهید. هه ئیسته... توّ چی
قه دیر؟ حمزت لیّیه وهره نزیکتره وه!
قه دیر وتی:

— نا، بوندار. عه شقیم نییه.
قه دیر هه لسا و له دهرگا که چوو دهره وه. بوندار وتی:
— شیو؟

قه دیر وه لامی دایه وه:
— نوشی گیان.

پاش توّزیک دهنگی پیّ قه دیر بیسرا، له پلیکانه کان ئه چوو
خواره وه. بیسراش که زنجیری دهرگا که ی هه لگرت و دهرگا که ی
کرده وه. شهیدا ناوچاوی تیّکنا و ئهسلان بیر کرده وه دیسانه وهش
وه کوو تارمایی به کوّ لانه کان دا ئه که ویته ری و به خاموشی پیاسه
ئهکات.

بابقولی به ئهسلانی وت:
— بیر له چی ئه که یته وه؟
ئهسلان وتی:

— بابه گوّلاو گه را بوویه وه!
— دهی! فه رمایش؟

— داوای شیوی ئه کرد!
— توّ چیت پیوت؟

— وتم چات خواردوه برّو به داوای کارت دا. خوّ میوانی نه بووه!
پهوزه خوینی بوو. ئه ویش توّزی پرته بوّله ی کرد و رویشنت.

شەيدا وتى:

— كفر ئەبوو ئەگەر پارچە نانېكت بدايه به دەستيموه؟

ئەسلان وتى:

— نەمدا، نەمدا! زۆر دلت بۆى ئەسووتى، هېشتا له كوۆلانە،
برۆ به دواى دا پىي ئەگەيتەوه.

بابقولى وتى:

— بەسيەتى. پىويست ناکا بەربينه يەك. ئىرەش چۆل بکەن!
زووتر! وەرە پېشەوه ماھدەروپش.

کورەکان چوونە دەرەوه، ماھدەروپش خوۆ خزانده نزیکهوه
و نادەلى له سووچەکه هەلسا و بەرەو دەرگاگە رۆپشت.

بابقولى لىي پرسى:

— تۆ بۆ کوۆ ئەچى؟

— ئاسووده به خالۆ، ئەچم بۆ لای کورەکان.

— کەوابوو ئیوه پیکهوه نان بخۆن و بلئ شىوى من و سەيديش
بهینن بۆ ئیره. بەراست... چوون بۆ کوۆ؟ به شەيدا بلئ کارم
پىيەتى. با بىت. تۆش وەرە دانېشە نادەلى.

نادەلى و شەيدا گەرانهوه و دانېشتن. بابقولى بەستىكى
بۆ ماھدەروپش دانا و به شەيدای وت:

— ئەمەوۆ بتنىرم بۆ تاغى. پياوى ئەو کارە هەيت؟

شەيدا له بنهوه سەيرىكى نادەلى کرد و وتى:

— بۆچى نەبم؟ مەگەر تاغى پياوخۆرە؟

بابقولى وتى:

— کوۆتەى تاغ له شار باش ئەکړن. ئەو دوو سى وشتەرە نابى
خۆ هەروا بىکاربن و تفاق بخۆن. گولمەمەد رانەکهى بهجى
هېشتوو و دار بار ئەکا، ئەيبا بۆ شار و ئەيفرۆشى. قسەم

له گەل کرد و وتم تۆ ئەنىرم بۆ لای. پياوىكى ناجوامىر نيه.
وتى بينیره. جا برۆ خەرىكى پينه و چاککردنەوهى دارەبەن و
کورتانى وشتەرەکان به. بهيانى له گەل ئەم پيرەمىردە، ناوى چىيه

٧٨٤
کەلىسەدەر
بەرگت ١٩٩٥

خوایه! ئا، مامه... نا، خالّه مهنده لوو، باوکی مووسا بهرئ
ئەکهوی و بهرهو ئەوئ ئەروی بۆ تاغی. خودی خالّه مهنده لووش
خه لووزکیئشه و شوپنه کهی نزیك ره وهندی که لمیشیه کانه. برۆ
که لووپه لت خړکه ره وه.

شهیدا وتی:

— مه گهر نەت ئەویست و شتره کان په روار بکهی؟

بابقولی وتی:

— بۆچی مه گهر؟ ناتهوئ برۆی؟ لیږه دلّت لای کهسیک گیری

کردوه؟

— نه خیر. شتی وانیه. به لّام ئەوه ئەزانم مائی په روار نابئ

باری پئ بکیئشری. گوشتیان ئەوه ری!

بابقولی وافووره کهی دایه دهست ماهده رویش و وتی:

— منیش ئەوه ئەزانم. جارئ برۆ که لوپه له کهت کۆکه ره وه.

بانگی بهیانی ئەبئ بکه و پته ری.

شهیدا وتی:

— لانیکه م پرووت له گه لّ قه دیریش خوئش بوایهت. ههردوو کمان

پیکه وه ئەرویشتین!

بابقولی بوندار، له بن برۆ تیژه کانیه وه له شهیدا مۆر

بوویه وه و وتی:

— ئەسپئ خوئ چیه، تا سه روپیکه ی چی بی؟ دوو پیاو

بهسی و شتره وه بکه ونه ری چی بکه ن؟ ئەگهر کاروانیک بوایه

ئەوه شتیک بوو، به لّام دوو و شتر و له تیک کهی به شی دوو

پیاو ئەکات؟ ئەو قسه یه له هه رکوئ بکه ی پیت پئ ئەکه ن!

برۆ کاره کانت جئ به جئ بکه! برۆ! به دایکیشت بلئ شیومان بۆ

بهینیته سه ر.

شهیدا چوه ده ره وه و بابقولی بوندار به ماهده رویشی وت:

— نازانم چ جوره دؤعا و چاوه زاریک بکه مه ملی ئەم هه تیوه

تا له گه لّ ئەم قه دیره توخمه سه گه هه لّ سوکه وت نه کات؟

ماهدهروپیش له بوندار زیاتر ههستی به بوونی ئەو دووگه‌نجه پیکهوه ئەکرد. ئەو دووانه پیکهوه، بۆ ماهدهروپیش وهکوو دوو شاخ بوون. دوو شاخ له ناو چاوه‌کانی ئەودا. دلی لییان پرپوو. به‌لام کەس نەبوو دەرده‌دلی له‌گه‌ڵ بکات. لی‌ره‌ش نەه‌ی ئەویست نادعه‌لی له‌ ژبانی تی‌بگات. بر‌وای به‌ بونداریش نەبوو. بۆیه‌ خامۆش و‌گوئی بوو و به‌س سه‌ری بۆ قسه‌کانی بوندار ئەله‌قاند.

نادعه‌لی هه‌لسا و له‌ ده‌رگا‌که‌ چووه‌ ده‌ره‌وه‌، باب‌قولی پئی وت:

— به‌ یه‌کی‌کیان بلی بروات به‌ د‌وای قوربان به‌لووچ‌دا و پئی بلیت بۆ شیو بی‌ت بۆ ئیره‌!
— باشه‌.

نادعه‌لی وتی و چووه‌ خواره‌وه‌. شه‌یدا له‌ سه‌ر سه‌فره‌ی وشتره‌کانی دانیشتبوو کا و په‌مووی تی‌که‌ڵ ئەکرد. ئەسلان لای چیشتخانه‌ چاوه‌رپی شیو بوو. نوورجیهان خه‌ریک بوو پرۆنی ئەقرچاند. نادعه‌لی لای بیره‌که‌ وه‌ستا و وتی:
— خالۆ ئەلی یه‌کتان بچی به‌ د‌وای قوربان به‌لووچ‌ دا بۆ شیو بی بۆ ئیره‌.

شه‌یدا وتی:

— به‌و بلی.

ئەسلان ئاو‌ری له‌ برا‌که‌ی دایه‌وه‌ و وتی:

— مه‌گه‌ر گویت لی نەبوو به‌ منی وت شیویان بۆ به‌م؟

شه‌یدا وتی:

— هه‌ر کاری ژنانه‌ بکه‌؛ بۆجاری‌کیش ده‌ستت نه‌دایه‌ کاریکی

پیاوانه‌!

له‌سه‌ر سه‌فره‌که‌ هه‌لسا، ده‌ستی ته‌کاند و وتی:

— پوره‌ ئەسلان! ئەه‌ی خوا ئەو پریش و سه‌می‌له‌ی بۆ پید‌اوی؟

به‌ره‌و ده‌رگا‌که‌ رۆیش‌ت و وتی:

— ئەیه‌وی ژنیش به‌ینی! پفا!

نادعەلى كەوتە دواى شەيدا و وتى:
– ئەگەر تەنھاي راۋەستە پىكەۋە برۆين. خراب نىيە منىش
ھەوايەك ھەلمۇم.

شەيدا وتى:

– خراب نىيە. سەيرىكى كۆلانىش ئەكەى!
نادعەلى قەيتانى پۆستالەكانى بەست و چۆخەكەى دا بە
شانىدا و لەگەل شەيدا رۆيشتن.

شەو، لە سەرمان خۆى گىرمۇلە كىرەبوو. ھاتبويەۋە يەك.
رەنگى شەو بەنەۋشتر لە ھەمىشە و ئەستىرەكان لەشيان
سپىتر بوو. جۆگەى ئاۋەكە، لە بەسىنى خۆىدا خۆرەى ئەھات.
خۆى ئەدا بەدىۋارى جۆگەكەدا، ئەخزا و قىللى نەرمى خامۇشىە
قورسەكەى شەۋى ئەزىراند. شەيدا وتى:

– جا لە كوئى بىدۆزىنەۋە؟

نادعەلى وتى:

– مەگەر لە مالەكەى نىيە؟

– مالى لە كوئى بوو بەلوۋچى قىن پروت؟ لاي نىۋەشەۋە ئەچى
لە توۋنى گەرماۋ ئەخەۋى. ئىستەش شەۋ ھىشتا ماۋىەتى.
نازانم لەكام گۆرستانە!

نادعەلى خامۇش بوو. شەيداش.

– زوو لە مال دەرکەوتن؟

قەدىر بوو. شەيدا لاي لىكردەۋە. قەدىر لاي دىۋارەكە چىچكانى
كىرەبوو و چوۋبوۋىە ناو خۆيەۋە.

– بۆ لىرە دانىشتوۋى؟

– ئەى لە كوئى دانىشم؟ لە مالەۋە؟ ھەھ! خوا ھىچ

بەندەيەك توۋشى ئەۋ باۋكە نەكات كە من ھەمە. ئەھاتن بۆ
لاى من؟

– نەء. بە دواى قوربان بەلوۋچ دا ئەگەرپىن. نەت بىنيۋە؟

– ئەبى لە مالى پورە سەنەما بى. ئەۋ خۆ شوپىنى تى نىيە،

بچى.

– دىي پيڪهوه برؤين؟

– بؤ نايهم؟

قهدير ههلسا و شان به شانى شهيدا و نادعلى، بهرهمالى
پووره سهنهما. شهو له كوآن ئەلهوهرا و سى پياو، خاموش و
له ناو خوياندا، به سمر بالهكانىدا ئەرؤيشتن. قهدير بهلام، تاوى
خاموشى نهبوو. نادعلى هيشتاش بؤ قهدير نامؤ بوو و قهدير
نهى ئەتوانى به بى ئەوهى سهر له بنج و بناوانى دهربهينى، له
كوآلى ببينهوه. پرسى:

– ئاشنامان چؤن ريگهى كهوتؤته ئەم ناوه، شهيدا؟

شهيدا وهلامى دايهوه:

– خزم سهردانى خزم ئەكات ئيترا! نادعلى كوره پوورى
ئيمهيه. رهنگه ههوالى زانيوه ئەمانهوى بچين بؤ خوازينى بؤ
ئەسلان!

نادعلى وتى:

– نه. هيج ههوالىكم پى نهگهيشتبوو. ههروا به ريكهوت
هاتم. نازانم بؤچى؟ بهس هاتم. رهنگيشه نههاتايهاتم. ئەگەر
لهغاوى ئەسپهكهم به لايهكىتردا با بدايهت، رهنگه ئيسته له
شوئينىكىتر ئەبووم. بهلام لهغاوهكهم بهملادا بادايهوه و ئەوا
ليهم!

قهدير وتى:

– وادياره مروقى وهكوو من لهم ولاته زؤر پهيدا ئەبى... تۆ
نادعلىخان، ههفالى ريت ناوى؟

نادعلى وتى:

– له دووكانى ئەسلان، ئەمرو ههندي شتت وت؟

– له چ بابتهيکهوه؟ ئارهق؟

– من واتيگهيشتم!

– بؤچى مهگەر ههزت ليه؟

— بئى حەزىش نىم، هىنى كوئىيە ئارەقەكەت؟ دەرەگەزە يان
سودخور؟

— دەرەگەزىم ھەبوو، تەواو بوو. ئەوھى كە ھەمە، خۆم
خستووومە. ئارەقى سودخور لە لای ئەلئى تىزابە. ئارەقخۆرى يان
تازە دەست پئى ئەكەى؟

— با بگەينە سەر كووپەكە، ئەوسا دەرئەكەوئى!
شەيدا خۆى ھاوئىشتە ناو قسەكەيان وتى:
— ئىستە خۆ نابئى! ئەبئى پاش ئەوھى بوندار نوست... حەز
ئەكەن قىژە و ھاوارى بەرز بىتەوھ؟

نادەلى رووى كرده كورپى خالئوى و بە بزەيەكەوھ وتى:
— زۆر لە بوندار ئەترسى؟
— شەيدا تەشەرەكەى نادەلى وەلام داىەوھ:
— ئابروو پائەگرم. نامەوئى ناچار بىم لای لىبكەمەوھ. باوك
و فرزندىيەكيان وتووھ ئاخرا!

قەدىر وتى:
— ئەوئىش ئەو باوكە! بىر و ھۆشى ھەمووى لە لای
كورپەكانىيەتى سەر و سامان بگرن و دابمەزئىن. نە. نە. بابقولى
بوندار بو كورپەكانى باوكىكى خراب نەبووھ.

نادەلى بە قەدىرى وت:
— وا پئى ئەچئى، بوندار لەگەل تۆ نىوانى خۆش نىيە؟
قەدىر بە تەوسەوھ وتى:
— بە پىچەوانە زۆرىش خۆشى ئەوئىم! بەلام لەوھ زىاترى
لەدەس نايەت بو منى بكا!

نادەلى، لەپەرپرسى:
— بە راست شەيدا ئەم ماھدەرئىشتە كىيە؟

قەدىر سەپرى شەيداي كرد، شەيدا رووى وەرگىپرا. نادەلى
ديسانەوھ پرسىياري كردهوھ و قەدىر لە وەلامدا وتى:
— دەرئىشتىك بوو پەناى هئنا بو ئىرە، بو مالى بابقولى

بوندار. شووی شیروویه. شیرۆ خیلّهکیه. له کهلهمیشیهکانه،
خوشکی گولّمحهمهده.

شهیدا وتی:

— خوشکی ئەو گولّمحهمهدهی بپیاره من بچم بۆ لای، بۆ
دارکیشان. وان له تاغی.

نادعهلی له لای خووی وتی: «ئەزانم» و سه‌ری پاره‌شاندا.
له‌به‌ر مائی سه‌نه‌ما وه‌ستان. شهیدا دای له‌ ده‌رگا. ده‌نگی
خه‌وآلوی عه‌بدوله‌ ره‌ش له‌ قوولایی ماله‌که‌وه‌ هات. شهیدا
وتی:

— بیکه‌روه، خوّمانین.

عه‌بدوله‌ ره‌ش هات و ده‌رگاکی کرده‌وه. شهیدا، قه‌دیر و
نادعهلی چوونه‌ ژووره‌وه. له‌ کاتی‌کا به‌ پلی‌کانه‌کان‌دا ئە‌چوونه
خواره‌وه، شهیدا پرسیری قوربان به‌لووچی کرد. عه‌بدوله‌ره‌ش
کیلۆنی ده‌رگاکی داخست و وتی:

— خه‌وتوو.

— ئەم ره‌شه‌ش شوین و کاتی خه‌و و بیداری دیار نییه.
شهیدا چووه‌ ژووره‌وه. پوره‌ سه‌نه‌ما، وه‌ک هه‌میشه،
لای چرای شیره‌که‌ له‌ سه‌ر شانیک پاكشابوو و بۆ سه‌یدی
ته‌له‌فونچی دانه‌گیراند. خالۆی قه‌دیر لای دیواره‌که‌ دانیشتبوو
و سه‌ری داخستبوو. پالّه‌وان به‌لّخی پالّی‌دابوو به‌ دیواره‌که‌وه
و ته‌سه‌بیحه‌ زه‌رده‌ ده‌نک درشته‌که‌ی به‌ ده‌ستی چه‌پی ئە‌گی‌را.
سه‌یری په‌نجه‌ ئە‌ستورره‌کانی خووی ئە‌کرد و له‌ به‌ر خویه‌وه
پێ‌ئکه‌نی. ته‌قیله‌ چلکنه‌که‌ی له‌ سه‌ر برۆی دانابوو و تیزایی
برۆ و برژانگی له‌ به‌ر تیشکی گرسۆزه‌که‌دا ئە‌بریسکانه‌وه.
شه‌ویلکه‌کانی پالّه‌وان به‌لّخی، وه‌ک هه‌میشه‌ ئارام و له‌سه‌رخۆ
ئە‌جوولانه‌وه. دیاربوو میۆزه‌ کیویه‌ یان شه‌کره‌گۆیز ئە‌جاوی. کم
دیبووی گیرفانه‌کانی پالّه‌وان میۆژ و کشمیش و قه‌یسیه‌ وشکه‌ی
تیا نه‌بی. هه‌روه‌ها زۆر کم بینرابوو شه‌ویلکه‌ قورس و زله‌که‌ی

٧٩٠
که‌له‌سه‌ده‌ر
به‌رگت ١٩٥٥

له جووله كهوتبى.

شهيدا به بى سلاو چووه ژورهوه، به نيگاي سمينهري سهيري دور و بهري كرد و كه بهلووچى نهيني، يهكسه ر چوو بو پاشخان. بهلووچ له سووچيكا له سهر شهلهته شپهيهك ليى خهوتبوو. بهلووچى به نووكى پيلاوهكهى داچلهكاند. بهلووچ راستهوه بوو و دانيشت. چاوى ترووكاند و بهرلهوهى دهرفهتى پرسياركردنى دهسكهوئى، شهيدا پيى وت:

— قنت كردوته خهوه كهچى؟ رابه خوٽ كوٽه رهوه، بوندار كارى پيته. زوكه.

قوربان بهلووچ ههلسا. شهيدا سهيري پاچالهكهى كرد، يهكيك له قوماربازهكان سهري بهرزكردوه و وتى:

— كورپى بوندار، وهره دانيشه فالتيك بگروهه. پهري تازه له شارهوه هاتوه.

شهيدا كه تا ئهم كاته پيى قومارهكهى نهديبوو وتى:
— كاتم نييه. وهختيكي كه.

هاتهوه ژورهكه و به بى گويدانه ئهوانهى له ژورهكهدا بوون ويستى برواته دهروهه. بهلام بهر لهوهى بچيته دهروهه، پالهوان بهلخى به پلاريكى زمانه دريژهكهى، رايگرت:

— زور خوٽ گيف ئهكهيتهوه كورپى بوندار! ئاگات له بهرزهفرييهكهت بى، ئهوهندهت نهزاني په ر و بالت هه لپرووا!

قهدير و نادعهلى ههروا له دهروهى دهركاكه، له حهوشه بچووكهكهى مالى سهنهما وهستا بوون. قوربان بهلووچ له كاتيكا كاكوله رهشهكاني ئهكرد بهژير كلاوهكهيهوه، به لاي شهيدا دا تيپهري و چووه دهروهه.

شهيدا له ناو چوارچيوه دهركاكهوه گهرايهوه و وتى:

— تو بو قنت ئاگر ئهگرئ كاتيكا چاوت به من ئهكهوئى،

گوډه رز؟

— ئه بى بزاني بوچى، كورپى بابقولى خانى كوينا! كاتيكا تو

و باوکت و برا تازه پیکه و تووه کهت ئەسلان، بەردەوام پێ ئەنێن بە
سەر کلکی ئەم و ئەودا، پیت وایه خەلکی بە بینینی ئیوه وەک
گۆل ئەپشکوون؟

شەیدا بە جەختکردن لە سەر مایه قسەکهی پالەوان
وتی:

— پێ لە سەر کلکی ئەم و ئەو دائەنێن، یان لە سەر کلکی
تۆ؟

پالەوان بەلخی وتی:

— جیاوازی چییه؟ منیش وەکوو ئەم و ئەو!

شەیدا وتی:

— خەلکی تیکهڵ مەکه! دوکانی ئیمه قەرز بە تۆ نادا بۆیه
ئەسووتی. ئەگەر قەرزمان پێ بدایهتی، ئەوسا قەینە ئەکرد
پێ بخهینه سەر کلکی خەلکی، وانیه؟ ئەوسا تۆ هیچ کویت
نەئەسووتا؟

پالەوان بەلخی وتی:

— خەریکن هەموو باریکه جوگهکان ئەکەنه ناو گۆلاوهکهی
خۆتان! دووکانداری، گزیری، کوێخایی، پەرواربەندی، کپین و
فرۆشتنی کال، کشتوکال، پەزداری! که وای لیهاات بەخەلکی
بلین سەربنینهوه و بو خویان بمرن ئیتر! بەو چوار قوتوووه کالایه
ناوتانه بە تاقی دووکانهکه تانهوه، خەلکیتان تا بیناقافه کردوو
بە ژیر قەرزهوه! بەو چوار قەرانهی نازانم لە چ رێگهیهکهوه ناوتانه
پیکهوه، هەموو رێگهکانی نان دەرھینانتان لەم و لەو گرتوووه! بە
گزیری کردنتان جەماوهرتان والیکردوووه لال ببن، ئەگەر یهکیکیش
دەنگی لیوهبی بە ئاغه ئالاجاقیتان ئەیتوقین! ئەتانهوی هەموو
دنیا بگرنه ناو مشتی خۆتان. بەسیهتی ئیتر! ئەمەش دوایین
نموونهی: کوێخایهتی. خوا بەرەکهت بات. رەنگه تا چەند سالیتر
هەموو ئەم مەلەبەندە داگیر ئەکەن!

شەیدا بە بی ئەوهی راوہستی و ئەلامی دایهوه:

— با به خیل کوپرای دابی! ئه وهه موو رهوزه بهت خویند، به لّام دیسانه وهش ئه وه بزانه که دووکانی بابقولی بوندار قهرز به ره شای و خو شنشین نادات! ره سیدی پایوی خو شنشین وه کوو بایه، دیت و ئه روا. برۆ بیر له شتیکی تر بکه ره وه! پی مه ره به که بنی به شانته وه.

پالّه وان به لّخی وتی:

— پی مه ره ی جوتیاری پی شکه شی ئه و جوتیارانه ی ماستا وکردن چاک ئه زانن! من نابم به نوکهری که س. به لّام خاوه نی ئه و دووکانه ش که ئیوه بن، تریاکی قاچاخ له سه رانسه ری ئم مه لّبه نده دا ئه دن به قهرز، بو ئه وه ی ده ستی هه موو ئه و ورده فروشانه ی که ناتوانن تریاک بدن به قهرز، له خه نه بگرن. ئه ی چۆن؟

شهیدا وتی:

— با ئه و ورده فروشانه، که یه کیان تو بی ئه ژنوی بگریته باوهش و له داخا دلّی بتوقی!

شهیدا بو وه لّامی به لّخی نه وه ستا. له ناو ده رگا که وه پی نایه هه وشه، که وته تهک نادعه لی و قه دیر و به لووچ و سه رکه وت. پالّه وان به لّخی، سه ری له چوارچی وه ی ده رگا که هی نا ده ره وه و وتی:

— سه یرکه ... تا ئیره!

شهیدا، له سه ر پلیکانه کان ئاوری له به لّخی دایه وه، به لّخی گه لوگونی گرت به ده ستیه وه وتی:

— ئم کی ره م ئه ژنوی غه م له باوهش ئه گری و له داخا ئه گری! تیگه یشتی؟ جا تو ش ئه و ده سه ره هه وریشمه ی خسته وته ته ده ور ملت بیهینه و فرمی سکه کانی بسره وه!

شهیدا نه وه ستا و پی نایه ناو کو لّان. پالّه وان به لّخی به دوای دا قیزاندی:

— ئه مه به باوکیشت بلّی با فنی ئه ویش ئالّوش بگری!

شهيدا گهرايهوهو به راستيش بو شهر گهرايهوه. نادعلى
قوللى گرت و قوربان بهلووچ دهستهکانى وهکوو دووبال له بهر
سینهى دا کردهوه و له گهله خوئى بردى.

قهدير ده رگاگهى داخست و له کولان له تهک شهيداوه كهوته

رئ و وتى:

— ئەم گۆدهرزەش زمانى بە دەست خوئى نیه! هەر له
بناغەوه کابرایهكى زمان پيسه. ههروا فرپى ئەدا. له بهرودواى
قسهكانيشى تى ناگات. پياويك بهو ريش و سميلهوه باش نيه
ئەوهنده بى شهرم و حهيا بى. بهلام توش باش وهلامهكهت خسته
ناو مشتى. چاكت پيوت!

نادعلى پرسى:

— زۆر بىههوا؟

شهيدا وتى:

— ئەزانم بوچى قنى سووتاوه! كچهكهى خهريكه بهقهه
هيسرپكى ليدى، بهلام ههروا له مال ماوتهوه، كهس نيه
بچى دهستى بگرئ و بيباته سهر سفرهكهى. به چ هيو و
متمانهيهكهوه؟ نانى جووشيان دهسناكهوى بيخون. ورديلهكانيشى
ئەگەر باوكم كاربان پى نهدا، ئەبى روو به قيبله قاچيان راکيشن
و بهمرن. كووشى منالى خستوتهوه، ههر ههموويان وهكوو ئەسپى
له بن ليفهيهكدا ئەگهوزينهوه. ئيستەش تيا ماوتهوه نازانى
چى بكات؟ ورگيان بهچى پرېكات؟ بويهش كيڤد گهيشتوته سهر
ئيسقانى و پيش زمانى خوئى پى راناگيرئ. ماويهك بوو به
قهساپ. مهري كوشتهوه و گوشتهكهى يهك سهر دوو سهر له
ناو گوندا گهراند، بهلام كهس لى نهكړى؛ يان كڤردا و پارهكهى
پى نههرا! پاشان بوو به نانهوا. ژنه دووگيانه خواليدراوهكهى له
لاى تهنور دانا و ناچارى كرد بهيانى تا ئيواره نان بكات. ئەويش
كردى. بهلام كى ههبوو نان بكړى؟ چونكه كار خو دوو روو زياترى
نيه. خهلكى يان ههيايه بيخون يان نيانه. ئەگەر ههيانبى

٧٩٤
كه لى سدهر
به رگت دهووه
٠٥٥٠٠

خۆشيان ئەزانن، ھەمويىر بىشىلن و نان بکەن و بىخۆن. ئەگەر نەشيانبى، ئەوا نيانە! پارە يان گەنم! پاشان بوو بە بۆنفرۆش. بەلام کاسپى دەسمايەى ئەوئ. ئەبى بتوانى تا پادەيەک قەرز بەدى بە مشتەرى. بۆيە ئەوھش پەكى کەوت. چى لەبنىدا مابوو منال خوارديان و دوای ھەموو ئەوانەش بوو بە قاچاخچى. نەيتوانى قاچاخ فرۆشيش بکات. ئەمەش بە دەستى بەتال خۆ ناکرئ. سەرمايەى ئەويست کە ئەو نەيپوو. ئەفغانەکان بە قەرز پييان نەدا. متمانەيان پى نەکرد. ليړەش قنى تەق کەوتە سەرەرز و وای دانا سووچى باوکى منە. پاشان ھات و يەخەى ئەم قەديرەى گرت کە وشترەکانى پيکەوہ قەلەو بکەن. ئەويست وشترەکان بەجاري قووت بەدات. بەلام فيلەکەى سەرى نەگرت. چونکە ھەم قەدير و ھەم باوکى قەدير ئەيانزانى پالەوان بەلخى پەناباتىک پارەى نيە. بۆيەش بەو جۆرە دەستى لە ھەموولايەک براوہ و لە سووچى شيرەکيشخانە کەوتووہ و کارى بووہ بە تەوس و پلار ھاويشتن. پى وايە ئەگەر تەوس و تەشەر بەدا لەم و لەو و برينداريان بکات، ئەوہ ئەبى بە نان، بيبات و بيدا بەو ئەسپيانە بىخۆن. باشە تا بە باوکم بليم ھەر سى چوار کچەکەى بە جاري لە کارگە دەرېکات. گەواددى قورمساخ!

قەدير، بە روالەت بوو بە ناوبژیکەر:

— باشە ئيتر! بەدەس خوى نيە. بابقولى بونداريش ئەبى ناگای لەم جۆرە کەسانە ھەبى، پۆژيک ھەر بەکارى ديں. ھەرچى بى ئەم پالەوان بەلخىيە کابرايەكى بە ئابروو بووہ. ھيشتاش وايە. باوکى لەگەل ئەم بابە گولآوہ ئاشيان ھەبوو. بەلام... پۆژگارە ئيتر... سەرخوارى ھەيە. ئيستەش...

شەيدا وتى:

— بووہ! ھەر پيريزنيکيش کە تۆ ئەى بينى پۆژى لە پۆژان دوو دانە مەمكى ھەنارى لە ژير کراسەکەىدا پائەشەکا! بەلام ئيستا چى؟

قهدير هيچى نهوت. خهريك بوو ئەگه پيشتنه بهردهرگاي مالى
باقولى. قهدير خاوى كردهوه و وتى:

— دهى، من ئيتىر ئەگه رېمهوه بوو مالهوه.

نادعەلى و شهيداش خاويان كردهوه. قهدير وتى:

— خواتان له گهه!

به لئوچ له بهريانهوه ئەرؤيشت. شهيدا له قهديرى گهياند

چاوهري بي. قهدير وتى:

— برؤوم تا ئەوكاته دايمه زرينم.

شهيدا و نادعەلى به دواى سيپه رهكەى به لئوچ دا، له قهدير

دووركه وتنهوه. قهدير هه لوهسته يهكى كرد، به لام زورى نه برد،

كهوتهوه ري. له پشت دەرگاي مالى سه نه ما وهستا. هه زى ئەكرد

بروا و بكه ويته وتوويز له گهه پالهوان به لخي. به دوور له هه موو

سپه ليه كهى له گهه پالهوان به لخي خووى به هاودهر د ئەزاني.

به لام نهشى ئەويست به نرخى قسه كردن له گهه گؤده رزى

به لخي، چاوى به چاوى خالوى بكه وي. پهنگه ديسانه وهش، له

سووچه كهدا دانيشتووه، ئانيشكى ناوته سهه ر چوكى، وه نهوز

ئهدات و خوئى جگه ره كهى ئەكه ويته سهه ر به ره كه. ئەم خالويه

— هه رچى بوو — بهو بالا دريز و لوقه و له سهه ر نووكى پى رؤيشتن

و ئەو مله باريك و خوارهى، تيكدهرى قهدير بوو. دركيك بوو

تاونه تاو له چاوى قهدير ئەچه قى. له هه موو شوينيكيش قهدير

ئەبينى. وهكوو پونگه يهك كه له بهر كوني ماردا سههوز ئەبي.

ئەتوت تارمايه كهشى به دواى قهديره وهيه. ههنگاو به ههنگاو.

قهدير له تيكي دەرگاي ههوشه مالى سه نه ماى كردهوه، سهه ر و

شاني برده ژووره وه و بانگى كرد:

— پالهوان... پالهوان... تاويك وه ره بو ئيره كارم پيته.

پالهوان به لخي، شانه پان و تويزى چه ماوه كهى، مله كورت و

سهه ره زله كهى له چوارچيوه دەرگا كه وه هيئايه دهره وه و هاته

ههوشه. له ويى باويشكيكى دا و پرسى:

— چ کاریکت ههیه تۆ؟

قهدير وتی:

— رۆیشتن. خۆم به تهنهام. ئەمهوی برۆمهوه بۆ مالهوه. وتم رهنگه تۆش بنهوی برۆیتهوه. شهو زۆری لی رۆیشتوه، وایه؟ پالّهوان بهلّخی قهديری باش ئەناسی. دراوسی بوون، ههردووکیان له بن کۆلانی بهلالچهقۆ دائهنیشتن. چه م و خهمی کار و کرداری قهدير، له بهرچاوه روون و نیگاتیژهکهی پالّهوان بهلّخی شاراوه نهبوو. له بهر ئەمهش بوو که بهلّخی له شیوهی قسهکردنی قهديرهوه ئەیتوانی تیبگات که ئەو، له پهناي ههموو قسه و کرداریکی دا مه بهستیکی شاراوهی ههیه. بهلام گورگی پیر، کهی خوی له بهر باران پاراستوه؟ پالّهوان بهلّخی بۆ ئەبی له کورپی کهلایی خواداد بترسی؟ پاشان هاته دهرهوه و لهگهڵ قهدير کهوته ری. قهدير پرسی:

— ئەتویست هیشتاش لهوی دابنیشی؟

پالّهوان وتی:

— بۆم گرنگ نهبوو. تۆ بۆ نههاتی؟ هیشتاش لای خالۆت

تهریق ئەبیتهوه؟

قهدير وتی:

— لهکۆل بهرهوه تۆش! تۆیش کارت بووه بهوهی بیانووویهک

بدوژیتهوه و توانج له خهلك بدهی!

بهلّخی چه ند دهنک میوژی دا به قهدير و وتی:

— باشه لهوهیان ئەگه پین. بللی بزانه چۆن بوو ئەمشه و له

پر دلت نهرم بوو حهزت کرد لهگهڵ من بچیتهوه بۆ مالهوه؟ نهکا

ههندي کەس له پینت ئەم دیوارانه دا خویان مه لاس دابی؟ ها؟ تۆ

پیاویکی ئەوهنده ساخ نیت قهدير! پیم بللی بزانه؟

قهدير ددانه سپیهکانی به پیکه نین دهرخست و وتی:

— من له کوئی و شهپر و قره له کوئی پالّهوان؟ تۆ له ههموو

کەس باشتەر خوو و پهوشتی من ئەناسی. من کابرایهکی نهرم و

هيٽورم.

پالھوان وتي:

— زور وايه. نهرم وهكوو مار!

قهدير وتي:

— ماريڪ كه چزووهكهى داوه به تو.

پيڪهوه پيڪهين. قهدير وتي:

— به لام چ كزهيهكى دي ئه مشهوه؟ پيٽ خوشه بروين خومان

گهرم بكهينهوه؟

— خراب نيهه، ههرچهنده به ورگى به تال نارهب خوارندنهوه

كارى گهنجه به ههلهكانه. به لام خراب نيهه، بروين. نهوه

نارهقانهى كه خستبوت، پيگهيوون؟

— بهشى من و تو ئهكات. نانى وشك و توي زازيش له

دهوربهري مالى كهلايى خواداد دهس ئهكهوي.

— ميوانى تريشت ههيه؟

— نهوان درهنگان دي.

— كي؟

— كي بن باشه؟ كوري بوندار و پوورزاكهى. لهگهلى بوو

ئيسته، نهت بينى؟

پالھوان به تهوسهوه وتي:

— زور چاكه، رهوشتيكى نارامت ههيه. نهتوانى لهگهلى

دوژمنهكهت ببي به هاوپيالنه. تهنانهت نهتوانى بانگى بكهى بو

مالهكهت! زور دزاره مروف بتوانى وهكوو تو تا نهو پادهيه دوو

پوو بي!

قهدير، ديسانهوهش پيڪهنى و وتي:

— چى بكهين؟ ناچارهيه ئيتر!

— رهنگيشه زيرهكهيه؟

قهدير بهس پيڪهنى. پالھوان بهلخى وتي:

— من تو نهانسهم كوري خواداد! تو قهلت گاهه كه جارچى

خوايه. تۆ دان رۆ ناکه‌ی ئەگەر داوت نه‌ناییته‌وه. بلی بزانه چ نه‌خشه‌یه‌کت بۆ ئەم گه‌نجه بۆ ئەزمونه هه‌یه؟

قه‌دیر دیسانه‌وه به پیکه‌نین بریدییه سه‌ر:

— به گیانی پال‌هوان هیچ، هیچ! ئەم پوورزایه‌ی شه‌یدا پیموایی له مه‌ل‌بندی یام، ئاو و خاکی هه‌یه. ئەمه‌وی به‌ل‌کوو بتوانم خۆم بخه‌مه دل‌یه‌وه، ره‌نگه بمبات بۆ ئەو لایه و کاروباریکم پێ بدات. بۆ وینه بيم به سه‌رکار له لای. ئەمه راستیه‌که‌یه‌تی. پال‌هوان وتی:

— ئەته‌وی من باوه‌ر بکه‌م که تۆ ده‌س له لالا هه‌ل‌ه‌گری و له‌م قه‌ل‌چیمه‌نه ئەرۆی؟

قه‌دیر خۆی گیل کرد گوايه نه‌ی بیستوه:

— به‌لام تۆ زۆر به تووره‌یه‌وه یه‌خه‌ی ئەم باقولی‌انه ئەگری، پال‌هوان. پشتت به کوێ گه‌رمه؟
پال‌هوان به‌ل‌خی وتی:

— نه‌موت لیت گه‌یشته‌ووم؟ من خۆم ئەزانم تۆ به خۆپایی گیانت ناده‌ی به‌ده‌س عی‌زرائیل یشه‌وه. ده‌ی، ئیترچی؟
— مه‌به‌ستم سیخوپی نییه به گیانی خۆم. هه‌ر پیم خوش بوو بزانه. جارێ با به بیده‌نگ بچینه ژووره‌وه...

قه‌دیر ده‌ستی کرد به درزی ده‌رگا‌که‌دا و ئەلقه‌ریزه‌که‌ی ترازاند، ده‌رگا‌که‌ی کرده‌وه و به ئەسپایی چوونه ژووره‌وه. له داڵانه‌وه چوو بۆ لای بیره‌که و بۆ پشت هۆده‌که‌ی باوکی و گووی راگرت. ده‌نگ به‌س پرخه و نوزه‌ی جارجاره‌ی پیره‌مێرد بوو. گه‌راپه‌وه. پال‌هوان به‌ل‌خی لای بیره‌که وه‌ستا‌بوو. قه‌دیر بردی بۆ هه‌ماره‌که. سه‌ره‌تا خۆی چوو ژووره‌وه، شقارته‌یه‌کی پیکرد و فانۆسه‌که‌ی داگیراند.

پاشان چه‌ند پارچه دار و ته‌ل‌اشی خسته چاله چکۆله‌که، تۆزی پاشان چه‌ند پارچه دار و ته‌ل‌اشی خسته چاله چکۆله‌که، تۆزی نه‌وتی پیاکرد و به شقارته‌یه‌ک هه‌ل‌یکرد. پال‌هوان هات بۆ لای ناگه‌ره‌که و گورگی دانیشت. قه‌دیر، سفره‌ی نانه وشکه‌که‌ی له سه‌ر رفحه‌که داگرت و گرێکه‌ی کرده‌وه.

پاشان سوراحیهک ئارهق و پیالهکانی هیئا و وتی:
— پیره میردی همژار لهم سهرمایه دا سینه پالوو نهکا باشه،
لای نیوه رۆ قورسیه کهم بۆ گهرم کرد. با ئهم ئاگرهش بسووتی،
برئ پۆلووی بۆ ئه بهم. تیکه پالھوان!
پالھوان، په رۆی سهر سوراحیه کهی هه لگرت و دوو پیالهی
پرکرد.

قه دیر یه کیانی هه لگرت و دای به دهست پالھوانه وه و وتی:
— بی چیژه بزانه چۆنه؟ و ابزانم خراپ نییه. تا ئه منشه و سهرم
هه لنه دا بوویه وه. ئه مهش نانی رهق و ژاژی.
پالھوان پیالهی ئاره قه کهی دانا و سفره کهی راکیشا:
— من ئه بی سهره تا ورگم تیر بکه م.
قه دیر وتی:

— منیش برسیمه. ریخۆله کانم خه ریکن یه کدی ئه خوڤن.
تیربوو تیرنه بوو، پالھوان که وته قسه:
— دهی ئه تو یست بلئی چی؟
قه دیر وتی:

— راستیه کهی لووتی من بوئی هه ندی شت ئه کات!
— ئا؟ بوئی چی؟
— ئه م هه قالهت، پینه چیه که! ئه مه مه بهستی چیه
هه موو دوو هه فته جاریک سهر و سه کوتی ده رئه که وی؟ بویه
له تو ئه پرسم چونکه ئه بینم زۆر بهی کاته کان له مائی تو لائه دا.
— مه به سنت چیه؟ مه گهر کار و کاسپی حه رامه؟
— نا، به لام من بوئی هه ندی شتم کردوه. به قسه کانی دا،
به وهی که له کاتیکی دیاریکراوا ده رئه که وی... من ناسییتم
پینه چیه کی رووت و قووت نییه ئه م هه قالهی تو.

پالھوان به لخی وتی:
— مروقی بیکار گوئی خوئی ئه خاته ناو ئاوه ن و دهسته وه
ئه یکوئی؛ تویش پیموایی وات به سهر هاتوه! سفره ی من،

پېښتر بۆ همموو كهس والا بوو. به لّام نهوندهى رۆزى منالّه كانه
 كه م بوتهوه، بۆم نالوى ميوان بانگ بكم بۆ سهر سفره كهم.
 به لّام براكيان... خو ئه توانم ميوان بۆ بهر هه تاوى ديوارى مالّه كهم
 بانگ بكم! زهوى مالّه كهم تۆخى ئه چى ئه و ره به نه له سهرى
 دابنيشى و كلاش و پيالوى ئه و خه لكه بدوورپتهوه؟ يان له من
 كه م ئه بيتهوه به لّاي دهستيهوه دابنيشم و چوار وشه ي له گه لّ
 بلّيم و ببيسم؟ پياوى غه ريب ئه گهر هاوده مى نه بى به سانايى
 بوى ناچپته سهر.

قهدير، پيالهى ئاره قه كه ي هه لّدا و وتى:

— منيش ههر وام بيرلي كرده بووه. به لّام باش چووى به گه رووى
 ئه و كورپه ي بونداردا ها! جگهره خو ناكيشى؟
 — نه.

دهنگى ئارام و له سه رخوى پى له هه وشه وه هات. پالّه وان
 به لّخى خوى كو كرده وه و وتى:

— ئه لّي ميوانه كانت هاتن!

قهدير، گوپى بۆ دهنگى پي كه پاداشت و وتى:

— پيم وانپه ئه وان بن! زور زووه جارى.

دهنگى پى نزيكتر كه وته وه. پشت ده رگا كه. ده رگا به هيورى
 له سهر گرچنه سه وورا و كابرايه ك له ناو ده رگا كه وه ستا.
 عه باسجان بوو. ره نگ زهرد، كوم، به پيشيكي زور و عابايه كى
 په شه وه. قهدير هيچى نه وت. عه باسجان هاته ژووره وه. خاو و
 خليچك سلّوى كرد و ههر له وى، له بهر ده رگا كه دانپشت.
 ئه له رزى و ئاو به سيله ي چاوه كانى دا ئه هاته خواره وه. سه ره پاي
 ئه وه ش قهدير پى نه وت له ئاگره كه نزيك ببپته وه. پالّه وان
 به لّخى وتى:

— هه واكه ي ژه هرى هه يه، وه ره بهر ئاگره كه. وه ره!

عه باسجان ده ستى له نيوان رانه كانى ده ره ينا، سيله ي
 چاوه كانى به دلى په نجه سه رپيه وه، ليوه ئه ستوور و موره كه ي به

ددان گهست و وتی:

— له بن قورسی بووم. به لّام قورسیه کەش رچاوه.

قهدير وتی:

— دهستت ئەسووتا ئەگەر ئاگرێکت بکردایه تهوه؟

عهباسجان وه لّامی نه دایه وه. له نهخۆش ئەچوو. ئەله رزی. سهری خزاندهوویه ناوشانه کانیه وه و خۆی کۆمه وه کردبوو. له جاری پێشوو کۆله وارتر بوو. روخساره هاو لّاوییه کهی زیاتریش تیک شکابوو. په ره ی لووتی جار جار ه ئەفری. له گه لّ په ره ی لووتی دا، ژیر چاوی چه پیشی ئەفری. جل و بهرگی چه په لّتر و چلکنتر له جاری بهرێ بوو. قهدير سهیری چاوی بی سوّمای براکهی کرد و به بیزاریه کی ئاشکراوه پرسی:

— چۆن بوو دیسان سهروسه کوتت ده رکه وته وه. پاره کانت

تهواو بوو؟

عهباسجان هه لّسا و به بی وه لّام، به کزی هاته پێشه وه و له لای ئاگره که دانیشت. قهدير نیگای لی وه رگێپرا. قهدير بیزاری بی خۆی له براکهی نه ئەشارده وه. بینینی عهباسجان - هه رچه نده برای گه ورهش بوو - قهديری سپر ئەکرد. به لّام عهباسجان خۆی له ناخوه رچا بوو. ئەله رزی و هه ولّی ئەدا بهر به شه قه شه قی ددانه کانی بگری.

پالّه وان به لّخی وتی:

— خوماری، ئەری؟

عهباسجان وتی:

— سه رمايشم بووه. پيالّه یه ک ئا له و... بو تێ بکه ی خراپ

نییه.

پالّه وان پيالّه کهی خۆی دا به عهباسجان. عهباسجان به قامکه چلکن و نینۆکه درێژه کانی پيالّه کهی وه رگرت و بهر له وه ی له رزینی دهسته کانی پيالّه که راشکینێ، هه لّدايه ناو گه رووی. لّیوه کانی خر کرده وه و جاریکی تر ته رایی سیله ی چاوه کانی به له پی

دهست سړپيه وه و لوتی هه لوتوشی. پالھوان پيالھيه کی تریشی
بو تیکرد و له بهرده می داینا. عه باسجان نیوه جگه ره یه کی له بن
قوتوه که ی دهره ینا و به ناگره که پیی کرد. مژیکی لیډا و رایگرت
بو پالھوان. پالھوان دهستی دایه دواوه و قه دیر له عه باسجانی
پرسی:

– ئە ی خانمه کهت بو نه هینا؟ یان...

عه باسجان ساتیک بیده نگ ما، پاشان چاوه سارد و بی
گیانه که ی بریبه قه دیر و وتی:
– باوکی نه ی هیشت بیهینم.
قه دیر وتی:

– درو! درو! له چاوه کانت نه بارئ! پیت وایه بهم قسانه باوه
نه کهم؟ تو جا ژنت له کوئ بوو؟ کی ژن به تو ئەدات؟ مه گه
یه کی میشکی که ری خوار دبی که کچ بدات به تو! به هر فیلیک
بووه چوار قهران دهست نه خهیت و ری نه که وی بو مه شهه د،
چوار شهو له وی نه بی، پاره ی بیزمان نه ده ی به قاحبه کان، نارھق
نه خویت و له گه ره کی زابول یه کان شیره نه کی شی؛ کاتیکیش
که بنی کیسه کهت به تال بوو، بای نه ده یته وه به ره و قه لاجیمه ن!
که گه شتیه ئیره ش دیسانه وه خو ت مه لاس نه ده ی و به دهر
و به ری شیره کی شخانه کان دا نه که ویته مووشه مووش و... پیت
وایه کهرت دوزیوه ته وه؟

عه باسجان پيالھ ی نارھ قه که ی له لیواری ناگردانه که هه لگرت
و وتی:

– تا نیسته خو پاره ی تو م نه دزیوه. شوکری خوا تو هه رگیز
پارته نه بووه تا من بیدزم!

قه دیر چوکی له عه رزه که چه قاند، پيالھ ی نارھ قه که ی له
دهستی عه باسجان فراند و وتی:

– کاتیکه من پاره م نه بووه، نارھ قیشم نیبه بیده م به تو
بیکه یته ناو ورگت! رابه، ملت بشکینه و بو کوئ نه چی بچو!

په نجه چلکن و لهرزوکه که ی عه باسجان به حه اوه مایه وه.
نیگیایه کی پالهنان به لخی کرد و وتی:

— سهیر نه که ی؟ سهیر نه که ی چهنده نینوک وشکه؟ چهنده
بی بهزه بیه؟ نه بینی؟ برا له گهل برا وا نه جوولیتته وه؟ نه بینی
پالهنان؟ من نه گهر هه مبی سهرم پیوه نییه! به لام نه وه... نه وه تا
خوت نه بینی؟

پالهنان پیاله که ی له قه دیر وه رگرت. دایه وه به عه باسجان
و وتی:

— بهم شه وه... بیخو عه باسجان. هه رچی چون بی نیوه له
خوینیکن!

عه باسجان پیاله که ی نا به سه ره وه و قه دیر مراندی:
— تو نازانی پالهنان! نه وه ی من نه یکیشم، هه موو وا له
ژیر سه ری نه م گیانه وه ره دا! هه ره هه مووی. نه وه نده چوه بن
گوپی نه وه پیره میرده نیفلیجه و نه فسوونی پیاخویند، نه وه نده
ورکی گرت، تا پیره میرد هه رچی هه بوو ورده ورده فروشتی و
نه م میشه که رانه یه ش چهنده ی بو کرا، لی دزی و که وته ری
به ره وه مه شه هد. نه وه ش که نه وه نه یفروشت، نه م لی دزی و
بردی بو مه زاده که ی شه قامی مه شه هد و به نیوه بایی فروشتی
و سه رفی کرد بو کی ری! سه ره تا نه یویست کچی یه کی که له
حاجیه کانی نوغون بهینی که چهنده کاروانسه رای هه یه. ورده
ورده هاته خواره وه. هه تا نیسته که گه یشتوته کچی کابرای
دالاندار! پاشانیش خوا نه یزانی...

پالهنان به لخی نیوژی کرد و وتی:
— نیسته لی گه ری جاری. کارت پی نه بی. ناسازه. و ابزانم
تازه گه یشتوته به ره وه. پیاله یه کی تری بو تی که. نه ری عه باسجان
تازه هاتوویتته وه؟

— کاژیریک نه بی. له ناو ری ته زیم. له سه ر لوریه ک که
په مووی بار کردبو سوار بووین. له سه ر دوو پیانه که ی کاروانسه را

دامانی بهزاند. تا له سهر بارهکه بووین سهرمای تیژ تهزاندمانی، کاتیکیش که دابهزین نازانی به چ کووله مەرگیهک خوومان گه یانده ئیره. کاتیکه گه یشتین دهست و لاقمان هی خوومان نه بوو. همر کامه یان پارچه یهک سههۆل. ئەتوت درهوش له چاوی من چه قیوه. هیشتاش ئەکزیته وه. له ناو ری له زمان که وتبووم. به لّام ئەوهی له گه لّم بوو گیان سهختتر بوو. به جوړیک خووی پاکیش کرد. نازانم چوو بو کوی ئەو ره به نه!

قه دیر وتی:

— باشتر وابوو ئەو یشت میوان بگردایهت! ئەوه نییه خۆت

زیادی نیت؟

عه باسجان وتی:

— ئاشنای پالّهوان بوو. ستارا!

قه دیر وتی:

— پینه چه که ئیسته له مائی ئیوه له نگه ری خستوو،

پالّهوان!

پالّهوان وتی:

— پیت وانه بی.

قه دیر وتی:

— سهیر ئەکهی، چهنده هه لّال زادهیه؟

به راست بلّی چوو بی بو کوی؟ بو لای مووسا؟ نه. پیم

وانیه. بو گهرماو؟ گهرماویش خو داخراوه. بو مزگهوت؟ بهم

سهرما؟ نه. بو توونی گهرماو؟ کی ئەلّی توونچه که ده رگای

لی ئەکاته وه؟ پالّهوان کشایه وه و پالّدا به که نووه به تالّه که وه

و وتی:

— ئاره قه کهت زور سهیر پیاو ئەگرئ، قه دیر!

قه دیر وتی:

— تو خه ریکه تاقهت کهم ئەبیته وه پالّهوان! ئارهقی من

قسلی تیا نییه. ئەتهوی برۆم ئاشنا کهت بدۆزمه وه و بهیّنم بو

ئېرە؟

— نا، لېي گەرپى له هەركوئى هەيە با بۆ خۆى بخەوئى. پەنگە
تا ئىستە جىگەيەكى گەرمى بۆ خۆى دۆزىيىتەوہ. منىش وردە
وردە ھەلئەسەم ئەپۆم. نامەوئى ئەم سۆزانىە سووراوگەرە بى بۆ
ئېرە و چاوم بکەوئى بە ناوچاوى. ئەمشەو زۆر لە سەر كەيف
نیم، ئەترسەم داخى خۆمى پى برېژم! نامەوئى قپە ساز بکەم. ئەم
خەزورە کوپرەى منىش خۆى لەگەل ئيمە ساخ ناکاتەوہ. ھەر
ئىستە لە خەيالى ئەودا بووم واخەريکە ھنکە ھنکەيتى و گيان
ئەدا. پەبەن نە ئەمرى و نە پائەبى. ھەروا لە گەورەكە كەوتووہ و
جوولە ناکا. ئەگەر پىت واىە زۆر زەرەر ناکەى پيالەيەكى تریشم
بۆ تىكە با كەموكوپریم نەمىنى. ئارەقكى بە پېزە!
قەدیر پيالەكەى پالەوانى پركرد. پالەوان پيالەكەى بە پەنجە
ئەستورەكانى گرت و وتى:

— بەخۆشى ئیوہوہ. زۆر دەمىك بوو تىر ئارەقم نە خواردبۆوہ.
ئيشەللا رۆژىك بتوانم قەرەبووى بکەمەوہ. سەر بەرز بیت.
— نۆش!

پالەوان پيالەكەى ھەلدا و ھەلسا:
— من ئىتر ئەپۆم. كاتىك كە ميوانەكانت دەرکەون. من نەبەم
چاترە. تۆيش كەمتر سەريخە سەر عەباسجان. براى گەورەيە
ئىتر. خواتان لەگەل .
— بەخىر ھاتى.

عەباسجانىش ھەلسا و وتى:
— منىش ئەپۆم ئەخەوم. ئەگەر بکرى نيو پيالەى ترم پى بدە
تۆزى گەرم بېمەوہ.

پالەوان سەر و شانى دانەواند و چووہ دەرەوہ. عەباسجان،
لە دالان خۆى پىگەياند. پالەوان بەلخى وەستا. عەباسجان قۆلى
جاكەتەكەى گرت و بە لالانەوہوہ وتى:

— تيانەچم ئەمشەو پالەوان. دەستم بە دامىنت! ئەگەر ئەمشەو

به قهد نۆكك تاليم پي نه گات تيا نه چم. كار يكم بو بكه!
پالھوان وتي:

— خه جالھتم نه گهر نه ليم «نا». سويند به مووت دهستم
له هيچ كووي به ند نييه. تاقه قه رانيك بللي چييه! باوهر ناكه ي
گيرفانم بگه ري. هيچي تيا نييه! به تال!
عه باسجان قولي جاكه ته كه ي به لخي به ردا و له بهر خو به وه وتي:
— نه مر!

پالھوان وتي:

— بريار وايه كوري بوندار بي بو ئيره. پوورزايه كي هه يه
نه ويش نه هيئي. گوويرايه ل به، به لكوو بتواني به سه رخوشي
شتيكي لي هه لكريني.
عه باسجان، به نائوميدي رووي وه رگيړا و به لخي به نارامي
چووه دهره وه.

كو لان له خوار نه چوو. نه، پالھوان به لخي تو زي خوار ببوو.
سه ري له گيژه وه نه هات. چاو ه كاني نه توت دا چه قاون. هه نگا وه كاني
سه ري چيان نه كرد. نه كا قه ديري كه لايي خواداد شتيكي دهر خوارد
دابي؟ نا، نا. خو يشي له هه مان سوراخي خوارده وه. براكه شي.
دهستي به ديواره كه وه گرت و تاويك وه ستا. چاوي به ست و
كرديه وه و كه وته وه ري.

نه زور دوور، دوو ره شايي دهر كه وتن. ره نكه ميوانه كاني
قه دير بن. بوون. شهيدا بوو و نادعه لي. نادعه لي به ره كي دابوو
به سه ري دا و شهيدا داريكي به دهسته وه بوو. خو يان بوون، نا.
پالھوان، به بي نه وه ي سه يريان بكات. داي به لايان دا.

دوو لاوه كه ش خو يان له و گيل كرد و رابردن. پالھوان به لخي
چه چه كه ياني بيست. ره نكه باسي نه ويان نه كرد. نه بوا گووي
نه داتي و بروات. رو يشت. بهر له وه ي له پيچي كو لان كه باداته وه،
وه ستا و سه يري نادعه لي و شهيدا ي كرد. نه و دوانه له ناو دالاني
مالي كه لايي خوادادا ون بوون. پالھوان گه رايه وه. ماله كه ي لاي

مائی که لایی خوادادوه بوو. مائی پالھوان به لّخی دەرگای نه بوو. به بیدهنگ چووه ژوورهه، له پشت دەرگا وهستا و دای له دەرگا. ژنه که می گۆدهرزی به لّخی به خووی ههمیشه می دەرگای کردهه. نالۆز، لاواز، بالآ بهرز و باریکه له. لووتی نووک تیز، چه ناگهی باریک و چاوه کانی وه کوو چاوی ناسکی زه یسان. ته مهن ناونجی. به لّام ههموو سالیک منالیک و سفرهی به تالّ تایا بردبوو. کشایه وه تا شووه که می بچیته ژوورهه.

به لّام پالھوان وهستا بوو. ژنه پرسی:

— بۆ نایه یته ژوورهه؟

پالھوان وتی:

— ئەلّین ستار هاتووه بۆ قه لّاچیمهن. نه هات بۆ ئیره؟

ژنه وتی:

— ئیمه زوو خهوتین. رهنگه هاتبیت و رویشتبیت!

پالھوان وتی:

— دەرگا که داخه و بخه وه، من ئه رۆم بیدۆزمه وه. ئه ری

باوکت چۆنه؟

— وهک خۆی. له ناو گه وره که خه وتووه، کپ و بیدهنگ. لای

ئیواره قاپیک ناشم بۆ برد.

پالھوان به لّخی گه رایه وه و چووه ناو کۆلان. چوو بۆ بۆ کوئی؟

بۆ مائی خوا مراد، پیم وانیه.

ئهی بۆ گۆلخه نی گه رماو؟

دەرگای گۆلخه نه که داخرابوو و ناوه وه تاریک بوو. توونچی

هیشتا هه لّنه سابوو بۆ داخستنی کووره که. پالھوان له چاله که

سه رکه وت و به ره و مائی بابقولی بوندار رویشت. گه رماو بۆ مائی

بابقولی دوور نه بوو. دەرگای مائی بوندار داخرابوو، به لّام تیشکی

باله خانه، به شیک له بانجه که می رویشن ئه کردهه. پالھوان

به لّخی له سووچی دیواره که وهستا. دهنگه دهنگیک ئه هات به لّام

لیکه وه نه ئه کرا. پالھوان ویستی ته قه بدا له دەرگا و موسا بانگ

بکات، به لّام پرکیشی نه کرد. ئەم کاتەى شەو؟ بابقولى چۆن
بیرئەکاتەو؟ بۆیە بە قەراخ دیوارەکەدا کەوتە رێ. لە سووچى
دیوارەکە باى دایەو و چوو بۆ پشت گەور. بوندار دابووی دەرگای
پشتەو هەى گەورەکەیان هەلچنیبوو و سواخیان دابوو. لە بن تاقى
دەرگا سواخ دراوہکە، ستارى پینەچى، خۆى گرمۆلە کردبوو و
گوێى نابوو بە دیوارەکەوہ. پالەوان بەلّخى خۆى مەلّاسدا و گوێى
پاگرت. مووسا لە پشت دیوارەکەوہ لەگەلّ ستار قەسەى ئەکرد:
– ئەمشەو ئێرە زۆر قەلەبالّخە، نازانم خەيالّیان چىيە.
وابزانم خەریکن خۆیان سازئەکەن بچن کالّای قاچاخ وەر بگرن، بۆ
بەدبەختى باوکیشم ئەمشەو لێرە. هاتووہ من بىنى!

– ئەى تۆ چى ئەکەى؟ بەیانى پيش نيوەرۆ من ئەبى برۆم.
– هەر چۆن تۆ بلّی، حەز ئەکەى بچۆ بۆ مالّى خوامراد یان
پالەوان بەلّخى. منیش هەر چۆن بووہ خۆم ئەگەيەنم.
– ئە. بۆ مالّى خوامراد تا ئیستە نەچوو. بۆ مالّى پالەوانیش
چووم وابزانم خەوتبوون. ئەچم بۆ مزگەوت.

– مزگەوت شوینى گەداکانە برام، نەک شوینى ستار!
– شەو باش.

ستار ئاورى دایەو و پالەوانى بىنى:
پالەوان وتى:

– هەوالّى هانتەم بىست. بە دواتدا ئەگەر پام. ها مووسا! لە
پشت پەردە خۆت داشاردووہ؟
پالەوان کوّلى پینەچىيەکەى هەلگرت، دای بە شانى دا و
وتى:

– ئەرۆین بۆ مالّى ئیمە مووسا. تۆش وەرە. شەوہکەى چۆل

نیه. چەند دانە جنۆکە بە کوّلانەکاندا خولەیان دى. یەکیان
کورپەکەى ئەربابت. لە سەر رێ خوامرادیش هەلگەرە.

مووسا، لە پشت تیغەى دیوارەکەوہ، کوّكى و پالەوان
بەلّخى لەپيش ستارەوہ کەوتە رێ. ستار وتى:

— شهوانی زستانیش چند دريژه پالھوان!

مووسا په نجهی خسته سهر لیواری دیواره که، رویشتنی پالھوان و ستاری سهرکرد. دوو پیاو دوور کهوتنه وه و مووسا به ئه سپایی خزایه خواره وه. ئاته که کانی جاکه ته که ی دا به سهر یه کدا و خوئی کرده وه به کونه که ی دا. خالھ مهنده لوو، لای قورسیه که وه سهر جلیکی کونه ی دابوو به خوئی دا و پر خه ی ئه هات. به دهنگی ده رگاکه، پیلوو ه خه والوو ه کانی لیک دا و وتی: — بۆ سهر نانیته وه و بخه وی؟ مه گهر به یانی کارنا که ی ت!

مووسا به باوکی وت:

— تۆ ئاسووده به. من ئه مشه و کارم هه یه. بوندار ئه مه شه و هندی کاری هه یه من ئه بی بۆی جی به جی بکه م. مه گهر گویت لی نییه له و پشته، له ناو حه وشه چ بینه و به رده یه که؟ تۆ بخه وه. به یانی زوو ئه بی بکه ویته ری. کاره که م ته واو بوو، دیمه وه. تۆ بخه وه!

خالھ مهنده لوو خه وته وه. مووسا هاته ده ره وه و ده رگاکه ی له باوکی داخست. به ئارامی وه کوو پشیله یه که به بن دیواره که دا رویشت. له ناو حه وشه قوربان به لووچ، ئه سلان، بوندار و نوورجیهان هاتووچویان بوو. قوربان به لووچ ته نگه ی هیسره که ی بوندار ی ئه کیشتا. ئه سلان شه لته به تاله که ی له ده ربیجه ی دووکانه که وه ئه هی نایه ده ره وه. نوورجیهان، کاهووره که ی ئه سلانی هی نابوو و ئه یخسته ناو شه لته که. بابقولی که ولپوسه که ی دابوو به سهرشانی دا ئه هاته خواره وه. ماهده رویش ماینه که ی له کو لانه وه ئه هی نایه ژووره وه.

بابقولی بوندار چوو بۆ لای هیسره که ی و وتی:

— گورگ بیخوا ئه و گو لمه مه ده که وشتره که ی پی نه فروشتم! من ئه و وشتره م بۆ ئه م جو ره کاتانه ئه ویست. ئه گهر ئه و وشتره م هه بوا یه ئیتر ئه و هه موو دار و هه لوو که م پیویست نه بوو... ده ی ماهده رویش، تۆ سواری ماینه که ی خو ت ئه بی.

تۆيش ئەسلان، ھېسىرەكەى خۆمان. بەلووچ، بزانه تۆش ئەتوانى
سواری ئەسپە سپى خوشكەزاكەم بىي؟

قوربان بەلووچ ھەوسارى ئەسپەكەى نادەلى گرت. بوندار
چوو بۆ لای ماھدەرویش و ماینەكەى، دەستى ھینا بە یال و
دەفەى دەرپەریوی شانى دا و وتی:

— ماینەكەت فەوتاندووہ ماھدەرویش! خواردنى نادەیتى.
خەرىكە تیا ئەچى. ناچارنىت رای بگری، كاتىك ناتوانى جو بکەیتە
ئاخوړەكەى. بیهینه له سەر ئاخوړى پاتالەكانى من بیهستەوہ.
مروّف ئەگەر نەتوانى چوارپىكەى تىر بكات، له بەزەبى بە دوورە
راى بگرى. بۆ رای ئەگرى؟ بۆ ئەوہى پوژىك له لای ئاخوړى بەتال دا
بى بەلادا و نەتوانى ھەلسىتەوہ؟ ھا؟ ھەلبەت خۆت ئەزانى. خۆت
باشتر ئەزانى!

ماھدەرویش شەلتەى له سەر پشتى ئەسپەكەى رىك كرد
و وتی:

— ئەگەر بتوانم بىگەيەنمە بەھار، غەمى نامىنى.
سەختیەكەى بەس زستانە.

— ھەموو ئەزان سەختیەكەى ھەر زستانە. بەلام زستان بۆ
پياوى نەدار وەكوو دالانى دۆزەخە. ھەزئەكەم زىندوو بم و ببینم
چون ئەتوانى ئەم چوارپىيە له دالانى دۆزەخ تىپەرىنى!... كورە
ئەسلان!

— بەلى قوربان.

— ئەو برا بەرەللايەت بۆ كوئى چووہ؟

— من چووزانم. خۆت وتت پىويست ناكا لەگەلمان بى.

رەنگە ئەویش رۆيشتووہ بۆ ئەو شوينەى ھەموو شەو

ئەچى!

بابقولى بوندار، توورپەيەكەى خواردووہ و لە كاتىكا سەرى

نەبردە ناو دالانەكە وتی:

— وتم لەگەلمان نەيەت بۆ ئەوہى سەر بنىتەوہ و بخەوى

که بهیانی زوو بهرې بکهوئ بۆ چه می شؤراو. خو نه موت بچې بۆ بهره لّایی! وهره سهر به لووچ!

به لووچ به دواى بونداردا رۆیشت. بوندار تاویک له پاشخانی باله خانه کهوته گهران و پاشان هاته دهره وه، ده مانچه یه کی کار که رده می هیئا له په رۆوه ئالابوو. سه یریکی کرد و به به لووچی وت:

— ئەم ده مانچه یه بۆ پاریز به تۆ بی. تۆ له و دوانه ی تر شاره زاتری. هه م له سه رخۆتری و هه م لیها توتوت. نامه وئ به کاری بهیئی، بهس بۆ قایمه کاری. بۆ پشتگه رمی پیت بی. ئەزانم که سیش کاری به کارتان نابی. پیشتتر خۆم به هه موو لایه ک راگه یشتووم. لایه نی مامه له کهش خو ئەناسی. جیهه ن خانى سه رحه دییه. له به لووچه کانی هاو زمانى خۆته. بی هه را و هوریا کالاکه ی لیوه رئه گری و ئەگه رپته وه. ناهیلى ما هده رویش بکه ویتنه فره ویزی. وه کوو خودی شه و، به خامۆشی و ئازامی کاره که تان راپه رپین و بگه رپنه وه، من چاوه رپتان ئەکه م. برۆ ئیتر.

قوربان به لووچ ده مانچه که ی کرد به به رپشتینی دا، بۆ بانچه و به پلیکانه کان دا هاته خواره وه و به هه نگاوی قورس و قایم چوو بۆ لای ئەسپه که ی ناده لی، ده سه که وساره که ی گرت و به ره و کوۆلان رایکیشتا. ما هده رویش و ئەسلانیش به دواى دا به ماین و هیسه ره وه. بوندار له چوارچیوه ی ده رگا که وه ستا، ده ستی گرت به دیواره که وه و وتی:

— لای چه وت دزان. ده ستی عه لی له گه لتان!

پیاوه کانی بوندار، سواربوون و به ره و چه وت دز، ئاوزه نگیان راوه شانند. بابقولی بوندار تا پیاوه کانی له چاو ونبوون و په شایی شه و قوتی دان، لای ده رگا که وه ستابوو. زنجیر و کیلۆنی ده رگا که ی خست و به ره و دا لآن چوو.

مووسا، به نیگا تیژ و سه مینه ره که ی رۆیشتنی بۆنداری سه یرکرد. بابقولی بوندار، تاویک له بانچه وه ستا و پاشان

چووہ ژوورہوہ. مووسا پښوہدانی دەرگاکی بیست و له دەرگا
شکاوی گهورهکه هاته حهوشه و له پهناى وشترهکانهوه خوځی
گه یانده لای دەرگاکه. لای دەرگاکه، پاوهستا و دانهوییهوه و گوځی
هه لځست، هیچ دنگ نه بوو. راست بوویهوه. چووہ سمر ملی
وشترهکه و به دیواره کهدا هه لځه پرا و بهودیودا خزایه خوارهوه و
به قهراخ دیواره کهدا بهرهماللی خوامراد روښشت.

دەرگای ماللی خوامراد کورت و یهک تا بوو. مووسا دای له دەرگا
و پاوهستا. پاش تاویک، خوامراد له کاتی کهدا که پشتوینه کهی
ئه بهست. به بالآ وردیله که یهوه هاته کوځان و بهر له وه وه لآمی
سلآوه کهی مووسا بداته وه وتی:

— دوښنه و نۆره ئاومان بوو تا به یانی نه خه وتووم. پښش
توژیکیش پالنهوان ته قه یه کی دا له دەرگا که. چۆن بووه ئاوا ناوخت؟
— منیش نازانم. رهنگه له پځگه گیرى کردبى.

خوامراد پرسى:

— دهى، خوټ چۆنى؟

— باشم، باشم.

— راستى پښم بللی بزانم. ئەم کوپه ی من، غولآمعه لی،
ئه توانی بیکه ی به وهستای قالی یان نا؟

— ئەگه ر توژى زیاتر خوو بداته کار، ئا. ئەتوانم؟

— کچهکانی پالنهوان جوان فیربوون، وانیهه؟

— گهوره که ئا، به لآم بچکو له که حه زى له کایه کردنه.

نیونجیه کهش زیرهک نییه.

خوامراد وتی:

— ماوه یه که دهرناکهوی؟

— دهرهفته نییه سالار، ئیوهش خو هه میشه له دهشتن. ۸۱۳

که ئیسه

به رگه یه که ۱۰

منیش هه میشه له وه کونه خه ریکم. زۆرجار حه زم کردووه پابم و
بښم بو دهشت. به لآم مه گه ر ئه کرى؟ بو تاویکیش ناتوانم کارگه
به جى بهیلم. کاره که خوځى زۆر دژواره و جگه له وه چل چاویش

بهردهوام سهیری مروّف نهکمن.

— شهوانه چی؟ پیشتر جارچاره به شهو دهرئهکهوتی؟

— نهزانم، بهلام مروّف نابی سهری بکات به ژیر بهفردا! له

هموو شوین بووه به دوو دهستهیی.

— با بزاین. جارّ با برۆین تا ئەم دوو خویرپیه دهرنهکهوتوون.

له درزهکانی دهرگا شکاوی وشترخانهکهی پالّهوان بهلّخیهوه

تیشکیکی کز رژابوووه ناو حهوشه. ئەبی لهوی بن. پالّهوان بهلّخی

دهرگای بو کردنهوه. مووسا و خوامراد چوونه ناو گهوپهکه.

سهردهمی قهساوییهکهی، بهلّخی مهری لیّره رائهگرت. بهلام

پاش پهکهوتنی کاری قهساوی. خهزوره کویرهکهی گۆدهرزی

بهلّخی، جیگهی خوئی له ناو یهکیک له ناخورهکان راکستبوو و

لهوی ئەخهوت. ئیستتهش پیرهمیرد له شوینی خوئی راکشابوو و

سهیری نابوووه لیواری ناخورهکه و خه و بیدار پیلوووهکانی نابوووه

سهریهک. پیرهمیرد ههمیشه لهو دارهتهدا بوو. نهخه و نهبیدار.

چاوهکانی ههمیشه داخرابوون، بهلام ههرگیز نهخهوتبوو. زۆر

کهم له گهوپهکه ئەهاته دهرهوه. مهگهر ئەوهی خویریکی زۆر

خۆش بوایه. لهو خوړه خۆشهدا له ناخورهکه دائهبهزی، ئارام

ئارام ئەهاته دهرهوه، دهستی ئەگرت به دیوارهکهوه و تا بهر

خوړهکه ئەچوو، له بن دیوارهکه دائهنیشت و خوئی ئەدایه خوړ.

چ گهرمایهکی بهلهزهته! مریشکهکانیش له بهر خوړ، له ناو

زبلهکاندا چینه نهکمن.

لهبن گهوپهکه، ستاری پینهچی، لای کوّلهکهیهوه له سهر

لبادیکی کوّنه دانیشتبوو، فانۆسهکه له بهردهمی بوو، به بینینی

خوامراد و مووسا، لهبهریان ههلسا و، تهوقهی لهگهّل کردن و

دانیشتن:

— دهی هاوړپیان چۆن، باشن؟

— ئەهی خهریکین، جووت و وهرد و کهردوو ههلبهستن و قهت

بیکار نابین.

پالھوان به لّخی هه لّسا و وتی:

– نازانم بوچی خه یالّ هه لیگرتووم ئەمشهوا! دلّم ئاسووده

نییه. بچمه دهرهوه سهیریک بکه م و چاش بهینم.

پالھوان به لّخی له دهرگا چووه دهرهوه و لای بیرهکه تۆزی وهستا و گوپی راگرت؟ ئاسمان تهزیبوو. ئەستیرهکان له هه مو وشه درهوشاوه تر بوون و هیچ دهنگیک نه ئەهات. پالھوان به لّخی ئەیزانی ئەگهر کهسیک له پشت دیواره کهی ئەودا خووی داگری، جگه له قهدير نییه. چووه دهرهوه و سهیری کرد. کهس نه بوو، بیهووده خه یالّ هه لیگرتبوو. گه رایه وه. بهرله وهی له کۆلانوه بای بداته وه بو مالّه وه، دهنگی له تی دهرگا کهی مائی که لای خواداد رایگرت. پالھوان خووی خسته په نای دیواره که و وهستا.

سی پیاو هاتنه دهرهوه. قهدير، شهیدا و نادعلی. نادعلی و شهیدا له بهر هوه ئەهاتن و قهدير به دوايان دا. پاش تۆزیک عه باسجانیس به دوايان دا هاته دهرهوه. هر کهس به لایه کدا تلی ئەدا. دیار بوو ئارهقی مائی مهستی کردوون. به سهر پیوه به ند نه بوون. لیك ئەکهوتن و دوور ئەکهوتنه وه. شانیان ئەخزان به دیواره کهدا، ئەکهوتن، دهستیان ئەکرد به قۆلی یه کدی دا، قاچیان لیك ئەنالّا، سه رسمیان ئەدا، هه لّئه سانه وه، قاقایان لی ئەدا و دیسانه وه ئەکهوتنه وه ری. قهدير به ئاگاتر بوو و نیگای له سهر شهیدا و نادعلی بوو. عه باسجان وه کوو سه گی ده سه مۆ به دهوری نادعلی دا ئەگه را و کلکه سووتیی ئەکرد. قسه کانی شهیدا و نادعلی پچرپچر بوو. عه باسجانیس ههروه ها. به لام عه باسجان جگه له رسته یه کی نه ئەوت:

– منیش ئابرووم هه بوو خان. وه کوو ئیوه بووم!... ئاتاجم،

ئیسته وام لیّهاتووه. یارمه تی یه کیکی وه کوو خۆتان بدن!

شهیدا و نادعلی گوویان له پارانه وه کهی عه باسجان نه بوو. پیکه وه قسه یان ئەکرد. نادعلی زیاتر له سهر گوتن بوو. له ناو بهر هه که ره شه کهی دا لوول ئەبوو و دهستی به حوادا رائه وه شاندا

و بیباکانه ئەیوت:

— من هەر ئەمشه و... هەر ئەمشه و ئەبى برۆم و ئەم ژنه... ئەم شىرۆيه بىنم. ئەم شىرۆيه من ئەبى بىنم. ئەو ئاگای له دەزگىرانهكەم له سهوقى ههيه. ئەو خوشكى گولمحهمهده و گولمحهمهده... ئاخ... بو ئەبى بلیم؟ بهلام ئەزانم شىرۆ جاریکيش بووبى، دەزگىرانهكەى منى بىنیوووه. ئەو ئەبى بزانی سهوقى چوووه بو کوئ! ئەبى بزانی، سهوقى ئەبى پى وتبى؟ ئەمشه و من ئەبى هەر جوړیک بووه بدهم له درگای مالى ماوهدهرويش. شىرۆ خه بهر بکه مهوه و لى پىرسم! ئەبى ناچارى بکهم راستیهكهی پى بلیت. ئەگەر راستیهكهی پى نه لى فه لاقهى ئەكهم. به قه مچى ته میى ئەكهم. شىرۆ ئەزانى باوكى من به گوللهى تفهنگى كى كوژراوه! ئەبى بزانی دەزگىرانهكەى منیش چوووه بو کوئ! له کوئ ون بووه! چى به سهر خوى هیناوه! شىرۆ ئەبى ئەم شتانه بزانی! ئەزانى! ئەزانى! ئەزانى!...

شهيدا قوئى پوووزای گرتوو و پایگرتبوو و له کاتیكا ئەیویست لهنگهرى خوى به دهستیک له سهر شانى نادعهلى پابگرئ، وتى: — قسهى لهخوئ زلتر ئەكەى! ئەوه ئەلیى چى؟ مهگەر من مردووم كه بهیلم تو... بهم نیوهشهووه، برۆیت و شىرۆ له مالهكەى بهینیته دهرهوه؟ پیت وایه ئیره چوارگویشلیه؟ نا. نه. ئەو شىرۆ... شىرۆ... گولئ من... گولالهی من... نه! من ناهیللم كهس بتوانئ بهو بلئ بانچاوى برۆیه! تهنا نهت ئەگەر ماوهرویشیش لى تووره بى... ددانهکانى یهكهیكه له دهمی دهرئهكیشم! چ بگات بهوهى... نه! تو... غهواره! ئەزانى ئەلیى چى؟ نابئ! ناتوانى بچى بو مالى ئەو... گولئ من! قاچت له بهرپى خوئ دریزتر مهكه... قاچت ئەشکینم! تى ئەگهى؟

نادعهلى، شان و قوئى له دهستی شهيدا دهرهینا. شهيدا بهربوووهوه سهر عهرزهكه، ههلسا و به تلاوتل به دواى دا پویشت: — به شیری دایکم... به ئابرووی باوکم... نه! ناهیللم!

خودی من... خودی من که ناچارم... بهیانی له قهلاچیمهن برۆم...
دلّم نایهت بهم نیوهشهووه برۆم و... برۆم و... جاریکی تر بیبینم!
نارۆم... نامهوی بیترسینم. تۆیش... تۆیش...

نادعهلی وتی:

— من برۆم. ئهروم... ههرئییسته ئهروم... عهباسجان!

— بهلّی ئهریاب!

— پێش کهوه! پێش کهوه و مائی ماهدهرویشم پیشان ده.

ئهگهر پارهت ئهوی!

— به چاوان ئهریاب.

شهیدا، نهپاندی:

— عهباسجان!

— بهلّی ئهریاب گیان.

— ون به لهم ناوه!

— وهه پێشهوه! بوچی... بو له دهستم ههلدی؟... وهه...

وهه مشکه تۆپیوو! وهه ئهوپاره وهربگره و برۆ ون به!

عهباسجان چوو بو لای شهیدا، شهیدا دهستی دایه یهخهی

و نای به دیوارهکهوه:

— تپن بابی گهوواد! ئهگهر ئهتهوی ههر ئیسته نیوه گیانت

ئکهم، برۆ و خۆت ون که!

— ئهروم شهیدا خان. ئهروم.

شهیدا له دیوارهکهی کردهوه و فری دایه ناو کوولانهکه.

عهباسجان به سهر عهرزهکهدا پان بوویهوه. و به نالّه و نفرین

خوی کشانده بن دیوارهکه. قهدير گهيشته سهری، بن بالی گرت،

بهززی کردهوه و راست و چهپ دایه بهر زلله و بهرهو بنی کوولانهکه

پالی پیوه نا:

— هقهدهسته کهت وهرگرت، خویری؟ جگه له سهرشوری

چیت بو من ههیه؟ برۆ بمره ئیتر!

عهباسجان سهرسمی دا. قهدير گووی لهو نهبوو. نادعهلی

ههروا به مهستی ئهرویشته و لۆی بهرهکهکهی به دهور قاچی دا شهکهی ئههات. شهیدا به سهروهه غاری دا، خۆی راست کردهوه، دهستی گرت به دیوارهکهوه و به ههنگاوی بلیند خۆی گهیانده نادعهلی. له پێچی کوڵانهکهدا چنگی له شانی نادعهلی چهقاند و رایگرت. نادعهلی لێی وهرگهرا:

— چیت گهههکه جلفی ژنانی؟

— ههه ئالییه... ئهتخهسینم! مهگهه تۆ ویتدان و ئابووو

نازانی چیه؟

تیک ئالان، کیشمهکیش. به بی ئهوهی دهستیان له بن دهسهلاتی خویان دا بی، لیکیان ئهدا. شهپکی جهوانانه. ههه کامیان به بچووکتین زهبری ئهوی دی ئههرا به عهزدا و به دژواری ههئهسایهوه. جاریکی تر تیک ههئهچوونهوه. قههیر لای دیوارهکه وهستابوو و به چهزیکی شهیتانیهوه سهیری دهستاوهکهی خۆی ئهکرد و له بهه خۆیهوه ئهیوت:

— لیکهه دایک قههبانه، لیکهه!

پالهوان بهلخیش به بههیهکهوه، له کاتیکا بههه مالهکهی ئهگهپایهوه و ئهرویشته تا چیرۆکی شیرین بو هاوریکانی بگپیتهوه، له بهه خۆیهوه وتی:

— لیکهه دایک قههبانه، لیکهه!

بهشی هه شتەم

٨١٩

که ئێـدهـر

بهـرگـهـ بهـکهـم

بهندی به کهم

— پیاوه کانهان له دهشتن!

دیار نه بوو ئەم وه لّامه به زمانی کامیان دا هات: زیوهر، هه یقوّ یان ماراڵ؟ له بهردهمی خپّو ته که دا، سی ژن وه ها شانیان لکاند بوو به شانی به کدی هوه، ئەتوت بوون به بهک تن. تهنه دهوه نیکی تاغی.

زیوهر و هه یقوّ له پيشه وه وه ستابوون و ماراڵ له په نای شانی ئەمان دا خووی مه لّاس دابوو، هه ولّی ئەدا چاوی نه گیریتته چاوی جهنده رمه کان.

دوو جهنده رمه، هه روا له سه ر ئەسپه کانیان له بهر ئەستونده کی ره شماله که ی که له میشتی را وه ستابوون و به در دۆنگی سهیری به کدیان ئەکرد. به کیان ره شتاله بوو. گرییه ک له نیوان هه ردوو برۆی بوو و نوکه ریی حکوومه ت لاجانگه کانی سپی کرد بوو. سه ره رای ئەوه ش گوژمی ک له نیگای دا هه بوو. ئەتوت خووی به زلتر له وه ئەزانی، پیی سپیرد را بوو. بهرگه که ی بو راده ی تواناییه کانی خووی به تهنگ ئەزانی. چ جابه چهنده ها فرسه ننگ به دوا ی نیشان و مه دالیادا هه لّاتبوو و نیشان نه ببوو به رازینه ره وه ی ته ختی سینه ی. ددانیکی زپّ و ساوراو له پيشی ده می دا، وا پئی ئەچوو ته مه نیکی تیپه راندووه. دهسته وانیه ی کورکی نیوداشت له دهستی دا و پالتاویکی درپژی سه ربازی له شی

داپوښتابوو. پوښتالنه کانی مل دريژ و زیاده ی قهیتانه کانی به دور پووزی دا ئالاندبوو و گریی دابوو.

له گمّل کابرای رهشتالنه، یه کیک به زور خووی به سره
نه سپه کهوه راگرتبوو و له ناو پالتاوه که ی دا چه مابوو و
دهسته کانی له ترسی سرما له بن پانه کانی دا داشاردبوویه و
و چلمه که ی شوپروه ببوو. نه مه یان رهنګ و پوخساری زهر د و
نه خوښ. ژیر چاوانی ئاوساو و بروی بیړه نګ، لووتی کشاو، چاوی
دهره پریو و کز، لیوی شین و شوپ. هه روا که له سره نه سپه که ی
دانیشتبوو، شانه کانی بو به ره و چه مابوونه و و پشتی توژی کوّم
بوو. له وکاته وه گه یشتبوونه بهر خپوته ی که لمیشیه کان، له چند
وشه زیاتری نه وتبوو. سره رای نه وش، به هه مان چند وشه،
دانه زهر د و پزاهه کانی دهرکه وتبوون. جگه له وه ی پالتاوی له بهر دا
بوو، به تانیه کی کوّنه و کون کونی دابوو به شانی دا و، له وکاته دا
که باله کانی به تانیه که ی بو سره سینگی خووی پائه کی شیا، ژنه کان
توانیان دهستی سپی و ژنانی ببینن که نیوان دوو په نجه ی به
دوو که لی جگه ره زهر د ببوو. ئاویکی رهنګ ناشیرین به سیله ی
چاوی کابرا دا هاتبوویه خواره وه که نه و به له پی دهست، به جاری
چاو و لووتی هینایه وه یه ک و سرپییه و پاشان به تالی و به
بیزاری ده می هه لبری:

— تاکه ی نه بی لهم هه واهه گه دا به سره نه سپه وه چاوه پروان

بکه ین؟

سهرما، سهرمای پاش به فر بوو. له و جوړه ی که تیژی
باکه ی وه کوو سووژن له گلینه ی چاو نه چه قی. سهرانسه ری
تاغزار به پوپه شمینی به فر داپوښتابوو. هه موو بنه یه کی تاغ،
وه کوو گه دایه کی غه ریب په پویه کی سپی دابوو به سهری دا و
نه توت دهسبه جی له شوینی خووی دا به ستوویه تی. شه و رهش و
بیابان سپی بوو؛ له تیکه لبوونی نه م دووانه، په نگیکی مه تاوی،
په نگیکی وه کوو شیر ی بز به سره هه موو لایه کدا بلاو ببوو یه وه.

شهو ئهتوت شتیکی به دهمهوهیه، خهیاڵ بوو، شهو و بیابان.
 کابرای رهشتالّه به هاوریکهی وت:
 — به بی مؤلّهتی خاونی بنه خو ناکریّ بچینه ناو رهشمال!
 — کیّ ئەو قانونه‌ی داناوه؟ خاوه‌نی بنه! من لهم بیابانه
 وهکوو سهگ هه‌ئه‌له‌رزم و ئەوسا تو... من که ئیتر خوّم پی
 پاناگیرئ!
 کابرای رهشتالّه سهیری ژنه‌کانی کرد و به زمانیکی خوڤ
 وتی:

— من خوّم پائه‌گرم، به‌لام ئەم هاوکاره‌م... ئەوه‌نییه...
 خوڤان چاوتان لییه... ئەگه‌ر تا توژیکی‌تر، چا و دووکه‌ل و ناگری
 پی نه‌گا، دنیا ئەسووتینی. ئەوسا ئاویش ناتوانی دایمرکی‌نیته‌وه!
 جا... ئیوه... ئەلین چی؟
 ژنه‌کان سه‌ریان نا به گوپی یه‌که‌وه و پاش مشتومرپک زیوه‌ر
 وتی:

— پیاوه‌کانمان له مائه‌وه نین براگیان، ئیمه‌ ناوی‌رین به بی
 فه‌رمان ئاویش بخوینه‌وه، تا ئەوان نه‌بن، ئیمه‌ ناتوانین جیگه‌تان
 پی بدین. توژی ئەولتر گوندی لییه. بچن بو ئەوی.
 دوو کابرا ئەتوت پیکه‌وه به‌ستراون؛ چونکه هه‌ردووکیان به
 جاریک له ئەسپ دابه‌زین و به هیرشیکی کورت خوین کرد به ناو
 ره‌شماله‌که‌دا، ژنه‌کان هه‌لاتن. ئەوه‌ی که به‌تانی به کو‌له‌وه بوو،
 به بی گف‌توگوو خووی کرد به ناو خیه‌ته‌که‌دا؛ لای جیوبانه‌کان، لای
 ناوگورکه‌که دانیش‌ت و به توورپه‌یه‌وه قرووسکاندی:
 — ناگر! ئیزنگ بهین!

مارال و هه‌یفو خوین له په‌نای خیه‌ته‌که‌دا ون کرد.

ته‌نها زیوه‌ر به‌رامبه‌ری کابرای رهشتالّه وه‌ستابوو و به
 ترسه‌وه ئەیوت:

— به جوقه‌ی سو‌لتان پیاوه‌کانمان نین! ئیمه‌ ده‌سه‌لاتمان
 نییه‌ که...

كابرا گوڤى له زيورر پانهگرت. دهسكهوسارى ئهسپهكانى بهست به ئهستوندهكهكهوه، توربېنهكانى له تهركبندى ئهسپهكان داگرت، داي به شانى دا و چووو ناو رهشمالهكه، له سووچېك دايانان و وتى:

— پيټ وايه ئيمه بو شهوگهر هاتووڤن بو ئيره؟ پياوهكانتان نين با نهبن! خراپتريش. حمز ئهكهى به ههلاتوو بيانووسين؟ قسهى قور؟ پياوهكانمان نين! مهگهر من له بهر چاو وبروى پياوهكانى ئيوه لهم سهرمايهدا، كه سهگ به ليډانيش له كون ناچيټه دهرهوه، فرسهنگ فرسهنگ ئهسپم غارداوه تا بگهमे ئيره؟ كارمان به پياوهكانتان چييه! نين؟ زور چاكه دائهنيشين تا دينهوه! جارى گيا بكهه بهر ئهسپهكان با برسى نهبن. پاشانيش ناگريك سازبكه، با خويمان گهرم بكهينهوه.

زيورر كه ههروا لاي دارى رهشمالهكه وهستاوو و نهى ئهويرا بچينه ژوورهوه، وتى:

— يهكيكمان روڤيستوو تهپاله و دارى وشك له ژير عهرزهكه دهرههينى؛ كاتيک هيئاي به سهر چاو، ناگرتان بو ئهكهمهوه. پياوهكان، لاي چالى خوئهميشهكه دانيشتبوون و بهتاني بهكول شيشيكي لاي چالهكه ههگرت، خوئهميشهكهى ههليشيواند. زيورر، له بهر رهشمالهكه دوور كهوتهوه.

كابراى رهشماله به چاو بهدوىدا روڤيست و به هاوكارهكهى وت:

— دهك بيخوم! لهو لهنجه كردهى؟ دوانهكهى تر چيان ليهاه؟

هاوكارهكهى سهرى ههليئا، چاوه دهريوقوو و كزهكهى تىبرى و ليوه شين و كوئراوهكانى به تهمهلي كردهوه و وتى:

— شهرم بكه پياو! بو ئارام ناگرى؟ ههميشه واى له بيري فلانتدا. جارى بير له ناگر بكهروه، من خهريكم ئهلهرزم.

— تا ناگرهكه ساز نهبي، نوكيك ترياك ههله. تا توذيكىتر

هه‌موو شتی‌ک ناماده ئەکەن و ئەی هینن. ئیستە نرخێ ژنەکەت بو دەرئەکەوێ. ئەوەندەمی ئەگەرپایته ماله‌وه، دەسبەجێ چای و مەنگەلەکەت نامادەبوو. دەوری پڕ لە نووقلی لە بەردەمت دائەنا. هەر لە خۆوه، بە قەسەمی قووی ئەم و ئەو تەلّاق‌ت دا! ئیستەش ئەبێ ئاخی بو هەلکێشی! بە راستی ژنی بەو باشیەت چۆن لەدەس خۆت کردەوه جەنابی سەرکار چەمەنداری!

چەمەنداری جارێکی‌تر لووتی بە لەپی دەستی سەریه‌وه و وتی:

— ژنی من بوو، بەلام لە بەر چاوی تۆ شیرین بوو؟ تۆ کەمی ناگات لە پشت پەردەکە هەبوو جەنابی گریلی؟ تۆ چووژانی برای نازیز؟ ژنی فەرمانبەر! ژنی فەرمانبەر ئەبێ جزمەمی لە پی بی. نەک چارشیوی پڕلۆن بدا بە سەری‌دا کە هەموو گیانی بەدەرەوه بی. خۆ ژنی لوتی نییه! ئەبێ بتوانی سأل بە دوانزە مانگ لە دووری پیاوه‌کە‌دا دان بە خۆ‌دا بگرێ. هەلەمی من لە بناغەوه ئەوه بوو کە چووم و ژنی شاریم هینا. خەلکی وه‌کوو من ئەبێ پڕۆن لە پشت کیو ژن بهینن و پەتەکە‌یان بە گولمێخه‌وه بیه‌ستن و کەمی ویستیان سواریان بن و کاریان لی بکێشنه‌وه.

گریلی وتی:

— یەکسەر بلێ ئەبوا هی‌سریکت بکریایەت، دوو کاره؟
چەمەنداری تەنها سەری لەقاند. ئەتوت دیسانه‌وه‌ش ئەلی:
«تۆ چووژانی جەنابی گریلی؟»

سەرکار گریلی هەلسا و سەری کێشایه دەرەوه‌ی خێوه‌تەکە. ئەسپه‌کان لە لای ئەستونده‌کی رەشماله‌کە‌وه گوێیان قوت کردبوو و وه‌ستابوون.

زیوهر کۆشی‌ک کۆزە‌ره‌ی وشک و گیای لە پەنای رەشماله‌کە هینا و کردیه بەر ئەسپه‌کان و بە بی ئەوه‌ی سەیری کابرا بکات، گەرپایه‌وه. چاو لە عەرزەکە هاتبوو و چاو لەعەرز ئەگەرپایه‌وه. بەلام کابرا گرتی بە قەسەوه:

— بۆچی چوون بۆ دەشت؟

زیوهر وتی:

— کاری پیاو چیه؟ بۆ کاری ههمیشه بیان!

— ئەوانیتر... ژنهکان چیان لیھات؟

— رۆیشتن... رۆیشتن به دواى دایکه دا.

— دایکی تۆ؟

— نهء خهسووی یهکیان و خهسووی منیش.

— چی؟ خهسووی تۆش و خهسووی ئەویش؟

— ئا به ئی. پیاوه کهی من دوو ژنی ههیه.

— کییه پیاوه کهت؟

— مهگهر ئیوه... مهگهر ئیوه ناوی نازان؟ مهگهر ئیوه...

— که له میشی ئەلیی؟

— نهء، کورپه کهی، من ژنی کورپه کهیم.

— ناویم له بیر نییه.

— گولمحه مه د.

— ئا! گولمحه مه د، تۆ ژنی یه که می یان دووهم؟

— یه که م. ئەوهی که رۆیشت دووهمی بوو.

— سهیره! له م سال و رۆژهدا پیاوه تیه کی زۆری ئەوی، فریای

دوو ژن بکهوی!

زیوهر تاویک بیدهنگ بوو، پاشان پرسى:

— برا... تۆ نه توت بۆچی هاتوون بۆ ئیره؟

— ئا... بۆ چ کاریک؟...

سهرکار گریلی خۆی له وهلامدانه وه گیل کرد و خۆی به کا

کۆزهره ی بهر ده می ئەسپه کانه وه خهریک کرد. زیوهر ههستی کرد

ترسیک له دلدا ریشه ئەجوولینی، گومانى خهریک بوو به هیتر

ئەبوو. دم به دم به هیتر. تیئەگه یشت جهنده رمه کان خویان

داوه له نه زانی و وای پیشان ئەدان که ریبوارن. به لام بۆ زیوهر

مسوگهر ببوو، په یوه ندی به گولمحه مه ده وه ههیه و ریشه ی

هاتنی جهندهرمه کانیس ئەگەر پتەوه بۆ شەرەکهی چوارگویشلی. هاتنی جهندهرمه له کوژرانی حاجی حسینی چوارگویشلی یهوه سه‌رچاوه ئەگرێ. رهنگی زیوهر لهو خه‌یالە‌ی هات به‌ می‌شکی‌دا په‌ری. ئە‌یویست ب‌روات، ئە‌یویست به‌ جو‌ریک ب‌روات و گو‌لمحه‌مه‌د ئاگادار بکاته‌وه. ئاگاداری بکاته‌وه جهندهرمه هاتوون بیخه‌نه داوه‌وه و بیگرن. چه‌زی ئە‌کرد خۆ‌ی ئە‌م هه‌واله‌ به‌ شووه‌که‌ی بگه‌یه‌نی. چه‌زیکی سه‌یری بۆ ئە‌مکاره‌ له‌ خۆ‌ی‌دا هه‌ست پی‌ ئە‌کرد. رهنگه‌ - له‌م گه‌یژنه‌ی ترس و خۆ‌ف‌دا- بیانوو‌یه‌کی دۆ‌زیبو‌وه تا جاریکی‌تر له‌ می‌رده‌که‌ی نزیک بی‌تته‌وه، ده‌رفه‌تی‌ک، هه‌لی‌ک بۆ ئاشتکردنه‌وه. بۆ ئە‌وه‌ی گو‌لمحه‌مه‌د جاریکی‌تر سه‌یری بکات. رهنگه‌ جاریکی‌تر بزه‌یه‌ک، تیشکی‌ چاوه‌رپه‌شه‌کانی، تاو‌دانه‌وه‌ی تیشکی‌ هه‌تاو له‌ سه‌ر ده‌می خه‌نجه‌ر. هی‌وای عه‌شق. به‌ لکو‌و له‌ باوه‌شی گو‌لمحه‌مه‌د دا شو‌ینیک بۆ ئە‌ویش بکری‌تته‌وه، پی‌گه‌یشته‌وه‌یه‌کی دووباره‌، په‌تی پچ‌راوی دل‌ه‌کان ئە‌گه‌ر لی‌ک گرێ‌ بدری، دل‌ه‌کان لی‌ک نزیک‌تر ئە‌بنه‌وه. دیسانه‌وه گو‌لمحه‌مه‌د هی ئە‌و و، ئە‌و ئە‌بی‌ به‌ هی گو‌لمحه‌مه‌د.

عه‌شق! ئە‌ی عه‌شق، گیانم به‌ فیدات!

به‌ لām به‌رله‌و، ئە‌وانی‌تر چوو‌بوون، ئە‌وی‌تر چوو‌بوو. مارا‌ل. خه‌یالی‌ مارا‌ل، کرداری‌ مارا‌ل!

«ئە‌ی... ژن، چه‌زم له‌وه‌یه سه‌رت بکوتم به‌ به‌رددا!»

زیوهر، به‌ دوور له‌ چاوی سه‌رکار گری‌لی، له‌ په‌نای بنه‌ تاغی‌ک‌دا به‌ دوو دل‌ی وه‌ستا. ئیتر دل‌ی ئە‌و کاره‌ی نه‌بوو. هه‌واله‌که‌ ئیسته‌ گه‌یشته‌بوو به‌ گو‌لمه‌مه‌د، مارا‌ل پی‌ی وتبوو. پی‌ی ئە‌وت. ئە‌! زیوهر ئیتر پی‌ی رۆ‌یشته‌نی نه‌ما‌بوو. باشت‌ر وایه‌ خۆ‌ی له‌ ره‌شمالی‌ خان‌ئا‌پۆ‌ دابشاری‌ت.

سه‌رکار گری‌لی، کو‌ژه‌ره‌که‌ی له‌ به‌ر به‌رازه‌ی ئە‌سه‌په‌کان‌دا ورد کرد و سه‌ری هه‌لی‌نا. زیوهر له‌وئ نه‌ما‌بوو. سه‌یری‌کی ده‌ورو‌به‌ری کرد. ژنه‌ نه‌بوو. به‌س جی‌پی‌یه‌ک له‌ سه‌ر به‌فره‌که‌. سه‌ری‌کرد به‌

ناو ره شماله که دا، هاوکاره که ی، جه نابی چه مه نداری، خزابوو به
بن جیوبانه کان و پیلوه قورسه کانی چاویان داپوشیبوو.

گریلی وتی:

— دسبه جی که وتیته وه نه وزدان؟

چه مه نداری پیلووی هه لئنا و به دهم نیونالیه که وه وتی:

— ئاگرا! ئاگریان نه هیئا؟

گریلی چووه ناو ره شماله که و وتی:

— نازانم له پر چوون خویان ون کرد؟ ئه لئی ئاسکن ژنی

خیله کی! لام کرده وه، دیم نه ماوه!... هه واش به سلا مه تیت

خه ریکه ساردرتر ئه بی. به فریش که وتوته وه بارین، سه ریکه! لوکه

له ئاسمانه وه ئه باری!

به فر ئه باری. چه مه نداری خووی راست کرده وه؛ چاوی بریبه

دهره وه ی ره شماله که و وتی:

— خوشیش ئه باری! نازانم بو خوا زوری تی ئه چوو، راهه ستایه ت

راسپارده که ی ئیمه ته واو بی، پاشان دوخینه که ی بکاته وه؟

سه رکار گریلی وتی:

— با بباری. بو کشتوکال باشه. ئه گهر به و جورهی که وشک

بوو، بمایه ت، جوتیار و گوندی ناچار ئه بوون مناله کانی خویان

بخون! به س خه می ئه سپه کانمه. ئه مشه و له سه رمادا ره ق

هه لئه یه ن باشه. ئه بی شوینیکیان بو بدوزمه وه. سه ریکه چوون

ئه باری؟

جه نابی چه مه نداری وتی:

— ئه بینی؟ به فره که ی وشکه، ناتوتیه وه، وه ک خووی

ئهمینیته وه. وه کوو کا وایه، وشکه به فره، سه رمای به دوا وه یه.

گریلی قایشلوخه که ی شل کرد و دانیش ت و به فری سه ر

مه چه کی ته کاند. چه مه نداری هه لئسا و وتی:

— مه گهر خووم هه لئسم و ئاگریک بکه مه وه. ئهم مینانه

بوون به دووکه ل و چوون به حه وادا!

چەمەندارى بە دەم قەسەکردنەوہ تا دەمى خىۋەتەكە
پۆيشت، سەر و شانى برده دەرەوہ و وتى:

– ئەرئى ئىۋە چىتان لىھات؟ بۆ ھەللاتن؟ نەكا پىتان وايە ئىمە
گورگىن! وەرن چوار چل دارمان بۆ بهينن. مووسلمانينە!
خاموشى بوو. چەمەندارىش خاموش بوو. بەلام زور نا.
چونکہ جاريكى تر دەنگى بەرز بوويەوہ:

– كەسى لى نيبە وەلامى من باتەوہ؟ تف لە بابى مروقى
دەست كورت!

زيوہر، بە ئارامى سەرى لە رەشمالەكە ھىنايە دەرەوہ و
چەمەندارى سەيرى كرد. لە ژنە تەنھا دووچاوى رەش دياربوو
و ئەوى ترى – تەويّل و گۆنا و چەناگە – بە لوى سەرىشەكەى
داپوشرا بوو.

چەمەندارى تەشەرى بۆ ھاويشت:

– چىتان لىھات بە جارى ونبوون؟

زيوہر كە پووبەندەكەى تابن چاوى ھىنابوو، لە پشت
قوماشەكەوہ وتى:

– من ناساخم برام، ئەوانى تريس چوون دار بهينن.

– لەكام قەبرستان دار ئەھينن؟ لە ئەفغانستان؟ ئەم

پوہەندەى ئىۋە چوار چل چيلكەى لى دەس ناكەوئى؟

– دەست ئەكەوئى برام، بەلام وشك نيبە. پۆيشتن لە زير

خاك دارى وشك بهينن. پۆژ بە پۆژ كۆمان كردۆتەوہ، پاشەكەوتە.
ئەوا دىنەوہ.

زيوہر لەوہ زياتر نەمايەوہ، بەخاموشى كشايبەوہ و لە
ناو خىۋەتەكە ونبوو. چەمەندارى وەرگەرپا، سەركار گرىلى لاي

شانىەوہ وەستابوو و سەيرى زيوہرى ئەكرد. چەمەندارى، دەستى

نا بە سينگىەوہ و چووەوہ سەر جيگەى خوئى. گرىلى وتى:

– وامزانى ئەويش ھەللاتوہ! چ باش، ئەو خو ليرپە. چاكە...

دەى.

چەمەندارى بە ھاوکارەكەى وتى:

— توخمى شەيتان! وەرە تاوۆك دانىشەو دان بەخۆتدا بگرە.
ئەوئەندەت نەزانى دەرکەوتن. لەپەر بىنيت چل دانە گوپال بەدەستت
لى پەيدا بوو!

سەرکار گرىلى وتى:

— تۆ ھەموو شتۆك شەش بە ھەشت ئەبىنى. لە كوپی
ئەم ولاتە ديوتە لە سى چوار پەشمال چل پياو بزی؟ مەگەر
لە خىلاتى فارس و خۆرستان خزمەتت نەکردووه؟ لەم دوو سى
خىوتەدا زۆرى لىبى، سى يان چوار پياو زياتر نىبە. ئەوئەش بزانه
ئەگەر پياويان لە کارەكەيان زياتر بووايە، مسۆگەر يەكيان لە
سەر پەشمالەكان ئەمايەوہ. ئەوہ دەرى ئەخا كە پياويان لە
كاريان كەمتەرە. لەو كۆلكەيەش كە ھەمانە ژمارەى مەرەكان تا
شەشسەد قرسىنراوہ. ئەويش ئەبى كرابى بە دوو پان. ئىستە
ئەچم سەر و بنى كارەكە روون ئەكەمەوہ، تۆ لىرە بە.

چەمەندارى گوراندى:

— تاوۆك خۆى پى راناگىرى؟ زۆلى چاو حيز!

گرىلى بىستى و نەى بىست لە خىوتەتەكە چووہ دەرەوہ.
قايشلوخەكەى توندكردوہ، بە لای ئەسپەكاندا تىپەرپى و بەرەو
خىوتەتەكەى زيوہر سەرى ھىنابووہ دەرەوہ چوو. بەفرى تازە،
پەردەيەك بارىبوو نالى پۆستالەكانى گرىلى، بەفرى لە سەر بەفر
ھەلئەگرت و ماركى خۆى جى ئەھىشت. بە چەند ھەنگاو گرىلى،
گەھىشتە بەردەمى خىوتەتەكە و ھەستا. پاشان شانى دانەواند و
چاوہ تىژ و پەشەكەى برىبە ناو خىوتەتەكە.

زيوہر فانۆسەكەى داگىراندبوو، لای ناوگۆركى خامۆشى
ئاگرەكە دانىشتبوو ومەوجىكى دابوو بە شانىدا. بە بىنىنى
چاوہكانى گرىلى جوولۆ و، ھەلسا و سلى كردەوہ، چوو بە دوادا
و لای باولەكە ھەستا.

زمانى خامۆش و نىگای پرسىنەر:

«چیت ئەوی؟»

– ناتەوی چرایە کەمان بۆ داگیرینی؟

زیوەر لە وەلامدا وتی:

– ئەو پەشمالە هی ئیمە نییە. ئێرە پەشمالی ئیمە یە.
خاوەنی ئەو پەشمالە ئەو ژنەبوو چوو بۆ دار. برۆ بۆ ئەوی؛ ئەم
فانووسەتان بۆ ئەهینم.

گریلی پێی نایە ناو پەشمالە کە و وتی:

– نایەوی منەتمان بە سەردا بکە. پیموایی کوانووە کەشت

ئاگری تیا یە، وانییە؟

زیوەر وەلامی نەدایە وە. گریلی هات بۆ لای چالی ئاگرە کە
و دانیشت. بە شیشیک خۆلەمیشە کە تی کدا و ئاگرە کە ی
تۆزی خۆش کرد و دەستی گرت بە سەرییە وە. چاوەکانی بە ناو
پەشمالە کە دا سوو پاند و وتی:

– ئیوہ لیڕە هەر ئەم سی چوار پەشمالەتان هە یە؟
– بە ئی.

– خزم و کەسی نزیک یە کن؟

– بە ئی.

– ئە بن بە چی یە کدی؟

– خان ئاپۆ، خاوەنی ئەو پەشمالە بچوو کە، برای کە لمیشیە.

– تۆ بوو کی کە لمیشیە کانی، وایە؟

– بە ئی!

– ئامۆزای گۆلمحە مەدی؟

– نە.

– ئە ی چۆن، هیچ خزمایە تیتان نییە؟

– نە. ژنی ئەوم.

– ئەو ژنە کە ی تر، نە ژنە کە ی گۆلمحە مەد، ئەو کی یە؟

– ئەو کچی خان ئاپۆ یە. هە ی قۆ، شووہ کە ی شوانە، سە برخان.

– بۆچی ئیوہ، بە جیا لە رەوہند بنەتان خستووہ؟

زیوهر تاویک راما و وتی:
— چونکه گولمحه مہی ئیمہ لہ گہل سہ مسام خان پیکہ وہ
کوک نین.

— لہ سہر چی؟
— دانکہ. نہ خوشین کہوتہ ناو مہرہ کان. سہ مسام خان
ہینہ کانی خوئی بہ یارمہ تی حکوومہ تہ رزگار کرد. پەزہ کانی
ئیمہش بہ سہر دەستمانہ وہ مانہ وہ و مردن. لہ سہر ئەمہ
گولمحه مہد لہ ژیر باری سہ مسامخان دەرچوو. کاتی رەو، لیک
جیابووینہ وہ.

— بیانووی سہرہ کی چی بوو، گولمحه مہد؟
— من خو باش نازانم. پیموایی قسہی ئەوہ بوو کہ سہ مسام
خان بوچی ہەر غەمی رانہ کە ی خوئی ئەخوا و ہیچ ہەوئیک بو
پەزی ئەوانی تر نادات. گولمحه مہد ئەلی ئیمہ خانمان بو ئەو جوړہ
کاتانہ گہرہ کە. خانمان ئەوی باریک لہ سہر شانمان ہەلگری،
نەک بەس بزانی کەری خوئی لہ قوراو دەرکیشی!
گریلی بیڈہنگ بوو. لیوہ کانی بہ ددان کرۆشت، چاوی بریہ
عہرزہ کە و وتی:

— ئم م... لیږہ، چەند پیاوتان ہەیہ؟... بو دانانیشی؟
زیوہر لہو شوینہ ی کہ بوو، لہ بن باولہ کە، کویشی
کراسہ کە ی بہ دەور خویدا کرد بہ خەرمان و وەکوو مریشکیک
کربوو. گریلی دیسانہ وہش پرسی:

— ئا، نہتوت چەند پیاوتان ہەیہ لیږہ؟
زیوہر وتی:

— چەند پیاومان ہەبوو، بەلام ئیستہ... دوو سییہک
زیاترمان نیہ.

— کین؟

— مامہ کە لمیشی، خان ئاپو و سہ برخان.

— ئەوانی دی چییان لیہات؟

— رۆیشتن.

— بۆ كۆی؟

— به دواى پۆزىدا.

— ئەوانى كه وان له كۆی؟

زيوهر بىرى كردهوه مێردهكهى گولمههمه، خان ئاپۆ و سهبرخان به رۆيشتوو بداته قهڵهم. به گومانى ئەو ئەمه واى ئەكرد كه جەندەرمەكان لەوه زياتر له پياوهكان نەگەرپن و برۆن، بۆيه وتى:

— هەر کاميان بۆ لايەك رۆيشتوو. گولمههمه و خان ئاپۆ دار ئەكيشن و لێره نين. مامه كهلميشى جارچاره دیتهوه و سەردانى رەشمالهكان ئەکا. هەر خۆمانين و خۆمان.

گرىلى هيچى نهوت. سەرى داخست و چوووه ناو بیرهوه. ئەتوت شتيك ئەسمى. پاش تاويك سەرى هەلينا و له چاوهكانى زيوهر مۆر بوويهوه. تاودانهوهى گومانهكهى خۆى، ئەتوت له بيلبيلهى چاوهكانى ئەودا ئەبينى. زيوهر بەلام، دەرڤهتى ئەو ليكۆلینهوهى به كابرانەدا. سەرى داخست و چاوى بريه تهختى عەرزەكه.

گرىلى تاويكى كه راوهستا و پاشان پرسى:

— واته كه شهو دادى، تەنها پياويك له سەر رەشمالهكان

ههيه؟

— بۆ ئەپرسى؟

زيوهر به بى متمانه قسهى ئەكرد و ئەمه سەركار گرىلى خسته بیرهوه. تا گرىلى وهلاميك بدۆزیتهوه، زيوهر دەمارى دەرپەربوى تهويل و گرىنى نيوان دوو برۆى بينى.

گرىلى وتى:

— ئيمه ئەبى هەر چۆن بووه لهگهڵ يهكيك له پياوهكانى

ئيوه قسهبكهين بۆيه پرسيارم كرد.

لهزگهى وشهكانى گرىلى ئەلهرزى، بناغهكهى سست بوو.

زيوهر له بهرامبەر ئەو دێدۆنگيهى كابرادا، ئەوهنده ههستى به

بال فراوانی کرد، که بتوانی کابرا بخاته بن پرسیارهکانی خوځیهوه،
پرسی:

— ئیوه بو چ کاریک هاتوون بو ئیره؟

— بو چ کاریک هاتبیتین باشه؟

— من چووژانم، پیم وایی ریپوارن.

— ریپوار؟ نه. لهم بیابانه چۆلهدا؟ کویمان به کوئی؟ دلّمان

خۆشه؟

— باشه ئهی کارتاتان چیه؟

— له چی ئهترسی؟ نیگهرانی؟

— نیگهرانی چی بهم؟

زیوهر به ئاشکرا نیگهران بوو و ئهییوت: «نا». گریلی شمارهزای

پرس و جوئی زۆر و زه بهند، به قۆشمهیی وتی:

— دهی! نیگهرانی! وایزانم له شتیکی ئهترسی! ئهم ژنانه

مهگهر بو کوئی چوون؟ بو ریگهی دوور؟

زیوهر ئههمی ئهزانی که مارال و هه یقۆ پۆیشتوون

گوئلمحه مهده و بلقیس ئاگادار بکهن. سه ره پای ئه مهش وتی:

— نازانم. نازانم. چوون بو هیژم. وایزانم.

جاریکی تر، گریلی وتی:

— بوچی وای ئوقرهت له بهر براوه؟ نیگهرانی چیت؟

زیوهر وتی:

— نیگهران نیم.

— با، جوان دیاره. چاوه کانت فرکه فرکیانه.

— نه! نه!

— حاشای پی ناوی! ترسی نییه. له چی ئهترسی؟ له من؟

من خو مروف ناخۆم. ترسی پی ناوی. منیش وه کوو تو بنیادهمم.

— ناترسم له خۆتهوه ئه ئی. له چی بترسم؟

زیوهر ترسابوو. ئهییوت ناترسم، به لام ترسابوو. له چاوهکانی

گریلی ترسابوو. چاوهکانی گریلی سوور هه لگه پاربوون. دوو پیالهی

خوین. گلیئەمی چاوه‌کانی ئەتوت لە خویندا مەلە ئەکەن. دوو ماسی بچکۆلە. چاوه‌کانی پیاو، بۆچی بەو جوۆرە ئاوسابوو و خوینی تیزابوو؟ یاوی کردبوو، ئەو؟ زیوهر چۆنی توانیوه تا ئەم کاتە ئەوچاوانە ببینی؟ ئەو خوین تیزانە چەند کتوپر بوو؟ چەند ترسناک بوو! زیوهر نەمی ئەتوانی وه‌لامی خوئی بداتەوه. ترس هورووژمی بوو هیئابوو. هەستی ئەکرد رەگ و پەیه‌ندی هەژاوه. مەلیکی تووش بوو!

ئەمی ئەم پرس و جوۆیه؟ داد و بی‌داد!

ویستی لەپر خوئی هەل‌دات و بوئی دەرچی، بە‌لام نەکرا. لە بن نیگای کەوه‌ماردا ئەفسوون ببوو. وشک ببوو. هەستی ئەکرد ناتوانی جوولە بکات. پشتی ورده ورده ئارەقەمی لی ئەنیشیت. بەرچاوه‌کانی لی ئەبوون. لی‌ل بوون. بەنی دلی سسست ئەبوو. سسست بوو. پچرا. زمانی وشک بوو، نیگای لەخاک. دەستەکانی کۆل. لیو بوو بە درک، لە سەر کەویر. بەتال لە خوئی، لە سەر عەرزه‌کە، داهیزرا، گیانی داکەوت، تی‌ک شکا! ئایە چاوه‌کانی درۆیان لەگەل نەئەکرد؟ ئەوه راست بوو پەنجەکانی کابرا خەریک بوو گوئی قایشلۆخەکەمی ئەتراناند؟ چاوه‌کانی ئەوهی ئەدی، راستەقینی بوو؟ ئەو، زیوهر، شی‌ت نەببوو؟ ریکوراست ئەببینی؟ گوئی‌کانی! گوئی‌کانی راستی ئەببست؟ ئەوه راست بوو؟ تۆ بلیی؟

— ترسی ناوی! منیش لەبری باجەکەتان دادوهرانه بوو
حەساب ئەکەم!

ها؟... ئانا! ئەوه خو خەریکە قۆپچەکانی بن ملی ئەکاتەوه. کراسەکەمی. ملی زبر و ئەستووری. تووک لە یەخەمی کراسەکەیه‌وه هاتبوو یە دەرەوه. دانی سپی. لیوی وشک. چاوی خوین. ریشی نەتاشراو و رەش. تەویلی ئارەقاوی. هەناسەمی قورس و خەست. دووکەلی تەنوور. دەماری هەلساوی دەستەکانی، پەنجەمی ئەستوور و کورت. ئاخ... ئەمی هەناسەمی زیوهر بوو نەئەبوو بە بەرد؟

— تۆ هیشتا منال‌ت نەبووه؟ ئەری؟... پی‌تەوه دیاره. شەکی

شەك. گۆلى تەمەنى ژن ئەم كاتانەيه!

قىزەيهەك و فېرىنىك. تىرىڭ دەرچوو لە كەوهى كەمان. فېشقه كوردنى لەپىرى خويىن لە شارەگى وشترىك. خو حەوادانى مار لە بەردىك بو بەردىك. زىوهر دەرپەرىبوويه دەرەوه و بە ھەراسانى قىزەى ئەچووھ ئاسمان. خولانەوهى ترس و ھەلاتن. رەو لە شەوى ناو لق و پۆپى تاغىدا. شەو، يارى شەوپەرە.

گرىلى، كلاًو و پالتا و بە سەر دەستەوه، بە دواىدا دەرپەرپە دەرەوه. بەلام پيش ئەوهى لە رەشمالەكان دووربكهوئەتەوه، ھەستا و چاوى برىبە ھەموولايەك. شەو، ژنەى فېراندبوو.

گرىلى داماوى ھەز، زىز، نامراد و شەرم لە خو، ھەك بلىي سەھۆلاويان كوردى بە سەرىدا، داچلەكا و لە جىي خوى وشك بوو. تاويك پيش ئىستە ئاوەز دۇراو و ئىستەش مژى فېرىبوو. نەى ئەزانى چى بكات. بووش و شكاو، قلىپكراوھ و بىچارە، لە لاي بنە تاغىەك راوھستابوو. وشك ببوو! چى روى دابوو؟ ھا؟ چى روو ئەدات؟

– ئا كاكى برا، لىرە لە ناو ئەو بەفەرەدا ھەستاوى كەچى؟
گەرما لىي داوى؟

گرىلى ھەكوو مارگەستەيهەك ھەلبۆقىەوھ. سەرەژنىك لە نىزىكى ھەستاوو، كۆلىك ھىزىمى بە كۆلەوھ:

– ھا بىرام، لە چى ئەگەرپى لەم ناوھ؟
گرىلى خوى كۆكرەوھ، كلاًوھكەى كرده سەرى، پالتاوھكەى دابە شانىدا و بالەكانى بە پەنجە گرت، ھىنايەوھ بە سەر يەكدا و ھەنگاويكى نا بەرەو ژنە، بەلكوو جوانتر ببىنى. ژنە، بالاي بەرز و روخسارى كراوھ بوو. لوى كراسەكەى خستبوويه بەر پشتىنەكەى و لە بن قورسايى كۆلەكەدا تۆزى چەمابووھ. گرىلى دەستى ھىنا بە سەر و سەمىلىدا، ھەك بلىي ئەيەوى تۆزى داماويى و شەرم لە روخسارى داتەكىنى، ئەوسا وتى:

– تۆ كىي؟ ھى كويى؟

۸۳۶
كەلىسەدەر
بەرگەت ۰۵۶۹۰

بلقیس وتی:

– هی ئەم بیابانەم برا گیان؛ تۆ چی؟ تۆ بۆلئ هینی کوئی؟
گریلی، پێشدهست له قسهکردندا، دیسان پرسى:
– له کام رهوهندی؟
– کهلمیشی برا گیان، رهوهندی ئیمه ئەم سى چوار
رهشمالهیه.

– که وابی تۆ بووی چوو بووی بۆ دار، وایه؟
– ئا من بووم. بۆ کوانووی نان ساجی. ئارد و گهنمان
ئەمسال بەقەد تهنورهوه نانووسی. ئەى تۆ بۆ لیڤه راوهستاوی؟
تەنهای؟

– ئە. هاوکاره کهم لهوئییه، له ژیر خیوه ته کهى ئیوه
خه ریکه هه لئه له رزی! به ههر کهس ئەلیم ئاگر، ئەلئ چوون بۆ
ئیزنگ! ئاخه که شى... ئەمى که شیان - له جیى خوشکم بى-
چووم فانووسی لى وه رگرم، ترسا. پى وابوو من مروڤ خۆرم.
له خیوه ته که ده رپه رى و نازانم چوو بۆ کوئ؟ ئەتوت بنیاده مى
نه دیووه. من بهس چووم فانووسی لى وه رگرم و پرس و جوابیكى
لى بکم. هاوکاره کهم زۆر ناسازه، ئاخرا!

به رهو رهشماله که کهوتنه پى. گریلی لای شانى ژنه وه،
نیورۆخى بینى که تیكچوو. ئەتوت به قسه کهى ئەو چوووه ناو
بیره وه. كى ئەلئ قیزه کهى زیوه ریشى بیستبى و نایخاته خۆى.
به لām بۆ؟ سه ره پای ئەمانهش به قازانج نه بوو سه رى ئەو باسه
له گه ل بلقیس بکاته وه. باشتر وایه له گیرانه وهى ئەوهى
پووى داوه، خویان بپاریزن. به ههر زمانیک گیرانه وهى سوودى
نه بوو؛ هه رچه ند ئەتوت کو تریک له ناو قه فه سهى سینه ی دا
باله فرتییه تی. به لām ئەو، کابرایه کی شاره زابوو و ئەیتوانی به سه ر
ترس و له رزه کانی دا زال ببی. بۆیهش به راشکاوی ههنگاوی نا و
هه ولئ دا له رۆیشتن و رهفتاری دا ئارامی خۆى به دهس به ئینتیه وه
و له بلقیسی، کوئه ژنى خیلاتی بار بکات!

بَلْقِيسَ رَيْك و رِهوان، خاموش و به ئەندیش ئەرپۆیشت. له یەكەم نىگادا، ئەسپە غەوارەكانى بىنى له ژىر بەفر، لاى ئەستونەكى خىۆتەكە وەستان و گۆييان قىت كردوو. هیزمى دابە عەرزدا و سەرى كرد بە ناو رەشمالەكەدا. ميان له لاى جیۆبانەكان خەوتبوو. گریلى بەر لەوهى بَلْقِيس پى بنیتە ناو رەشمالەكە وتى:

— ئەو هەتا خۆت ئەبىنى، لەسەرما و خومارى گەرمۆلە بوو و لەو سووچە كەوتوو. چەند لەم ژنانە پارامەوہ ئاگرىك بەكەنەوہ، نەچوو بە گۆيياندا. يەكە يەكە بە لاى رەشمالەكاندا خزان و چوون بو ناو تاغزارەكە! وەك بلیى من و هاوکارەكەم مروّفخۆر بىن! لانىكەم تۆ وەرە لەم چالەدا ئاگرىك سازبەكە! ياللا ئىتر! بو هەر لەوى راوہستاوى و خەرىكى قەلأفەتى قەشقەى من سەير ئەكەى؟

بَلْقِيس، كۆلە دارەكەى بردە ژوورەوہ، برىكى خستە ناو چالەكە و چوو شەمچە بەيىنى. چەمەندارى كە هەموو لەشى شىى هینابوو، هەر خۆى ئەكىشایەوہ، شانى لە سەر جىگەكە هەلینا، بە بەرزایەوہ دانىشت و وتى:

— لانىكەم فانۆسىك داگىرسىنە با مروّف بەرچاوى خۆى بىنى! پىاو ئەبى بە شەوكویر!

بَلْقِيس شەمچە و فانۆسى هینا. بە چلیك چرا و هیزمى داگىرساند و قوڵە دارىكى گرت بەدەستىەوہ و لقە شكاوەكانى هەلداىەوہ بو سەر ئاگرەكە. گریلى لە دووكەلەكە كشایەوہ و چەمەندارى دەست و پرووى گرت بە سەر هاڵاوى دووكەلأوى ئاگرەكەوہ و پیلۆهەكانى بەست.

بَلْقِيس دارەكەى دانا و سى پىچكەى بن ساجەكەى هینا و لە سەر ناوگۆرەكە داينا. پاشان دۆلكەيەكى هینا و فەردەى ئاردهەكى خزانە پىشەوہ. قوڵى هەلكرد، دوو سى مشت ئارد و پيالەيەك ئاوى تىكەل كرد، شىلاى و داى بەدەستىدا و كردى

به گونک. يه که يه که له سهر سيني سى پيچکه که داينا و به نارامى که و ته برژاندى نان ساجيه کان. هه و یری هه لئه هاتوو ناسک به قهد له پى ده ستيک؛ برژاو، به لام جى جى کال و جى جى سووتاو. پاش برژان، نانه که ی به مه قاش له سهر سيني که هه لئه گرت و هه لى نه دايه سهر عه رزه که. چه مه نداری وتى:

— کترييه که شت لای ناگره که وه دابنايه ت، بو نه وه ی بيته کوئل!

بلقیس هه لسا، کترييه که ی پرکرد له ناو و هيئای. له سهر ناگره که له سهر دوو به رد جي کرده وه و وتى:

— به لام براگیان، چای وشکمان نييه. مه گهر له و گیایانه ی له دهشت کوومان کردو ته وه و وشکمان کردو وه بو تان لى بنيم. نه ویش به تامه. فيری بى وه ک چا وايه. قهند و نه باتيش خو تان باشتر نه زانن، له م جوړه سالانه دا ده ستمان ناروات. له برى، ميوزى قوچانمان هه بوو، نه گهر له بن کيسه که تيدا مابى.

جه نابی چه مه نداری سه یری گریلی کرد و ته شه ريکی هاويشت:

— به م پيشه کی و پاشه کیه نه ته وى بلای دوو مسقال تریاکيش له ناو دم و ده زگاتان دا ده سناکه وى، وايه؟

بلقیس وتى:

— تریاک؟ له ناو نيمه دا پياوی تریاکى نييه براگیان. نيمه نيما نه!

جه نابی چه مه نداری نه می چاوی به دلای په نجه سپرى و به دهنگيکی ماندوو و خشدار وتى:

— نه گهر شه ويک، نيوه شه ويک، يه کتان سه ريئشه يه ک، پشت ئيشه يه ک بگرى، چون دهرمانى نه که ن؟ نه گهر يه کتان کوئنچ بکا چى؟ به چى دهردى نارام نه که ن؟

بلقیس وتى:

— به گز و گیای بیابان براگیان، به گول و گیا و درک. نيمه ش

هەندى چەم و خەممان لە باب و دايكى خۆمان پيگەيشتووہ.

جەنابى چەمەندارى وتى:

— كەوابوو هەلەسە شيشيک و نالە ئەسپيک هەلگەرە و
بەهيەنە بۆ ئيرە. من ئەمەوى بەزمەكە وەرپى بخەم. رابە، زووكة!
ئيسقانهكانم ئەزريكينن.

بلقيس هەلسا و رۆيشت، پارچە بەردىک و شيشيکى بۆ
کابراى زەردەلە و پفکردوو هيئا و وتى:
— نالى کۆنەمان نيهە. وتم رەنگە... ئيمە پياوى ترياكيومان
نيهە.

چەمەندارى شيش و بەردەكەى لە ژنە وەرگرت، لای چالەكە
داينا و دەستى كرد بە گيرفانىدا، قوتووويهكى بچووکی دەرهيئا.
پاشان بەردەكەى گرت بەبەر ئاگرەكەوہ و گەرمى كرد. تۆزقاليک
ترياكى پيوە لكاند و شيشەكەى كرد بە ناو دلى ئاگرەكەدا و وتى:
— پيالەيهك چای گز و گيام بۆ ساز بکە بەپەلە، ئەم بەد
کردارە بە بى چا و نەبات هيچ مرادىک بەدى ناهيئا.

بلقيس كە لەنانکردن ببووويهوہ. سەيرىكى کابراى كرد و وتى:
— قەند و چامان نيهە براگيان، خو پيم وتى! لەبرى چای
گيامان هەيه، هەرئيسسته بۆت سازئەكەم. خۆمان ناومان ناوہ
«رپيشە بز» لەبرى قەنديش چوار دانە ميوزتان بۆ ئەهيئم. جارى
با ئەم نانانە لە بن دەست و پى كۆبکەمەوہ.

چەمەندارى، بە بيانووويهك لە قسەكەى دا كە بەرەو
شەرفرۆشتن باى ئەدايهوہ، وتى:

— پيت وايە ئيمە هەموو نانەكان بە جارپك ئەخوين كەوا
بە پەلەپەل كۆيان ئەكەيتهوہ و داينائەشارى؟ ئەمكارە دواتريش
ئەكرى. جارى سى چوار دەنك لەو ميوزە قوچانيەت هەلگەرە و
بەهيەنە.

بلقيس لە كاتيكا ئەرۆيشت ميوزى بن كيسەكە بەيئا،

وتى:

— چ بیر و خه یالیک ئەکه یتهوه برا گیان! ئیوه میوانی ئیمەن.
من ئەم نانەم بۆ ئیوه دروست کرد، خۆمان بەشی ئەمشه و نانمان
هه بوو.

چەمەنداری شیشە سوورهوه بووه که ی لکاند به تریاکه
لکاوه که ی سەر بهرده که و به دارجگهره درێژه که ی دووکه له که ی
هه لمژی و به باشی زانی بیدهنگ بێ. به لام گریلی خامۆش نه ما
و دوا ی قسه که ی کابرای گرت:

— ئەمانه هیشتاش له دنیای پاش شهردان! پیمان وایه ئیمه
هاتووین تالانیان بکهین. نازانن که ئیمه بۆ خزمهتی ئەم ئاو و
خاکه ئاواره بووین و له سه رما و گهرما و به فر و با و بوړان
ناسله مینه وه. بیابانی بێ ئاو و گیا تی ئەپه رپنین به لکوو بتوانین
چوار قهران باج لهم و له وه رگرین و بیکهینه خه زینه ی ئەم ئاو و
خاکه وه. به لام هه ر ئەم خیلاتیانه ئەوهنده ی چاویان پیمان ئەکه و ی
وا ئەزانن ئیمه شاخ و کلکمان هه یه و هاتووین بیانخوین. چوو
ئاگر له کچه وه رگریم، فانوسی لیوه ر بگریم، له پر ئەقریشکینی
و وه کوو شی ت هاوار ئەکا، له ره شماله که هه ئدیته دهره وه و
ئەچی بۆ ناو تاغی! من سه رم سوورماوه له مانه!

شیش و بهرد له دهسته کانی چەمەنداری دا وشک بوون،
که و ابوو ئەو قریشکه یه ی له خه وندا نه بیستبوو: سه ری
هه ئینا و چاوه دهره پروه و بیوازه کانی بریبه گریلی. له باسه که
تیگه یشتبوو. سه رکۆنه و ترس و سه رسوورمان واتایه کی تایه تی
دابوو به نیگا که ی چەمەنداری:

«ئە ی نه حله ت له شیرت، پیاو!»

گریلی، له بن نیگای هاوکاره که ی دا نه ما. سه ری داخست،

وه رگه را و تفی فپری دایه دهره وه ی خیوه ته که:

— ئەگه ر بریار و ابی پیاوه کانیان نه یه نه وه، دووکه له که ت

زووتر ته واو بکه با بکه وینه ری!

ئیتر، بۆ چەمەنداری دهرکه وتبوو که گریلی، شه روا ل پیس،

چه پکه گولی داوه به ئاودا:

«تف لهو شیریهی که خواردوته!»

جه نابی چه مهناری تازه بوی روون نه بوویهوه که گرلی بۆچی له ناو پیستی خویدا جیی نابیتتهوه. گرلی له تیکرایی نهو ماوهدا که چه مهناری و بلقیس پیکهوه نهوان، خاموش بوو و نه تلایهوه، خوی هه لئه گلۆفی، هه لئه سا، پیاسهی نهکرد. دائه نیشته. سمیلی نهجووی. نهچوووه بهردهرگای ره شماله که. نه گه رایهوه بو بان سهری چه مهناری و دایکی ره وهند. نه کشایهوه. سهیری دهرهوهی نهکرد؛ سهیری بارین، بهفر، تهرپوونی نه سپهکان. سهیری بیابان و شهو، نه ملا و نه ولا و چاوی له سهر چه مهناری چهقی نه بهست. نائارام. ترس هه لیگرتبوو. خه یالیک، نه توت نازاری نه دا. نه یترسینی. شپرزه بوو و شیواو. بیدهنگ، لیوی نه کروشته. نیگهران، پیلوی نه ترووکان. تووره، په نجهکانی له پشت ملی هه لئه پیکا. له ناخهوه خوی نه خواردهوه! نه یخواردهوه. نه یویست جنیویک بدات، هاوار بکات، ته شمر باوی، به لام بیانوی دهس نه نه کهوت. هیچ نه بوو بیکا به بیانوو، نه وهنده نه بی که له ترسی خیلآتیهکان به خو کیف کردنهوه و تبووی. جاریکی تریش وتیهوه:

— ها! وت چی؟ برۆین؟

شهو و بیابان و بهفر و کویره ری و گورگ! پیایوی ژیر کهی خوی لهو مهترسییه نه دات؟ بیباکیه و پیویست ناکا.

چه مهناری له وه لامی دا وتی:

— لهم بهفره دا بکه وینه ری؟ بو کوئی؟

گرلی وتی:

— دهیجا با بهفر بی! پیایوی سهرباز نه گهر نیهش له ناسمان بیاری، ههر نه توانی به رهو مه بهستی خوی پروات! نه توانی به ناو بارانی دهسپریزی ره شاشیش دا پروات. نه مه خو بهفره. جگه له بهفر هیچی تری لی نییه! ههیه؟

— ههیه و چاکیش ههیه. نه لیی بهس بهفره. راسته. به لام

٨٤٢
که لیسدهر
به رگت ١٣٩٥

له كوئى؟ به فر له كوئى؟ له بيا بانىكدا فرسه ننگ فرسه ننگ هيچى لى نيه. نه تهوئى به نه سپى ماندوووه خو مان بكهين به خواردى گورگ؟ قسهى سهير نه كهى ها؟

گرىلى وتى:

— قسهى تيا نيه، نه بى برؤين!

چمه نندارى وتى:

— نه بى، له لاي من ناخوا. هر لي ره، جيگم زور باشه.

— جيگهت باشه، لي ره به. من نه پرؤم.

— تو كهوشه نى راسپارده كهت به جي نه هيللى؟ له كاتى به ريوه بردنى راسپارده دا له فهرمانى به رپرسه كهت سه رپيچى نه كهى؟

— به رپرس؟ هر له بهر نه وهى هيللىك زياتر به قولته وهيه؟

— نهى چون؟ نه وه نيه بو نه وه هيله پينج دانه سال نالم

له عمرز كوتاهه. پيت وايه نه هم يهك هيله به خورايى لكاه به قولته وه؟ يان له كوآن هه لرزابوو وه لمر گرتوه؟

گرىلى وتى:

— من نه پرؤم. نه بى برؤم. پياوى جهنگى سهيركه، له سه ر

سه رى به دو كه ل، ههور دروست نه كات!

گوناي چهپ و ليوه شينه كانى جه نابى چمه نندارى نه له رزين.

دهسته كانى نه له رزين. چاوه تووره كانى سهيرى گريليان نه كرد.

حه زى نه كرد بنه رپينى، به لام نه توت ناتوانى. به سه ر بلقيس دا نه راندى:

— تو! وه كوو سه گى بهر باران بوچى لي ره راوه ستاوى؟ بو

نه وهى كوئى له قسه كانمان بگرى؟ برؤ دهره وه تووره كه يهك گيا

بكه ره بهر نه وه نه سپانه. برؤ دهى ئيترا!

بلقيس چووه دهره وه و له پشت ره شماله كه وه ستا و كوئى

هه لخصت. جه نابى چمه نندارى دهنگى دابه زاند و وتى:

— وه ره به ره وه بزانه م چ چه پكه گو ليكت داوه به ناوا، به چه كهى

مهغۆل!

— هه‌له‌م كرد چه‌مه‌ندارى گيان. نه‌متوانى خۆم رابگرم.
مېبووره، به‌حه‌زهره‌تى عه‌باس سووچم نه‌بوو. ئه‌لئى شىت بووم،
داويه له‌سه‌رم. په‌شىمانم. وه‌كوو سه‌گ په‌شىمانم. چاره‌يه‌كم
بۆ بدۆزه‌روه، ئه‌ترسم بړۆن و پياوه‌كان ئاگادار بكن. ئه‌لئى وان
له‌ لئى شوراو.

— ده‌ست پيگه‌ياند؟

— نه‌ بابه‌ تۆش. من به‌س سه‌يرم كرد. هيچيشم نه‌وت!
به‌لام ئه‌و وه‌ك جنۆكه‌ هه‌لبۆقيه‌وه و ده‌رپه‌رييه‌ ده‌روه.
— قوچپه‌كانى يه‌خه‌ت داخه‌! زۆلى له‌ زۆلان بوو!

بلقيس، هه‌ستى كرد تووكى له‌شى قنج راوه‌ستا. ئه‌وه‌ى
گومانى بۆى چوو بوو، گومان نه‌بوو. زيوه‌ر له‌ خورا هه‌لنه‌هاتبوو
بۆ ناو جه‌نگه‌ل. رق، تووره‌يى. بلقيس ددانى له‌ چيره‌وه‌ هينا
و هه‌ولئى دا به‌ سه‌ر خوى دا زال بى. له‌سه‌رخۆ ئاورى دايه‌وه.
سه‌به‌ريك له‌ ناو دلئى به‌فره‌كه‌دا ئه‌هات، ژن بوو. كشاو و بارىك.
هه‌يفۆ بوو. بلقيس چوو بۆ لاي. هه‌يفۆ شپه‌رزه‌ بوو. بلقيس
دۆخه‌كه‌ى لئىرسى. هه‌يفۆ به‌ دوو وشه‌ وتى:

— زيوه‌ر! ئاگرى كردۆته‌وه، هات بۆ لاي گۆلمحه‌مه‌د و قزى
رنيه‌وه. كراسى دراند، بيابانى ناوه‌ به‌ سه‌ر سه‌رييه‌وه. گۆلمحه‌مه‌د
رپكه‌وتوو و خه‌ريكه‌ دئ. له‌وى له‌ پشت ده‌وه‌نه‌كان وه‌ستاوه. به
مارالم وت رايگرئ تا من بيم هه‌والئيك بزانم. ئه‌مزانى ئه‌مانه
بۆ باج وه‌رگرتن هاتوون بۆ ئيره، به‌لام بړوام نه‌كرد. وتم رهنه‌گه
پاشماوه‌ى كوژرانه‌كه‌ى حاجى حسينى چوارگويشليه‌ كه‌ خه‌ريكه
درئز ئه‌بئته‌وه. تۆ ئه‌لئى چى؟ كوژرانى حاجى حسين يان باج؟ من
ئه‌بئ هه‌واله‌كه‌ى بيه‌مه‌وه.

بلقيس بلئى چى؟ به‌ درۆيه‌ك كوره‌كه‌ى ته‌ره‌ بكات؟ بړوات و
خوى ون بكات؟ يان ئه‌گه‌ر درۆ بكات، مه‌گه‌ر گۆلمحه‌مه‌د ئه‌بړوات؟
كى چووزانئ، رهنه‌گه‌ نه‌رپوات، كوشتن يان باج؟

٨٤٤
كه‌لىسه‌در
به‌رگت ٠٥٩٩٠

— نازانم، هیشتا نازانم!

هه یقۆ لهوه زیاتر رانه وهستا. گه رایه وه و لهو شهوه به فرهدا ون بوو. توند و خیرا، به بی ئه وهی لهوه بترسی جلهکانی به سهر پهنجمی تاغیهکان هه لدری. له تاریکی شهودا، گولمه مه د له بن درهختیکدا وه ستابوو و سمیلی ئه جاوییه وه. دوو ژن، مارال و زیوهر، له ههردوو لایه وه وه ستابوون.

هه یقۆ گه یشت و چرپاندی به گوئی ئاموزادا:

— جارێ روون نییه. جارێ نازانی.

گولمه مه د پرسى:

— بلێ بزانه چیان پییه؟

— دوو ئه سپ. تفهنگ، سه ره نیزه و فیشه کدان.

— نه تانزانی هه ر خوینان یان هی که شیان به دواوه یه؟

ژنهکان بیدهنگ بوون، گولمه مه د کهوته ری وتی:

— خان ئاپۆ هه وائی نه بوو؟

هه یقۆ وتی:

— نه. جارێ دیار نییه.

گولمه مه د به رقیک له بن ددانهکاندا وتی:

— ئه روین بو ئاشتی، پیتان وانهبی ئه مه وی خوین برژینم!

تۆش ئه وهنده نووکه نووک مه که، زیوهر! ئه و ژنه ی که نه توانی

خوی پپاریزی بو بن خاک باشه! ژنی گولمه مه د! قور به سه ری

من بو ژنم! داخه کهم!

ژنهکان وه کوو دهسته یه ک مریشک به دوا ی گولمه مه ددا

به ره و ره شمالهکان هه نگاویان ئه نا.

گولمه مه د له بهر خویه وه وتی:

«باوکم وشتر و باره که به هیوای خوا به ره لالا نهکا و بی

بو ئیره، تو بیت و خوا سه یرکه؛ ساتیک له کوول مروف نابنه وه،

تف!»

پاشان رووی کرده ژنهکان و پرسى:

— دایکم له کوؤ بوو لهو کاته‌دا؟
وه‌لامیان دایه‌وه:

— ئیزنگ، چوو‌بوو ئیزنگ بهینئ.

به‌فر، شانی ره‌شماله‌کانی سپی کردبوو. گولمه‌مه‌د و ژنه‌کان له ده‌روونی تاغی هاتنه‌ دهره‌وه. لی‌ره، به‌فره‌که به‌گورتر بوو. گولمه‌مه‌د له به‌ر خو‌یه‌وه وتی:

«به‌هاریکی سه‌وزمان له پینشه. به‌هار! وه‌ره، وه‌ره ریژن بینه. وه‌ره چاو و ده‌ممان له دووی تویه. وه‌ره ئیتر! مه‌هیل له‌وه زیاتر چرووک ببین!»

گولمه‌مه‌د، بئ ئەفان له‌پی ده‌ستی له‌بن به‌فره‌که‌دا راگرت. چه‌ند دهنکه به‌فر له‌سه‌ر ده‌ستی نیشت. گولمه‌مه‌د به‌فره‌که‌ی خرکرد و بردی بو‌لیوی و له‌به‌ر خو‌یه‌وه وتیه‌وه:

«به‌لام شیریناو نییه‌ به‌فره‌که‌ی. شیریناو نییه!»

گه‌یشتنه‌ لای ره‌شماله‌کان، گولمه‌مه‌د خو‌ی دانیشان‌د. ژنه‌کانیش خزانه‌ سووچیک.

ده‌نگی وتوو‌یژی بلقیس و پیاوه‌کان ئەبیسرا:

— هیچ ده‌ستان ناگرئ. چونکه ئیمه‌ش هیچمان به‌ده‌سته‌وه نه‌ماوه. به‌سوودی خو‌شتان نییه. ئەزانی چۆنه، من وه‌کوو دایک قسه‌تان له‌گه‌ل ئەکه‌م. ئەم ژنانه‌ی ئیمه‌ زور شو‌ر و شیوه‌ن به‌ریا ئەکه‌ن. بو‌ده‌سرپیک راسته‌بازارپیک ئەسووتینن. به‌خیر و قازانجی ئیوه‌شه، پیش ئەوه‌ی پیاوه‌کانمان بگه‌رپینه‌وه، پیتان بگرن و برۆن. من بو‌خوتان ئەلیم.

— ئەمان، ئەمان له‌ده‌ستی مرو‌قی نه‌زان! له‌م به‌فره‌دا! له‌م

بیابانه‌دا!

هات و چۆیه‌ک له‌ناو ره‌شماله‌که‌دا به‌ریا بوو. وادیاربوو چه‌مه‌نداری و گرلیلی خه‌ریکن خو‌یان کو‌ئه‌که‌نه‌وه، گولمه‌مه‌د نه‌جوو‌لا. هه‌روا گو‌ی‌رایه‌ل بوو. پاش تو‌زیک پیاوه‌کان له‌ره‌شماله‌که‌ هاتنه‌ دهره‌وه و به‌ره‌و ئەسپه‌کانیان چوون. لای ئەسپه‌کان، هه‌ر

كامه و ههوسارى ئەسپى خۆى گرت تاپى له ئاوزهنگى بخت و سوار بىي. گولمحه مه د، له وه زياتر خۆى پى رانه گيرا. له په ناي خيوه ته كه هاته ده ره وه و پرسى:

— بۆ كوئى؟

پياوه كان ئاوپان دايه وه. گولمحه مه د به رووى خوشه وه چوو بۆ لاين، له ناوه راستى ههردووكيان وهستا و وتى:

— بهم به فره ئەتانه وئ بچن بۆ كوئى؟ پيتان وايه له بن خيوه ته كانى ئيمه دا ليڤه و دوشه كيكي خاوين ده سناكه وئ ئيوه تيا بخهون؟ ئاهاي... دايه... وه ره بزانه م، تو چوون پروت ههيه ريگه بدهى بهم شه وه و لهم هه وايه دا بهيلى ميوان له سه ر سه ره كه ت هه لسى و بروت؟ تو، بيري ئابروي تيره ي كه لميشى ناكه يته وه؟ به يانى له پشته سه ر چيمان پى ئەئين؟ وه ره هه وسارى ئەم ئەسپانه بگه ر و بيان به بۆ بن چه په ره كه. وه ره.

به ده ست و دلى له رزو كه وه، بلقيس هاته پيشه وه و لاله په تى وتى:

— منيش وتم!... وتم ئەم كاتى شه وه، له ناو ئەم به فرى بيا بانه دا، كاتى روښتن نيه. پيانه م وت، به لام پيم وابى كارى پيوستيان ههيه.

له ميوانه كان، گريلي زمانى هه لبرى و وتى:

— ئەبى بروين. هه رجور بووه ئەبى بروين. فه رمان...

گولمحه مه د، له غاوى ئەسپه كه ي له ده س كابرا ده ره ينا، داي به بلقيس و ده ستى خۆى له بنه وه پاكيشا بۆ لاي ره شماله كه وتى:

— فه رموون. به مالى خو تانى بزانه. له وه زياتر شه رمه نده مان

مه كه ن، خو م ئەزانه م لهم سه رمايه دا چ حاليكتان ههيه! منيش له وه به رگه دا بووم. هه رچى نه بى، لهم هه وايه دا، ره شماله كانى ئيمه گيان په نايه كن... هوئى... ئاگر بهينن. ئەم ژنه ي منيش، توژى تي كچوو هه. هه ندى جار ئەدا له سه رى و له خو يه وه قسه فرى

ئەدا. نازانم چى بكم بهدهس ئەم ژانەوه!
به گومانىكى شاراوهوه، پياوهكان دانىشتن، گولمحهمه
ئاگرى ناو چالەكهى خووش كرد. پيالەكانى پرکرد له چای «پيشه
بزن» له بهردهم ميوانهكان داينا و قسهى خووى - كه نهئەبوا
بپچرئى - دريژه پىدا:

— گيرمان كردووه لەم بيابانە! بهيانى زوو ئەپۆم بۆ دارکردن؛
شەو ئەگەرپمەوه، ماندوو و هيلاک له سووچيک ئەکهوم.
نيوهشەوان له پر حيلهى بەرز ئەبيتهوه. ئەم ژنەم ئەلیم، هەمان
که هەوالى ئيوه بۆ هينام. نيوهشەو له خەو رانهبيت و يەك به
خووى ئەزريکينى. دەرئەکهويته دەرەوه و سەر ئەنى به بيابانەوه و
هەمووان ئەتوقينىت! منيش ناچار ئەبم هەلسم، جل و پيالو له
بەر بكم و بکهومه دواى بيهينمەوه! ئيستهش هەلاتوو هاتوو
بۆ لاى من و کردوو به شيوهن! ئيسكى ژن، هەر ژنيک هەيه
با ببي، خواره! ئيسته داواتان لى ئەكم لى مەگرن. ناسازە. چى
بكم ئيتر؟ هەر كەسه و بەخت و ناوچهوانى خووى! چاکەتان...
چا که نا، ئاوه گەرمەکه، ساردهوه مەکن. ئيسته ئەچم بيرىک
له شيو ئەکهمهوه. ئيوه ئيتر ئەبى نەدارى ئيمه به گەورهى
خوتان بيهخشن. من له بەرگى ئيوه دا بووم. لەگەل سەختى و
سسيتيهكانى ئاشنام. ئيسته ديمهوه و بوتان ئەگيرمهوه.

گولمحهمه له رەشمالەکه چوو دەرەوه، له ناو
رەشمالەکهى خان ئاپۆ زيوه و هەيفۆ دانىشتبون، گولمحهمه
له بهردهمى رەشمالەکه وهستا و به زيوهى وت:

— تۆ خوت! باوهشيک دار و چيلکه بهينه و کوانووکه داخه.
تيگەيشتى؟ تۆش هەيفۆ، ئاشيک، ماشيک ساز بکه. خو نابى
نانى رەق و تەق بخهينه بەر دەستيان؟ مارال له کوييه؟

— ئەوهتا، هات!

گولمحهمه دەرگهرا و مارالى دى لەگەل دايكى ئەهات.
گولمحهمه پرسى:

— تۆ چووبووی بۆ کوئی؟
 مارال چووه ناو رەشمالەکه و وتی:
 — ئەسپەکانم برد بۆ بن چەپەر. پوورە بلقیس تەنھا بوو.
 بلقیس لای گۆلمحەمەد وەستا. یەخە ی تەری جاکە تەکە ی
 بە چنگ گرت و لێی پارایەوه:
 — کارت پێیان نەبێ. تۆ گیانی بەگمەمەد کارت پێیان نەبێ!
 گۆلمحەمەد دەستی دایکی لە یەخە کردەوه، بەرەو خێوەتی
 میوانەکان رۆیشت و بە دەنگی بەرز بە بلقیسی وت:
 — کا و جۆت کردە بەر ئەسپی میوانەکان؟
 بلقیس ناچار بوو بلێ:
 — ئەرئ کورم!
 — دە زووتر نان ساز بکە و بلێ بۆ ئاگرەکە ی ئیرەش دار بەینن.
 گۆلمحەمەد سەری بردە ژوورەوه و بۆ روخساری داگیراوی
 پیاووەکان پێکەنی و وتی:
 — راستەکە ی ئیمە ی خیلاتی، بە تاییەت ژنەکانمان، لەم
 وەرز و پۆژەدا، زۆر بەکەمی ئازوووقە ئەکەنە بەر چوارپیی غەوارە.
 ئەویش لە بەردەستکورتیە. پێیان حەیفە. ئەلێی برژانگی چاویان
 لێ ئەکەنەوه و ئەیکەنە بەر پاتالەکه!
 گریلی و چەمەنداری هیشتاش نەکرابوونەوه. بزەیهک ئەگەر
 ئەهاتە سەر لیویان بە گومانەوه ئاویتە بوو. نیگایەکیان ئەگەر
 ئەلەوه پاند، ترسیکی تیاوو. وا پێئەچوو تووش بوویتن. ئەمە لە
 نیگایان، لە کرداریانەوه دیاربوو. بوغزیان کردبوو. بوغزیکی ئاویتە ی
 ترس. داگیرا و بی بپیار. دوو مەلی بالشکاو لە ئیوارە درەنگانیکی
 نامۆدا. دۆش داماو، مۆن، مل لار و سەرگەردانی ناو دەروونی
 خۆیان. چەمەنداری، ئەوهیان کە ژیرچاوی ئەفپی، وەرەز بوو. بە
 تەواوی نەشە نەببوو، هەستی ئەکرد لە هەمووشت بیزارە. لە
 گریلی، لەو بەزمە ی بەم شەوه بۆ ئەمی سازکردبوو!
 گریلی، بە ئاشکرا ئەترسا. بێ ئۆقرە بوو. هەولێ ئەدا

نەبخاتە خۆی و ئەمە خۆی زیاتر نینگەرانی ئەکرد. چیرۆکەکەى گۆلمحەمەد دەربارەى نەخۆش بوونى زیوهر، تا رادەيەك دلى ئاسوودە كرددوو. گریلی چیرۆکەکەى بە راست ئەهاتە پيش چاو. هەولئى ئەدا بە خۆی بسەلمینئى راستە و وایە، ئەبئى واش بئى. بیگومان. سەرەرای ئەمەش لە ناخەو شپرزە بوو و هەولئى ئەدا بە سەر خۆیدا زال ببئى. هەولئى ئەدا سەرنجى زیاتر لای گۆلمحەمەد بئى. بە بئى ئەفان و بە بئى ئەوہى ویستبئى رپزیکى تاییەتى بۆ ئەم کابرا دەشتەکیەى، بن نینۆکەکانى پرپوون لە قور و خۆل، دانەنا. تەنانەت هەستى بەو رپزە ئەکرد. خۆفیکى شاراوە ئەم رپزەى لئى بار ئەکرد. ئەوکاتەى کە ئەترسین - کاتى تووشبوون - رپزدانان، دەروویەکمان بۆ ئەکاتەو. رپزگرتن، تەنانەت دۆستاییەتى کردن لەگەل ئەوکەسەى کە لە سەر زەوى نامانەوئى بەمئى! ئەو رپزدانانە، هەولدانە بۆ دۆزینەوہى دەرفەتیک کە لە یەکەم ساتى ئەو دەرفەتەدا، خەنیمەکانمان تیک بشکینین. رپزگرتن لە دوژمن، رپزگرتنى دوژمنە لە دوژمن. رپزگرتنى گریلی لە گۆلمحەمەد.

گۆلمحەمەد خەریک بوو بە قسە و گەپە پاراوہکەى خۆی، پاشماوہى ئەو ترسە لە خەيالئى جەندەرمەکان بکاتە دەرەوہ: ژنەکەى تووشى مۆتەکە ئەبئى، ترساوہ، قسەى نرخى نییە. فیتنە ساز ئەکا. سەروربى قسەکانى یەک ناگرنەوہ. نەخۆشە ئەم ژنە!

زیوهر، بە باوہشیک دار و چیلکەوہ هاتە ژوورەوہ. گۆلمحەمەد بە خیرایی هەلسا، ئیژنگەکانى لە ژنە سەند و لە کاتیکا لە لای چالەکەوہ رپزى ئەکرد بە تەوسەوہ بە زیوهرى وت:

— ئەوہندە لە ناو دەست و پئى خولەت نەيئى کچئى؟ برۆ سەربنیرەوہ و بخەوہ ئیترا!

زیوهر چووہ دەرەوہ و گۆلمحەمەد وتى:

— دەرەقەتى نایەم و نازانم چى بکەم، هەزار جارم پپوتووہ

حەزناكەم دەس بۆ ھېچ كارىك بېھى. ھەزار جۆر نووشتە و چاوەزارم
بۆ دابىن كردووھ بەلام ناچى بەگوئىدا! توخن و سەرھەرۆيە. بىفەر
و تاوتاو!

گوتمەھمەد دەنگى دابەزاندى و درىژەى دا:

— راستان ئەوى، ژنەم بە سەر ھىناوھ بۆيە وا تىكچووھ. ئاخىر
ژنەكانى ئىمە جۆرىكى تر رىق و ئىرەيى خويان دەرئەبىر. لەو كاتەوھ
كە ژنە تازەكەم شوپىنى بەو تەنگ كردووھ، ھەولئەدا لە من
بگەيەنى پياوى تر چاويان تىبىرپووھ. جارىك تۆمەتى لە مامى خۆم
دا. ئىستەش بە سەرۆپى روت ھەلاتووھ ھاتووھ بۆ ناو جەنگەل
و شىن و شەپۆرپەتى بىغىرەت... من تىي ناگەم چىيەتى. ناچارم
پىي بلىم وايە تۆ راست ئەكەى. بەلام لە دلەوھ لىي وەرەز بووم.
بىكەس و كارىشە. ناتوانم تەلاقى بەم. ھەرچى ھەيە گرفتارى
كردوووم. مەرۆف گرفتارى گورگ بىي، بەلام گرفتارى ئەو جۆرە ژنە
نەبى!

جەنابى چەمەندارى، لىوھ شوۆر و مۆرەكەى ھەلپچىرى و بە
پىكەنىيەكەوھ پىسپۆرەنە سەرى راوھشاندى و وتى:

— چ جۆرە دىرندەيەك پەيدا ئەبن! ئاخىر مەگەر شتى وا
ئەگونجى؟ خان باوهرىكە، ئەم ژنانە، ھەر ھەموويان كۆلەفیتنەن!
ھەر كامەيان بەلايەكى بەدەمەوھەيە. يەكيان ژنەكەى من بوو.
ئەم ھاوكارەم شايبەتە؛ تەلاقم دا. گيانم ئازاد! ئەزانى خان؛ ئەو
ددانەى كە ئىشى، مەرۆف ئەبى ھەلىكەنى و توورپى دا. ھەرئىستە،
ھەرئىستە بىرم لەوھ ئەكردەوھ. ئەگەر لەبرى خودى تۆ پياوئىكى تر
بوايە، پياوئىك بوايە عەقلى نەبىرپايەت، چ ئازاويەك ساز ئەبوو؟
من ئەوا لە زمانى تۆى ئەبىستەم گوايە ئەم ژنە ھاتووھ و بوختانى
واى بۆ ھاوكارەكەم كردووھ. ئەم ھاوكارەى من رۆيشت و بەو
خانمە -كە ئىستا ئەزانم نامووسى خانە- بلى تۆزى چىلكەمان
بۆ بەيئە ناگرىك بكەينەوھ. ئەويش لە بەر ئەوھى من لەرزىم
لپھاتبوو. بەس ئەوھەندە! پاشان زانىم ژنە وەكوو شىت لە

رەشمالەكە دەرپەرپوھە و داویبە بە تاغیدا! سەركار گریلی واق و وپ، ھاتوھە و بەسەرھاتەكەى گىپراپوھە. منیش پیم سەیر بوو. تیا مابوو مەوھە ئاخەرەكەى چىئەبى؟ خوا خۆى ویستبووى كە تۆ خۆت ھاتیتەوھە. ویستی خوا بوو. ئاخەر ئیمە مەحرەمى خەلكین. تۆمەتى وا چۆن ئەتوانین لەگەڵ خۆ بگىپین.

گریلیش زمانى كراپوھە:

— راستەكەشى جىی خۆى بوو شاخ دەربەھینم. دەست و پى ئەو جوۆرە ژنانە ئەبى بە زنجیر بەستریتەوھە. بە گيانى ھەر سىكھان لە سەرۆبەچكى ژنە ترسام من! لە پر چاوەكانى مۆرەوھە كرد و نەعرەتەپەكەى و ھەى كیشا خەرىك بوو دلّم بتوقى لە عەزەرتا. ئەزانن، مروقى دىوانە شىوھە و دارەتیکى تر پەیدا ئەكات!

چەمەندارى وتى:

— ھىزىشيان دە بەرامبەر ئەبى. ماشەللا لە قوورەتى ئەو خواپە!

گولمەمەد وتى:

— جا بزنانن من چى ئەكیشم!

چەمەندارى و گریلی سەريان راوھشانە. گولمەمەد پەيشوینى قسەكەى گرت:

— ئەویش لەم سال و مانگەدا. باوەر بکەن بە قوورەتى ئەو خواپە زیندوین. نازانم. خۆیشم نازانم لەم بیابانەى خوادا، ئیمە چى ئەخۆین؟ سى پوژ جاریک بارى ھىزەم پى ئەگاتە شار. مەگەر چەندیک ئەکا؟ پارەكەى بە سەر دەستەوھە ئەمینیتەوھە! نازانم چى پى بکرم؟ بو خۆمان مەنىك ئارد بکرم یان بو ئازەلەکان دوو مەن ئازووقە؟ بە قوربانى خوابم. ئیمە لیڤە بەگیای وشک و باى بیابان خۆمان تیر ئەکەین. ئا راستى، وتان ھاتوون بو وەرگرتنى باج؟ واپە؟

چەمەندارى وگریلی سەیری یەكدیيان کرد. گریلی بە پیکەنینیکەوھە وتى:

– ئيمه نه هاتووين، ئيمه يان ناردووه. چى بكهين ئيتىر؟ ههرچى
چوڭ بى خه زينهى حكوممه تيش بهم شتانه ده رگا كهى ئاوه لايه.
گولمه مه مد به بى باوه ريبه وه تيبان راما و به دردونگيه وه
وتى:

– واته ئه تانه وى باج له ئيمه وه ربگرن؟ ئا له م سائله دا؟
چه مه ندارى وتى چاره چيبه؟ چه رخرى ولات خو نابى له نگ
ببى. سال و مانگ چوڭ ئه بى با ببى.
گولمه مه مد وتى:

– ئاخىر له كوئى بيهين باج بدهين؟ ئه وه بهرى دهستى من!
ئه گهر ئه توانى تاقه موويه كى لى هه لكه نه. دياره ناتوانى مووى
لى هه لكه نى؛ چونكه مووى پيوه نيه!
چه مه ندارى وتى:

– له و كولكهى دراوه به ئيمه، پينجسه د و سى و دوو سه ر
مه ر به ناوى بنه مالهى كه لميشيه وه نووسراوه كه باجه كهى
به گوپرهى سه رى سى قه ران، ئه بى نه خت بدرى. ئيمه له گه ل
به رپرسي داراييه كه ئه بو زووتر ليره بوايه تين. به لام ئه م بيا بانه
بى سه روبنه خو يه ك و دوو پان و ره شمالي لى نيه؟ هه ر
بنه ماله ش هه زار بيانوو ئه هينته وه.
گولمه مه مد وتى:

– راسته، پينجسه د سه ر مه رمان هه بوو، به لام كهى؟ چ
كات؟ ئه و كولكه يه هينى پاره. به ر له وهى نه خو شينه كه بگات.
ئيمه مالممان كاو ل بوو كا كه برا. پان و ئازهل ئيمه تيا چوو ن
و نه مان! ئيمه خو شمان تيا چوو ين. پيش هاتنمان بو گه رمين
هه موو مردن. حكوممه تى ئيمه - خوا رايگرى - تنه ا كاتى باج
وه رگرتن ده رئه كه وى! كاتى به لا لى خه وتوو ه. كاتى كيش ئه چين
بو لاي به شه ق له فه رمانگه كانى ده رمانئه كاته ده ره وه. ئيوه ش
ئيبسته باجمان ليوه ربگرن. به لام باجى چى؟ ئيمه نانمان نيه
بيخوين، له كويمان بوو بيهدين به ئيوه؟

چهمه‌نداری وتی:

— عیِّلخانی ئهم ره‌وه‌نده خودی توئی؟

— چی ئه‌لئی سهرکار؟ عیِّلخانی چی؟ من؟ کوانی عیِّل تا من
عیِّلخانی بم؟ بم چوار ره‌شماله ئه‌لین ره‌وه‌ند؟ نا قوربان گیان،
ئیمه تهنه‌ها خیزانیکن.

— باشه، که‌وابوو با پیرسم گه‌وره‌ی ئهم خیزانه توئی؟

— ئا به‌لئی، ئه‌ویش کاتیک که باوکم و برا گه‌وره‌که‌م
لیره نه‌بن. لیره کی ماوه تا من سهرۆکی بم؟ بنه‌ماله‌ی ئیمه
داری له سهر به‌رد نه‌ماوه و ههر پارچه‌یه‌کی به لایه‌کدا ئاواره
بووه. مه‌گهر نابینی ژنمان له پیاومان زیاتره؟ له خوتان نه‌پرسی
شوو و برا و باوکی ئهم ژنانه له کوین؟ وللاهی ههر کامه و بو
ده‌سختنی پارووه نایک وا له شوینیک عهرز هه‌لئه‌که‌نی یان
وشتتر ئه‌له‌وه‌پین!

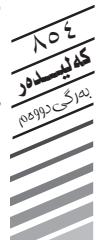
چهمه‌نداری وتی:

له لیسته‌که‌دا هاتووه که دهرزیوه‌ریش هی که‌له‌میشه‌کانه
و ئیوه له‌وئی کشتوکالتان هه‌یه. ئه‌ی ئه‌وه چیه؟

گولمه‌مه‌د ئهم جاره، به ره‌قه‌وه، دای له قاقای پیکه‌نین:
— کشتوکال؟ گوند؟ خاک و خانووی به‌جاری بو حکوومه‌ت.

بللی با بین بیکه‌ن به سهر‌بازخانه. چ کشتوکالیک؟ په‌نجه‌کانی
ژنه‌کانمان توخی پیوه نه‌ما، به‌لام نه‌یان‌توانی ده‌مه‌ن گه‌نمی
لی کوکه‌نه‌وه. ئیوه‌ش شتیک ئه‌بینن و پیتان وایه هه‌موو
کشتوکالیک وه‌کوو یه‌که! ئیوه کشتوکالی سه‌عیدی
نه‌یشاپووریتان له به‌رچاوه، یان به‌راوه‌کانی ئالاجاقی سه‌بزه‌واریی،
یا ئهم یه‌حیابادییه‌ی ئهم خواره؟ ئه‌مانه له ئیمه جیان. ئه‌مانه
زه‌وی ره‌ش و ئاوی شیرینیان هه‌یه. به‌لام دهرزیوه‌ر، چورپک ئاوی
هه‌یه و سی گردی لم. بارانیش بباری عهرزه‌که‌ی خراپه و داهاتی
نابی.

چهمه‌نداری بیده‌نگ بوو. گریلی سه‌یری کرد و وتی:

— قسه‌کانی نا به‌جی نین، تۆ ئەلّی چی؟ ئەتەوئ ئەم قسانه
 بکه‌ین به راپۆرتی سه‌ردان و لی‌کۆلینه‌وه؟
 چه‌مه‌نداری وتی:
 — کئ راپۆرته‌که ئیمزا ئەکات؟ درک ودالّی بیابان.
 — ئەی چی ئەکه‌ی؟
 — خۆئ ئەبه‌ین بۆ شار. له‌وئ وه‌لام بداته‌وه.
 گۆلمحه‌مه‌د وتی:
 — من ئەبه‌ن بۆ شار؟ بۆ چی؟ من خۆم سئ رۆژ جارێک وام
 له‌ شار. که هاته‌مه‌ شار خۆم دیم بۆ لاتان.
 چه‌مه‌نداری وتی:
 — نه‌ء. ئەو جووره هاتن به‌دلخوازه. ئەبئ له‌گه‌ل ئیمه بیئ.
 شیوازی قانونیه‌که‌ی به‌م جووره‌یه.
 بلقیس سفره‌که‌ی هی‌نا. گۆلمحه‌مه‌د سفره‌ی له‌ دایکی
 وه‌رگرت و دایخست.
 بلقیس به‌ دم پۆشتنه‌وه وتی:
 — خۆت وه‌ره ئەوانیتر به‌ه.
 گۆلمحه‌مه‌د به‌ دوا‌ی دایکی‌دا چووه‌ ده‌روه و له‌ په‌نای
 خیه‌ته‌که‌ خۆی داگرت. گرلی وتی:
 — پیاو، ئەوه‌نده نینۆک وشکی مه‌که! بۆ نه‌شته‌ر له
 برینی خه‌لک ئەده‌ی؟ کاتی‌ک ئەلّی خۆم دیم، ئیتر بۆ ئەیخه‌یته
 گیروگازه‌وه؟ ئەتەوئ دوو رۆژ له‌ کاری بکه‌ی؟ ئەوه‌نییه‌ خه‌ریکه
 له‌گه‌لمان رپک ئەکه‌وئ، خه‌ریکه‌ چاوپۆشی له‌ رووداوه‌که ئەکا،
 بۆ تیژی ئەکه‌یته‌وه؟
 چه‌مه‌نداری وتی:
 — به‌س قازانجی خۆت ئەبینی! که بۆ خۆت له‌ داوه‌که
 په‌رپه‌ته‌وه، ئیتر بیر له‌ هیچ شتی‌تر ناکه‌یته‌وه! پیت وایه‌ من لی‌ره
 نۆکه‌ری به‌ بئ مز و جیره‌ی ئەمانه‌م! که له‌م به‌فر و بۆرانه‌دا خۆم
 سه‌رگه‌ردانی بیابان کردبئ؟

— ئاخىر خۆ ھېچيان بە دەستەۋە نىيە تا دەستى تۆ رەنگ
بەن؟ مەگەر نابىنى نانىان نىيە بىخۆن، ئەتەۋى چى بەن بە
ئىمە؟

— تۆ ھېشتا زۆر شت نازانى. من چەند كراسم لە تۆ زياتر
دېراندوۋە و ئەم خەلكە باشتر ئەناسم. خەلكى خىلاتى بە بى
پاشەكەوت پۇژىك ھەلناكات. سەيرى ئەو كپووزانەۋەيان مەكە.
لە ناۋ نافەكى شەرۋالەكەياندا پارەى پىشت سەوزيان داشاردوۋە.
ئەوسا تۆ ئەللى من چاوم بقووچىنم و سووك و سادە لىرە
برۆم؟ بەدەستى بەتال؟ ئەو مانگى سەد و چل تەنە بەشى
چىم ئەكات؟

— واتە ئەتەۋى نىنۆكت چەور بەكى؟ سەرى كەچەل چۆن
تووكى لى ئەكەيتەۋە؟

— ئىستە ئەبىنى. تۆش زۆر زمان كورتى مەكە؛ لە بەر ئەو
شاكارەى كە كردوۋتە. دىنبا، ئەو باسە ئىتر تەۋاۋ. خەمت
نەبى.

گۆلمحەمەد بە كەشەفەيەكەۋە ھاتە ژوورەۋە. كەشەفەى
لاى سەفرەكەۋە دانا. يەكى قاپىك كەشكاۋى لە بەردەمى
مىۋانەكان دانا و بە كپنۆشەۋە وتى:
— بە گەرەيى خۆتان بمانبەخشن. لەۋە زياترمان لا
دەسناكەۋى.

چەمەندارى و گرىلى خزانە بەرەۋە و ھەر دوويان، پەزا و
نارەزا. دەستيان كرد بەخواردن. گۆلمحەمەد ھەلئسا.

گرىلى وتى:

— خۆت چى؟ ناخۆى؟

— من ئەپرۆم بۆ ئەۋلا... ھېشتا ھەيە. نۆشى گىانتان. ئىۋە
تير بخۆن. من... من ئەپرۆم لەۋى... لاي...

گۆلمحەمەد، پاشەۋپاش چوۋە دەرەۋە و بەرەۋە پەشمالى
خان ئاپۇ، كە ژنەكان لەۋى خربوونەۋە، چوۋ و خاموش لە

سووچيک دانيشت. ئەيان بينى کابرا داگيراوه و قەلسە، کەچى کەس نەى ئەوڤرا هيج بليّت. بەلام بلقيس دايک بوو و فرزند -ئەگەر له گولمەحمەدیش گرنگتر بووايت- لهو ببوو، بۆيه بلقيس بيدهنگيهکەى شکاند:

— چاويان که به قاپهکانى کهشکاوه که کهوت، دهنگيان ليوه نههات؟

— دهيجا با بليّن. لهوه باشتر ههبووه و بۆم نهبردوون؟

— ئاخر، ئەمانه خوڤخوڤن!

— كى ههيه خوڤخوڤن نهبى؟ مهگەر بهس ئەوانه له تام و چيژ ئەزانن؟ بى نينوكانه! تازه خهريكن نهخشه ئەكيشن بمبهن بو شار لهگهڤ خوڤيان!

— شار؟ شار بوچى؟

— بو باج! ئەليّن ئەبى بچم بو دادگا.

— بلقيس که ههڤچوووو، ئارامى گرت و وتى:

— لهپر تۆقام، وامزاني باسى كيشهكەى چوارگوڤيشلىيه. وتم نهكا داويان نابيتهوه.

— بو شار بردنيشم پروفيشاله. منال ئەترسيّن. بن ددانيان ئەخورى. ئەيانهوى پارهم لى دهربكيشن. لهو گيرفانهى هيجى تيا نيه! له پهناى خيوهتهكه گوڤم ليگرتن. دزى بيغيرهتانه! باوهرناكهن دهستان بهتاله. ئەلى من ويستووومه ئەوان به ناو ئەو بهفر و بوړانهدا بخوليّنهوه، مزهكەيان له من گهركه. دهستى كهريان ئەدهمى بيخهه بن پشتويّنهكەيان. ژن قهحبانه! ئەسپهكانيان له كوڤيه؟

— لهبن چهپەر.

— زۆر چاكه. شوڤينيان باشه.

وتى و ههلسا و سهرى له رهشمالهكه برده دهرهوه و گوڤى

له بيابان گرت؛ پاشان كشايهوه ناوهوه و بهفرهكانى له گوڤى و كلاوهكەى تهكاند و له ناو رهشمالهكه كهوته پياسهكردن و ددان

له چیره وه هیڼان:

«تاقه بالښم، تاقه بالښم، تف! چوڼ ئاوا له پر بیکهس کهوتم. هەر کامیان فریوه بو لایهک. براکانم واله کوین؟ خانمحه مه د! بهگمحه مه د! له کوین ئیوه؟ ئەمەش خان ئاپو. ئاخ! خو کارهکانی ههسابی نییه. جاری وا ههیه سی رۆژ له بن رهشمال لیی ئەخهوی و سهر له سهرین هه لئاگرئ. جاری واش ههیه وهکوو دیو تهنوره ئەکیشی و له نیوان زهوی و ههوادا ون ئەبی. مه دیار! مه دیار، ئەی تو له کوینی! مامه یاره؟ تو مردوویی؟ تف له گوپت حاجی چوارگویشلی. چهند مه غبوون بووم لهم مامه لیه د! که له بهرانیکم دا و بزنه پیریکم کوشت! ئاخ خ... چی ئەکیشم! چی ئەکیشم من! چی ئەبی بکیشم! کوان که لمیشیه کان؟ به قهه کیویک تهنیام!»

شیریک له قهفه سدا. گولمحه مه د ئەهات و ئەچوو. قسهکانی له بن ددانی دا ئەترووکاند، نه رمی ئەکرد و فرپی ئەدا. ژنه کان له سووچیکدا خربووون و به بی ئەوهی چاویان له گولمحه مه د بی، ئەیان بینی و وشه به وشه یان ئەبیست. سهره رای ئەوهش، ههچکهس، تهنانهت بلقیس، جهربه زه ی ئەوهی نه بوو خوئی تیکه لی بیر و زمانی ئەو بکات. گولمحه مه د ئەوه نه بوو ههر برۆا به پری دا، به لکوو له خوئی ئالابوو و سمی ئەدا له گیانی خوئی:

«سه یرکه! سه یرکه کارت گه یشتۆته کوئی، گولمحه مه د؟ گوئی دریز! خه ریکن سوارت ئەبن و تویش وهکوو ما کهر ده مت داخستوو و قسه ناکه ی. گویت هه لختوو هه چیان پێخۆشه پیتی بلین. ماستاو ئەکه ی، کړنۆش ئەبه ی، خۆت بچوو ک ئەکه یته وه، وهکوو لوئی بو یان پی ئەکه نی، قه شمه ریان بو ئەکه ی، له بهرده میان ده ست ئەنیی به سینگته وه و وا ئەجوو لیته وه، ئەلیی قهرزی باوکیان له لاته. وهکوو بز ن هه لته اتن، که چی تو ته یشت و ئەوهنده خۆت له بهر چاویان سووک کرد، ئەوا

٨٥٨
که لیسدهر
به رگت ٥٥٥٥٥

خهريكن دوو پشته سوارت ئهبن. زۆلى كورى زۆلانه. دايك قهحبانه! ئهوهنده خوڭش باوهرن؟... بپروايان كردووه؟ ناخخ... خاكي بيبابان بخۆم و پارهي پشت سهوز بخمه سهردهست و پيشكهشي ئيوهي ژن حيزي بكهم؟ ها؟ پيتان وايه كمر قورئاني بهگويمدا خوئيندووه؟ ئهري؟»

گولمحهمد له رقي خويدا ههردوو دهستي دا بهيهكا دا. شهقهى له پري دهستهكاني زيوهري راوهشاندا.

گولمحهمد رووي تيكرد و وتى:

— دهله قور! ههميشه له شتيك ئهترسى! تو ژنى بيباباني؟ نه! تو ژنى منى؟ نه! تو بو كه نيزى له مالى يهكيك له ئهربابهكان باشى نهك بو هاوسهري من. ئهئى ئهوه گزيچارانهمان بو چيه؟ بو جوانييهكهى؟... بهس ئهزاني ئازاوه بنهتهوه و فيتنهساز بكهى. قوربه سهري ئهوه ژنه خيلا تيهى دههقهتى دوو پياوى برسى نهيهت. يان... ئهتواني، بهلام بو ئهوهى خوټ له لاي من شيرين بكهى ههلاتى و هاتى بو ناو دهوهنهكه، ها؟ باشه هيچ له ئارادا بوو يان تو... ناخ دردت ليذا ژن! ئيستته من تهنگهئى ئهه نهنگه چوون ههلبرم؟... ناخ دهستي بيدهنگ. ئاي دهستي تهنها! توپش كه دهنگت نيه!

جاريكى تر گولمحهمد دهستي دا بهيهكا و تفيكى له عهرزكه كرد. زيوهر ويستى شتيك بلئ؛ بهلام بلقيس ريگهئى ليگرت و ويستى خوئى گولمحهمد ئارام بكاتهوه. لهم كاتهدا ميوانهكان گولمحهمديان بانگ كرد. گولمحهمد رپويشت و سهري برده ژوورهوه. گريلي وتى:

— ئهوه ئاگره خوڭش بكه. جهنابي چههندارى ئيمه هيشتا

باش نهشه نهبووه. پاشانيش وهره دانيشه با مامهلهكهمان بپرينهوه.

گولمحهمد «به سهرد چاو» يكي وت و لاي ئاگرهكه چوكى دادا و نيو سووتهكاني خسته سهريهك، فووي ليكرد و ئاگرهكهئى

داگیراندهوه و كهوته كوگردنهوهی قاب و قاچاخ و نان و سفرهكه
و وتی:

— هیوادارم به گهورهیی خوتان بمانبهخشن. وهللا هیچی
ترمان لهلا دهس نهئهكهوت بیکهین به خورشت و بوتانی بهینین.
کوٹایی ساله ئیتر. ئیشهللا له بههاردا ئهگهر پیتان كهوتهوه لای
ئیمه بوتانی قهرهبوو ئهکینهوه. ئیسته چیتان پیویسته بوتانی
بهینم؟

چهمهنداری پهنجهی به پووک و بن ددانهکانیدا هیئا،
تفهکهی قووت دا و وتی:

— چا... چا خو دهسناکهوی. لهو ریش بزنهکهی خوتان دوو
پیاله ساز بکه. پاشانیش، هیچ ئیتر. تالیش دایکت وتی له
لاتان دهسناکهوی. من خوم ههمه. تو بهس یهک دوو پیاله ناوی
کولوتووومان بو بهینه. پاشانیش وهره دانیشه، با بزاین بهچ
شیوهیهک ئهتهوی لهگهل ئیمه ریکهوی. حمز ئهکهی ههر لیړه
تهواوی بکهین یان پیت خوشه بیی بو سهبزاوهر و له دادگا وهلام
بدهیتهوه؟ جارئ ئهو سفره و قاپانه به، پاشان که هاتیتهوه
قسه ئهکهن.

گولمحهمد وتی «به سهر چاو» و چووه دهرهوه. مارال،
سفره و قاپهکانی لیوهرگرت و داینا. بلقیس سفرهکهی کردهوه،
قهراخه نانهکانی جیا کردهوه و ههر کهسه و قهراخیکی دای.
گولمحهمد بهشی خوی وهرنهگرت، وتی:

— داینئ بو باوکم. بریک لهو گیایهه بو بینه بویان لینیم.
ئیوهش خوتان کر بکهن، سهر بنینهوه و بخهون ئیتر. ئهمانه
جارئ لهگهل من قسهیان زوره.

بلقیس مشتیک گیای وشکی خسته ناو دهستی کورهکهی،
سهیری رویشتنهکهی کرد و گهراپهوه ناو ژنهکان. پلیتهی
فانووسهکهی داکیشا و وتی:

— ههر کهس ئهیهوی، بخهوی بو خوی.

ژنه‌کان هه‌روا خامۆش بوون، دانیشنبوون و چیچکانیان کردبوو. هیچکامیان هیچی نه‌وت. هه‌یفۆ، به‌چیلکه‌یه‌ک ئاگره‌که‌ی خۆش کرد. مارال تۆزیک کشایه‌وه و خۆی کۆکرده‌وه. زیوه‌ر له‌سه‌ر جیی خۆی وشک ببوو. سه‌ری نابوو‌یه سه‌ر چۆکی و چاوی بریبوو‌یه خۆلی ئاگره‌که‌ه. زیوه‌ر سه‌ره‌رای ئه‌وه‌ی له‌ناوه‌وه ئه‌کولاً، به‌لام نیگا تیژ و ئاگراوییه‌که‌ی بلقیسی به‌ناوچاوی خۆیه‌وه هه‌ست پی ئه‌کرد، بلقیس خۆحمن به‌ره‌و رووی چوو و وتی:

— ئا، بۆچی سه‌ری مه‌رگت نانیته‌وه و بخه‌وی؟ قه‌ه‌که‌ت سازکردوو، ئاگره‌که‌ت داگیراندوو، ئیتر نیگه‌رانی چیت؟ ئه‌ته‌وی گره‌که‌ی سه‌یر بکه‌ی؟

زیوه‌ر هیچی نه‌وت. سه‌ری هه‌لیئا، سه‌یری دایکی گۆلمحه‌مه‌دی کرد، چه‌ناگه‌ی نایه‌وه سه‌ر ئاوینه‌ی ئه‌ژنۆی و به‌ ئارامی وتی:

— ئه‌سته‌ی‌ره‌ی به‌ختی من بچوايه‌ته قه‌بره‌وه باش بوو!
بلقیس وتی:

— ئه‌سته‌ی‌ره‌ی به‌ختی تو نا، له‌شی من له‌قه‌بر بنرایه باش بوو بۆ ئه‌وه‌ی له‌م هه‌موو په‌ریشانیه ئاسووده ببوايه‌تم! به‌رده‌وام له‌زه‌وی و ئاسمانه‌وه غه‌م و په‌زاره‌م لی ئه‌بارئ. ده‌م به‌ده‌م! نه‌ئه‌کرا تو ئه‌م هه‌واله‌ خۆشه‌ نه‌ده‌ی به‌گۆلمحه‌مه‌د؟ ویستت خۆت له‌لای خۆشه‌ویست بکه‌ی؟ که‌کوپه‌که‌م به‌و جوړه‌ بشه‌له‌ژینی و په‌ریشانی بکه‌ی؟ ئیسته‌ ئه‌و چۆن سوکنایی دئ؟ وای لی‌هاتوو ه‌ئیلی به‌پی په‌تی به‌سه‌ر پۆلۆوی ئاگردا ئه‌پوا به‌پیدا. ئۆقره‌ی له‌به‌ر براوه‌، ناوته‌ته سه‌ر ئاگر. ئیستا من چۆن خاوی بکه‌مه‌وه؟ خویت کردوو به‌سه‌ر برینه‌که‌ی دا تو! باج بگیری دیوان. باج بگیری دیوان؟

زیوه‌ر له‌ئه‌نجامدا خۆی پی‌انه‌گیرا و ده‌می کرده‌وه:
— به‌خواوه‌ندی خوا سویند بی مه‌به‌ستم ئه‌وه نه‌بوو

گولمحه مه‌د بشله‌زینم. ئاخ‌ر من چیم پئی ئه‌کرا؟ ره‌نگیشه کابرا مه‌به‌ستیکی نه‌بوو، به‌لام من هه‌ول بووم. ترسام! تو ئه‌لیی هه‌روا له‌وئ بوایه‌تم؟ راه‌ستم کابرا بی‌ت و... ئه‌وسا شووه‌که‌م سه‌ری نه‌ئه‌بریم؟ باری ئه‌و ریسوا‌ییه‌م بو کوئی ببردایه‌ت ئه‌وکاته؟ ئیوه، ئیوه خوتان چی؟ به‌و نه‌نگه‌وه چیتان ئه‌کرد؟ گوناحی من چییه ئه‌گه‌ر خوم هاویش‌توته بن بالی می‌رده‌که‌م؟ ئه‌ی من رووم له‌کی بگردایه‌ت؟

— باشه تو بو به‌تاقی ته‌نها لی‌ره مایته‌وه؟ بو له‌گه‌ل پیاوه‌که‌ت نارووت و چوار چل دار و چیلکه کوکه‌یته‌وه؟ خوت داوه له نه‌خوشی! پی‌ت وایه من منالی دوینیم، یان ئه‌و شتانه‌م نه‌دیوه که باوه‌ر به تو بکه‌م؟ تو له به‌خیلی خوت‌دا، له‌وه‌ی که ئیره‌ی به‌م برازایه‌ی من ئه‌به‌ی ناتوانی چوار هه‌نگاو له‌گه‌لی بروی؛ ئه‌ترسی له‌داخا به‌ته‌قیت!

زیوه‌ر وه‌لامی نه‌دایه‌وه. ئه‌توت هه‌ناسه‌ی سوار بووه. یان ده‌نگی له‌ گه‌رووی‌دا خنکینراوه. حه‌قی ئه‌وه‌ی به‌ خوئی نه‌ئه‌دا ده‌م بکاته‌وه. خوئی به‌زه‌لیل و سووک ئه‌هاته به‌رچاو. سه‌گی گه‌ر و به‌ره‌للاش هه‌ر به‌و جو‌ره لی‌ی ئه‌دری. سه‌گ نووزه‌یه‌ک ئه‌کا، کلکی ئه‌خاته ناوگه‌لیه‌وه، هه‌لدیت و له‌ په‌نای که‌لاوه‌یه‌ک‌دا خوئی ون ئه‌کات. به‌لام زیوه‌ر وای نه‌کرد. هه‌روا له‌ سه‌ر جیگه‌ی خوئی دانیش‌تیبوو، ببوو به‌ به‌رد. هیچی نه‌ئه‌وت. هیچی نه‌وت. ئه‌وانی که‌ش هیچیان نه‌ئه‌وت. مارال خاموش و داگیراو بوو. هه‌یفو سه‌ری داخستبوو و بلقیس نینۆکی له‌ نینۆک چه‌قاندبوو و وه‌کوو دووپشک خوئی ئه‌گه‌ست.

بلقیس، گیرو‌ده‌ی نیگه‌رانیه‌که‌ی خوئی سه‌ری له‌ ره‌شمال برده‌ ده‌ره‌وه و چاوه‌روانی گولمحه‌مه‌دی کرد. حه‌زی ئه‌کرد بزانی له‌وئ، له‌ ژیر ئه‌و ره‌شماله‌ چی روو ئه‌دا، پیاوه‌کان چی به‌ کوره‌که‌ی ئه‌لین. گولمحه‌مه‌د چ وه‌لامیکیان ئه‌داته‌وه؟ دلئ بلقیس ئه‌له‌رزی. نه‌کا گولمحه‌مه‌د لی‌یان وه‌رگه‌ری! نابئ ده‌م

بنيته ده می پياوی حکوومهت و وه لآميان بداتهوه؟ به لآيه. نه بي له كو لي بکهنهوه. وهک مانگ گرتنه و قات و قري و وشکه سالي. نه بي له گه لي هه لکن و له يه کم دهرهت دا خويان له چنگي دهر باز بکن. نه م تاقه شهوه گولمه مده نه بي نارام بي و به بي زمان له گه ليان بگونجي. نه بي خو ي راگري. نه کا تووره بي و لييان وه رگه ري!

دل له سينه ي بلقيس دا زرمه ي نه هات. به نارام ي چوه دهرهوه و به نه سپايي به رهو ره شماله که چوو. له وي، خو ي مه لاس دا و گو ي راگرت. گف تو گو که هي واش و له سه رخو بوو. يه کيان نه يوت و پاش ساتيک نه وي تريان داوا ي وه لآمي له گولمه مده نه کرد. گولمه مده تفي قووت نه دا، به در دو نغيه وه منجه منجيکي نه کرد و پچر پچر نه يوت:

«نه قوربان. به خوا ي باني سه ر، که نيوش باوه رتان پي هيه پيم هه لئا سووري. دهستم به تاله. درو تان له گه ل ناکه م!»
جاريکي تر پرس و جو و جاريکي تر پارانه وه ي گولمه مده:
«خو تان ليکي بده نه وه! بزنان بهو بار و دو خه ي به سه ر ني مه دا هاتووه، هيچمان به دهسته وه نه مي ني؟ ني مانه. قور تان به ي نه دهستي پيا بده م و سو يندتان بو بخوم که ني مه. گواره کاني ژنه کم به بارمته داناه و به پاره که ي گوريس و پيمه رهم کري وه. باوه ر ناکه ن، پرسن!»

جهخت کردن و بهرپه رچ دانه وه:

«خوت نه زاني هه وير به بي هه وي نه هه لئا يهت، گولمه مده خان. نه وه خو نابي، ني مه به دهستي به تال لي ره بر وين. چون وه لام بده ينه وه؟ خوت زه رابي نه ناسي؟ ني مه پي بلين واهات و واچوو، پيت وايه نه و باوه رمان پي نه کا؟ باوه ر نه کا؟ خو له هه ق ي خو ي لانادا! هه رچي چون بي دهستي نه بي به خه ني هه ک ره نگ بکري، جائيتر خوت نه زاني!»
«ني وه نه زان.»

«ئېمە ناچارىن تۆ لەگەل خۆمان بېھىن بۆ شار. بەدەست ئېمە نىيە. خۆت ئەبىنى. ناچارىن، بەلام ئەوھش بزانه زۆر خراپ ئەبى بۆت. ناچارم ئەكەى پىت بلىم قېرەكەى چوارگويشلى ھىشتا نەبراوھتەوھ. كورې حاجى حسيپ سكالاکەى خۆى وەرگرتۆتەوھ، بەلام قانوون ھى خۆى وەرئەگرتۆتەوھ.»

وھلامىك لە لايەن گولمھەمەدەوھ بەر گوپى بلىقس نەكەوت. نەكا، خۆى دۆراندې: نەكا، نەكا وھئەستۆى گرتې! سەير ئەكەى ئەمانە چىيان بە ناوچەوانەوھىە؟
«ئەخەوين. وەرە جىگھەمان بۆ راخە!»
«بە سەر چاۋ.»

گولمھەمەد ھاتە دەرەوھ و بەرەو رەشمالەكەى خان ئاپۆ چوو. لە ناو بەفرە باریوھكەدا گولمھەمەد لە پلىنگ ئەچوو. بلىقس، سىبەرېكى پەرىشان، بە دواى كورەكەىدا رۆپىشت و بەر لەوھى بچىتە ژوورەوھ قۆلى گرت و گولمھەمەد دەسبەجى وەرگەرا:
— ئا؟

بلىقس بردىيە لايەكەوھ، رايگرت و بە كپى وتى:
— قسەكانيانم بىست، كارېك بکە نەتبەن بۆ شار. داويان بۆ ناويتەتەوھ. نەقلې باج نىيە. بۆ مەسەلەى شەرەكە ئەيانەوئى بتبەن بۆ شار. كارېك بکە. شتېك بکە!

— چىم لەدەس دى؟ دەستم بەتالە؛ كىسەم بەتالە!
گولمھەمەد، بە ئارامى بە لای بلىقسدا تىپەرى و چووھ رەشمالەكەى خان ئاپۆوھ. پاش تاويك بە قالىچەيەكى لوولەكراو، جاجم، لىفە و دوو بالئجەوھ ھاتە دەرەوھ و لە بەر خۆيەوھ وتى:
«ئەمەش لە بەر ئەوھى خوانە خواستە سەرمايان نەبى!»

بلىقس خۆى گەياندە گولمھەمەد و وتى:
— سەيركە كورم! برۆ قسەيان لەگەل بکە. پىيان بلى من... ملوانكەيەكى زيوم ھەيە. بۆم ماوھتەوھ. كۆنە، زۆر كۆنە. باوكت

سهردهمی دهزگیرانی پئی دام. تا ئیسته رام گرتووه. به دهرهک!
ئهیخمه ناو ئاگر. چش با بکهوئته دهس ئهم گورگانه. نامهوی
پاکیشت بکهن بو شار. برۆ قسهیان لهگهڵ بکه. برۆ رازیان بکه.
له بهر ئیمه تو هیچ مهلی. نامهوی تو مان لهدهس دهربهینن،
نامهوی. حمز ئەکە ی خۆم بێم و پێیان بلێم؟ ها؟
— نه. نه!

ئهمه ی، گولمه مه د به دوو دلپهوه وت و دایکی لادا و
به رهو ره شمالی میوانه کان چوو. بلقیس دیسانه وه چووه په نای
ره شماله که و گوپی راگرت. دهنگیان لیوه نهئه هات. وا پئنه چوو
گولمه مه د خهریکه جیگه یان بو پا ئه خات. بهس ئهمه. بلقیس
له بهر خو په وه وتی:

«ئهبی توژی لای سهره وه جیگه یان بو پا خات، نهکا لوی
لیفه که بکهوئته ناو ئاگره که.»

گولمه مه د، گوايه جیگه ی بو پا خستبوون. چونکه بلقیس
دهنگی ملکه چانه ی کوره که ی بیست که ئه ی پرس ی:

«فرمانیکی ترتان نییه؟»

«ناو. زهرکیک ناو بینه. ئهو کهشکه کوللوه ناوی ئهوی.»

«به سهر چاو.»

گولمه مه د هاته دهره وه و پاش تاویک به جه ره یه ک ناوه وه
گه راپه وه بو لایان، جه ره که ی له نیوان دوو به رد دا دانا. میوانه کان
جله کانی سهره وه یان داکه ندبوو و لای سهریان دایان نابوو.
چه مه نداری خزابوو یه بن پیخه ف و وه نه وزی ئه دا. به لام گریلی
له سهر جیگه که ی دانیشتبوو و خهریک بوو مه چه ک به نده که ی
ئه کرده وه. گریلی سهری به رزه وه نه ئه کرد تا سه یری گولمه مه د

بکات. پرکیشتی نه ئه کرد. سهره رای ئه وه ش گولمه مه د هه روا
وه ستابوو و سه یری ئه کرد. گریلی مه چه ک به نده کانی خسته
بن بالنجه که ی و به بی ئه وه ی سه یری گولمه مه د بکات، وتی:

— ئیتر کارمان نییه. لی ره وه ستاوی که چی؟ بانگت ئه که م

ئەگەر کارم ھەبوو.

گولمحمەد وتی:

— بۆلۈپ شىمالىي كە دانە دەمەو ھەكە دەرەندە يەك، دەعبايەك
خۆي بىكات بە ژوروا، بىبابانە ئىتر. بەفر و قات و قىرپىيە. ئىرەش
گورگ و چەقەللى زۆرە.

گىرلى خزاىە بن لىفە، دەستى پاكىشا و فانۇسەكەي
كزكرد و پاشان قايشى تەنگەكەي بە سەرى پەنجە گرت و
پاي كىشايە لاي خۆيەو، ھىنايە بن جىگەكە و لە لاي خۆيەو
خەواندى، بەلام تەنگەكەي چەمەندارى ھەروا لەسەرجى بوو
ھەلپەسىرابوو بە باوئەكەو و لولەي پۆللى لە بەر تريفەي كزى
فانۇسەكەدا بە ئەسپايى ئەبرىسكايەو. كاتىكە پاشەو پاش لە
پەشمالىيەكە چوو دەروە، بريسكانەو ھەي نەرمى تەنگەكە لە
گىلئەي چاوەكانى گولمحمەددا بوو. لە دەروە، گولمحمەد
بۆلۈپ شىمالىيەكە دادايەو، يەك دوو تال لە قەيتانەكانى گرىدا
و بەرەو پەشمالىيە خۆي چوو. ژنەكان ھەر كامە و لە سووچىكدا،
ئەژنۆي لكاندبوو بە سىنگىيەو، خرىبۆو، پىخەفىكى دابوو بە
خۆي دا و سەرى نابوويەو. خەوتنى بە زۆر. تەنھا بلقىس لە
لاي كوانووە بى ئاگرەكە دانىشتبوو و لە خەياللى خۆي دا ونبوو.
گولمحمەد چوو پىشەو و بەرامبەر دايكى دانىشت. بە پەنجە
خۆلەمىشەكەي شىواند، بلقىس سەرى كورەكەي كرد و پاش
ساتىك بىدەنگى وتى:

— قەللىسى! دىركت لە چاودايە. مەگەر نەموت پازىيان بىكە

نەتەن بۆ شار؟ مەن ئەم ملوانكەيەم بۆ چىيە؟ ئەيدەم بەوان!

نىگاي گولمحمەد لە سەر دەستەكانى دايكى چەقى و
ھاتەو بىرى. زوو، سالانى زۆر دوور، ئەو ملوانكەيە لە مىلى
دايكى خۆي دا بىنىبوو. ملوانكەكەي لە سەر دەستى دايكى
ھەلگرت، لە بن تىشكى زەردى لامپاكە پايگرت و بە بى ئەوھى
خۆي بزانى سەيرىكى مارالى كرد و دەسبەجى ملوانكەكەي

۸۶۶
كەلىسەدەر
بەرگت ۰۵۹۹۰

خسته‌وه ناو دهسته گهوره‌کانی بلقیس و وتی:

— رایگره. له‌مه‌ش دهسته‌نگتر ئەبین.

بلقیس سهیری ملوانکه‌که‌ی خو‌ی کرد و له بهر خو‌یه‌وه وتی:

— نرخ‌ی چیه؟ هه‌زار دانه‌ی به قوربانی تاله‌ موویه‌کی

کورپه‌که‌م بی.

گولمه‌مه‌د سوژه‌که‌ی دایکی په‌چاو نه‌کرد و وتی:

— بو ناخه‌وی تو؟

بلقیس له وه‌لام‌دا سهیری کرد. نیگه‌رانی له چاوه‌کان‌دا

هی‌لان‌ی کردبوو. گولمه‌مه‌د پی‌ی وت:

— مه‌ترسی نییه. بخه‌وه بو خۆت. بو شاریشم ئەبه‌ن، با

بمبه‌ن، چیم لی ئەکه‌ن؟ ئەم قسانه‌ له‌ویش ئەکه‌م، خو لال

نیم. سه‌ربازییه‌ کردوومه. ئەفسه‌ر و سه‌ره‌ه‌نگه‌ زۆرم دیوه‌ و چی

پیرسن وه‌لام‌یان ئەده‌مه‌وه.

بلقیس وتی:

— خۆت له سه‌ر چی ئەخه‌وی؟ هه‌رچی هه‌بوو بردت بو ئەوان!

گولمه‌مه‌د وتی:

— چۆخه‌که‌م هه‌یه. ئەیده‌م به‌ خۆم‌دا و ئەخه‌وم. تو بخه‌وه

ئیت‌ر. بخه‌وه بو ئەوه‌ی بتوانی به‌یانی زوو له‌خه‌و رابی.

له‌وه زیات‌ر، بلقیس سه‌ری نه‌خسته‌ سه‌ر کورپه‌که‌ی. هه‌لسا

و چووه‌ سووچی‌کی په‌شه‌ماله‌که‌. خزایه‌ بن جیگه‌که‌ی هه‌یفۆ.

سه‌ری خسته‌ سه‌ر سه‌رین و هه‌ول‌ی‌دا پیلووه‌کان‌ی لی‌ک‌نی.

ئه‌مجاره‌ ته‌نها نه‌خه‌وتووی بن خیه‌ته‌که‌ی خان‌ئاپۆ،

گولمه‌مه‌د بوو. ژنه‌کان، رازی و نارازی، هه‌ر کامه‌ و خزابوویه

سووچی‌که‌وه، سه‌ری خسته‌بوویه سه‌ر عه‌رز و پیلووه‌کان‌ی لی‌ک‌

نا‌بوو. به‌لام‌ نه‌رمه‌ناسه‌ی که‌س نه‌ئه‌بیس‌را. نه‌رمه‌ناسه‌ ده‌نگی‌کی

جیاوازی هه‌یه، ده‌ربازبوونی هه‌ناسه‌یه به‌ نه‌رمی و ئاسووده‌یی.

نه‌ک هه‌ناسه‌ دان‌ی‌کی، در‌دو‌نگانه‌ و به‌خۆف و بوغزه‌وه. هه‌میش

هه‌لدانی هه‌ناسه‌ نه‌بوو وه‌کوو ئۆف و ئاخ‌ یان‌ دانه‌ ده‌رمه‌وه‌ی غه‌م

هه ناسه. نهرمه ناسه ی ئاسووده له هیچ سووچیكه وه نهئه هات. هه موویان، ئه توت له گریه کی غه م و په ریشانی دا، خوی به ئارامی راگرتوو. هه موویان له ئارامیه کی دروین دا ئه تلانوه. تا ئه و رادهیه ی ئه توت هه ناسه کانی خویان ئه خوئنه وه، ئه جۆنه وه. ئازاد نه بوون. نینۆکی پشیله یه ک له سه ر توپکی گویز.

گولمه مه د ئه مه ی هه ست پی ئه کرد. به لام پی باشتر بو و ابی. خاموش و له دهنگ كه وتوو. نه شه و بیدار و دل له دل. ژنان، بچوو کترینیشیان ئازاوه چین. كه وابوو له م شه وه دا، له م تایبه ته شه وه دا نابی ریگه یان بدری. ئه بی ده مکوت بکرین. ده مبینکی تووره یی. کاتی میهری جوامیرانه نییه. بلا زیزین، به لام خاموش. ئه مه چاتره، نیگایه کی شه پۆل شه پۆلی له شه خه وتوو هه کانیان، پاشان گولمه مه د پلته ی فانۆسه که ی داکیشا، ده ستی برد و چارشپۆیک - سفره ی وشتره که - ی له بن خپوه ته که هه لگرت، دوو لوی کرد و دای به شانیدا و ئارام، له سه ر پی راست بوویه وه به ره و ده ریزانه که چوو. شتیکی، هیژیک له ناخه وه پی ئه وت بگه رپته وه و سه هیری پشت سه ری خوی بکات. ئاوری دایه وه. له پر و گورجوگۆل ئاوری دایه وه. بلقیس بوو، سه ری له سه ر سه رین هه له هینابوو و سه هیری گولمه مه دی ئه کرد. قسه ی نه ئه کرد، به لام پرسیاریک له نیگای دا چه قیبوو:

«بۆ کوئ ئه چی؟»

گولمه مه د سه ریکی له قاند، واته بزانه:

«بۆ دوور ناچم»

ئیت نه وه ستا. چوو ده ره وه. بلقیس قیته وه بوو و سه هیری هه نگاوه کانی کوره که ی کرد. گولمه مه د زۆر دوور نه که وته وه. تۆزی له هولاتری خپوه ته که وه ستا. بلقیس ئه ی توانی چوارخانه ی لیلی سفره ی وشتره که به سه ر شانیا گولمه مه ده ببینی و جوولهی دهسته کانی له به فره که دا هه ست پی بکا. ناچار، جاریکی دی له سه ر لا راکشا.

برنهو و بهفر و شهو
گومان و گورگ و بیابان
ژن و پهز و ئەسپ.
دار و وشتر و شار.
بهفر و بیابان و برنهو.
گورگ و نان و نمەک.
شهو و لاری و خوڤ.
بهفر و ئەسپ.
بیابان و وشتر.
وشتر و هەلاتن.
ژن و پهز و ئەسپ.
بهفر و بیابان و برنهو.

شهرپێک له دهروونی گولمحه مههه دا بهریا ببوو. که لکه له
بریسکهی لوولهی تفهنگه که. فریوی گومان. گوشاری ویستن،
ناپهواپی. نه داری و توانایی. برینی گیان. چزووی سه رکزیی.
وه په زبوون، سووکی. ئای پیاوی خیلاتی، پیاوی خیلاتی! دنیات
چهند لا نازیزه. عاشقی هه موو دنیایت و له م ناوه دا له بهر پئی
سی بت دا کړنۆش ئه بهی و سه ر دانه نیی. تفهنگ و ژن و ئەسپ.
نیگای ژن و بریسکهی تفهنگ و نه رمه غاری ئەسپ، له لات جیی
ستایشن:

برنهو، مارال، شهوه!

به بینیان له خوټ ئه بیته وه کابرای خیلاتی. شهوق و کی شهه
رات ئه کی شی. دلټ دانه چله کی و توندتر لئ نه دا. بیرت په ریشان
ئهبی. ئوقره ت له بهر ئه بری، ئه ی یه خسیری توانایی. گیرۆده ی
له ز و هه رای شه وانه. سه مای سه ر ئەسپت له لاخۆشه، ئه گه ر
تفهنگیکت به دهسته وه و رایوه شی نیی. په نایه کی ئاسووده، ته نها
ساتیک حه سانه وه له ناو نیگای مارال دا؛ پاشان ده رپه رین و غاردان.

په‌نجه بۆ چرکاندن پیلکه، دلنیایی ئه‌وئ. ئای... پیاوی خیلآتی نه‌کا شه‌یتان چۆته ژیر پیستته‌وه؟ چونکه به‌س شه‌یتان ئه‌توانی حمز و خۆزگه‌ت به‌هژینی. حمز و خۆزگه‌ی هه‌راساوی. دل‌ه‌راوکه‌ی تامه‌زرۆی ویستن. ئارام بگه‌ه، پیاو! می‌رمندا‌یکی شازده سا‌لانی مه‌گه‌ر تۆ؟ ئارام بگه‌ه و خامۆش به‌. شه‌و درێژه و به‌فر له‌ بارینی به‌رده‌وامه‌. ده‌سته سپیه‌کانی به‌فر ئه‌بینی، به‌ خولانه‌وه و له‌خۆ براو چه‌ند به‌ شه‌له‌زاوی لی‌ک ئه‌ئالین و ئه‌دره‌وشینه‌وه و تا نیشته‌نه‌وه‌یان به‌ بئ ئوقره سه‌ما ئه‌که‌ن؟ ئارام بگه‌ه. خۆ تۆ ده‌نکی ئه‌و به‌فرانه نیت. هه‌ی! په‌نا بگه‌ه. له‌ سه‌ر شانت به‌قه‌د به‌ندی په‌نجه‌یه‌ک به‌فر که‌وتۆته‌وه. په‌نایه‌ک بۆ خۆت بدۆزه‌وه!

«ئه‌ری خۆ وا‌یه!»

باله‌کانی چارشینه‌وه‌ی راوه‌شان و به‌فری له‌ سه‌رشانی ته‌کان و له‌ نیوان ده‌ریزانی خیه‌ته‌که، ئه‌وه‌نده‌ی که‌ به‌فر نه‌باری به‌ سه‌ر سه‌ر و قژیا، چیچکانی کرد و به‌ بئ ئه‌وه‌ی خۆشی بیه‌وی چاوی برپیه، په‌شمالی پیاوه بیگانه‌کان.

گورگی ناو بو‌سه!

به‌لام... ئه‌ی گو‌لمحه‌مه‌د! راسته‌که‌یم له‌گه‌ل بللی چیت به‌ سه‌ر هاتوو و دردۆنگ و داگیراوی؟ له‌ به‌ر چییه. ئه‌م خه‌یاله، که‌که‌له‌یه -وه‌کوو ژه‌هری ناوخۆین- به‌گیانت دا هه‌لگه‌پاوه و هۆشی لی ئه‌ستاندوو؟ له‌ به‌ر چی و جارپس بوویت؟ له‌ کامه ئازار؟ بو‌کام داخوازی؟ راستیم پی بللی پیاو! له‌وه هه‌لچوویت نامه‌هره‌م -په‌نگه- ده‌ستی بۆ ژنه‌که‌ت درێژ کردبی؟ له‌ به‌ر ئه‌مه‌یه؟ یان نالی بن پۆستال له‌ سه‌ر شاره‌گت هه‌ست پی ئه‌که‌ی؟ بو‌چی دلته‌نگی؟ به‌هۆی برینی کۆنه‌ی شانه‌کانت له‌ ژیر زه‌بری مامزه‌دا وه‌زاله‌ هاتوویت؟ یان له‌و حوکمه‌ی به‌ سه‌رت دا ئه‌سپینری. ده‌ست ته‌نگیت نه‌بوته هۆی دلته‌نگیت؟ ژه‌هری هه‌ژاری ئازارت ئه‌دا یان برینی ویژدان؟ هۆی سه‌رکزیته به‌چی ئه‌زانی؟ ده‌ست و کیسه‌ی به‌تالنت یان ئه‌و دژوینه‌ی پیته‌ په‌وا بینراوه؟ له‌ شه‌رمان یان له‌

توورەیی پرنج ئەکیشتی؟ یان ئەمانە هیچیان نییە! یان ئەم هەموو
 بیانوو و بریسکانەوهی لوولە تەنگ و پەلە سپی گوئی
 ئەسپەکان هەڵیانفریواندوویت؟ تەماحی سەرەنیزەکان گرتوتی
 یان وەلامی دڵیشانەکی خۆت ئەدەیتەوه؟ بە چ مەبەستی
 ئەتەوی ئەو دوو پەلە پەشە لە پانتایی بەرینی ئەم شەوه سپیە
 بسپریهوه؟ راستەکی بلی، گۆلمحەمەد! بیژە بزائەم ئەو چییە
 هانی داوی؟ مەگەر ئەو تۆ نیت کە لە پێژدی خوا و دەشتی خوا
 و پەز و پاتال وەرەز بوویت؟ لە بەر ئەو نییە لۆخەندان بەرپێ
 پیشاندەر ئەزانی؟ نەکەوتوویتە تە ناو داوی فریویهوه؟ پێم بلی
 پیاو! زیوەر، تەنها بەهانەیه؟ ئەگەر وابێ، ئەهینێ خۆی بۆ بەدی
 بە ناگردا؟ بۆچ ناتوانی دامرکییتەوه؟ ئەمانە لەجیی خۆی، لەوه
 ئەترسی راکیششت کەن بۆ شار؟ لە حەپس ئەترسی؟ لە قولایی
 دیواره تەنگەکان؟ کوشتاری چوارگۆیشلی! تۆ مروفت کوشتوو
 گۆلمحەمەد! وا جارێکی تریش، پۆی ئەو رووداوه بە تانی خەیاڵ
 ئەچنی. ئەزانی؟ ئەمە ئەزانی؟ بە من بلی! بە من بلی گیانت
 بۆچی شەلەزاوه؟

«نازانم پیاو! نازانم. بۆ لێم ناگەرێ!»

«لەبەر ئەوهی کە تۆ لێم ناگەرێ!»

«چکارت بە منە؟»

«هەمان کار کە تۆ بە من تەهیه!»

«لێم گەرێ. من کارم بە تۆ نییە، پیاو!»

«من کارم پێتە. زۆرم کار پێتە، گۆلمحەمەد!»

وێک بلی دەنگی بیگانەیهکی بیستبێ، گۆلمحەمەد لەپەر

پابوو، لۆکانی مەوجەکی توند پراگرت و وێک دایکی وشک،

لای ئەستونەکی رەشمالەکە وەستا. چ شەویک بوو ئەمشەو؟

بەفر، چەند بەگور و یەکباو ئەبارێ. دەنگ، هیچ دەنگیک لە

شەوهوه نەئەبیسرا. لە قولایی شەودا تۆ بلی هیچ پرووی

نەئەدا؟ خەلکانی پەراگەندە ناو دەشتەکان و ئاویەکان ئایە

هه موویان نووستبوون؟ ئەى گورگهكان؟ چاوهروانى وهستانهوهى بهفر بارين، له ره به تهكاندا خويان مه لاس دابوو؟ شهو بليى تهنها به سهر گولمه مه ددا، ئەبارى؟ بهس ئەو چاوى چاوهروانى ئەينوارپيه شهو؟ دل له سينهيدا ئەلهرزى! چهنه ئەتوانى پشت به چالاکى و گورجوگوللى خوى بيهستى؟ چۆن دەس پى بکات؟ ژنهكان خه بهر بکاتهوه؟ هه موویان؟ نايکهن به شين و شه پۆر؟ دوانيان بهسه، داىكى و يهكى دى. مارال يان زيوه. رهنگه زيوه. بهلام خوزگه پياويكى تريش بوايهت. سهبرخان، لانیکهه. يان ههر نه بى كهلميشى. بهلام نه! كهلميشى ئەگهه بوايه رهنگه نهى هيشتايهت. باشتر وايه ئەو لای وشتر و هيزمهكان له چهپهه بى.

ئەى خان ئاپۆ؟

دهنگى سەمى ئەسپهكهى هات، سەمى ماندوو له سهر بهفر. كرمەى نهرم. ئەسپ و سوار، ته مائىكن. تارمايهكى وهكوو دوومان، دهركهوت. تهنورهيهكى رهشباو له ناو بارينى به پيچ و لوولى بهفردا، چهماوه به سهر ئەسپه بۆرهكهىدا، سهر له بن كهپهنگ، له پانتايى بيابان و بهفروهه ئەهات. ئەبى زۆر شهكته و ماندوو بى. ئەهات، برپىكى تر و لهشى قورسى له سهر ئەسپهكه خسته خوارهوه و بهفرى سهر شانى تهكاند و شهلتەى له تهركبهندى ئەسپهكه داگرته خوارهوه.

به كوکهيهكى كورت، گولمه مه د له پهناى رهشمالهكه هاته دهرهوه و بهر له وهى خان ئاپۆ دهنگى گر و زه لالى بهرزكاتهوه، گولمه مه د به پهنجه له سهر ليوى خاموشى كرد. پاشان به نووكى پى چوو بۆ لای. شهلتەى له دهس وهرگرت و تى گه ياند به دواى دا بچيت بۆ رهشمالى سهبرخان.

خان ئاپۆ ئەسپهكهى برده لايهكهوه. دهسكه وسارهكهى بهست به ئەستوندهكى خيوه تهكه و خوى چوووه ژورهوه. بهرامبهه گولمه مه د چۆكى دادا و چاوى برپيه پوخسارى شه لئاو و پهريشانى.

گولمحه مه‌د، به ئاشکرا نیکه‌ران بوو. نه‌وه‌ی له دلی‌دا
 خه‌ملاندبووی، له چاوی نه‌وانی دی‌دا نه‌ییینی. هه‌ستی پێ نه‌کرد.
 هه‌موان، نه‌توت ئاگاداران، چی له ده‌روونی نه‌ودا تی‌نه‌په‌پێ.
 هه‌مووان، پێ نه‌چوو له‌گه‌ڵ مه‌به‌سته‌که‌ی ئاشنان. بۆیه‌ش بوو،
 گولمحه مه‌د له ده‌روونه‌وه شه‌له‌ژابوو، تووشی جوړیک شپه‌زه‌یی
 ببوو. نه‌یویست به زووترین کات کو‌تایی به کاره‌که به‌یینی، له‌م
 کاته‌دا، خان‌ئاپۆ، فریادپه‌س بوو. یاوه‌ری به‌کات بوو. چه‌ند به‌جی
 گه‌یشتبوو. چه‌ند به‌کات! به‌لام چۆن نه‌کرا و چۆن نه‌بوا له‌گه‌لی
 بدوئ؟

په‌ری به‌فر، له سه‌ر برۆ زبر و ماش و برینه‌یه‌که‌ی خان‌ئاپۆ،
 هیشتاش نه‌توایه‌وه‌وه. بی‌خه‌وی و ماندویتی، گنجی لاسیله‌ی
 چاوه‌کانی قوولتر کردبوو و وادیاروو پیستی چه‌رم ئاسای گۆنای
 قاش قاش کراوه. لیوه گوشتن و سوورقه‌نده‌که‌ی له سه‌رمان
 شین هه‌لگه‌را‌بوون. په‌نجه نه‌ستوره‌کانی ته‌زیوون و چوارچنگ
 مابوونه‌وه و خان‌ئاپۆ وه‌ک کو‌له‌وژ به ناو خو‌له‌می‌شه‌که‌دا پای
 نه‌دا، به‌و هیوایه‌ی نه‌رم بنه‌وه. ناو چاوه‌کانی په‌له‌ی سووری
 تی‌که‌وتبوو و له‌نه‌جای کړیوه‌ی با و به‌فر، ئاوکی پوون به
 سووچی چاوه‌کانیا شوپ بوونه‌وه. وه‌ک چاوه‌کانی نه‌سپ که له
 ناو پێ و سه‌رمای شه‌وانه‌دا، چاوی ئاوپێژ نه‌بێ. پێشی زۆر ببوو.
 گو‌له سپیه‌کانی زیاتر خو‌یای نه‌کرد. شیلگیری کاری خو‌ی. په‌نجی
 گیرۆده بوونی به خو‌ی په‌وا بینیبوو نه‌م گو‌رگه تاقانه‌ی بیابان.

گولمحه مه‌د پارچه نان ساجیه‌که‌ی بو هی‌نا. به‌شه‌که‌ی
 که‌لمیشی. خان‌ئاپۆ نانه‌که‌ی له برازا وه‌رگرت و بردی بو دانه
 گه‌وره و سپیه‌کانی. پاشان، ده‌ستی برد و شه‌لته‌که‌ی پاکیشا،
 پووشیک خورمای له شه‌لته‌که‌ ده‌هی‌نا، سووچی‌کی به‌چنگ
 هه‌لدپی و په‌نجه به‌هیزه‌کانی - که تۆزی گه‌رمایان تی‌زابوو-
 وه‌ک گو‌لمیخ چه‌قانه ناو خورما لکاوه‌کان و پارچه‌یه‌کی باشی
 ده‌هی‌نا، خسته‌یه ناو نانه‌که و به گولمحه مه‌دی وت:

— بخۆ، بخۆ! له زستاندا، خورما بهرگه‌ی دله. نيو مه‌نێ
بخۆی ئه‌توانی له بن خه‌رواریک به‌فردا بخه‌وی. هه‌لمه‌که‌ی
میشک گهرم ئه‌کا. بخۆ!

گولمه‌مه‌د چهند دهنک خورمای له خان‌نابۆی وه‌رگرت و
خستیه‌ سه‌ر زمانی و به‌ ته‌وسه‌وه‌ وتی:

— ئاخۆ هی چ هه‌تیویک بێ، ئیمه‌ ئه‌یخوین!

خان‌نابۆ به‌ ده‌می پره‌وه‌ وتی:

ئه‌مه‌رۆ پڕۆزی ئه‌وه‌ نییه‌ مرۆف گۆیی له‌ هه‌تیوو و گچکه
بێ! ئه‌م ژيانه‌ی ئیمه‌ هه‌مانه‌ به‌زه‌یی له‌ دلی مرۆفدا ناهیلێ.
جگه‌ له‌مانه‌ش، خاوه‌نی ئه‌م پووشه‌ خورمایه‌ ده‌ستی به‌ده‌می
ئه‌گه‌یشت. به‌ سه‌ر و به‌چکی‌دا دیاریوو سوواله‌که‌ر و برسی نه‌بوو.
هیسه‌ریکی ره‌خته‌ له‌ ژیر پێی‌دا بوو. دوو که‌ری زلی پێ‌بوو هه‌ر
کامه‌یان به‌قه‌د ماینیک ئه‌بوو. له‌ شار ئه‌گه‌پرایه‌وه‌. دوو که‌ریش
ئازووکه‌ی بار کردبوو. پیاوه‌که‌ که‌ره‌کانی دابوو به‌ر خۆی و
خۆیشی یه‌که‌به‌ر سواری هیسه‌ره‌که‌ ببوو و دل هۆ دل... ئه‌یخویند.
تیره‌که‌شی پڕ بوو له‌ قهند و چا و ورده‌واله‌. پڕواله‌تی ئه‌یوت
دارایه‌. ره‌نگیشه‌ کۆگادار بووبی. هه‌رچی بوو. له‌ دارا ئه‌چوو.
منیش کاری زۆرم پێ نه‌بوو. ئه‌م پووشه‌ خورمایه‌م هه‌لگرت.
سێ که‌له‌ قهند و کیسه‌یه‌ک چای. جزدانه‌که‌شی له‌ گیرفانی
ده‌ره‌ینا، به‌لام ته‌نها دوانزه‌ ته‌مه‌نی تیاوو. چاوت لێیه‌؟ ئه‌گه‌ر
نه‌ی بوایه‌ت، منیش نه‌م ئه‌توانی روتی بکه‌مه‌وه‌! چما به‌ کوره‌ی
کاروانچیم هیچ نه‌وت، جنیویکیشم پێ نه‌دا. پیم وت تا کاره‌که‌م
ته‌واو ئه‌بێ له‌ لاره‌ پاره‌وستی و جووله‌ نه‌کا. جگه‌ له‌وه‌ش، ئه‌مه
به‌رئه‌نجامی سێ شه‌و و پڕۆ هه‌ولدان و خولانه‌وه‌ی منه‌. تازه‌،
هه‌مووی چه‌نیکه‌؟ خواردنی چوار ژه‌ممان نابێ. به‌لام بۆ کابرایه‌ک
که‌ ده‌ستی بێ تفه‌نگ بێ، ئه‌مه‌ش هیشتاش زۆره‌. تۆش خۆ دلته‌
نایه‌ ئه‌و بپرنه‌وه‌ ژه‌نگ گرتوه‌تم پێ بده‌ی! جگه‌ له‌وه‌ ده‌ستیش زۆر
بووه‌. هه‌ر بنه‌ ده‌وه‌نیک، چوار دزی لێخه‌وتوو!

٨٧٤
که‌له‌سه‌ده‌ر
به‌رگه‌ت ١٣٩٥

گوئلمحه مه د تیپه که می سهیر کرد و جگه له قهند و چا،
گوریسیکی تازه شی بهرچا و که وت. رایگرت به بهرچاوی خان ئاپووه
و وتی:

– ئەمهت ئیتر بوچییه؟

خان ئاپو پارهوه که می قووت دا و وتی:

– بو تۆم هه لگرت، ئەگه ر ئەته و ئی بار بکیشی، لانیکه م ئەبی
گوریسه که میت هه بی!

گوئلمحه مه د هیچی نه وت. بالی خیه ته که لاجوو و بلقیس
هاته ژووره وه و به خان ئاپووی وت:

– هه ر ئیسته خه ریک بوو خه وم پیوه ئەبینیت. خو سه ر
سلامه تی؟

گوئلمحه مه د خووی وه رگه راند و چاویکی له ده ره وه کرد.
خان ئاپوش، به ر له وه می وه لامی بلقیس بداته وه، وه رگه را و سهیری
ده ره وه می کرد. گوئلمحه مه د له شوینی خووی کپ بوو و خان ئاپوش
خووی کشانده وه و له بهرچا و کلا بوو. گوئلمحه مه د، به ئەسه پای
به دایکی وت دانیشتی. بلقیس دانیشت. گوئلمحه مه د و خان ئاپو،
هه روا چه مابوونه وه و چاویان له ده ره وه بوو. له خیه ته که می
به رامبه ر کابرایه ک هاته ده ره وه. پالتاو به کوئ و سه ری پروت
له بن به فره که دا وه ستا و سهیری ده ور به ر و ئاسمانی کرد.
تاویک پاره وه ستا. جاریکی تر سهیری ده ور به ری کرد. نیگای له سه ر
ئه سه په که می خان ئاپو ئەبله ق بوو، ئەسه په که می خان ئاپو، گوپی قیت
کرده وه و چاوی بریه کابرا؛ کابرا بای دایه وه بو په نای په شماله که.
دل له سینه می گوئلمحه مه ددا ئارامی نه بوو. بو هی هه بوو ئەم
یه که یان، گریلی، داییتی له سه ری هه ئی؟ نه! ژیرانه نه بوو.

له م شه وه و له م بیابانه دا. ئەویش به بی ئەسپ و به بی چه ک؟
نه! ئەو خو نازانی ئەسه په کانیا ن، براوه بو کوئی؟ جگه له وه،
تفه نگه که شی پی نه بوو. خووی بوو و خووی! له په شماله که هاته
ده ره وه، تاویک وه ستا و چوو بو پشتی خیه ته که م. باله شو په کانی

پالتاوه که شنی نیشانه‌ی ئەوه بوو، له بهری نه کردبوو. دابووی به شانی دا. رهنگه رۆیشت میز بکات. خۆشی وتبووی که شکاوه که ئاو زۆر ئەکیشتی. ئەوه تا. گه‌رایه‌وه. خه‌ریکه پزووی شه‌رواله‌که‌ی رێک ئەکات. دیسانه‌وه‌ش وه‌ستا، سه‌یرێکی ده‌ورو به‌ره‌که‌ی کرد. نه‌کا خۆف هه‌لیگرتبی. نه‌ء. دلنیا بوو. خۆی کۆمه‌وه کرد و چووه ژووره‌وه. نه‌فره‌ت له ئەهریمه‌ن. ئەبی خزاییته بن لیفه‌که‌ی. چ گه‌رمایه‌کی خۆشه! ئەوه‌نده‌ی پێناچێ خه‌وی لی ئەکه‌وێ. سووک بووه، ئەری، ماندویتی. ماندویتی ئەیخه‌وینێ.

— باشتر وابوو فانۆسه‌که‌مان هه‌لنه‌کیشتایه‌ت!

گولمه‌مه‌د ئەمه‌ی وت و سینه‌ی له سه‌ر عه‌زه‌که‌ به‌رز

کرده‌وه. خان‌ئاپۆ پرسى:

— ئەوه کێ بوو؟ ئەم چاوه‌ شارکییه‌ ئیتر چییه‌؟

گولمه‌مه‌د وتی:

— میوان.

— میوانی کوێ.

— میوانی ئیمه‌. میوانی که‌لمیشیه‌کان.

— هی کوێیه‌؟ کییه‌؟

— هه‌ر ئەو نییه‌. به‌کی تریشی له‌گه‌له‌.

— کێ؟

— هاوکاره‌که‌ی.

— هاوکاره‌که‌ی؟ بۆچی؟ هاتوون به‌ دوامان دا؟ بۆ قه‌ره‌که‌ی

چوارگۆیشلییه‌؟

— پێم وابی. خۆیان به‌ شیوه‌یه‌کی تر ئەده‌نه‌ قه‌له‌م، به‌لام

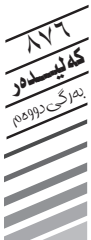
وابزانم ئیمه‌ خاوه‌نه‌وه‌. رواله‌تی قسه‌یان ئەوه‌یه‌ بۆ باج

هاتوون.

— ئەم کاته‌ی ساڵ و باج؟

— منیش پێم وانیه‌ قسه‌یان راست بی. ئەیانه‌وێ به‌یانی

بمبه‌ن بۆ شار!

– بتبهن بۆ شار؟ بۆچی؟

– له بری باج!

– بۆیه تۆش له ناو به فره که راوه ستابووی و کیشکت ئەدا؟

– به ئی. چاوه پڕی یه کیک له ئیوه بووم. خهوم لی نه ئه کهوت.
بلقیس وتی:

– شهیتان چۆته ناو بهرگیه وه. فهرموو ئەمهش مامهت. ئیتر

برۆ بخه وه. خو ئیسته ئیتر ئەتوانی ئارام بگری!

گولمه مه د سه یڕیکی دایکی کرد. نه به رق و تووره یی، نه

به نه فرهت و سووکایه تی؛ به لام ناخی چاوه کانی شتیکی نامۆی

تیابوو که بلقیسی خامۆش رانه گرت. بلقیس نیگای له چاوه کانی

کورپه که ی وه رگی پرا.

گولمه مه د به مامی وت:

– له ته نهایی دا خه ریک بوو دیقم ئەکرد.

خان ئاپۆ وتی:

– ده ی، ئەته وی چی بکه ی؟ ئەته وی هه ئی؟

– نه! نامه وی هه ئیم.

– ئە ی چی؟

– گرییه ک له سه ر دل مه. نازانم. نازانم. ئاخ خ... پیرتان

بسووتینم چه قه لینه ی ددان تیژ! هیچ شتیکی مروّف به خو ی

په وا نابین؛ ته نانه ت نامووسی! ویزدانتان کوا ناپیاوینه! خۆزگه

ئهو برنه وه ئەلمانیا نه به شانی منه وه بوایه تن!

– کامه برنه و؟ برنه وی چی؟

– سه یری رۆزگارت کردووه؟ دینه ره شماله که ت، له سه ر

په لاسه که ت دانه نیشن، لای کوانووه که ت خو گهرم ئەکه نه وه،

له بهر رووناکی چراکه ت دا نان و نه که ت ئەخۆن... ئەوسا... ئە ی

بی پیرانه...

گولمه مه دیان له ده ره وه بانگ کرد. ده نگ ی گریلی بوو.

گولمه مه د قسه که ی خو ی بری و به بلقیسی وت:

— تۆ بۆی بگپیرهوه. موو به موو. بۆی بگپیرهوه. بیللی.
پاشان چووه دهرهوه و لای ئەستوندهکی رەشمالەکه وهستا.
گریلی، سهری له دهمی خپوهتهکه هینابوووه دهری و
چاوهروانی گولمحهمهده بوو:

— وه ره بو ئیره تاویک. خو هیشتا نهخهوتوویت؟

— نه قوربان! خهریک بوو ئەخهوتهم.

— بی. تاویک بی بو ئیره.

گولمحهمهده چووه پيشهوه. گریلی کشایهوه ناوهوه.
گولمحهمهده به دوايدا پپی نایه ناو خپوهتهکه. چهمهنداری
چاوهکانی زور به قورسی ههلهینا و سهیری گولمحهمهده کرد.
گولمحهمهده، بی توانا له شاردهوهی نیگهرانیهکهی، پرسى:

— ئا بهلی؟ خزمهتیکتان ههبوو؟

به ره لهوهی وهلام وهبرگری، کهلهپچهیهکی بینی قفل کرابوو
له دهستی چهپی گریلی. کهلهپچه به دهستی چهپی سههرکارهوه
چهمکیکی تایبهتی ههیه. گریلی وتی:

— ئەمشهوه له لای ئیمه بخهوه، چاره نییه.

— بۆچی قوربان؟

— خۆت ئەزانی! خۆت سههربازیت کردوه، وایه؟

— بهلی.

— کهوايه خۆت ئەزانی. قانون ئهبی پاریزی خووی بخات. کی
چووژانی؟ بهیانی کاتیک که ههلساین ئهبی بهشوین جی پیت له
سه ره بهفرهکهده بگهپرین.

— باشه من بو ئهبی ههلیم؟

— مروقه ئیتر! شیرى خاوی خواردوهوه. له پر ئهبینی ئەدا له

سههری!

گولمحهمهده به ملکهچی وتی:

— باشه! با وایی! ئیوه چۆنتان پی باش بی. من...

— ئا، برۆ پیخهفیك بو خۆت بهینه.

— به چاوان، به سهر چاو!
گولمه‌مه‌د، هاته دهره‌وه و به‌رمو ره‌شماله‌که‌ی سه‌برخان
چوو.

گی‌رانه‌وه‌که‌ی بلقیس هه‌رچه‌ند زور به نه‌رمی بوو، به‌لام له
تی‌که‌لبوون له‌گه‌ل خه‌یالی برنه‌و و مه‌ترسی گرتنی گولمه‌مه‌د،
ئه‌نگیزه و هانده‌ریکی ئه‌وه‌نده به هی‌ز بوو، چاوه‌کانی خان‌ئاپۆ پر
بکات له خوین، گولمه‌مه‌د هاته زووره‌وه و وتی:

— ئه‌یانه‌وی که‌له‌پچه‌م بکه‌ن و هه‌ر له‌وئ له لای خوین
پامبگرن. کاره‌که خه‌ریکه قوول ئه‌بیته‌وه، خان‌ئاپۆ!

سکالا‌که‌ی گولمه‌مه‌د، زور به‌پیز بوو. چاوه‌کانی ئه‌یانوت:
«خان‌ئاپۆ، فریام که‌وه!»

خان‌ئاپۆ وتی:

— بریارت به چییه؟

گولمه‌مه‌د وتی:

— دایه، دوو مه‌وجی گه‌وره ئاماده بکه! خان‌ئاپۆ توش ئه‌و
گوریسه‌ی بو‌ت هی‌ناوم بیکه به دوو کوته‌وه. خوینیان نابی برژیته
سه‌ر سفره‌مان. دایه ژنه‌کان هه‌لسینه. بو هه‌ر که‌س کاریک
هه‌یه.

قسه، دژوار بوو. ناچاری پی‌وه بوو. سه‌ریچی کردن نه‌ئه‌لوا.
خان‌ئاپۆ کی‌ردی له کی‌لانه‌ی پووزلخ ده‌رکی‌شا و به چاو‌تروو‌کانیک
گوریسی کرد به دوو‌کوته‌وه. بلقیس چوو‌بوویه دهره‌وه. گولمه‌مه‌د
پاژنه‌ی پی‌لاوه‌کانی هه‌لکی‌شا:

— ئه‌بی به‌یه‌ک جار ببیرینینه‌وه. شه‌و شای بیداده!

دل‌ی شه‌و بوو. ئه‌وکاته‌ی که هه‌موو‌که‌س له قوولایی خه‌و

و خاموشی‌دا ون بووه، هه‌ر که‌س، هه‌موکه‌س، پیر و جه‌وان،
ساز و ناساز، عاشق و کو‌ست که‌وتوو، دز و کاروانسالا‌ر، هه‌موو.
هه‌مووان. لوتکه‌ی شه‌و بوو. به‌فره‌که خا‌و ببووه. ئه‌ستوورایی
خاموشی شه‌و هه‌روا قورس بوو و پی‌لووی وشیارترین ری‌بواریشی

قورس ئەکرد و ئەهینایهوه یهک. بهس چا و نیگای که لمیشیهکان بوو شه پۆل شه پۆلی خهوی دهم و بهردهوام ئەدایهوه دواوه و پالی پپوه ئەنا. برژانگهکان، درکی بیابان، پاسهوانی بیداری چاوان، شووش و شیش وه ستابوون و دهرهتی نهواندن و نووستنیان نهبوو. شهویلکه چفت، قفل کراو؛ ناو دهم خستی قهلهشاو. بیدهنگ، لهرزینی دهروون. لهرزین نهک له سههران، به شه پۆلی پهڕیشانی. کار له پیشه. کاریکی نه سانایه، به ئاسانی مهزانن!
«به ئاسانی ناگرین!»

بهلام پهڕیشانی گولمه مههه؟ بو پهڕیشانی؟ بو نیگه رانی؟ ههنگاو ههلهنگری، ههنگاوی به پروا ئەنیی، کهچی له دلی ئەژنۆتدا شتیکی ملۆزم ئەلهرزئی. له بهر ئەوه نییه ئایه، له خهیاڵتا دهستی خۆت وه شان دووه؟ کوشتاری خۆت کردووه؟ سهریانت گوئی تا گوئی بریوه، له سههر سینهی خاوه نهکانیان دات ناوه و، چاوهکان، چاوهکانی سههری له گو کهوتوو، وهک ههلماتی مات، مات و بیواز، تیئ ئەروانن؟ کوشتار. تو کوشتارت زور کردووه گولمه مههه. بهر لهمه. پيش ئیسته. بهلام ئەژنۆت قهت نهلهرزبوه. کهچی ئیسته دلت تهپه ی دی. خراپ لی ئەدا. پهنگه له بهر ئەوهی پيشاوپیش خوینی ئەو دوانهت رشتوووه. کوشتاری بی پشتیوانه. ئیسته ئیتر، تیپ و سپا له پشنت نییه. بی پشتی. لهگهڵ کلکی شیر یاری ئەکهی. له بهر ئەمهشه پهنگه خوینت بهو جوړه له دهماره کانتدا شه پۆل ئەدهن. دانهکانیشت پهنگه له بهر ئەمهیه، وا بهو جوړه وهکوو دوو جلیشور لیگ ئەدرین. پهنجه کانت گولمه مههه، بو وا بهو جوړه چنگیان له شاقهلی کهوا سهلهته کهت گیراندووه؟

«ئهبی کارهکه یهکسه ره بکهینهوه، چارم ناچاره. ئەم برینه کۆنه ی له سههر شاننهکانم پروان، ئەبی به پهله بیان سپرمهوه. وهپهزم. ناپیاوانه پیتان وایه نازانم چ تهلهیهکتان بو ناومهتهوه؟ ئاخ... چهند ئەکریت! ئەبی گیانم ئاسووده بکه. ئەبی سهرتاپی

بیشۆمهوه. وسل. قربة الله!»

ئارام و چهماوه چوو بۆ لای رهشمالی ژنهکان. به دزیهوه و به کووری، چووه ناو خێوهتهکه. ژنهکان، نیگهرا و ترساو، بهئامادهی دانیشتبوو. خان ئاپۆ، خامۆش و خهیا لای، گوریسهکانی گرتبوو به دهستیوه و له لایهکهوه وهستاوو. بلقیس، له هه موویان به ئەندیش تر، نیگای بریووویه دلّی خاک. گولمه مه د، به کپی وتی: — ئەرۆین. ئارام، وهکوو کهو. تۆ دایه! یهکیک له مهوجه کانت پی بی. هه یقۆ، تۆش یهکیان. کهس نابێ ورتی لیوه بی. مارا! تۆ یهکیک له گوریسهکان له خان ئاپۆ وهگره. تۆش یهکیان، زیوه ر! ئەبی زۆر چالاک بن. وهکوو ئاسک. خه و له میشتکان بنه رین. بۆ ساتیکیش نابێ خافل بن! ئیوه دوانتان دهست و شانیان ئەبهستن. تۆ و هه یقۆش، دایه، ده میان بههستن. خان ئاپۆ! پی ت بلیم ئەوهندهی پیمان نایه ناو رهشماله که تۆ ئەبی ئەو یه که یان چاره بکهی لای باوه له که خه وتوو. نه شهیه و هیزی تیانیه. ئەبی وهک برووسکه بجولینه وه، پیش ئەوهی بینه وه به خویان دا و دهستیان برنه وهکانیان بگری، بیان پیچینه وه. به بی بینه و به ره، به بی گیره و کیشه. کپ و بیدهنگ. ئیسته رابن. ئارام وهکوو کهو. دهنگی پیتان نه بیسری.

دهنگی گریلی له ناو رهشماله کهوه هات:

— هاتی... گولمه مه د! گولمه مه د!

— هاتم قوربان. هاتم!

ئارام، وهکوو کهو، که لمیشیهکان له رهشمال ده رکه وتن. پیاوهکان - تهنه دوو پیاو - لیبراو و له پیشه وه؛ ژنهکانیش - چوار ژن - بالکراو به دوايان دا، له سه ر به فری نیوان دوو رهشمال دا ئارام و دلّ په ریشان، هه لۆی دابه زیوی لوتکه ی چیا، بالیان به سه ر به فردا ئەکیشا و په وان وهکوو ئاو. هه موو پیکه وه، هه موو هاو ده م. هه ناسه خامۆش. نیگا تیز. گو ی تیزتر. رپیوارانی شه وا گه یشتنه نزیک رهشماله که. پیاوهکان له پشت ده رگا. ژنهکان

له دوو لایانهوه؛ هه‌موو ئەندیښنی کارێک. خان‌ناپۆ سوچیک و گۆلمحه‌مه‌د سووچه‌که‌ی تری بآلی په‌شماله‌که‌یان گرت و له‌په‌ر و به‌ته‌کانیک هه‌لیاندايه‌وه؛ شالآو. هه‌یرشی به‌کوومه‌ل و ده‌سه‌به‌جی کیشه‌ی خامۆش، زۆری نه‌خایاند. ئاوێک به‌سه‌ر ئاگردا!

نیگه‌ران و گوپراهه‌ل. ئەسه‌په‌ کوپته‌که‌ی خان‌ناپۆ، گوپی قیت راگرتبوو و چاوی له‌ په‌شماله‌که‌، حیلاندى. یارمه‌تی ئەسه‌پ. چوارپه‌ی یارمه‌تی خووی پینشکەش ئەکرد. ده‌سه‌که‌وساری به‌سه‌ترابوووه‌ و رپگه‌ی نه‌ئەدا. له‌ سه‌ر قاچه‌کانی هه‌لسا، ده‌سته‌کانی هه‌لینا، یالی راوه‌شاند و سه‌می کوتا به‌ سه‌ر به‌فر و خاکدا. له‌وئ له‌ ناو خپوه‌تی دایک، پرووداوێک خه‌ریکه‌ پروئه‌دا. کارێک خه‌ریکه‌ ئەنجام ئەدری. بیه‌ووده‌ ئەسه‌پ نه‌شه‌له‌زاوه‌!

هه‌یفۆ به‌ره‌و ئەسه‌په‌که‌ی باوکی هه‌لآت، ده‌سه‌که‌وساری له‌ ئەسته‌نده‌که‌ کرده‌وه‌ و ئەسه‌په‌ وروژاوه‌که‌ی به‌ره‌و په‌شماله‌که‌ برد. له‌م کاته‌دا که‌لمه‌شیه‌کان، پیاوه‌کانیان دهم به‌سه‌ترا و شه‌ته‌ک دراو له‌ په‌شماله‌که‌ هه‌نایه‌ ده‌روه‌ و پاکیشیان کردن بۆ ناو به‌فره‌که‌. هه‌یفۆ ئەسه‌په‌که‌ی برد به‌روه‌ و گۆلمحه‌مه‌د به‌ یارمه‌تی خان‌ناپۆ، ده‌ست و دهم به‌سه‌تراوه‌کانی یه‌ک یه‌ک هه‌لدايه‌ سه‌ر ئەسه‌په‌که‌ و به‌ ماوه‌ی گوریسه‌که‌ به‌سته‌تانه‌وه‌ و قاچیشیانی به‌ گوریسیکی‌تر له‌ بن سه‌کی ئەسه‌په‌که‌وه‌، ته‌نگه‌ دا. شه‌لته‌یه‌کی داوا کرد. هه‌نایان. گۆلمحه‌مه‌د شه‌لته‌که‌ی له‌ زیوه‌ر وه‌رگرت دای به‌ سه‌ر پیاوه‌کاندا. تا گۆلمحه‌مه‌د لی بیته‌وه‌ خان‌ناپۆ فیشه‌که‌دانه‌که‌ی به‌سه‌توو و بپنه‌وه‌که‌ی کردبووه‌ شانی. گۆلمحه‌مه‌دیش وایکرد و به‌ خان‌ناپۆی وت هه‌وساری ئەسه‌په‌که‌ بگری و بکه‌وێته‌ رپ. به‌ره‌و کوئ؟ خان‌ناپۆ هه‌وساری ئەسه‌په‌که‌ی گرت و گۆلمحه‌مه‌د به‌ ژنه‌کانی وت، ناو په‌شماله‌که‌ان بگه‌رپن، نیشانه‌یه‌ک به‌جیمابن. پرووی ده‌می له‌ بلقیس بوو:

— دڵ له‌ دڵ مه‌ده‌ن، ئارام بن. تاویکی‌تر ئیمه‌ ئەگه‌رپینه‌وه‌.
ئارام و ئارامتر، به‌فر ئەباری. په‌رپ کۆتری سه‌ره‌له‌که‌نراو.

ئەسپە كۆپتى خان ئاپۇ، ماندوو و بېخەيال بە دواى سوارەكەى دا پىپى ھەئەگرت. گۆلمحەمەد بە دواى ئەسپەكەدا ئەرپۆشت و تەنەگەكەى تاقى ئەكردەوہ. تەنەگ سوارەكرابوو و پربوو لە فېشەك. خان ئاپۇ سەيرى پىشت سەرى خۆى كرد. گۆلمحەمەد ئەمازەى پىكرى پى ھەئەگرى. خان ئاپۇ توندى كرد. ئەسپەكە، توندى كرد. گۆلمحەمەد توندى كرد. پەلە بە دەمارەكانيان دا ئەگەرا. دەرفەتى بىر كەردنەوہ، دەرتانى پلان نەبوو. ئەسپ ئەرپۆشت و پىاوہكان ئەرپۆشتن، لە ناو تاغزار، لە پىچ و خەمى لارىكان دا، ھەئەدىر و نشىو؛ سەرەنجام كۆخەكەى خالە مەندەلوو.

بە ئەمازەى گۆلمحەمەد، خان ئاپۇ بەرەو چالە خەلووزەكانى خالە مەندەلوو لارى كەردەوہ و لەوئى، لە ھەورازى كەردەكە، رايگرت. گۆلمحەمەد لىئى نەوى و سەرپۆشى لە سەر چالەكە ھەئەدايەوہ. دووكەل بەرزەوہ بوو. سەرپۆشى چاللى دووھەمىش ھەئەگىرا. دوومان! ئاگرەكە ئەبى خۆش بكرى. بە چالاكى و بە يارمەتى خان ئاپۇ، گۆلمحەمەد بارى لە سەر ئەسپەكە داگرت. شەئەكەى لىكەردەوہ، گورىسەكەى برى. ھەر كامە و بو لاي چاللىك. زمان بەستراو و شەتەك دراو. قوربانىانى خامۆش، تەنھا سەرى يەكيان بە سەر شانىەوہ ئەلەقا. ئەوى ترىان بەر لە مردن، ئەتوت مردبوو.

دلى بەردى پىاوانى كەلمىشى! چاللى ئاگر و دووكەل. ھەئەدىرى دۆزەخ. لوولەى تەنەگەكان بە پەلامارىك بە پانىەى سەرەكانەوہ. نىگاي بەردىنى خان ئاپۇ لە گۆلمحەمەد، نىگاي بەردىنى گۆلمحەمەد لە خان ئاپۇ.

ئاگر! دوو پىاوى يەخسىر ھەئەدرانە ناو چاللى ئاگر و دووكەل. پىش ئەوہى بوئى برزانى گۆشت بەرز بىتەوہ، سەرى چالەكان ئەبى بنرىتەوہ. نايانەوہ. شرىخەى گولە ئەسپەكەى پەماندبوو. خان ئاپۇ ھەلات و خۆى ھاوئىشتە سەر ئەسپەكە و بە گۆلمحەمەدى وت خۆى ھەئەدا. گۆلمحەمەد خافل لەوہى كە

به فر به گهرمای ئاگر نه توپتهوه، به شهله زاوی و په له پرووی، به فری کرد به سهر سه ریووشی چاله ئاگرهکان دا، برنه وه که ی کرده شانی و وه که قه له بازکه، خوئی هه لدايه پاش تهرکی نه سپه که. — نه گهر نه م به فره کاژیریک به ردهوام بی، کاره که به بی که موکووپی تهواو بووه. چونکه به فر شوین پیکان دانه پووشی.

به بی وه لامدانه وه به مامی خوئی. گولمه مه مد سهیری ئاسمانی کرد. به فر، خهریک بوو ئارام نه بوو. ههوا، ئارامی نه گرت، سهیری بیابانی کرد. بیابان پوپه شمینهی قه له ندرانی له بهر کرد بوو. پانتایی بیابان. سهر و گوئی ده وه نهکانی تاغ، به ئارامی کلۆ به فری لی نه که وته سهر عهرز. ماندوو، ماندوو.

خان ئاپۆ، هیچی نه گووت. لیگه را تا سهری ماندووی گولمه مه مد له سهر شانی ئوقره بگری. ئارام نه ریووشت، ئارام. خان ئاپۆ، دللی بو گولمه مه مد نه سووتا. چونکه مروف به ههر کوشتنیکی، خویشی جاریک نه مرئ. جاریک له خویدا نه مرئ. کوشتن! کوشتن! ناخ... چه نده کوشتن؟ نهی خاک تو که ی به خوین تیروا نه بیت؟

— چی نه بینی؟

گولمه مه مد، سهری له سهر شانی مامی بهرز کرده وه و سهیریکی ره شمالهکانی کرد.

نه توت کاروانیک باری خستووه:

— چند و شتر و نه سپیک!

— کی بن باشه؟

— هیچ کهس. نامه وی کهس بینم!

خان ئاپۆ، به رداشی خاراو. له غاوی نه سپه که ی وه رگیپرا، بو نه وهی نه له پرو به پرو وه وه، به لکوو له لاهه بچنه ناو بنه. گومانی وابوو یه کی که له ژنهکان بیته به پیشوازیانه وه. واش بوو. بهر داویژیک بو ره شمالهکان، هه یفو له په نای ده وه نی که وه قیت بوویه وه. هه وساری نه سپه که ی باوکی گرت و به شپه رزه ی پی

پاڳه ياند:

— ڪورپي پووره ڳولڻ ندام، عهلي ٽه ڪبهرى حاجي په سهند.
له گهل ڄالڻه مهنده لوهو و ڪوره ڪهي بابقولى بونداريش.
جنپويڪ و تفيڪ! پياوه ڪان له ٽه سڀ دابه زين. تفهنگ و
فيشسه ڪدانين له خو ڪرده وه و داين به هه يهو:
— بيان شماره وه له ناو شه ٽه ڪه دا! له شوپنيڪي باشيان
دابني.

هه يهو شه ٽه ڪه دا به ڪو ٿي دا و له ناو لي ره وهاره ڪه ون بوو.
— چييان پي بليم ٿيسته؟
خان ٽاپو سوارى ٽه سڀه ڪه بوو و ٽاوزهنگي راهه شانده:
— ٽه سڀه ڪه رهمي ڪر دبوو. به دواى ٽه سڀه ڪه ٿوڊا چوو
بووين. شه وديز!

لاى ره شماله ڪه، ڄالڻه مهنده لوهو هات به پيريانه وه:
— هاوپي و هاوپيم بو هيناوى ڳولمحه مهه دا! ڪورپي ٽا شناڪهت
بابقولى بوندار. سي وشتري ههيه و هاتووه له گهل ٿو ڪاروان
بڪات.

— بهم بيوه خته ڄالو؟
شهيدا به چوخهيه ڪي دريژ و ڄاوينه وه هاته پيشه وه و
سلواى ڪر.

— چاوه ڪانت خه والوه ڪورپي بوندار؟ به خير هاتي! بوچي
وشتريه ڪانت ناخه ويئي. به فراه ڪان لاده و جييان بو خوش بڪه.
ڄالڻه مهنده لوهو وتي:

— ژنه ڪان روشتوون خاڪه ناز بهينن، ٽه يانخه ويئين،
مه به ستم وشتريه ڪاني شهيدا يخ ٽه دهين. من ٽه روموه بو
شوپني خوم.

خان ٽاپو چوو بو لاي پيره ميڙد، دهستي دابه سه رشاندي دا و
وتي:

— دل ٽ خوشه ڄالو؟ پيٽ وايه ٽيمه ٽه هي ٽين ٽا بهم شه وه

میوان له سهر سفرهمان دوور بکهوئتهوه؟ وهره، وهره ژوورهوه!
ئهمشهو میوانی مهی؛ وهره بزانه! کوپی بوندار وشرهکان یخ
ئهدات. برۆین زۆری نهماوه رۆژ ببیتهوه.

له ناو رهشمالهکه، عهلیئهکبهری حاجی پهسهند لای
کوانووکه دانیشتبوو و جلهکانی وشک ئهکردهوه. بههاتنه
ژوورهوهی پیاوهکان، تۆزی لهبهریان ههلسا و وتی:

— بیوهخت هاتین، وایه؟

گولمههمه د وتی:

— خیری پیوه بی!

عهلیئهکبهری حاجی پهسهند، بزهیهک له سهر لیوی
سهیریکی بلقیسی کرد و وتی:

— خیریشه. ئهمهوی پووره بلقیس بهم بو لای خومان، برای
شهیدا بریاره بی به زاوا. کاتی ئهوه هاتوو پووره بلقیس لهگهڵ
دایکم ئاشت بکهمهوه.

دانیشتن. عهلیئهکبهری حاجی پهسهندیش کشایهوه و
پالی دا به باولهکهوه. ئاگری به بلقیسه ناو رهشمالهکهی رووناک
کردبووه. دهستی عهلیئهکبهر له پۆستالیک گیرا. ههلیگرت،
سهیری کرد و فرپی دایه لایهکهوه.

پاشان، رووی کرده گولمههمه د و وتی:

— رهنگت بو وا پهریوه؟ نهخۆشی؟

— ناسازم، چهند رۆژه.

شهیدا هاته ژوورهوه و خاننایۆ به شادییهوه وتی:

— بلقیس! چا! چا بهینه لهگهڵ خورما. به خۆشی زهماوهندی
خزمهکانمان. چهند باشه لانیکه م نیو من خورما و دوو دهنک چا
لهم ناوه دهست ئهکهوی!

بلقیس، کتیرییهکهی پرکرد له ئاو و لای کوانووکه داینا.
زیوهر، گولمههمه دی بانگ کرد. گولمههمه د رویشته دهرهوه.
سواریک، له بهر رهشمالهکه وهستابوو و به زۆر خۆی به سهر

ئەسپەكەيەوہ راگرتبوو. سەرما ئەتوت كۆلەى كوتاوہ:
— ھاوكارەكانەم بەرەو ئىرە ھاتن. بپيار وابوو... لىرە بن. لە
رەشمالى... كەلمىشىيەكان! من... بەرپرسى داراييم، پىگەم...
بكەن... ئەمشەو!

كۆتايى بەرگى دووہمى كەلىدەر

یو بہرے ۳

محمد مصدود دہولہ تاجادی

کھلیں دروازے

و سپاہیوں کی شہسواروں